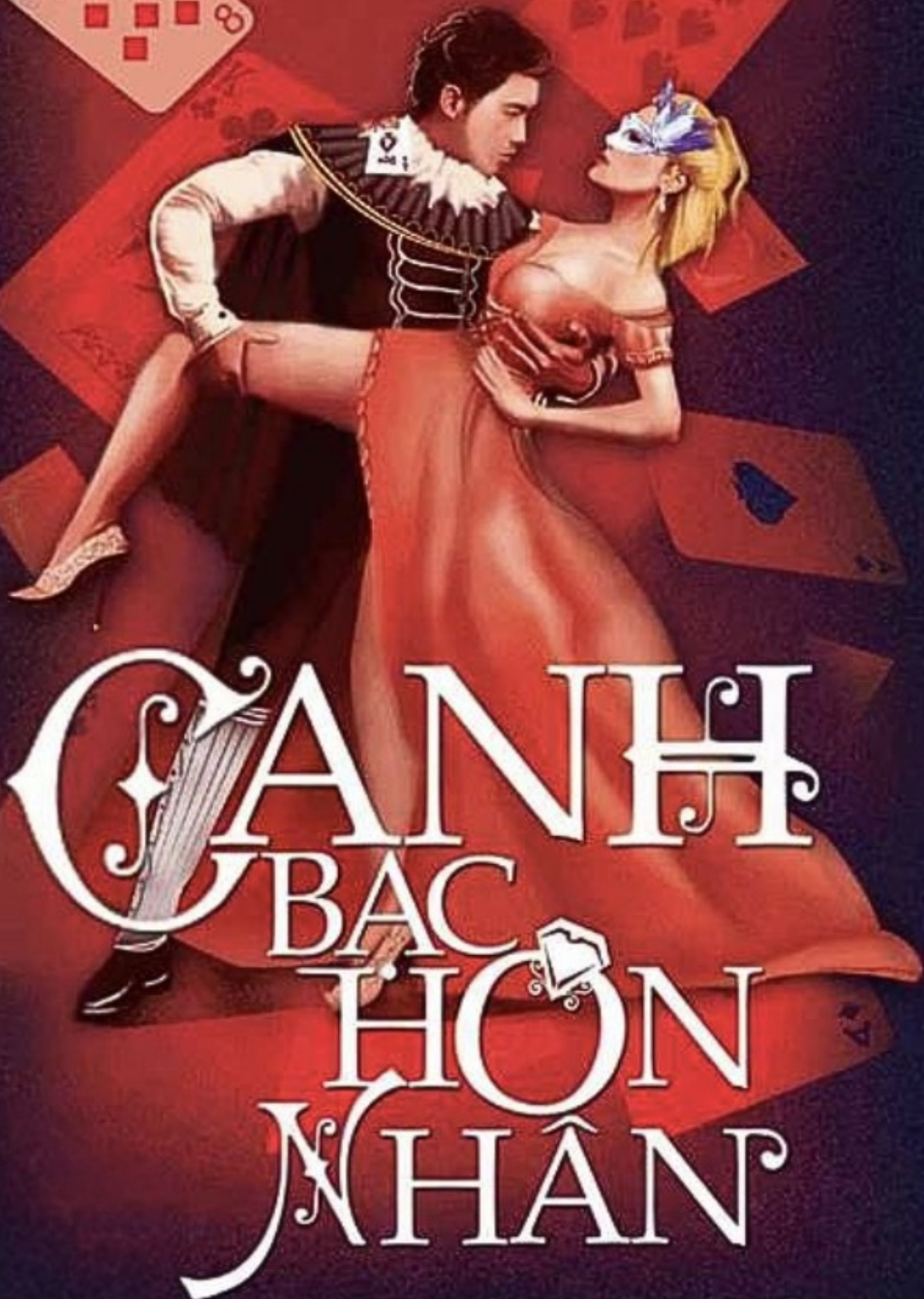

Sarah MacLean

New York Times and USA Today bestseller

GANH BẠC HÔN NHÂN

SÁCH MỚI.NET - EBOOK

THƯ VIỆN EBOOK **SÁCH MỚI.NET**

HÀNG NGHÌN ĐẦU SÁCH HAY
HOÀN TOÀN MIỄN PHÍ

Giới thiệu

Một thập kỷ trước, Hầu tước Bourne bị chính kẻ từng nâng đỡ mình chiếm đoạt hết gia sản, chỉ còn lại hai bàn tay trắng.

Thời gian sau, anh gầy dựng lại cơ ngơi và trở thành đối tác của một sòng bạc nổi tiếng nhất London. Nhưng con người lạnh lùng đó vẫn nuôi ý định trả thù và sẵn sàng làm bất cứ điều gì để lấy lại tài sản từng mất, kể cả việc kết hôn với quý cô Penelope Marbury - người có phần thừa kế gồm cả gia sản của anh.

Tuy nhiên, cuộc hôn nhân đầy toan tính đó cuối cùng lại biến thành một cuộc hôn nhân của tình yêu thật sự, giúp Bourne tìm được người con gái luôn sẵn lòng đặt cược tất cả - kể cả trái tim cô - để bảo vệ tình yêu dành cho anh.

“Lúc ngắm nhìn Penelope, kiêu hãnh và lộng lẫy, chiến đấu với người mà anh đã dành quá nhiều thời gian trong đời để căm hận, Bourne nhận ra nỗi khao khát báo thù xấu xa từng gặm nhấm mình một thập kỷ qua giờ không còn nữa, nó đã lùi xa vào dĩ vãng rồi. Và Penelope mới chính là tương lai của anh.”

Một thập kỷ trước, Hầu tước Bourne bị chính người mình tin tưởng loại khỏi xã hội thượng lưu chỉ trong một canh bạc đỏ đen, chẳng còn gì ngoài tước hiệu. Và giờ đây, khi đã trở thành đối tác của sòng bạc hạng sang bậc nhất London, anh vẫn sẵn sàng đánh đổi mọi thứ để thu hồi lại gia tài, kể cả phải đặt cược đời mình vào cuộc hôn nhân không tình yêu với Penelope Marbury – một tiểu thư xinh đẹp, đoan trang từng là tâm điểm trong nhiều mùa vũ hội. Nhưng người con gái ấy mãi vẫn chẳng tìm nổi một tấm chồng sau vụ hủy hôn với quý ông danh giá nhất nước Anh, cho tới khi diện trang Falconwell, từng là tài sản xưa kia của Bourne, được gộp vào phần hồi môn của cô.

Bourne có thể là ông trùm trong thế giới ngầm đầy rẫy tội lỗi và trụy lạc, nhưng anh sẽ giữ cho tính chất xấu xa của nó không động đến Penelope. Song đó là một thử thách thực sự, bởi bao năm chịu đựng những lời gièm pha cùng những cuộc theo đuổi chán ngán đã khiến cô ít hứng thú với một cuộc hôn nhân dễ chịu, yên ổn, mà mong muốn hơn thế nữa. Penelope dần dần khám phá ra những đam mê của bản thân, và sẵn lòng đánh cược bất cứ thứ gì để có được chúng... thậm chí cả trái tim mình.

Rồi tình yêu đã dần nảy nở trong chính những thử thách ấy. Khát khao hạnh phúc, khát khao yêu thương cùng một tâm hồn thuần khiết đã giúp Penelope mở được cánh cửa trái tim anh...

Tác giả

Sarah MacLean

New York Times and USA Today bestseller

Sarah MacLean sinh ngày 17 tháng 12 năm 1978 tại Rhode Island, nước Mỹ. Bà là một cây bút đầy tài hoa chuyên viết về tiểu thuyết lãng mạn. Các tác phẩm của bà là khúc ca về tình yêu đầy ngọt ngào, gợi cảm nhưng cũng không kém phần thông minh, sắc sảo. Bà thường xuyên lọt vào danh sách những tác giả ăn khách nhất do New York Times, Romantic Times và USA Today bình chọn.

Các tác phẩm đã và sẽ được BachvietBooks giới thiệu tới độc giả:

- 9 tuyệt chiêu tóm kẻ phóng đảng (Quý II/2013)

- 10 bí quyết chinh phục trái tim (Quý III/2013)

- 11 tai tiếng hạ gục công tước (Quý IV/2013)
- Canh bạc hôn nhân (Quý III/2014)
- One Good Earl Deserves A Lover

Mục lục

LỜI GIỚI THIỆU

CHƯƠNG MỘT

CHƯƠNG HAI

CHƯƠNG BA

CHƯƠNG BỐN

CHƯƠNG NĂM

CHƯƠNG SÁU

CHƯƠNG BẢY

CHƯƠNG TÁM

CHƯƠNG CHÍN

CHƯƠNG MƯỜI

CHƯƠNG MƯỜI MỘT

CHƯƠNG MƯỜI HAI

CHƯƠNG MƯỜI BA

CHƯƠNG MƯỜI BỐN

CHƯƠNG MƯỜI LĂM

CHƯƠNG MƯỜI SÁU

CHƯƠNG MƯỜI BẢY

CHƯƠNG MƯỜI TÁM

CHƯƠNG MƯỜI CHÍN

CHƯƠNG HAI MƯỜI

CHƯƠNG HAI MƯỜI MỘT

CHƯƠNG HAI MƯỜI HAI

PHẦN KẾT

LỜI GIỚI THIỆU

Sarah MacLean sinh năm 1978 tại tiểu bang Rhode Island, nước Mỹ. Bà tốt nghiệp chuyên ngành Lịch sử châu Âu tại Đại học Smith và có bằng thạc sỹ chuyên ngành Nhân loại học tại Đại học Harvard. Hiện tại bà đang sống tại New York cùng chồng, con gái và sở hữu một bộ sưu tập những cuốn tiểu thuyết lãng mạn hết sức đồ sộ.

Sarah có niềm đam mê với lịch sử và văn học lãng mạn từ khi còn rất nhỏ. Bà từng dành hầu hết thời gian trong suốt thời niên thiếu vui mình trong các thư viện sách. Đó cũng chính là nơi đã khơi dậy trong bà nhiệt huyết với sự nghiệp viết lách, để sau đó trở thành một trong những tiểu thuyết gia lãng mạn nổi tiếng thế giới.

Khi rảnh rỗi, sở thích của Sarah là du ngoạn khắp mọi miền đất nước, tìm hiểu về các nền văn hóa, giáo dục, và khám phá thế giới xung quanh dưới con mắt của một lữ khách đầy lạc quan, yêu đời. Các bài viết của bà thường xuyên xuất hiện trên chuyên mục của New York Times Book Review, Washington Post và Parents Magazine. MacLean tự nhận mình là người theo chủ nghĩa bình quyền, và đó cũng chính là phương châm xuyên suốt các tác phẩm của bà, đan xen với dòng chảy của những điều lãng mạn, ngọt ngào.

Bà là một trong các tác giả ăn khách nhất do New York Times, USA Today và Romantic Times bình chọn.

Cuốn tiểu thuyết đầu tay – *9 tuyệt chiêu tóm kẻ phóng đảng*, ra đời ngay sau khi Sarah tốt nghiệp đại học, đã giúp tên tuổi của bà trở nên quen thuộc với nhiều độc giả khi được dịch ra mười thứ tiếng khác nhau trên thế giới. Tác phẩm này nằm trong series mang tên *Love By Numbers*, được Bách Việt xuất bản vào năm 2013.

Nằm trong series *The Rules of Scoundrels*, cuốn *Canh bạc hôn nhân* đã cướp đi trái tim của hàng triệu độc giả bằng lối kể chuyện vô cùng tinh tế, sắc sảo. Năm 2013, tác phẩm cũng mang về cho MacLean giải RITA – phần thưởng cao nhất dành cho các tác phẩm xuất sắc trong mảng văn học lãng mạn, do hiệp hội các nhà văn lãng mạn Mỹ bình chọn. Một tác phẩm thú vị khác trong loạt truyện này, *One Good Earl Deserves a Lover*, cũng sẽ được Bách Việt giới thiệu tới độc giả trong thời gian tới.

Hãy thử cầm trên tay những tác phẩm của Sarah MacLean để cảm nhận được ma lực từ một cây viết đầy trí tuệ và tài hoa. Hãy bước vào thế giới muôn hình vạn trạng trong tiểu thuyết của bà để thấu hiểu những giá trị nhân văn sâu sắc qua từng trang sách...

BachvietBooks

Lời đề tặng

Dành tặng Meghan, người chị em những lúc tối lửa tắt đèn.

London

Mùa đông, 1821

Lá tám rô đã hủy hoại đời anh.

Nếu nó là con sáu, anh còn có thể cứu lấy mình. Hoặc giả như nó là con bảy, anh sẽ ra khỏi nơi đó với tài sản nhân ba.

Nhưng nó lại là con tám.

Hầu tước Bourne trẻ tuổi nhìn lá bài bay qua tám vải len xanh lá và lướt đến chỗ kê bên lá bảy chuồn nằm lật ngửa trên bàn, như đang trêu tức anh. Mắt anh đã nhắm lại từ lúc nào, luồng không khí hết sức khó chịu ồ ạt thoát khỏi căn phòng.

Hai mươi hai.

Hơn một điểm so với hai mươi một mà anh đặt cược.

Nhưng anh đã đặt cược *mọi thứ*.

Những tiếng thở gấp trong phòng vang lên khi anh vẫn giữ nguyên chuyển động của lá bài bằng một đầu ngón tay – trong lúc những người ngoài cuộc đứng xem nổi kinh hoàng với vẻ thích thú mãnh liệt hiện rõ trên mặt những kẻ vừa thoát chết trong gang tấc.

Tiếng xì xào bắt đầu vang lên.

“Ngài ấy cược hết à?”

“Tất cả những thứ không nằm trong quyền thừa kế.”

“Trẻ quá nên mới hành động thiếu khôn ngoan như vậy.”

“Đủ chín chắn rồi chứ, không gì khiến một người đàn ông trưởng thành nhanh hơn việc này.”

“Cậu ta thật sự mất toàn bộ mọi thứ sao?”

“Mất hết.”

Anh mở mắt ra, tập trung vào người đàn ông ngồi phía bên kia bàn, bắt gặp cái nhìn u tối, lạnh lẽo anh đã biết từ lâu. Tử tước Langford từng là một người bạn và

hàng xóm của cha anh – Hầu tước Bourne đòi trước. Ông ta được cha anh cẩn thận lựa chọn làm người giám hộ cho đứa con trai và người thừa tự duy nhất của mình. Sau cái chết của cha mẹ anh, Langford chính là người đã bảo vệ danh vị của Hầu tước Bourne, làm cho tài sản của anh tăng lên gấp mười lần, và bảo đảm cho nó phát triển thịnh vượng.

Rồi chiếm lấy nó.

Hàng xóm thì có thể. Bạn thì đừng hòng.

Cảm giác bị phản bội chạy vụt qua chàng hầu tước trẻ. “Ông cố tình làm thế.” Lần đầu tiên trong hai mươi một năm, anh nghe thấy giọng mình có phần trẻ người non dạ. Và anh ghét điều đó.

Đôi thủ của anh cầm tờ giấy có chữ ký ở chính giữa bàn lên, mặt không chút cảm xúc. Bourne kìm nén thôi thúc muốn cau mày trước nét ký nguệch ngoạc một cách kiêu ngạo của mình ở bên kia trang giấy trắng – bằng chứng cho thấy anh đã mất tất cả.

“Đó là lựa chọn của cậu. Cậu đã chọn đặt cược nhiều hơn khả năng thua cuộc của mình.”

Anh đã bị lừa. Langford dồn ép anh hết lần này đến lần khác, thúc ép anh nhiều và nhiều hơn nữa, để anh thắng cho đến khi anh không thể hình dung được có lúc mình sẽ thua cuộc. Đó là một mảnh khóc cũ rích, nhưng Bourne còn quá trẻ, nên không thể nhận ra. Quá hăm hở. Bourne ngược lên nhìn chằm chằm Langford, vẻ tức giận và bức bối làm anh nghẹn lời. “Và ông chọn cách đoạt lấy nó.”

“Không có ta thì đừng mơ có gì để chiếm đoạt”, người đàn ông lớn tuổi nói.

“Cha ơi”, Thomas Allens, con trai của tử tước và là bạn lâu năm nhất của Bourne bước tới, giọng run run, “Đừng làm thế”.

Langford ung dung gấp tờ giấy có chữ ký lại và đứng lên khỏi bàn, phớt lờ con trai mình. Thay vào đó, ông ta phóng cái nhìn lạnh lùng về phía Bourne. “Cậu nên cảm ơn ta vì đã dạy cho cậu một bài học đáng giá khi ở độ tuổi còn trẻ như vậy. Thật không may là bây giờ cậu chẳng còn gì ngoài bộ quần áo trên người và một trang viên trống rỗng.”

Tử tước liếc nhìn chồng tiền trên bàn – phần còn lại của số tiền thắng cuộc từ buổi chiều tối. “Thế này nhé, ta sẽ để lại cho cậu số tiền kia, được không? Một

món quà từ biệt, nếu cậu muốn. Xét cho cùng, cha của cậu sẽ nói sao nếu ta bỏ đi mà không để lại gì cho cậu?”

Bourne bật dậy khỏi ghế, đẩy nó lùi ra sau. “Ông không đủ tư cách để nói về cha tôi.”

Langford nhướng một bên mày trước việc biểu lộ cảm xúc không kiềm chế ấy, và để sự im lặng bao trùm một lúc lâu. “Cậu biết đấy, ta tin rằng rốt cuộc thì mình sẽ lấy số tiền đó thôi. Và cả tư cách hội viên của cậu ở câu lạc bộ này. Đến lúc cậu phải rời đi rồi.”

Má Bourne đỏ bừng khi thâm thía từng từ ngữ kia. Tư cách thành viên câu lạc bộ của anh. Đất đai, người hầu, ngựa, quần áo của anh, tất cả mọi thứ. Toàn bộ ngoại trừ một căn nhà, vài mẫu đất, và một tước hiệu.

Một tước hiệu giờ đây trở thành nỗi nhục nhã.

Tử tước nhếch mép cười nhạt bóng và búng một đồng ghi-nê qua không trung về phía Bourne. Theo bản năng, anh vươn tay ra bắt lấy đồng tiền vàng khi nó lóe lên trong ánh đèn sáng rực của căn phòng đánh bài ở White. “Hãy chi tiêu một cách khôn ngoan nhé chàng trai. Nó là thứ cuối cùng cậu có được từ ta.”

“Cha à”, Tommy thở lần nữa.

Langford chĩa mũi dùi sang cậu. “Không nói thêm một lời nào nữa. Ta sẽ không để người cầu xin cho nó.”

Người bạn lâu năm nhất của Bourne nhìn anh buồn bã, giơ bàn tay ra dấu lực bất tòng tâm. Tommy cần cha của mình. Cần tiền của ông ta. Sự chu cấp của ông ta.

Bourne đã không còn những thứ đó cho riêng mình.

Lòng căm thù bùng lên mãnh liệt và dữ dội trong giây phút ngắn ngủi, trước khi nó biến mất và bị dập tắt bởi vẻ kiên quyết lạnh lùng, Bourne bỏ đồng tiền vào túi rồi quay lưng lại với giới quý tộc của anh, câu lạc bộ của anh, thế giới của anh, và cuộc sống mà anh đã luôn quen thuộc.

Thề sẽ báo thù.

CHƯƠNG MỘT

Đầu tháng Giêng, 1831

Bourne không nhúc nhích khi nghe tiếng cánh cửa dẫn vào phòng riêng lặng lẽ mở ra rồi đóng lại.

Anh đứng trong khoảng tối, rọi bóng cánh cửa sô sơn màu nhìn về căn phòng chính của sòng bạc hạng sang độc nhất London. Nhìn từ tầng trệt của cầu lạc bộ, cửa sổ chỉ trông như một tác phẩm nghệ thuật lộng lẫy – một tấm kính màu đồ sộ mô tả thất bại của Lucifer. Trong những sắc màu rực rỡ, vị thiên sứ to lớn – gấp sáu lần kích cỡ người thường – ngã nhào xuống sàn, bị Đội quân của Thượng đế đánh đuổi vào trong những góc khuất tăm tối của thành phố London.

Thiên Thần Sa Ngã.

Đó là một lời nhắc nhở, không chỉ là cái tên của cầu lạc bộ, mà còn là rủi ro những người bước vào đây sẽ phải gánh chịu khi đặt dấu chữ ký lên tấm vải lông nhung sang trọng, khi bốc quân xúc xắc bằng ngà lên và xem bánh xe rulet xoay tròn trong bóng dáng lơ mờ của màu sắc cùng sự cảm dỗ.

Và khi Thiên Thần thắng, tấm kính luôn luôn nhắc những kẻ thua nhớ rằng họ đã sa đà đến mức nào.

Bourne liếc nhanh về hướng bàn chơi bài pikê^[1] ở tít cuối sòng bạc. “Croix muốn tăng mức cược điểm của hấn.”

[1] Một kiểu chơi bài bắt nguồn từ đầu thế kỷ XVI, một bộ bài gồm ba mươi hai quân và dành cho hai người chơi.

Viên quản lý sòng bạc không rời khỏi chỗ đứng ngay bên trong cửa vào dãy phòng của các chủ sòng bài. “Vâng.”

“Hấn nợ nhiều hơn số tiền mà hấn có thể trả.”

“Vâng.”

Bourne ngoảnh lại, nhìn vào ánh mắt khuất bóng của nhân viên mình tín nhiệm nhất. “Hấn sẵn sàng đặt cái gì để đổi lấy mức cược tăng?”

“Hai trăm mẫu ở Wales.”

Bourne quan sát quý ngài đang được nói đến, lúc này anh ta đang toát mồ hôi và bồn chồn co rúm người lại trong lúc đợi phán quyết được đưa ra.

“Tăng mức cược. Khi hấn thua thì tiền ra cửa. Hủy bỏ tư cách hội viên của hấn luôn.”

Quyết định của anh hiem khi bị nghi ngờ, và nhân viên của Thiên Thần cũng chẳng bao giờ làm thế. Người đàn ông kia tiến tới cửa nhanh hết như lúc bước vào. Trước khi anh ta có thể rời đi, Bourne lên tiếng, “Justin”.

Im lặng.

“Mảnh đất trước đã.”

Tiếng lách cách nhẹ nhàng của cánh cửa va vào khung là dấu hiệu duy nhất cho thấy viên quản lý vẫn ở đó này giờ.

Lát sau, Justin hiện ra trong tầm mắt phía bên dưới và Bourne quan sát viên quản lý truyền tín hiệu sang người chia bài. Anh theo dõi ông ta chia xấp bài, khi bá tước thua cuộc. Một lần nữa.

Và lần nữa.

Và lại thêm một lần nữa.

Có những người không hiểu được.

Đó là những người chưa cá cược – họ chưa cảm nhận được cảm giác vừa hồi hộp vừa thích thú khi thắng cuộc, những người chưa đấu tranh nội tâm để quyết định chơi thêm một vòng, thêm một ván, thêm một cơ may nữa, chỉ đến khi anh ta đạt đến một trăm, một nghìn, mười nghìn...

Đó là những người chưa trải qua cảm giác ngọt ngào, phấn khích vô song khi biết rằng họ có cả đêm bên một bàn đánh bạc sôi nổi phấn khích, mà chỉ với một quân bài, mọi thứ có thể thay đổi.

Họ sẽ không bao giờ hiểu được điều gì giữ Bá tước Croix ngồi lì trên ghế, đánh cược hết lần này đến lần khác, nhanh như chớp, cho đến khi anh ta mất tất cả. Một lần nữa. Như thể ngay từ đầu, những thứ mà anh ta đặt cược chưa bao giờ thuộc quyền sở hữu của mình.

Bourne thì hiểu.

Justin đến gần Croix và thận trọng nói vào tai người đàn ông vừa phá sản. Gã quý tộc lão đảo vụt đứng dậy, cảm giác bị xúc phạm hằn lên trán trong khi cơn giận dữ và bối rối đẩy anh ta về phía viên quản lý.

Một sai lầm.

Bourne không thể nghe được gì. Anh không cần làm thế. Trước đây, anh đã nghe điều đó cả trăm lần, đã đứng quan sát một danh sách dài ngoằng những người đàn ông thua hết tiền bạc của mình, rồi lại mất bình tĩnh với Thiên Thần. Và với anh.

Anh theo dõi Justin tiến về phía trước, giơ tay lên ra hiệu cảnh cáo. Theo dõi môi của viên quản lý cử động, nỗ lực rồi thất bại trong việc làm nguôi cơn giận và cố giữ bình tĩnh. Theo dõi những tay chơi bài khác chú ý đến tình trạng nào động xung quanh và quan sát Temple, đối tác cao to của mình, đi tới chỗ đang xung đột, nôn nóng muốn ầu đả.

Lúc đó Bourne mới di chuyển, đi đến bức tường và kéo một thanh ghi, kích hoạt một tổ hợp phức tạp gồm các ròng rọc và đòn bẩy, để khởi động một cái chuông nhỏ bên dưới bàn chơi pikê, điều này thu hút sự chú ý của người chia bài.

Báo cho anh ta biết là Temple sẽ không được đánh nhau tối nay.

Bourne sẽ là người ra tay.

Người chia bài ngăn sức mạnh kinh người của Temple lại bằng một từ và một cái gạt đầu hương về bức tường nơi Bourne và Lucifer đang quan sát, mỗi người đều đang sẵn sàng đương đầu với bất kể điều gì sắp xảy đến.

Cái nhìn u ám của Temple đáp xuống tấm kính, và anh gạt đầu, chỉ một lần trước khi dẫn Croix đi qua đám đông phía dưới.

Bourne đi xuống từ dãy phòng của các chủ sòng bài để gặp họ trong một phòng chờ nhỏ, biệt lập với khu vực chính của câu lạc bộ. Croix đang chửi thề như một thủy thủ ở bến cảng khi Bourne mở cửa bước vào trong. Anh ta bất ngờ quay sang tấn công Bourne, ánh nhìn nheo lại chắt chứa nỗi căm hận.

“Đồ khốn. Ngươi không thể làm thế với ta. Không thể lấy đi những gì là của ta.”

Bourne ngả lưng dựa vào cánh cửa dày bằng gỗ sồi, khoanh tay lại. “Ngài tự đào mồ chôn mình thôi. Về nhà đi. Hãy biết ơn vì tôi không lấy nhiều hơn khoản mà tôi được hưởng.”

Croix bất thành linh lao qua căn phòng nhỏ trước khi kịp có cơ hội cân nhắc lại, và Bourne di chuyển với tốc độ nhanh bất ngờ, siết chặt một cánh tay của vị bá tước và vặn xoắn đến khi mặt anh ta bị ấn chặt vào cửa. Bourne lắc người đàn ông gầy gò ấy một lần rồi hai lần trước khi nói, “Hãy suy nghĩ thật kỹ về hành

động tiếp theo của ngài đi. Tôi cảm thấy mình sẽ không cao thượng như hồi nãy đâu”.

“Tôi muốn gặp Chase.” Lời nói bị bóp nghẹt vào tấm gỗ sồi.

“Thay vào đó, ngài sẽ gặp chúng tôi.”

“Tôi là thành viên của Thiên Thần từ lúc mới thành lập. Các người nợ tôi. *Hắn* nợ tôi.”

“Trái lại, *ngài* mới chính là người nợ chúng tôi.”

“Tôi đã trả đủ tiền cho nơi này...”

“Ngài thật hào phóng. Chúng tôi sẽ cho người lấy sổ sách ra để xem thử ngài còn nợ bao nhiêu nhé?”

Croix nín thình.

“À. Tôi thấy ngài bắt đầu hiểu rồi đó. Mảnh đất giờ đây thuộc về chúng tôi. Ngài hãy cử luật sư đến cùng với chứng thư trong vòng buổi sáng, hoặc chính tôi sẽ đến tìm ngài. Rõ chưa?” Bourne không đợi câu trả lời, thay vì thế, anh lùi lại và thả bá tước ra. “Cút đi.”

Croix quay lại nhìn họ, ánh mắt chật chứa nỗi hoảng loạn. “Cứ giữ mảnh đất đi, Bourne. Nhưng không phải tư cách hội viên... Đừng lấy mất nó. Chỉ còn một khoảng thời gian ngắn nữa thôi là tôi kết hôn rồi. Của hồi môn của cô ta sẽ đủ trang trải hết chỗ thua lỗ của tôi và hơn thế nữa. Đừng tước mất tư cách hội viên của tôi.”

Bourne ghét kiểu nài xin thê lương, chật chứa nỗi lo lắng trong lời nói. Anh biết Croix không thể cưỡng lại ham muốn cá cược. Sức cảm dỗ của việc thắng cuộc.

Nếu cảm thấy có một chút thương cảm dành cho anh ta, Bourne sẽ thấy tiếc thay cho cô gái không hề biết mình sắp gặp phải chuyện gì.

Nhưng lòng trắc ẩn không phải là kiểu tính cách mà Bourne muốn có.

Croix giương mắt nhìn Temple, “Temple. Làm ơn đi”.

Một bên chân mày đen nhánh của Temple nhướng lên khi anh khoanh hai cánh tay to lớn trước vòm ngực rộng. “Với một khoản hồi môn hậu hĩnh như vậy, tôi chắc một trong những sòng bạc bậc thấp hơn sẽ chào đón ngài.”

Dĩ nhiên là như thế rồi. Các sòng bạc hạ đẳng – đầy những kẻ sát nhân và lừa đảo – sẽ niềm nở đón tiếp đồ sêu bọ này và vận may kinh khủng của anh ta.

“Sòng bạc hạ đẳng khỉ gió”, Croix khạc nhổ. “Người ta sẽ nghĩ gì? Mấy người muốn bao nhiêu? Tôi sẽ trả gấp đôi... gấp ba luôn. Cô ta có nhiều tiền lắm.”

Bourne rất có đầu óc kinh doanh. “Ngài cưới cô gái đó và trả nợ cả gốc lẫn lãi, rồi chúng tôi sẽ phục hồi tư cách hội viên của ngài.”

“Từ giờ đến lúc đó tôi biết làm gì đây?”, gã bá tước rên rỉ khó chịu.

“Ngài có thể thử cai rượu”, Temple tình cờ đề nghị.

Vẻ nhẹ nhõm làm Croix tỏ ra ngu ngốc. “Xem ai nói kia. Mọi người đều biết anh đã làm gì.”

Temple đứng yên, giọng đầy đe dọa, “Nói vậy là sao?”.

Nỗi khiếp sợ khiến bá tước đánh mất một phần nhỏ bản tính khôn ngoan, và thụi một quả đấm vào Temple. Temple chộp lấy cú đấm chỉ bằng một nắm tay to lớn rồi kéo người đàn ông nhỏ con về phía mình với ý định nguy hiểm.

Anh lặ lại. “Nói vậy là sao?”.

Gã bá tước bắt đầu thút thít như con nít. “Kh... không có gì. Tôi xin lỗi. Tôi không có ý như thế. Xin đừng làm đau tôi. Xin đừng giết tôi. Tôi sẽ đi. Ngay bây giờ. Tôi thề. Làm ơn... đ... đừng hại tôi.”

Temple thở dài, “Người không đáng để ta tổn hao năng lượng” rồi thả bá tước ra.

“Cút ngay”, Bourne nói, “trước khi tôi quyết định rằng ngài *đáng* để tôi bỏ sức đây”.

Gã bá tước vọt chạy ra khỏi phòng.

Bourne nhìn anh ta chạy biến đi trước khi chỉnh trang lại nếp áo ghi-lê và áo choàng dài cho phẳng phiu. “Tôi cứ tưởng hấn sẽ sợ sớn cả ra quần khi cậu bắt lấy hấn chứ.”

“Hấn sẽ không phải là người đầu tiên đâu.” Temple ngồi xuống chiếc ghế thấp và duỗi chân ra trước mặt, bắt chéo đôi chân đang đi giày ống. “Tôi thắc mắc không biết mất bao lâu thì cậu làm xong.”

Bourne đưa một tay vuốt khắp đoạn măng sét bằng vải lanh dài nửa phân lòi ra ngoài tay áo choàng, đảm bảo miếng vải trắng sẽ phẳng lý trước khi hướng sự chú ý trở lại Temple và giả vờ không hiểu câu hỏi. “Làm gì?”

“Lấy lại vẻ hoàn mỹ cho quần áo của cậu.” Một bên miệng của Temple co rúm lại thành nụ cười chế nhạo. “Cậu cứ như đàn bà.”

Bourne chiếu tia nhìn vào gã đàn ông to lớn. “Một người đàn bà với cú móc phải phi thường.”

Nụ cười mỉm trở thành điệu cười toe toét, biểu cảm đó khiến chiếc mũi của Temple hằn rõ ba vết gãy đang dần lành lại. “Không phải cậu đang thật lòng ám chỉ rằng cậu có thể đánh bại tôi trong trận đấu sao?”

Bourne vừa đánh giá tình trạng chiếc cà vạt của mình qua tấm gương gàn đó vừa nói, “Chính xác là thế”.

“Tôi có thể mời cậu vào võ đài chứ?”

“Bất cứ khi nào.”

“Không ai vào võ đài hết. Chắc chắn không vào với Temple.” Bourne và Temple quay về hướng phát ra giọng nói – một cánh cửa bị che khuất ở tít cuối căn phòng, nơi Chase, đối tác thứ ba của Thiên Thần Sa Ngã, đang quan sát họ.

Temple bật cười trước lời nói đó và quay sang nhìn Bourne. “Thấy chưa? Chase đủ hiểu biết để nhìn nhận rằng cậu không phải là đối thủ của tôi.”

Chase rót một cốc rượu scotch từ chiếc bình thon cổ trên bàn buffet gàn đó. “Việc này không dính dáng gì đến Bourne. Cậu có tầm vóc như một pháo đài bằng đá. Chẳng ai có thể là đối thủ của cậu hết.” Lời nói trở nên châm biếm. “Không ai ngoài tôi.”

Temple ngả người ra sau ghế. “Bất kể khi nào cậu muốn gặp tôi trong võ đài, Chase, tôi sẽ sắp xếp thời gian biểu của mình.”

Chase quay sang Bourne. “Cậu vừa vét sạch túi của Croix.”

Anh đi lòng vòng quanh phòng một cách hùng dũng. “Dễ như ăn kẹo.”

“Kinh doanh năm năm trời mà tôi vẫn ngạc nhiên bởi những quý ông này và khuyết điểm của họ.”

“Không phải khuyết điểm. ‘Chứng bệnh’ mới đúng. Khao khát thắng cuộc là một cơn sốt.”

Chase nhướn mày trước phép ẩn dụ, “Temple nói có lý. Cậu đúng là đàn bà”.

Temple bật cười ha hả rồi nâng cả cơ thể cao gần hai mét đứng dậy. “Tôi phải trở lại khu vực chính thôi.”

Chase dõi theo Temple băng qua căn phòng, hướng về cánh cửa. “Tôi nay cậu chưa xử được ai à?”

Temple lắc đầu, “Bourne nâng tay trên rồi”.

“Vẫn còn thời gian mà.”

“Một người đàn ông có thể hy vọng chứ.” Temple ra khỏi phòng, đóng thật chặt cánh cửa lại sau lưng, còn Chase đi rót thêm một cốc rượu scotch, cầm nó đến chỗ Bourne đang đứng nhìn chăm chú vào lò sưởi. Bourne nhận lấy cốc rượu, uống một ngụm lớn chất lỏng màu vàng, tận hưởng cảm giác cổ họng bị đốt cháy.

“Tôi có tin tức cho cậu đây”, Bourne ngoảnh mặt lại, chờ đợi, “Tin về Langford”.

Lời nói đó dội vào người anh. Đây chính là giây phút anh đã chờ đợi suốt chín năm ròng, cho dù Chase sắp sửa phun ra bất cứ điều gì. Chín năm qua, anh vẫn chờ đợi tin tức về người đàn ông đã tước đoạt quá khứ của anh, quyền thừa kế của anh.

Cuộc sống trước đây của anh.

Mọi thứ.

Tôi hôm đó Langford đã cướp hết, toàn bộ đất đai, tiền bạc, tất cả... ngoại trừ một trang viên trống không và vài mẫu đất ở chính giữa khu điền trang lớn – Falconwell. Khi nhìn mọi thứ tuột khỏi tầm tay, Bourne không hiểu động cơ của lão ta là gì, không biết được niềm vui thích của việc biến một điền trang thành một thứ sinh động, lý thú. Không hiểu cảm giác đau đớn nhiều thế nào khi chuyển giao quyền sở hữu cho một đứa trẻ con.

Giờ đây, sau một thập kỷ, anh cũng không quan tâm.

Anh muốn trả được thù.

Cuộc trả thù mà anh luôn mong đợi.

Bourne phải mất đến chín năm để xây dựng lại gia sản của mình – nhân đôi nó lên. Số tiền từ quan hệ đối tác ở Thiên Thần, cùng một vài khoản đầu tư sinh lợi, đã cho anh cơ hội xây một điền trang có thể sánh ngang với những điền trang xa hoa nhất nước Anh.

Nhưng anh chưa bao giờ có thể lấy lại những gì đã mất. Langford vẫn ôm khư khư tất cả, không chịu bán đi, cho dù được đề nghị mức giá thế nào, bất kể người ra giá có quyền thế lớn cỡ nào chăng nữa. Và nhiều người rất có quyền có thể đã ra giá.

Cho đến lúc này.

“Nói tôi nghe.”

“Chuyện phức tạp lắm.”

Bourne quay lại lò sưởi. “Luôn là vậy.” Nhưng anh không làm việc mỗi ngày để tạo ra của cải vì đất đai ở Wales, Scotland, Devonshire và London.

Anh làm thế vì *Falconwell*.

Một nghìn mẫu đất màu mỡ, tươi tốt với cây cỏ căng tràn nhựa sống, một thời từng là niềm kiêu hãnh của các đời Hầu tước Bourne. Đó là mảnh đất mà cha ông anh đã tích góp xung quanh khu trang viên, và được truyền từ đời hầu tước này sang đời hầu tước khác.

“Sao?” Anh thấy đáp án trong mắt Chase trước cả khi nhận được câu trả lời, rồi chửi thề một tiếng, dài và xấu xa. “Lão đã làm gì nó?”

Chase ngậm ngừng.

“Nếu lão biến nó trở nên bất khả, tôi sẽ giết lão.”

Như tôi đáng lẽ phải làm nhiều năm trước.

“Bourne...”

“Không.” Anh vung một tay qua không trung. “Tôi đã đợi việc này *chín năm trời*. Lão đã lấy hết mọi thứ của tôi. *Mọi thứ*. Cậu không hiểu được đâu.”

Chase nhìn vào mắt anh. “Tôi hiểu rõ chứ.”

Bourne ngừng lại ngay lúc nhận ra vẻ thông cảm trong lời nói. Nhận ra sự thật trong đó. Chase chính là người đã vực anh dậy, kéo anh ra khỏi khoảng thời gian tối tệ nhất. Chase đã đón anh vào ở chung, cho anh việc làm. Chase là người đã cứu vớt anh.

Hoặc ít ra là người đã cố gắng cứu vớt anh.

“Bourne”, Chase bắt đầu nói, ngôn từ hết sức cẩn trọng, “Lão không giữ nó”.

“Langford không còn sở hữu mảnh đất ở Surrey nữa.”

Anh lắc đầu ra chiều ép mình cố hiểu. “Ai đang sở hữu nó?”

“Hầu tước Needham và Dolby.”

Cái tên chợt gợi nhớ đến ký ức hơn mười năm về trước – một người đàn ông đầy đà, tay cầm khẩu súng trường, bước hiên ngang khắp cánh đồng lầy lội ở Surrey, bị đám con gái ồn ào, có tầm vóc theo thứ tự từ nhỏ đến nhỏ nhất của mình kéo lê, đưa dẫn đầu có ánh mắt xanh biếc nhất mà Bourne từng thấy.

Họ là những người hàng xóm thời thơ ấu của anh, gia đình thứ ba trong Chúa ba ngôi^[2] của hàng ngũ quý tộc ở Surrey.

[2] Chúa ba ngôi: Bao gồm sự kết hợp của Đức chúa cha, Đức chúa con và Đức chúa thánh thần (theo Cơ Đốc giáo).

“Needham sở hữu đất của tôi? Làm sao ông ta có được nó?”

“Trong một ván bài, thật trớ trêu thay.”

Bourne không thể thấy chuyện này có gì khôi hài. Thật ra, ý nghĩ Falconwell tình cờ lại được đem ra cá cược và bị thua trong một ván bài – một lần nữa – khiến anh phát bực.

“Mang ông ta đến đây. Trò của Needham là bài *các-tê*^[3]. Falconwell sẽ là của tôi.”

[3] Bài xuất xứ từ Pháp, rất phổ biến vào thế kỷ XIX, gồm ba mươi hai lá, mỗi bộ đã bị lấy ra lá 2 đến 6, thứ tự xếp từ cao đến thấp là K Q J A 10 9 8 7.

Chase bật ngửa, ngạc nhiên, “Cậu sẽ đánh cược vì nó sao?”

Bourne trả lời ngay tức khắc, “Tôi sẽ làm bất cứ việc gì cần thiết vì nó”.

“*Bất cứ việc gì cần thiết ư?*”

Bourne lập tức nghi ngờ, “Cậu còn biết điều gì mà tôi không biết nào?”

Lông mày Chase đột ngột nhướng lên, “Sao cậu lại nghĩ thế?”.

“Lúc nào cậu cũng biết nhiều hơn tôi. Cậu đặc chí vì điều đó.”

“Tôi chỉ chú ý kỹ hơn thôi.”

Bourne nghiêng răng, “Cho dù là vậy đi chăng nữa...”.

Người sáng lập Thiên Thần Sa Ngã giả bộ quan tâm đến một vết bẩn trên ống tay áo. “Mảnh đất trước kia từng là một phần của Falconwell...”

“Đất của tôi.”

Chase tảng lờ việc bị ngắt lời. “Cậu không thể đơn giản chỉ lấy lại nó đâu.”

“Tại sao không?”

Chase ngập ngừng, “Nó được gắn với... thứ khác”.

Lòng căm giận lạnh băng chạy xuyên qua Bourne. Anh đã đợi cả thập kỷ cho đến lúc này đây – khoảnh khắc mà rốt cuộc anh cũng gắn kết lại trang viên Falconwell với đất đai của nó. “Gắn với cái gì?”

“Với ai thì đúng hơn.”

“Tôi không có hứng thú với những câu nói bí ẩn của cậu đâu.”

“Needham vừa loan báo rằng đất đai cũ của Falconwell được gộp vào phần hồi môn cho con gái lớn của ông ta.”

Cú sốc làm Bourne sững sốt, choáng váng, “Penelope ư?”.

“Cậu biết tiểu thư đó à?”

“Đã lâu lắm rồi tôi không gặp cô ấy – lần cuối cùng cách đây gần hai mươi năm.”

Mười sáu năm trước. Cô đã ở đó vào ngày anh rời khỏi Surrey lần cuối cùng, sau lễ an táng cha mẹ anh, lúc ấy anh mười lăm tuổi và bị gửi trở lại một thế giới mới – không còn gia đình. Cô đã dõi theo lúc anh trèo vào xe ngựa, và ánh mắt xanh biếc của cô không dao động khi nhìn theo chiếc xe ngựa đi khuất dần trên con đường dài, rời xa Falconwell.

Cô không ngoảnh mặt đi cho đến khi anh ra tới đường chính.

Anh biết vì anh cũng dối theo cô.

Cô từng là bạn của anh.

Khi anh vẫn còn tin tưởng vào những người bạn.

Cô còn là con gái đầu lòng của cặp vợ chồng hầu tước có của cải nhiều hơn cả khoản tiền mà một người có thể chi tiêu cả đời. Không có lý do gì khiến cô lại độc thân lâu như thế. Đáng lẽ cô đã kết hôn và đang chăm lo một lũ nhóc quý tộc rồi chứ.

“Sao Penelope lại cần Falconwell làm của hồi môn?”, anh ngưng một chút. “Tại sao đến giờ này mà cô ấy vẫn chưa kết hôn?”

Chase thở dài. “Sẽ rất có ích cho tôi nếu bất cứ ai trong số các cậu chịu quan tâm đến xã hội thượng lưu nói chung hơn là những thành viên nghèo nàn của chúng ta.”

“Số thành viên nghèo nàn của chúng ta có hơn năm trăm người. Mỗi người bọn họ có một tập hồ sơ dày cỡ ngón tay cái của tôi, trong đó đầy rẫy thông tin, toàn nhờ vào các đối tác của cậu đấy.”

“Tuy vậy, tôi có nhiều việc hay ho để làm vào mỗi buổi tối hơn là chỉ dạy cho cậu về thế giới nơi cậu được sinh ra.”

Mắt Bourne nheo lại. Anh không hề biết Chase làm gì mỗi tối ngoài việc ở một mình. “Những việc gì?”

Chase tảng lờ câu hỏi và tu tiếp một hơi rượu scotch. “Mấy năm trước, tiểu thư Penelope kiếm được một đám nổi trội nhất mùa vũ hội.”

“Rồi sao nữa?”

“Việc đính hôn đã bị cuộc hôn nhân vì tình yêu của vị hôn phu mà cô ấy chọn hủy hoại.”

Đó là một câu chuyện cũ rích mà Bourne đã nghe không biết bao nhiêu lần, thế nhưng anh vẫn có một cảm giác rất lạ khi nghĩ về cô gái mà mình còn nhớ có thể bị chuyện hủy hôn làm tổn thương. “Hôn nhân vì tình yêu”, anh nhạo báng. “Đúng ra là một ứng cử viên xinh đẹp hơn hoặc giàu có hơn. Và thế là hết à?”

“Tôi nghe được là sau đó, cũng có vài người muốn cầu hôn và theo đuổi cô ấy trong nhiều năm. Nhưng rốt cuộc cô ấy vẫn độc thân.” Chase có vẻ mất hứng với câu chuyện, tiếp tục thở dài chán chường. “Mặc dù tôi cho là không lâu nữa đâu,

Falconwell sẽ khiến hũ mật ong trở nên ngọt ngào hơn. Cám dỗ đó sẽ thu hút những người cầu hôn ùn ùn kéo đến.”

“Họ sẽ muốn có cơ hội được lên mặt với tôi.”

“Có thể. Cậu không ở vị trí cao trong danh sách các quý tộc được yêu thích nhất đâu.”

“Tôi không có chỗ trong danh sách các quý tộc được yêu thích nhất. Tuy thế, tôi sẽ cố được mảnh đất.”

“Và cậu sẵn lòng làm bất cứ việc gì cần thiết để đoạt được nó?”, Chase trông có vẻ thích thú.

Bourne thừa hiểu ý nghĩa trong lời nói của người bạn đối tác.

Một ảo ảnh chợt ủa về, nàng Penelope trẻ tuổi, nhân hậu – trái ngược với anh. Với con người anh đã trở thành.

Anh gạt nó qua một bên. Anh đã chờ đợi khoảnh khắc này suốt chín năm ròng. Mong chờ cơ hội khôi phục những gì từng là của anh.

Những gì từng được để lại cho anh.

Những gì mà anh đã đánh mất.

Anh đã đến rất gần với việc chuộc lỗi. Và không gì có thể cản đường anh được.

“Bất cứ việc gì.” Bourne đứng thẳng người và cẩn thận vuốt áo choàng cho phẳng phiu. “Nếu có một người vợ đi kèm, thì cứ vậy đi.”

Cánh cửa đóng sầm lại sau lưng anh.

Chase nâng cốc chúc mừng âm thanh đó và nói với căn phòng trống. “Chúc mừng hạnh phúc.”

CHƯƠNG HAI

M thân mến,

Ngài nhất định phải về nhà. Thật hết sức tế nhị khi không có ngài, vì cả Victoria và Valerie đều không thể trở thành người bạn tâm đầu ý hợp ở ven hồ được.

Ngài có chắc là mình phải đến trường không? Nữ gia sư của em xem chừng khá thông minh. Em chắc chắn cô ấy có thể dạy ngài bất cứ điều gì ngài muốn biết.

Kính thư – P

Trang viên Needham, tháng Chín, 1813

P thân mến,

Ta e rằng em phải tiếp tục ở trong tình trạng vô cùng buồn chán đó cho đến Giáng sinh. Nếu em muốn một chút an ủi thì thậm chí ta còn không được quyền đến một cái hồ nào. Ta gợi ý em nên dạy hai đứa sinh đôi ấy câu cá chẳng?

Ta chắc chắn mình phải đến trường... Nữ gia sư của em không thích ta đâu.

- M

Trường Eton, tháng Chín, 1813

Cuối tháng Giêng, 1831

Surrey

Tiểu thư Penelope Marbury, thuộc dòng dõi quý phái và có học thức, biết rằng mình nên cảm thấy vô cùng biết ơn khi vào một buổi chiều tháng Giêng lạnh lẽo, lúc đã bước qua tuổi hai mươi tám khá lâu, cô nhận được lời cầu hôn thứ năm (và có khả năng là lời cuối cùng).

Penelope biết một nửa London sẽ nghĩ cô không hẳn thiếu đứng đắn nếu sắp sửa quỳ gối xuống cùng Quý ngài Thomas Alles, rồi cảm ơn anh và Chúa trời về lời dạm hỏi rất tử tế và vô cùng cao thượng. Suy cho cùng, anh chàng quý tộc này rất đẹp trai, thân thiện, có đầy đủ răng và một mái tóc dày cộp – sự kết hợp của các đặc điểm tốt đẹp dành cho một phụ nữ không còn trẻ trung sau một cuộc hủy hôn và chỉ được vài người cầu hôn trong quá khứ.

Khi nhìn chăm chăm xuống đỉnh đầu có đủ tóc của Thomas, cô cũng biết rằng cha cô thích anh, và không nghi ngờ gì việc ông đã cầu phúc lành cho cuộc hôn nhân từ trước thời khắc này. Hầu tước Needham và Dolby đã thích ngài “Tommy Alles đó” từ hơn hai mươi năm trước, ngày mà cậu bé xắn tay áo lên, ngời xỏm

trong chuồng ngựa của gia trang nhà cô thuở ấu thơ, và giúp đỡ để cho một trong những con chó săn ưa thích nhất của vị hầu tước.

Từ ngày đó trở đi, Tommy là một cậu bé ngoan.

Là kiểu con trai mà Penelope luôn nghĩ rằng cha cô muốn có. Dĩ nhiên nếu ông có một đứa con trai thay vì năm đứa con gái.

Và sự thật là một ngày nào đó, Tommy sẽ trở thành một tử tước – lại còn là một tử tước giàu có. Trong khi mẹ của Penelope nói vọng ra từ ở phía bên kia cánh cửa phòng khách, nơi chắc chắn bà đang theo dõi cảnh tượng diễn ra trong tình trạng hết sức tuyệt vọng rằng: *Đã ăn mày thì đừng đòi xôi gấc nữa, Penelope.*

Penelope biết toàn bộ chuyện này.

Vì vậy, khi bắt gặp ánh mắt nâu ấm áp của cậu bé mà mình biết từ lâu nay đã trưởng thành – một người bạn thân thương, cô nhận thức rõ đây chắc chắn là lời cầu hôn cao thượng nhất mà mình từng nhận được, và cô nên đồng ý. Nói thật to.

Có điều cô không làm thế.

Thay vào đó, cô lại nói, “Tại sao?”.

Bầu im lặng theo sau lời nói ấy bị ngắt quãng bởi câu nói “Con bé nghĩ nó đang làm gì thế?” đột ngột vang lên từ bên kia cánh cửa phòng khách. Cái nhìn của Tommy chứa đầy vẻ thích thú và không chút ngạc nhiên khi anh đứng lên.

“Sao lại không chứ?”, anh trả lời một cách thân thiện và đáng yêu, lát sau anh nói thêm, “Chúng mình làm bạn với nhau nhiều năm rồi, tụi mình rất thích đi chơi cùng nhau. Anh đang cần một người vợ, còn em thì cần một người chồng”.

Những lý do để kết hôn anh vừa nói ra không hẳn là tồi tệ. Song cô lại đáp, “Em ra mắt xã hội chín năm rồi, Tommy. Anh đã có cả khoảng thời gian đó để hỏi cưới em mà”.

Tommy cũng biết điều khi tỏ ra buồn lòng, sau đó mỉm cười, trông chẳng giống một chú chó bơi giỏi chút nào. “Đúng thế. Và anh không có lời biện minh hay ho nào cho việc chờ đợi lâu như vậy ngoại trừ... Ồ, anh rất mừng khi nói rằng anh đã suy nghĩ chín chắn hơn, Pen.”

Cô mỉm cười lại với anh. “Vô lý. Anh sẽ không bao giờ suy nghĩ chín chắn hơn đâu. Cớ sao lại là em, Tommy?”, cô thúc ép. “Sao lại là bây giờ hả, Tommy?”

Anh bật cười trước câu hỏi, nhưng đó không phải là giọng cười thoải mái, trầm trầm, thân thiện của anh. Mà là giọng cười lo lắng. Anh luôn cười như vậy khi không muốn trả lời câu hỏi. “Cũng đến lúc ổn định cuộc sống rồi”, anh nói, trước khi nghiêng đầu qua một bên, cười toe toét, rồi tiếp tục, “Thôi nào, Pen. Hãy cùng nhau gây dựng một cuộc hôn nhân thành công nhé?”.

Penelope đã nhận được bốn lời cầu hôn trước đó và tưởng tượng ra vô số lời cầu hôn khác theo nhiều cách khác nhau, từ sự gián đoạn kịch tính, tuyệt vời ở buổi khiêu vũ đến lời cầu hôn riêng tư kỳ diệu trong một vọng lâu hẻo lánh giữa mùa hè ở Surrey. Cô từng mừng rỡ ra những lời thề nguyện về tình yêu và niềm đam mê vĩnh cửu, tràn ngập loài hoa yêu thích nhất của cô – hoa mẫu đơn. Mừng rỡ đến cả những cánh đồng hoa cúc đại trùy mền trải dài, vị chua dễ chịu của rượu champagne trên đầu lưỡi khi toàn bộ người dân London nâng ly chúc mừng hạnh phúc của cô. Cảm giác cánh tay của vị hôn phu ôm choàng lấy cô khi cô quăng mình vào vòng tay chàng và thở dài, *Vâng... Vâng!*

Đó đều là mơ tưởng – càng về sau càng khó có khả năng xảy ra – cô biết thế. Tính ra, một quý cô hai mươi tám tuổi chưa chồng hầu như hiếm khi kháng cự lại những kẻ cầu hôn.

Nhưng chắc chắn đâu có gì sai trái khi cô ước mong nhiều hơn là, *Hãy cùng nhau xây dựng một cuộc hôn nhân thành công nhé!*

Cô khẽ thở dài, không muốn làm Tommy buồn, rõ ràng anh đang cố hết sức mình. Nhưng họ đã là bạn nhiều năm nay, và lúc này, Penelope không muốn đem những lời dối trá vào tình bạn của họ. “Anh đang cảm thấy thương hại em, phải không?”

Mắt anh mở to. “Cái gì? Không! Sao em lại nói như thế?”

Cô mỉm cười. “Bởi vì đó là sự thật. Anh thấy tội nghiệp người bạn chưa chồng đáng thương này. Và anh sẵn sàng hy sinh hạnh phúc của riêng mình để đảm bảo em có thể kết hôn.”

Anh nhìn cô bằng ánh mắt giận hờn – kiểu nhìn chỉ có giữa hai người bạn thân – rồi nâng cả hai bàn tay của cô lên và hôn lên các khớp ngón tay. “Nói bậy. Đến lúc anh kết hôn rồi, Pen. Em là một người bạn tốt.” Anh tạm ngừng, vẻ phiền muộn vụt hiện ra đầy thân thiện khiến người ta không thể cảm thấy bực mình với anh được. “Anh đã làm hỏng việc rồi, đúng không?”

Cô không thể ngăn được mình cười tủm tỉm. “Phải, một chút. Lẽ ra anh nên nhắc tới tình yêu bất diệt.”

Anh trông có vẻ hoài nghi. “Đặt tay lên trán và những thứ tương tự phải không?”

Nụ cười của cô giãn ra. “Chính xác. Và có khi anh phải viết cho em một bài thơ xô-nê.”

“Ôi, tiểu thư Penelope đáng yêu... Xin hãy cân nhắc việc cưới tôi chút xíu?”

Cô bật cười, Tommy luôn làm cô cười. Đó là một phẩm chất tốt. “Thực là một nỗ lực yếu kém, thưa ngài.”

Anh giả bộ nhăn nhó. “Chắc anh không thể nuôi lấy giống một loài chó mới để tặng em đúng không? Đặt tên nó là Quý cô P?”

“Rất ư là lãng mạn”, cô nói, “nhưng sẽ tốn một thời gian khá dài, anh không nghĩ vậy sao?”

Có một khoảng lặng khi họ tận hưởng niềm vui bầu bạn cùng nhau trước khi anh lên tiếng, bỗng dưng rất nghiêm túc, “Xin em, Pen. Hãy để anh che chở cho em”.

Đây thật là một câu nói kỳ quặc, nhưng quá trình cầu hôn của anh đã thất bại trong tất cả các bước, vì thế cô không níu giữ lời nói ấy.

Thay vào đó, cô cân nhắc lời đề nghị. Một cách nghiêm túc.

Anh là người bạn cô quen lâu nhất. Chí ít cũng là một trong số họ.

Là người không rời bỏ cô.

Anh làm cô cười, và cô rất, rất yêu mến anh. Anh là người đàn ông duy nhất tuyệt đối đã không bỏ rơi cô sau vụ hủy hôn tai hại ấy. Chắc chắn chỉ mỗi điều đó thôi đã gây ấn tượng tốt rồi.

Cô nên đồng ý.

Nói đi, Penelope.

Cô nên trở thành Phu nhân Thomas Alles, hai mươi tám tuổi và được cứu vớt khỏi tình trạng gái già chưa chồng như dài vô tận vừa kịp lúc.

Hãy trả lời: Vâng, Tommy. Em sẽ lấy anh. Anh thật dễ thương vì đã hỏi cưới em.

Cô nên nói thế.

Nhưng cô không làm.

M thân mến,

Nữ gia sư của em không thích mấy con lợn. Chắc chắn cô ấy có đủ hiểu biết để dễ dàng nhận ra rằng việc ngài mang một con đến không thể biến ngài thành một kẻ tồi tệ được. Cảm ghét tội ác nhưng không ghét kẻ tội đồ mà.

Kính thư – P

Tái bút: Tommy về thăm nhà tuần trước, và tụi em đi câu cá. Anh ấy chính thức là người bạn em thích nhất.

Trang viên Needham, tháng Chín, 1813

P thân mến,

Ta nghe câu đó nghe có vẻ giống một bài thuyết giáo của Linh mục Compton. Em đã chú ý lắng nghe thuyết giảng trong nhà thờ. Ta thất vọng đấy.

- M

Tái bút: Cậu ta không phải người bạn ưa thích nhất của em đâu.

Trường Eton, tháng Chín, 1813

Tiếng cánh cửa lớn bằng gỗ sồi đóng lại đằng sau Thomas vẫn còn vang vọng suốt lối vào trang viên Needham, khi mẹ của Penelope xuất hiện nơi đầu cầu thang tầng một, trên chỗ cô đứng một tầng.

“Penelope! Con vừa làm gì thế này?” Phu nhân Needham lao xuống từ chính giữa cầu thang rộng lớn của ngôi nhà, theo sau là các cô em gái của Penelope, Olivia và Philippa, cùng ba con chó săn của cha cô.

Penelope hít một hơi dài và quay lại đối mặt với mẹ cô. “Một ngày yên tĩnh, thật đấy, cho đến lúc này”, cô nói thân nhiên, đi về hướng phòng ăn, biết rõ mẹ

cô sẽ đi theo. “Con vừa viết thư cho em họ Catherine. Mẹ có biết em ấy vẫn cứ bị bệnh liên miên từ hồi nhiễm cơn cảm lạnh kinh khủng trước Giáng sinh không?”

Pippa cười thâm. Phu nhân Needham thì không.

“Mẹ không quan tâm đến em họ Catherine của con chút nào!”, nữ hầu tước nói, cao độ trong giọng nói tăng lên cùng âm điệu của nỗi lo âu.

“Điều đó khá tàn nhẫn đấy, không ai thích bị cảm lạnh cả.” Penelope đẩy cửa dẫn vào phòng ăn và phát hiện ra cha cô đã ngồi sẵn tại bàn, vẫn còn mặc bộ quần áo đi săn, lặng lẽ đọc tờ *Nhật báo* trong khi chờ đợi những người phụ nữ của gia đình. “Buổi tối tốt lành, thưa cha. Cha có một ngày tuyệt vời chứ ạ?”

“Ngoài đó lạnh thấu xương”, Hầu tước Needham và Dolby nói, không ngược lên khỏi tờ báo. “Cha đã sẵn sàng ăn nhẹ rồi. Thứ gì đó ấm một chút.”

Penelope nghĩ có lẽ cha cô chưa sẵn sàng chút nào cho điều sắp xảy đến trong suốt bữa ăn đặc biệt này, nhưng cô chỉ đẩy một con chó săn chân ngắn đang ngồi chờ trên ghế của mình xuống và chiếm lấy chỗ ngồi được trang bị đầy đủ, ở bên trái hầu tước. Và phía bên kia, hai cô em gái đều đang giương mắt ếch tò mò muốn biết chuyện gì sắp xảy ra. Cô giả vờ ngây thơ, trải khăn ăn ra.

“Penelope!” Phu nhân Needham đứng thẳng người ngay ngưỡng ô cửa hướng vào phòng ăn, nắm tay siết chặt, khiến những người hầu lúng túng, bất động trong tình trạng không rõ ràng, tự hỏi cô nên dọn bữa tối ra hay không. “Thomas đã cầu hôn!”

“Vâng. Con có mặt lúc đó mà”, Penelope nói.

Lần này, Pippa nâng ly nước lên để che đi nụ cười.

“Needham!”, Phu nhân Needham quyết định rằng mình cần thêm sự ủng hộ, “Thomas đã cầu hôn Penelope đấy!”.

Ngài Needham hạ thấp tờ báo. “Vậy à? Ta luôn thích cậu Tommy Alles đó.” Ông vừa nói vừa hướng sự chú ý sang cô con gái lớn, “Ồn thỏa chứ, Penelope?”.

Penelope hít vào một hơi thật sâu, “Không ồn lắm, thưa cha”.

“Nó không chịu kìa!” Tông giọng của mẹ cô chỉ phù hợp với tiếng than khóc xé lòng hoặc một dàn đồng ca Hy Lạp. Mặc dù hình như nó còn có mục đích là làm cho mấy con chó sữa vang.

Sau khi cùng gào khóc với mấy con chó, Phu nhân Needham tới gần bàn ăn, làn da nổi rất nhiều đốm nhỏ, cứ như bà vừa đi qua khu vực trồng cây thường xuân gây ngứa. “Penelope! Những lời cầu hôn từ các quý ngài trẻ tuổi có tư cách, giàu có không tự trở ra trên cây đâu!”

Nguồn ebooks: <http://www.sachmoi.net>

Đặc biệt là vào tháng Giêng, con không dám nghĩ thế đâu. Penelope không đại gì mà nói ra điều mình đang nghĩ.

Khi một người hầu bước tới dọn món súp ra để bắt đầu bữa tối, Phu nhân Needham ngã khụy xuống ghế và nói, “Đem nó đi đi! Ai có thể ăn vào lúc này cơ chứ?”.

“Thật ra thì con đói ngấu đây”, Olivia lên tiếng, và Penelope cố nhin cười.

“Needham!”

Vị hầu tước thờ dài và quay sang Penelope, “Con đã từ chối cậu ấy sao?”.

Penelope vòng vo, “Không hẳn là thế”.

“Nó không *chịu* cậu ấy!”, Phu nhân Needham gào thét.

“Tại sao không?”

Đó là một câu hỏi hợp lý. Ai đang ngồi tại bàn ăn nhất định đều có thể trả lời được. Kể cả Penelope.

Có điều, cô không có câu trả lời. Không có câu trả lời thỏa đáng. “Con muốn cân nhắc lời cầu hôn.”

“Đừng có ngớ ngẩn thế. Nhận lời cầu hôn đi”, ngài Needham nói cứ như làm việc đó dễ lắm, và vẫy tay ra hiệu dọn món súp.

“Có lẽ Penny không *muốn* nhận lời cầu hôn của Tommy”, Pippa chỉ ra, và Penelope rất muốn hôn cô em gái có óc xét đoán này.

Phu nhân Needham nói, “Đây không phải việc muốn hay không muốn. Mà là việc bán khi còn có thể”.

“Thật là một quan điểm hay ho”, Penelope nói mát, cố gắng hết mình để giữ vững tinh thần.

“Sự thật là vậy mà Penelope. Và xem ra Thomas Alles là quý ông duy nhất trong xã hội thượng lưu sẵn sàng mua.”

Penelope nói, “Con thật sự ước gì chúng ta có thể nghĩ về một phép ẩn dụ nào đó hay hơn mua và bán. Và, thật ra, con không nghĩ là anh ấy muốn lấy con đâu. Con nghĩ anh ấy chỉ tỏ ra tử tế thôi”.

“Cậu ấy không chỉ tỏ ra tử tế thôi đâu”, ngài Needham nói, nhưng trước khi Penelope có thể thăm dò thấy sự sáng suốt đặc biệt đó, Phu nhân Needham lại lên tiếng.

“Đây hầu như không phải việc *muốn* kết hôn, Penelope. Con ở quá xa mức đó rồi. Con *phải* kết hôn! Và Thomas sẵn lòng cưới con! Con đã không nhận được một lời cầu hôn nào trong *bốn năm*! Hay con đã quên rồi?”

“Con đã quên rồi, thưa mẹ. Cảm ơn mẹ rất nhiều vì đã nhắc lại.”

Phu nhân Needham héch mũi, “Mẹ cho là con định ra về khỏi hài?”.

Olivia nhướn mày, như thể cái ý tưởng bà chị cả có khiếu khỏi hài thật khó tin. Penelope cưỡng lại thôi thúc muốn biện hộ cho óc hài hước của mình, điều mà cô muốn nghĩ rằng nó vẫn còn rất nguyên vẹn.

Tất nhiên cô chưa quên chuyện đó. Xét đến việc cô thường xuyên bị mẹ nhắc nhở về tình trạng hôn nhân của mình thì sự kiện này quả thật khó quên. Penelope ngạc nhiên rằng nữ hầu tước lại không biết đã bao nhiêu ngày giờ trôi qua kể từ khi lời cầu hôn đang được họ đề cập tới xảy ra.

Cô thở dài. “Con không phải ra về khỏi hài gì cả, mẹ à. Con chỉ... không chắc là mình *muốn* lấy Thomas. Hay nói thật là có bất cứ ai khác chắc rằng anh ấy muốn lấy con hay không.”

“Penelope!”, mẹ cô quát, “*Mong muốn* của con không phải thứ tôi quan trọng trong tình thế này!”.

Dĩ nhiên là không rồi. Đó không phải cách mà hôn nhân diễn ra.

“Thật tình. Thật lố bịch làm sao!” Có một khoảng lặng khi nữ hầu tước cố bình tĩnh lại và nỗ lực tìm từ ngữ. “Penelope... *Chẳng còn ai khác hết!* Chúng ta đã tìm kiếm rồi! Sau này sẽ ra sao đây?” Bà lại ngã quỵ xuống ghé một cách thanh lịch, đưa một tay lên trán bằng điệu bộ rất kịch – điệu bộ sẽ khiến bất kỳ cô đào nào trên sân khấu London phải tự hào. “Ai sẽ *chịu cưới* con đây?”

Đó là một câu hỏi hợp lý, và cũng là câu hỏi mà Penelope đáng lẽ nên cân nhắc kỹ càng hơn trước khi tiết lộ tình trạng không chắc chắn về hôn nhân của mình trong tương lai. Nhưng đích xác là cô chưa quyết định tuyên bố một câu nào như thế, ít nhất là chưa cho đến lúc cô thực sự ra quyết định.

Và giờ đây, dường như nó là quyết định hay nhất mà cô từng có trong một khoảng thời gian rất dài.

Vấn đề là, Penelope đã có nhiều cơ hội *được* cưới trong chín năm qua. Từng có thời cô là chủ đề bàn tán của giới thượng lưu – khá quyền rũ, cư xử lễ phép, ăn nói khéo léo, có giáo dục, toàn mỹ... một cách hoàn hảo.

Cô thậm chí đã đính hôn. Với một người cũng hoàn hảo.

Đúng vậy, họ là một đôi hoàn hảo, ngoại trừ việc anh ta hoàn toàn phải lòng một người khác.

Vụ tai tiếng đã khiến Penelope chấm dứt hôn ước dễ dàng hơn, mà không phải bị đá. Ừm, ít ra cũng không *chính xác*.

Cô sẽ không mô tả việc đó đích xác là bị *đá*. Thật ra bị *đám* đến choáng váng thì đúng hơn.

Và không phải là một cú đấm khó chịu.

Cô sẽ không nói cho mẹ cô nghe điều đó.

“Penelope!” Nữ hầu tước lại ngồi thẳng lên, ánh mắt đau khổ dán vào cô con gái lớn. “Trả lời mẹ đi! Nếu không phải Thomas thì *ai*? Con nghĩ ai sẽ *chịu cưới* con hả?”

“Con sẽ ở giá vậy, có lẽ thế.”

Olivia đột ngột hít vào thành tiếng. Muỗng súp Pippa đang đưa lên môi ngưng lại giữa chừng.

“Ôi! Ôi!” Nữ hầu tước ngã khụy xuống một lần nữa. “Con không thể có ý đó! Đừng có lối bịch như vậy!” Con hoảng loạn và câu tiết đối chọi trong giọng của Phu nhân Needham. “Con cứng rắn và mạnh mẽ hơn mấy gái già chưa chồng! Ôi! Đừng làm mẹ phải nghĩ về nó! *Một gái già!*”

Penelope nghĩ thực tế mấy bà cô chưa chồng còn cứng rắn và mạnh mẽ hơn mình, nhưng kiềm chế không nói điều như thế với mẹ cô, khi bà trông như có thể ngã nhào khỏi ghế trong tình trạng hoàn toàn tuyệt vọng.

Nữ hầu tước tiếp tục thúc ép, “Còn mẹ thì sao? Mẹ không được sinh ra để trở thành *mẹ của một gái già!* Họ sẽ nghĩ gì? Họ sẽ nói gì?”.

Penelope có một ý niệm rất hay về việc họ đã nghĩ gì. Họ đã nói gì.

“Có một thời, Penelope à, khi con là người cực kỳ đối lập với con người của con hiện giờ! Và mẹ lẽ ra đã thành mẹ của một *nữ công tước!*”

Đây rồi. Bóng ma hiện ra lờ mờ giữa Phu nhân Needham và cô con gái lớn.

Nữ công tước.

Penelope tự hỏi liệu mẹ cô có bao giờ tha thứ cho cô về việc hủy bỏ hôn ước hay không, cứ như thể không hiểu sao nó lại là lỗi của cô vậy. Cô hít một hơi thật sâu, cố gắng nói giọng hợp lý. “Mẹ à, Công tước Leighton đã phải lòng một người phụ nữ khác.”

“*Một vụ tai tiếng biết đi!*”

Người mà anh ta yêu rất mãnh liệt. Ngay cả bây giờ, tám năm sau, Penelope vẫn cảm thấy đau nhói vì ghen tị... không phải vì công tước, mà là vì cảm xúc. Cô gạt cảm giác đó qua một bên. “Tai tiếng hay không thì *quý cô* đó vẫn tình cờ là Nữ công tước Leighton rồi. Con xin thêm vào, đó là một tước hiệu mà cô ấy nắm giữ trong tám năm, suốt khoảng thời gian đó cô ấy đã sinh ra Công tước Leighton tương lai và thêm ba đứa con cho chồng cô ấy.”

“Đáng lý ra đó là chồng *của con!* Bọn trẻ *của con!*”

Penelope thở dài, “Lúc đó mẹ muốn con phải làm gì nào?”.

Nữ hầu tước bật dậy một lần nữa. “Chà! Lẽ ra con có thể *cố gắng* thêm một chút nữa! Con có thể chấp thuận bất cứ lời cầu hôn nào sau lời cầu hôn của công tước mà.” Bà ngã phịch xuống ghế lần nữa. “Có *bốn* lời cầu hôn đấy! Hai bá tước”, bà kể lại chi tiết, cứ như những lời cầu hôn có thể đã trôi tuột ra khỏi tâm trí của Penelope vậy, “rồi đến George Hayes! Và giờ là Thomas! Một tử tước tương lai! Mẹ có thể *chấp nhận* một tử tước tương lai!”.

“Mẹ thật cao thượng, thưa mẹ.”

Penelope ngồi lúi vào trong ghế. Cô cho rằng đó là sự thật. Có Chúa mới biết là cô đã được rèn luyện để cố gắng hết sức giành được một người chồng. À, có thể hết sức cố gắng mà không tỏ ra là mình đang làm thế.

Nhưng trong vài năm qua, cô không đặt trái tim mình vào đó. Không hẳn thế. Năm đầu tiên sau vụ hủy hôn, thật dễ dàng khi tự nhủ rằng cô chẳng để ý đến việc kết hôn vì mình đã bị lu mờ trong vụ hủy hôn đầy tai tiếng, và không ai bày tỏ nhiều sự quan tâm đến cô như một nàng dâu tiềm năng.

Sau đó, có vài lời cầu hôn, các quý ông với những động cơ kín đáo, tất cả đều khao khát được cưới con gái của Hầu tước Needham và Dolby, vì sự nghiệp chính trị của họ hoặc vì vấn đề tài chính của họ trong tương lai. Và vị hầu tước không hề bận tâm nhiều khi Penelope lịch sự khước từ những lời cầu hôn đó.

Việc tại sao cô lại từ chối chẳng quan trọng đối với ông.

Ông chưa từng có ý nghĩ rằng con gái mình từ chối vì nó đã kinh qua chút ít về định nghĩa hôn nhân, đã nhìn thấy cách mà Công tước Leighton nhìn đắm đuối vào đôi mắt nữ công tước của anh ta một cách âu yếm. Nó có lẽ sẽ thấy một cuộc hôn nhân có thể sinh ra những thứ hơn thế nếu có đủ thời gian tìm hiểu.

Nhưng không hiểu sao, trong suốt khoảng thời gian khi Penelope tự nhủ rằng mình đang chờ đợi điều gì hơn thế nữa, cô đã đánh mất cơ hội. Cô trở nên quá già, quá thô kệch, quá lu mờ.

Và hôm nay, khi cô quan sát Tommy – một người bạn thân thương, nhưng không là gì khác – đề nghị được dành hết phần còn lại của cuộc đời ở bên cô, bất chấp việc chính anh cũng tuyệt đối chẳng bận tâm đến hôn nhân của họ... Cô chỉ có thể *không* đồng ý.

Cô không thể phá hỏng cơ hội nhận được những điều tốt đẹp hơn thế *của anh*.

Bất luận những cơ hội của cô có thất bại thảm hại thế nào đi chăng nữa.

“Ôi!”, tiếng than khóc lại tiếp tục, “Hãy nghĩ về *các em gái* của con! Còn chúng thì sao?”.

Penelope nhìn các em gái của mình, những người đang theo dõi cuộc nói chuyện như thể đang xem một trận thi đấu cầu lông. *Các em gái của cô sẽ ổn thôi*. “Xã hội sẽ phải hòa thuận với những cô con gái trẻ trung, xinh đẹp hơn của Marbury thôi. Xét đến sự thật rằng hai cô con gái đã lập gia đình là một bá tước phu nhân và một nam tước phu nhân, con nghĩ mọi thứ sẽ tốt đẹp mà.”

“Và tạ ơn Chúa về cuộc hôn nhân xuất sắc của hai đứa sinh đôi.”

Xuất sắc không hẳn là từ chính xác mà Penelope muốn dùng để miêu tả cuộc hôn nhân của Victoria hay của Valerie, khi nó được tác thành vì tước hiệu, của

hồi môn và một chút gì khác, nhưng chồng của họ khá hiền lành và chí ít cũng thận trọng với những hoạt động “bên ngoài chiếc giường cưới”, vì vậy Penelope không tranh luận về điểm đó.

Chẳng quan trọng mấy! Mẹ cô liền nhào vào mà ép tới.

“Còn người cha đáng thương của con thì sao? Cứ như là con đã quên rằng ông ấy phiền não thế nào vì một nhà toàn con gái! Sẽ khác nếu con là con trai, Penelope à. Nhưng ông ấy lo lắng đến phát ốm cho con đó!”

Penelope quay sang nhìn cha cô, người đang nhúng một mẩu bánh mỳ vào món súp tôm cua và đưa nó cho con chó lớn màu đen ngồi bên tay trái, nó đang lè cái lưỡi dài màu hồng ra nhìn ông chăm chăm. Cả người và vật dường như chẳng lo lắng đến phát ốm cho lắm. “Mẹ à, con...”

“Còn Philippa! Ngài Castleton đã bày tỏ sự quan tâm đến nó. Philippa thì sao?”

Giờ thì Penelope bối rối, “*Philippa thì sao?*”.

“Chính xác!” Phu nhân Needham vung vẩy chiếc khăn ăn bằng vải lanh trắng với điệu bộ rất kịch. “Còn chuyện của Philippa thì sao?”

Penelope thở dài và quay sang cô em gái. “Pippa, em có cảm thấy chuyện chỉ từ chối Tommy sẽ ảnh hưởng đến việc ngài Castleton theo đuổi em không?”

Pippa lắc đầu, mắt mở to. “Em không thể hình dung là sẽ ảnh hưởng gì. Mà nếu nó có ảnh hưởng thì nói thật là em cũng chẳng buồn khổ đâu. Castleton hơi... ờ, không thú vị lắm.”

Penelope định dùng từ *không thông minh*, nhưng lại để Pippa thể hiện thái độ lịch sự.

“Đừng có ngu ngốc như thế, Philippa”, nữ hầu tước nói, “Ngài Castleton là một *bá tước*. Đã ăn mỳ thì đừng có đòi xôi gấc.”

Penelope nghiêng chặt răng khi nghe đến câu ngạn ngữ ưa thích nhất của mẹ cô mỗi lần thảo luận về viễn cảnh độc thân của các cô con gái. Pippa ngoảnh đôi mắt xanh biếc về phía mẹ mình. “Con không nhận ra rằng mình đang *ăn xin* cơ đấy.”

“Đương nhiên là vậy rồi. Tất cả các con đều thế. Ngay cả Victoria và Valerie cũng phải ăn xin. Vụ tai tiếng đâu có đơn giản *biến mất* được.”

Penelope hiểu ý nghĩa của lời nói đó cho dù mẹ cô không nói rõ. *Penelope đã phá hỏng hết mọi chuyện của tất cả các con.*

Một cảm giác dần vật tội lỗi lướt nhẹ qua người cô, và cô cố lờ nó đi, biết rằng mình không nên cảm thấy có lỗi. Biết rằng đó không phải lỗi của cô.

Ngoại trừ, có thể đó là lỗi của cô thật.

Cô gạt phăng ý nghĩ này đi. Không phải lỗi của cô. Anh ta đã yêu người khác.

Nhưng tại sao anh ta không yêu cô?

Đó là câu hỏi mà cô thắc mắc hết lần này đến lần khác trong suốt mùa đông xa xưa ấy, khi cô ẩn náu ở đây - ở vùng nông thôn, đọc những tờ báo lá cải và biết rằng anh ta đã chọn một người nào đó hợp hơn, quyến rũ hơn, thú vị hơn cô. Biết rằng anh ta hạnh phúc, và cô thì chẳng ai thèm ngó ngang.

Cô không yêu anh ta. Cô không nghĩ nhiều về anh ta chút nào.

Tuy nhiên điều đó vẫn gây đau đớn.

“*Con thì chẳng có ý định ăn xin gì hết*”, Olivia tham gia vào cuộc trò chuyện. “*Đây là mùa vũ hội thứ hai của con, con đẹp và quyến rũ, lại có một lượng của hồi môn rất lớn. Lớn hơn khoản mà bất kỳ quý ông nào có thể bỏ qua.*”

“*Ồ, đúng rồi. Rất quyến rũ*”, Pippa nói, và Penelope nhìn xuống cái đĩa để giấu đi nụ cười của mình.

Olivia nhận ra vẻ châm biếm. “*Mấy chị cứ cười cho đã đi, nhưng em biết giá trị của mình. Em sẽ không để chuyện xảy ra với Penelope lặp lại với mình đâu. Em đang tự bắt cho mình một quý tộc đích thực.*”

“*Kế hoạch hay đó, con yêu.*” Phu nhân Needham tươi cười đầy hãnh diện.

Olivia mỉm cười. “*Tạ ơn Chúa là em đã rút ra được bài học đắt giá từ chị đó, Penny.*”

Penelope không thể ngăn việc tự bảo vệ mình. “*Không phải là chị đuổi anh ta biến đi, Olivia. Cha chấm dứt hôn ước vì vụ bê bối của em gái Leighton.*”

“*Thật nực cười. Nếu Leighton muốn chị thì anh ta sẽ đấu tranh vì chị, vụ bê bối sẽ bị chỉ trích thôi*”, cô em út nói, bĩu môi, ra chiều một nhân vật nữ ngây thơ bẩm sinh. “*Nhưng anh ta lại không... muốn chị, chính là điều đó. Mặc dù em cho là anh ta cũng không đấu tranh vì chị luôn. Và em chỉ có thể hình dung ra anh ta*

chẳng làm những việc đó vì chị đã không làm việc đủ cật lực để thu hút sự chú ý của anh ta.”

Là người nhỏ tuổi nhất, Olivia chưa bao giờ cân nhắc nhiều về lời nói của mình. Cô luôn nói thẳng thừng và điều đó có thể gây đau đớn cho người khác. Lúc này cũng không phải là ngoại lệ. Penelope cắn lấy phần bên trong má, dần lại thôi thúc muốn hét lên, *Anh ta đã yêu người khác!* Nhưng cô hiểu rõ đó là hành động vô nghĩa. Những vụ hủy hôn luôn luôn là lỗi của người phụ nữ. Ngay cả khi người phụ nữ đang được nói tới là chị gái của mình, hình như là thế.

“Phải đó! Ôi, Olivia, chỉ mới ra mắt một mùa vũ hội mà con đã sắc sảo rồi, con yêu”, Phu nhân Needham vui vẻ nói với giọng vút cao, trước khi rên rỉ, “Và đừng quên những người khác”.

Tất cả bọn họ xem ra đã quên rằng Penelope không muốn kết hôn với những người khác. Nhưng cô vẫn cảm thấy nên tự biện hộ cho mình. “Con vừa nhận được một lời cầu hôn chiều nay, nếu mọi người còn nhớ.”

Olivia khua tay loạn xạ. “Một lời cầu hôn từ *Tommy*. Đó không phải là một lời cầu hôn hay ho gì. Chỉ có người đầu óc bả đậu mới cho là anh ấy cầu hôn vì *muốn* cưới chị thôi.”

Người ta lúc nào cũng có thể trông mong ở Olivia việc luôn nói sự thật.

“Vậy thì, có gì mà anh ấy *lại* hỏi cưới?”, Pippa xen vào, không định hỏi một cách ác ý, Penelope tin chắc thế. Xét cho cùng, cô đã tự hỏi mình – và Tommy – chính câu hỏi đó chưa đầy một tiếng trước.

Cô muốn trả lời: *Bởi vì anh ấy yêu chị.*

Chà, điều đó không chắc là đúng. Cô muốn nói những lời như thế. Nhưng không phải về Tommy.

Đó là lý do tại sao cô đã không đồng ý.

Suốt những năm tháng qua, cô chưa bao giờ mơ sẽ kết hôn với Tommy dù chỉ một lần.

Anh *chưa từng* là người mà cô hằng mơ tưởng.

“*Lý do* cậu ấy hỏi cưới không quan trọng”, Phu nhân Needham xen vào. “Điều quan trọng là cậu ấy sẵn lòng rước Penelope! Cậu ấy sẵn lòng cho con bé một tổ ấm, một danh tiếng và chăm sóc nó như cha của tụi con đã làm bao nhiêu năm

nay!” Bà chiếu ánh mắt vào Penelope. “Penelope, con phải *suy nghĩ*, con yêu! Khi cha con qua đời! Rồi sau đó thì sao?”

Ngài Needham ngược lên khỏi miếng thịt gà lôi. “Cái gì cơ?”

Phu nhân Needham hươ một tay trong không trung, ra bộ không có thời giờ suy nghĩ về cảm xúc của chồng mình, thay vào đó bà thúc giục. “Ông ấy sẽ không sống mãi, Penelope! *Khi đó* thì sao?”

Penelope không thể hiểu chuyện này thì có liên quan gì. “Thì, con hình dung chuyện đó sẽ rất buồn.”

Phu nhân Needham lắc đầu ngao ngán, “Penelope!”

“Mẹ à, thật tình là con không hiểu ý mẹ muốn ám chỉ điều gì.”

“Ai sẽ chăm nom, săn sóc cho con đây? Khi mà cha con nằm xuống á?”

“Bộ cha đang định chết sớm hả?”

“Không”, cha cô nói.

“Ai mà biết được!” Nước mắt của nữ hầu tước đang tuôn rơi.

“Ôi, vì Chúa...” Ngài Needham không chịu đựng được nữa. “Tôi chưa hấp hối. Và tôi cảm thấy bị xúc phạm không nhỏ bởi cách suy nghĩ đó lại được dễ dàng thốt ra từ miệng lưỡi của bà.” Ông quay sang Penelope. “Còn về phần con, con sẽ kết hôn.”

Penelope duỗi thẳng vai. “Đây không phải là thời trung cổ, thưa cha. Cha không thể ép buộc con kết hôn với một người nào đó mà con không muốn.”

Ngài Needham ít khi chú ý đến quyền lợi của phụ nữ. “Cha có năm đứa con gái và chẳng có đứa con trai nào, cha sẽ bị nguyên rủa nếu để mặc một đứa trong túi con chưa yên bề gia thất và tự lo liệu cho bản thân trong khi thằng cháu trai ngốc nghếch kia đem di sản của cha đổ xuống sông xuống bể.” Ông lắc đầu. “Cha sẽ bảo đảm việc con kết hôn, Penelope à, và kết hôn một cách thỏa đáng. Và đã đến lúc con dừng việc phí hoài thời gian đùa bỡn để tự mình tìm lấy một tấm chồng rồi đây.”

Đôi mắt Penelope mở to. “Cha nghĩ con suốt ngày đùa bỡn à?”

“Penelope, coi chừng lời ăn tiếng nói^[1]. Xin con đấy.”

[1] Cha của Penelope dùng cụm từ “dicker around” có nghĩa là “chân chừ” hoặc “đùa giỡn” gây phiền hà, rắc rối cho người khác. Cách nói này không lịch sự vì có chữ “dick” – từ mang nghĩa không lịch sự.

“Công bằng mà nói, thưa mẹ, cha nói từ đó trước mà”, Pippa chỉ ra.

“Chẳng liên quan! Mẹ không dạy các con gái của mình ăn nói như hạng thường... thường... Ôi, tội con biết rồi đó.”

“Đương nhiên là con cứ đùa bỡn suốt. Đã tám năm trôi qua kể từ khi chuyện với Leighton hoàn toàn thất bại. Con là con gái của cặp vợ chồng hầu tước với của cải của vua Midas.”

“Needham! Thô thiên quá!”

Ngài Needham nhìn lên trần nhà với thái độ kiên nhẫn. “Cha không biết con chờ đợi điều gì, nhưng cha biết rõ mình đã nuông chiều con quá lâu. Chính việc làm lơ chuyện thất bại với Leighton đã giăng một tấm màn che phủ lên các con.” Penelope nhìn các em gái, cả hai đang nhìn chăm chăm xuống đùi mình. Tội lỗi cứ thâm thì xuyên suốt người cô trong khi cha cô tiếp tục nói, “Chuyện đó kết thúc rồi. Con sẽ kết hôn trong mùa vũ hội này, Penny”.

Cổ họng Penelope như nghẹn lại, vật lộn để nuốt xuống một nhúm mùn cưa hình như mắc kẹt trong đó. “Nhưng... không có ai ngoài Tommy cầu hôn con trong bốn năm trời.”

“Tommy chỉ là mới bắt đầu. Bọn họ sẽ cầu hôn ngay bây giờ thôi.” Cô nhìn thấy vẻ hoàn toàn chắc chắn trong mắt cha mình nhiều tới mức đủ để biết rằng ông nói đúng.

Cô nhìn thẳng vào mắt cha. “Tại sao?”

“Vì cha đã thêm Falconwell vào của hồi môn của con.”

Ông nói điều đó với thái độ của một người sẽ nói những câu như, *Món này hơi ngouï.* Hoặc, *Món cá này cần thêm muối.* Cứ như mọi người ngồi ở bàn ăn đơn giản sẽ chấp nhận những từ ngữ ấy như một sự thật hiển nhiên. Cứ như bốn cái đầu sẽ không quay sang ông, giương mắt ếch, há hốc miệng kinh ngạc.

“Ôi! Needham!” Phu nhân Needham lại khiếm nhã.

Penelope không rời mắt khỏi cha mình. “Cha vừa nói gì ạ?”

Ký ức chợt hiện về. Một cậu bé với mái tóc đen luôn cười đùa, đang bám vào cành thấp của một cây liễu to lớn, với tay xuống và hỏi thúc Penelope leo lên chỗ

ẩn nấp cùng với cậu.

Người thứ ba trong bộ tam.

Falconwell là của Michael.

Cho dù Falconwell đã không còn thuộc về anh cả một thập kỷ, cô vẫn luôn nghĩ về nó như thế. Cảm giác thật không phải khi mà bây giờ, không hiểu bằng cách kỳ lạ nào, nó lại thuộc về cô. Toàn bộ mảnh đất tươi tốt, đẹp đẽ, mọi thứ - ngoại trừ ngôi nhà và những bãi đất sát cạnh - là tài sản kế thừa.

Quyền thừa kế của Michael.

Giờ đây là *của cô*.

“Cha có được Falconwell bằng cách nào?”

“Bằng cách nào không liên quan đến con”, vị hầu tước nói, không ngược lên khỏi món ăn của mình. “Cha không thể để con gây nguy hiểm đến thành công của các em con ở trung tâm mai mối thêm một chút nào nữa. Con cần phải tự kiếm cho mình một tấm chồng. Con sẽ không làm một bà cô suốt phần đời còn lại, Falconwell sẽ đảm bảo việc đó. Mà xem chừng nó đã làm vậy rồi. Nếu con không thích Tommy, cha có sẵn nửa tá thư ngỏ ý quan tâm từ những quý ông khắp nước Anh.”

Những quý ông muốn có Falconwell.

Hãy để anh che chở cho em.

Lời nói lạ lùng của Tommy lúc trước giờ đã không còn vô nghĩa. Anh cầu hôn để bảo vệ cô khỏi một đồng lời cầu hôn hỗn độn sẽ đến vì của hồi môn của cô. Anh cầu hôn vì anh là bạn của cô.

Và anh cầu hôn cũng vì Falconwell. Có một khoảnh đất nhỏ thuộc về Tử tước Langford ở phía xa bên cạnh Falconwell. Rồi đây, nó sẽ thuộc về Tommy và nếu cô kết hôn với anh, Falconwell sẽ được bổ sung thêm vào đó.

“Dĩ nhiên rồi”, Olivia xen vào, “Điều đó giải thích tất cả!”.

Anh đã không nói cho cô biết.

Penelope biết anh không thật sự quan tâm đến việc cưới cô, nhưng chúng có cho chuyện đó không hẳn là một khám phá dễ chịu gì. Cô vẫn tập trung vào cha mình. “Của hồi môn ấy. Nó công khai phải không cha?”

“Đương nhiên là công khai rồi. Giá trị của hồi môn của con gái ta được nhân ba còn tốt đẹp gì nữa nếu ta không công khai nó?” Penelope đâm nĩa xuyên qua đồng củ cải nghiền nhừ, ước rằng mình đang ở bất cứ nơi nào ngoài bàn ăn đó, giây phút đó, khi cha cô nói, “Đừng tỏ ra khỗ sở vậy chứ. Hãy tạ ơn lá số tử vi của mình rằng cuối cùng con cũng có được một tấm chồng. Với Falconwell trong của hồi môn, con có thể kiếm được cho mình một hoàng tử đấy”.

“Con thấy chán các vị hoàng tử lắm rồi, thưa cha.”

“Penelope! *Không ai* lại chán các hoàng tử hết!”, mẹ cô xen vào.

“Con mong ước được gặp một hoàng tử nè”, Olivia xen vào, nhai đồ ăn một cách trầm tư. “Nếu chị Penelope không muốn Falconwell thì con sẽ vui lòng nhận nó làm một phần trong hồi môn của con.”

Penelope lướt ánh mắt qua cô em út. “Ừ, chị cho là em sẽ làm vậy, Olivia. Nhưng chị ngờ rằng em chẳng cần đến nó đâu.” Olivia có mái tóc sáng màu, làn da trắng và màu mắt xanh biếc giống Penelope, nhưng thay vì vẻ đẹp như nước rửa bát âm âm của cô, Olivia lại đẹp tuyệt trần và là kiểu phụ nữ chỉ búng ngón tay một cái, đàn ông sẽ tự khắc bay đến.

Tệ hơn nữa, cô bé biết điều đó.

“Con *rất* cần nó. Đặc biệt là hiện giờ”, ngài Needham nói một cách võ đoán trước khi quay mặt sang Penny. “Đã từng có thời con còn đủ trẻ để giành được sự chú ý của một quý ông tử tế, nhưng con qua cái thời đó lâu rồi.”

Penelope ước gì một trong hai đứa em gái sẽ tranh cãi để bênh vực cô. Để phản đối lời nói của cha. Có lẽ, để nói rằng, *chị Penelope không cần nó. Một người tuyệt vời nào đó sẽ xuất hiện và rơi vào lưới tình của chị ấy. Ngay từ cái nhìn đầu tiên. Hiển nhiên là vậy rồi.*

Cô phớt lờ cơn đau vọt lóe lên trước sự công nhận thầm lặng. Penelope thấy được sự thật trong ánh mắt cha. Vẻ chắc chắn. Và cô biết, không nghi ngờ chút gì, mình sẽ kết hôn như ý cha, như thể *giờ* là thời trung cổ, và ông đang cắt đi một mảnh đất từ thái ấp của mình.

Có điều không phải ông đang cắt đi thứ gì cả. “Làm sao Falconwell bây giờ có thể thuộc về Hầu tước Needham và Dolby chứ?”

“Đó không phải việc để con lo lắng.”

“Nhưng nó làm con lo thật mà”, Penelope nài ép. “Cha lấy nó ở đâu? Michael có biết không?”

“Cậu ta không biết”, hầu tước nói, nâng ly rượu lên. “Cha cho là sớm hay muộn gì thì cậu ta cũng biết thôi.”

“Ai mà biết Michael biết chuyện gì”, mẹ cô chế giễu. “Không có ai của xã hội *lich thiệp* nhìn thấy Hầu tước Bourne trong nhiều năm rồi.”

Không thấy từ khi anh biến mất lúc xảy ra tai tiếng gây xôn xao dư luận. Không thấy từ khi anh đánh mất mọi thứ về tay cha của Tommy.

Penelope lắc đầu, “Cha có thử trả lại nó cho anh ấy không?”

“Penelope! Đừng có vô ơn!”, giọng nữ hầu tước lạc đi. “Việc thêm Falconwell vào của hồi môn của con là một tấm gương sáng ngợi về sự hào phóng của cha con!”

Một tấm gương sáng về ao ước của cha cô là được tự mình tổng quát đưa con gái phiến hà.

“Con không muốn có nó.”

Cô biết lời nói ấy là dối trá ngay khi thốt ra. Tất nhiên là cô muốn có nó rồi. Đất đai gắn liền với Falconwell đều tốt tươi, màu mỡ, sinh động và đầy ắp những kỷ niệm thời thơ ấu của cô.

Những kỷ niệm về Michael.

Cô đã không trông thấy anh nhiều năm rồi, cô chỉ là một đứa trẻ khi anh đi khỏi Falconwell, và hầu như không ra ngoài khi vụ bê bối của anh trở thành chủ đề xì xào bàn tán của các nhà quý tộc London cùng những người hầu ở Surrey. Bây giờ, nếu có nghe được chút gì về anh thì cũng là từ các mẩu chuyện ngồi lê đôi mách của những phụ nữ từng trải hơn trong giới thượng lưu. Có lần cô nghe được từ nhóm phụ nữ cực kỳ nhiều chuyện tại một phòng khách dành cho quý bà quý cô rằng, hiện anh đang ở London quản lý một sòng bạc, nhưng cô chưa bao giờ hỏi địa chỉ. Dường như bản năng mách bảo cô rằng, những quý cô như mình sẽ không hay lui tới nơi Michael cư ngụ khi anh đã đánh mất hết uy tín.

“Con không có lựa chọn, Penelope. Cha mới là người làm điều đó. Và chẳng bao lâu nữa, quyền lựa chọn sẽ thuộc về chồng con. Các quý ông từ khắp nước Anh sẽ đến vì cơ may đoạt được nó. Kết hôn với Tommy bây giờ hoặc với một trong số bọn họ sau này, nếu con thích. Nhưng con sẽ kết hôn trong mùa vũ hội

này.” Ông ngả lưng ra sau, dang tay lên chiếc ghế tựa lớn. “Một ngày nào đó, con sẽ phải cảm ơn cha.”

Con sẽ kết hôn trong mùa vũ hội này.

“Sao cha không trả nó về cho Michael!?”

Needham thở dài, với khăn ăn xuống và đứng dậy, muốn kết thúc cuộc nói chuyện này. “Cậu ta đã bắt cần để vụn mất nó ngay từ đầu”, ông nói đơn giản trước khi ra khỏi phòng, Phu nhân Needham nhanh chóng theo sát gót ông.

Có thể đã mười năm trôi qua kể từ lúc cô gặp anh lần cuối, nhưng một phần trong cô vẫn xem Michael Lawler, Hầu tước Bourne, là một người bạn thân thương, và cô không thích cái cách mà cha cô nói về anh, cứ như anh chẳng có nhiều giá trị và không mấy quan trọng.

Nhưng mà, cô thật sự không biết rõ Michael – không biết người đàn ông đó. Khi cô cho phép mình nghĩ về anh, nhiều lần hơn cô muốn thừa nhận, thì anh không phải là một chàng trai hai mươi một tuổi đã đánh mất tất cả trong một trò chơi may rủi xuẩn ngốc.

Không, trong suy nghĩ của cô, Michael vẫn là người bạn thuở ấu thơ – người đầu tiên cô kết bạn – năm mười hai tuổi, dẫn cô đi loanh quanh khắp vùng đất lầy lội trong các cuộc phiêu lưu khác nhau, hay cười như nắc nẻ không đúng lúc cho đến khi cô không thể nhịn cười cùng anh, vấy bùn lên đầu gối mình trên những cánh đồng ẩm thấp trải dài giữa hai ngôi nhà của họ, và ném sỏi lên cửa sổ nhà cô vào những buổi sáng mùa hè trước khi đi câu cá ở hồ thuộc khu đất của cả Needham và Bourne.

Cô cho rằng bây giờ cái hồ đó cũng là một phần trong của hồi môn của mình.

Michael sẽ phải xin phép để được câu cá ở đó.

Anh sẽ phải xin phép chồng cô để được câu cá ở đó.

Ý nghĩ này sẽ rất nực cười nếu như nó không quá... sai trái.

Và có vẻ như không ai để ý thấy điều này.

Penelope nhìn lên, ánh mắt đầu tiên cô bắt gặp là của Pippa bên kia bàn, đôi mắt xanh lơ mở to đang chớp chớp sau cặp kính, kế tiếp là cái nhìn của Olivia, chứa đầy... nổi khuấy khuấy?

Trước ánh nhìn dò hỏi của Penelope, Olivia lên tiếng, “Em thú nhận mình không thích ý nghĩ về một người chị thất bại ở trung tâm mai mối. Đối với em thì theo cách này tốt hơn rất nhiều”.

“Chị rất vui vì có người có thể cảm thấy thỏa mãn với các sự kiện trong ngày”, Penelope nói.

Olivia tiếp tục, “Trời, thật tình, Penny, chị phải công nhận rằng việc kết hôn của mình sẽ giúp ích cho tất cả chúng ta. Chị là lý do quan trọng khiến Victoria và Valerie miễn cưỡng lấy những ông chồng già chán ngắt”.

Đâu phải cô đã trù tính sự việc như vậy.

“Olivia!”, Pippa nói nhỏ, “nói thế không hay đâu”.

“Ôi, vớ vẩn, chị Penny biết đó là sự thật mà.”

Phải không?

Cô nhìn sang Pippa. “Chị đã làm khó em, đúng không?”

Pippa nói vòng vo. “Không hề. Castleton chỉ mới gửi tin đến cho cha hồi tuần trước rằng anh ta đang định tìm hiểu em một cách đàng hoàng, và em không phải là đối tượng bình thường nhất trong số những cô gái mới ra mắt lần đầu đâu.”

Đó là nói nhẹ đi thôi. Pippa đại loại giống như một nữ học giả, rất tập trung vào các môn khoa học và bị cuốn hút vào lĩnh vực giải phẫu các sinh vật, từ cây cối đến con người. Có lần, cô bé lấy trộm một con ngỗng từ nhà bếp và giải phẫu nó trong phòng ngủ. Mọi chuyện vẫn diễn ra tốt đẹp cho đến khi một cô hầu bước vào phát hiện ra bộ lòng ngỗng dính đầy người Pippa, lên đến tận khuỷu tay, và kêu thét lên, như thể cô ta vừa bất ngờ bước vào hiện trường vụ án mạng ở Ngã Bảy^[2].

[2] Tác giả gợi liên tưởng đến một tiểu thuyết trinh thám tên “The Seven Dials Mystery” của Agatha Christie, trong đó Seven Dials (Ngã Bảy) là địa điểm nổi tiếng ở khu tây London.

Pippa bị la mắng không ngớt, còn cô hầu được phân công xuống các tầng dưới của ngôi nhà.

“Anh ta nên được gọi là Quý ngài Ngờ Nghêch”, Olivia nói thẳng.

Pippa cười khúc khích. “Thôi mà. Anh ta cũng tử tế. Anh ta thích chó đấy.” Cô nhìn sang Penelope. “Tommy cũng vậy đó.”

Olivia hỏi, “Đây là kết luận của chúng ta sao? Lựa chọn những ông chồng tiềm năng tại vì họ thích chó à?”.

Pippa chỉ nhún một bên vai. “Đây là cách giải quyết. Yêu thích chó còn hơn những điểm chung khác mà đa số các ông chồng và bà vợ trong giới thượng lưu mắc phải.”

Con bé nói có lý.

Nhưng không phải mọi thứ sẽ diễn ra như nó nên thế. Những quý cô trẻ tuổi có ngoại hình và dòng dõi như các em gái của cô nên chọn chồng dựa trên những tiêu chí nào đó tốt hơn là việc bầu bạn với chó. Họ nên là những báu vật trong giới thượng lưu, nắm cả xã hội trong lòng bàn tay và chờ đợi được rước về.

Nhưng họ không được như vậy vì Penelope, thật trớ trêu, cô từng được coi là báu vật trong số những báu vật của giới thượng lưu khi ra mắt lần đầu tiên – là cô dâu được anh chàng Công tước Leighton có cách cư xử không chê vào đâu được, có dòng dõi hoàn hảo chọn lựa. Sau khi hôn ước của họ tiêu tan giữa trận bão tố của những phụ nữ trẻ bị hủy hoại, những đứa con ngoài giá thú, và một cuộc hôn nhân vì tình yêu trong nhiều năm, Penelope, buồn thay cho các em gái cô, đã mất vị thế *báu vật*. Thay vào đó, cô bị hạ xuống làm người bạn tốt của giới thượng lưu, kể đến là người quen được hoan nghênh và, mới đây thôi, là khách được chào đón ở lại trong một khoảng thời gian quá dài.

Cô không xinh đẹp. Không lanh lợi. Không tài giỏi gì cả, ngoại trừ việc là con gái lớn của một nhà quý tộc có tước vị và rất giàu có. Được sinh ra và nuôi dạy để trở thành vợ của một nhà quý tộc cũng có tước vị và giàu có tương đương.

Và suýt nữa cô đã được như thế.

Cho đến khi mọi thứ thay đổi.

Bao gồm cả những kỳ vọng của cô.

Đáng buồn thay, kỳ vọng không làm nên những cuộc hôn nhân tốt đẹp. Không phải dành cho cô, và cũng không phải dành cho các em gái cô. Và, y như việc không công bằng cho cô khi phải chịu đựng đau khổ bởi chuyện hủy hôn cách đây gần cả thập kỷ, cũng thật không công bằng nếu các em gái cô khi phải chịu đựng vì nó.

Cô nói nhỏ, “Chị không bao giờ có ý định gây khó dễ cho việc kết hôn của tụi em.”

“VẬY thì, chị thật may mắn vì có thể điều chỉnh tình hình”, Olivia đề nghị, rõ ràng không bận tâm đến cảm xúc của cô. “Dù sao thì, cơ hội tìm được một người chồng thuộc tầng lớp quý tộc của chị có thể mong manh, nhưng cơ hội của em lại quả thực rất tốt. Thậm chí tốt hơn nữa nếu chị kết hôn với một tử tước tương lai.”

Tội lỗi chột bùng lên, và Penelope quay sang Pippa, người đang quan sát cô một cách kỹ càng. “Em có đồng ý vậy không, Pippa?”

Pippa chột nghiêng đầu sang một bên, cân nhắc các lựa chọn của mình, cuối cùng quyết định, “Nó không gây tổn hại gì cả, Penny”.

Chị ít không tổn hại đến em, Penelope nghĩ trong làn sóng sâu muộn khi nhận thức rõ ràng mình sẽ nhận lời cầu hôn của Tommy.

Vì lợi ích của các em gái cô.

Xét cho cùng thì, cô còn có thể làm mọi thứ tệ hơn nhiều. Chưa biết chừng, rốt cuộc rồi cô cũng sẽ yêu anh.

M thân mến,

Người ta đốt hình nộm của Guy^[3] ở Coldharbour tối nay, và toàn bộ gia đình Marbury đã ùa về chỗ biểu diễn ấn tượng kia. Em phải viết vì em buồn thê thảm khi phát hiện ra, không có chàng trai trẻ nào sẵn sàng chịu thử thách khả năng của mình, bằng cách trèo lên đồng củi để chớp lấy cái mũ của ông Fawkes.

[3] Lễ hội Guy Fawkes Night (còn gọi là Bonfire Night), diễn ra vào đêm mùng 5 tháng 11 hằng năm ở Anh, có đốt lửa, hình nộm và bắn pháo hoa để kỷ niệm sự kiện Guy Fawkes định cho nổ tung trụ sở Nghị viện Anh nhằm ám sát vua James I vào năm 1605, nhưng chưa kịp ra tay thì đã bị bắt giữ.

Có lẽ vào dịp Giáng sinh, ngài có thể dạy cho bọn họ một hoặc vài bài học.

Người bạn trung thành của ngài – P

Trang viên Needham, tháng Mười, năm 1813

P thân mến,

Họ không cần ta dạy bảo gì đâu, khi mà đã có em ở đó và hoàn toàn có khả năng tự chớp lấy cái mũ sồn rách ấy rồi. Hay là dạo này em đã ra dáng một quý cô rồi đấy?

Ta sẽ về nhà vào Giáng sinh. Nếu em cực kỳ ngoan ngoãn, ta sẽ mang cho em một món quà.

- M

Trường Eton, tháng Mười, năm 1813

Tối hôm đó, khi cả nhà đang ngủ, Penelope khoác tấm áo choàng ấm áp nhất, tìm đôi găng tay và một cái đèn măng sông tại bàn viết, rồi đi dạo một vòng trên khu đất của mình.

Thì, không hẳn là đất *của cô*. Đó là mảnh đất gắn liền với lời cầu hôn cô. Mảnh đất mà Tommy và bất cứ đám người cầu hôn trẻ tuổi đẹp trai nào cũng sẽ sẵn sàng chấp thuận, để đổi lấy việc nhổ Penelope ra khỏi gia đình thân yêu của mình và biến cô thành vợ.

Lãng mạn dễ sợ.

Cô đã trải qua quá nhiều năm trời hy vọng về những điều hơn thế. Tin tưởng – ngay cả khi tự nhủ không được tin – rằng cô cũng có thể gặp may mắn đến vậy. Rằng cô có thể tìm thấy điều gì hơn thế nữa, *ai* đó hơn thế nữa.

Không. Cô sẽ không nghĩ trên mức đó.

Đặc biệt không phải bây giờ, khi mà cô bị hướng thẳng đến chính kiểu hôn nhân mà mình luôn muốn tránh xa. Lúc này, Penelope không còn nghi ngờ gì nữa, cha cô nguyện sẽ gả đứa con gái lớn của mình trong mùa vũ hội này – cho Tommy hoặc người nào khác. Cô xem xét những quý ông trong giới thượng lưu còn độc thân, những người tuyệt vọng đến nỗi phải cưới một phụ nữ hai mươi tám tuổi cùng một vụ hủy hôn trong quá khứ. Không có lấy một người nào có vẻ giống người chồng mà cô có thể quan tâm, chăm sóc.

Một người chồng mà cô có thể yêu.

Vậy thì, đó là Tommy.

Sẽ là Tommy.

Cô chuẩn bị chống lại thời tiết lạnh lẽo bằng việc nhanh chóng cúi mặt vào áo choàng và kéo mũ trùm đầu xuống thấp qua trán. Các quý cô có giáo dục không đi dạo lúc đêm khuya thanh vắng, cô biết điều đó, nhưng toàn thể Surrey đều đang yên giấc nồng, nhà hàng xóm gần nhất cách đây một quãng rất xa, và cái rét lạnh buốt phù hợp với tình trạng bực mình đến phát cáu bởi các sự kiện xảy ra trong ngày của cô.

Thật không công bằng khi một vụ hủy hôn từ thời xưa xưa nào rồi lại dẫn đến thử thách nghiêm trọng ngàn ấy ở hiện tại. Người ta sẽ nghĩ rằng khoảng thời gian tám năm chắc đã khiến London quên đi mùa thu huyền thoại năm 1823 rồi, nhưng thay vì vậy, Penelope lại gặp nhiều phiền toái bởi câu chuyện của mình. Trong các phòng khiêu vũ, những lời đồn đại vẫn còn đó, ở các phòng khách dành cho phái nữ, những cái quạt vẫn đu đưa phần phật như cánh chim ruồi, che đi những cuộc chuyện trò kín đáo mà thi thoảng cô nghe được đôi chút – về những suy đoán thầm kín xem cô đã làm gì khiến công tước không thèm chú ý nữa, hay lý do tại sao cô tưởng mình cao giá đến độ từ chối những lời cầu hôn khác.

Tất nhiên là cô có tự cao tự đại gì đâu.

Mà cô coi trọng lời hứa hẹn về điều gì đó hơn thế nữa.

Về một cuộc sống đầy đủ, hơn là người chồng mà cô được dạy để trông đợi sẽ mến cô nhưng không yêu cô, và một hoặc hai đứa con mà cô đã luôn giả định là chúng sẽ yêu cô nhưng không biết gì về cô.

Như vậy có đòi hỏi quá không?

Hình như là thế rồi.

Cô bước lên ngọn đồi phủ đầy tuyết, ngừng lại trên đỉnh đồi một chút, nhìn xuống chỗ mặt hồ tắm tối phía dưới, nơi đánh dấu đường giáp ranh giữa điền sản của Needham và của Bourne... hoặc, điền sản của Bourne *trước đây*. Và, khi đứng đó, nhìn chằm chằm vào bóng tối rồi suy nghĩ về tiền đồ của mình, cô nhận ra mình không chỉ muốn một cuộc sống yên tĩnh ít biến cố, với điệu cadri^[4] cùng nước chanh âm ỉm.

[4] Điệu nhảy dành cho bốn cặp nam nữ.

Cô muốn nhiều hơn nữa.

Từ ngữ thì thầm trong tâm trí cùng một làn sóng buồn bã.

Hơn nữa.

Hóa ra phải hơn những gì cô sẽ có.

Hơn cả mọi thứ mà cô từng mơ tới.

Không phải cô không hạnh phúc với cuộc sống hiện tại. Nó rất xa hoa, thật đấy. Cô được chu cấp và nuôi dưỡng chu đáo, hiếm khi thiếu thứ gì. Cô có cả một gia đình mà phần lớn họ đều là những người dễ chịu, và những người bạn mà đôi lúc cô có thể dành cả một buổi chiều với họ. Và, nghĩ cho cùng, cuộc sống của cô sẽ không khác so với bây giờ là mấy nếu cô kết hôn với Tommy.

Thế thì hà cớ gì mà việc nghĩ đến chuyện kết hôn với Tommy lại làm cô buồn khổ đến thế?

Kể ra thì anh cũng tốt bụng, rộng lượng, có chút hóm hỉnh dễ thương và một nụ cười thân thiện. Anh không đẹp trai đến nỗi lôi cuốn sự chú ý và cũng không thông minh đến mức làm người ta sợ.

Tất cả các đặc điểm đó có vẻ giống như những tiêu chí đặc trưng phù hợp.

Cô tưởng tượng mình đang nắm lấy bàn tay anh và cho phép anh hộ tống mình đến một buổi dạ yến khiêu vũ, đi xem hát, đi ăn tối. Cô tưởng tượng mình đang khiêu vũ với anh. Ngược nhìn và mỉm cười với anh. Cô tưởng tượng cảm giác họ tay trong tay.

Nó thật...

Nó thật nhóp nháp.

Đương nhiên không có lý do gì để tin là Tommy có đôi tay ấm ướt cả, thật mà, anh có thể có đôi tay ấm áp, hoàn toàn khô ráo. Dù vậy, Penelope vẫn chùi lòng bàn tay đeo găng lên phần vạt váy. Không phải những người chồng đứng ra nên có đôi bàn tay rắn chắc, khỏe mạnh sao? Nhất là trong tưởng tượng?

Tại sao Tommy lại không có?

Anh là một người bạn cũ. Cô thật chẳng tử tế chút nào khi tưởng tượng anh có đôi bàn tay nhóp nháp. Anh xứng đáng tốt hơn thế.

Cô hít một hơi dài, tận hưởng cảm giác không khí giá lạnh châm chích khắp người, nhắm mắt lại, và thử lần nữa... cô hết sức tưởng tượng mình đang là Phu nhân Thomas Alles.

Cô ngược nhìn và mỉm cười với chồng. Một cách âu yếm.

Anh nhìn xuống và mỉm cười với cô. *“Hãy cùng nhau gây dựng một cuộc hôn nhân thành công nhé?”*

Cô mở mắt ra.

Chết tiệt.

Cô từ từ lê bước xuống đồi, hướng đến mặt hồ đóng băng.

Cô sẽ kết hôn với Tommy.

Vì lợi ích của chính cô.

Vì lợi ích của các em gái cô.

Có điều, dường như nó không tốt chút nào. Không thật sự như thế.

Tuy vậy. Đó là việc mà những cô con gái lớn có giáo dục phải làm.

Họ làm y như những gì họ được bảo.

Cho dù họ tuyệt đối không muốn làm.

Cho dù họ muốn nhiều hơn.

Và đó là lúc cô nhìn thấy ánh sáng ở phía xa xa, trong rừng cây bụi ở tít bên kia bờ hồ.

Cô dừng lại, neho mắt nhìn vào bóng tối, mặc kệ cơn gió lạnh buốt trên má. Không chừng cô đã tưởng tượng ra nó. Biết đâu đó là ánh trăng lóe lên từ cơn mưa tuyết.

Một khả năng hợp lý, nếu như tuyết rơi không che khuất ánh trăng khỏi tầm nhìn.

Ánh sáng lại lập lòe, và Penelope hít vào thành tiếng, lùi lại một bước, đôi mắt mở to khi đốm sáng đó di chuyển mau lẹ qua lùm cây.

Cô ngả người tới trước, neho mắt nhìn vào bóng tối mà không di chuyển, tập trung vào ánh sáng màu vàng le lói lập lòe trong rừng cây, cứ như nhích thêm một chút nữa sẽ nhìn thấy nguồn sáng dễ dàng hơn.

“Ai đó...”, cô thì thầm, tiếng nói nhỏ dần chìm vào im lặng đến lạnh người.

Có người đang ở đó.

Có thể là một người hầu, nhưng dường như không đúng. Những người hầu của Needham không có lý do gì để đi dạo bờ hồ lúc nửa đêm thế này, và những người hầu cuối cùng của Falconwell đã rời đi từ nhiều năm trước rồi. Sau khi họ đi khỏi, mọi thứ trong điền trang đều bị thu gom và mang đi. Cả công trình kiến

trúc khổng lồ bằng đá cũng bị bỏ không và chẳng có ai nhòm ngó. Không còn ai đến ngôi nhà ấy trong nhiều năm rồi.

Cô phải làm gì đó.

Đó có thể là bất cứ thứ gì. Một ngọn lửa. Một kẻ xâm phạm. Một con *ma*.

Chà, có thể không phải là cái sau cùng.

Nhưng rất có khả năng đó là một kẻ xâm phạm, chẳng mấy chốc sẽ là những kẻ xâm nhập sẵn sàng vây hãm Falconwell. Nếu đúng như thế, ai đấy phải làm gì đó. Nghĩ cho cùng, những kẻ xâm nhập chỉ đơn giản không thể được phép cư trú trong khu điền trang của Hầu tước Bourne.

Nếu chính anh không thể bảo vệ điền trang của mình thì có vẻ như nhiệm vụ đó sẽ rơi vào tay Penelope. Cô cần có sự đầu tư tương đương vào Falconwell trong thời điểm này, không phải sao? Nếu trang viên bị tiếp quản bởi lũ hải tặc hay sơn tặc thì việc đó chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến giá trị của hội môn, không phải sao?

Như thế không có nghĩa là cô đang phản khởi trước viễn cảnh sử dụng của hội môn của mình.

Tuy nhiên, đó là vấn đề nguyên tắc.

Ánh sáng lại lập lòe.

Dường như không có nhiều sơn tặc ngoài kia, trừ khi họ đến mà chỉ trang bị những nguồn sáng sơ sài.

Nhắc mới nhớ, lũ hải tặc hoặc sơn tặc đó không thể nào lại có ý định cư trú ở Falconwell được, khi mà đại dương cách đây khá xa.

Tuy thế.

Người nào đó đang ở đằng kia.

Câu hỏi còn lại là đó là ai.

Và lý do tại sao.

Nhưng có một điều mà Penelope chắc chắn. Các cô con gái lớn có giáo dục không đi kiểm tra những ánh sáng lạ lúc nửa đêm.

Việc đó dứt khoát quá mạo hiểm.

Còn hơn thế nữa.

Và điều đó thực sự quyết định giúp cô.

Cô đã nói mình muốn nhiều hơn nữa, và nhiều hơn nữa *đã xuất hiện*.

Vũ trụ hoạt động theo những cách kỳ diệu, phải không?

Cô hít một hơi dài, đứng thẳng người và duỗi thẳng vai, rồi tiến về phía trước, cảm giác hưng phấn đẩy cô đến một bụi cây nhựa ruồi ở bờ hồ trước khi cô nhận ra những hành động ngu dại của mình.

Cô đang ở ngoài.

Lúc đêm hôm khuya khoắt.

Trong cái lạnh cắt da.

Đâm đầu hương tới bất kỳ sinh vật đáng ngờ, hiểm ác nào.

Và không ai biết cô đang ở đâu.

Bất chợt, ý tưởng kết hôn với Tommy dường như không đến nỗi tồi tệ.

Khi mà rất có khả năng cô sắp bị những tên hải tặc nội địa sát hại.

Penelope nghe thấy tiếng lạo xạo của lớp tuyết cách đó không xa, rồi cô đột ngột dừng lại, nhắc đèn măng sông lên cao và nhìn chăm chú vào bóng tối bên kia cây nhựa ruồi, hương đến cánh rừng nơi vừa nhìn thấy ánh sáng ban nãy.

Lúc này đây thì cô chẳng thấy gì.

Không có gì ngoài tuyết rơi và một bóng hình có khả năng là dáng vẻ của một con gấu bị bệnh dại.

“Bậy bạ hết sức”, cô thì thầm với chính mình, âm thanh giọng nói của cô trong bóng tối là một niềm an ủi. “Ở Surrey làm gì có gấu.”

Cô vẫn còn hồ nghi, và không nản nã ở lại khám phá xem cái bóng đen đó có thực là một con gấu hay không. Cô còn nhiều việc phải làm ở nhà. Trước hết là nhận lời cầu hôn của Tommy.

Và dành một khoảng thời gian quan tâm kỹ lưỡng đến việc thuê thùa.

Có điều, ngay giây phút cô quyết định quay người chạy biển, thì một người đàn ông cùng chiếc đèn măng sông trong tay bước ra khỏi bụi cây.

CHƯƠNG BA

M thân mến,

Một món quà! Thật khoa trương làm sao! Trường học chắc hẳn đang biến ngài thành một người đàn ông cao quý. Năm ngoái, ngài đã tặng em một mẫu bánh gừng bị ăn mất một nửa. Em sẽ rất hào hứng muốn xem lần này ngài dự tính điều gì.

Em cho rằng điều đó có nghĩa em cũng sẽ phải tìm một món quà cho ngài.

Càng sớm càng tốt – P

Trang viên Needham, tháng Mười một, 1813

P thân mến,

Đó là mẫu bánh gừng tuyệt hảo. Lẽ ra ta nên biết trước em sẽ không hề cảm kích trước sự hào phóng của ta dù chỉ một chút. Chuyện quái gì đã xảy ra với tấm lòng thành thố, và nó còn quan trọng đến mức nào vậy?

Sẽ thật tuyệt khi được về nhà. Ta rất nhớ Surrey. Và em nữa, Sixpence^[1] (dẫu thật khó khăn khi phải thú nhận điều này).

[1] Đồng bạc trước đây của Anh có giá trị bằng sáu đồng penny (Penny là tên gọi thân mật của Penelope). Một penny bằng 1/240 bảng Anh.

- M

Trường Eton, tháng Mười một, năm 1813

Chạy đi!

Lời nói vang vọng trong cô như thể được hét to giữa màn đêm, nhưng tứ chi của Penelope dường như không thể làm theo mệnh lệnh. Thay vào đó, cô lại cúi người thấp xuống, nấp mình đằng sau những bụi cây và cực kỳ hy vọng rằng người đàn ông đó sẽ không nhìn thấy mình. Nghe tiếng bước chân trên tuyết của gã không còn xa, cô rón rén đi dọc theo hàng cây bụi đến hồ, khi đang chuẩn bị

tư thế chạy thực mạng để tránh xa gã thì cô giẫm lên mép áo choàng, làm mất thăng bằng, và thế là cô ngã nhào vào ngay bụi cây nhựa ruồi.

Đầy gai.

“Ồi!” Cô vươn một tay ra xa để tự cứu mình khỏi bị vướng vào cái cây xấu xa, chỉ bị một nhánh cây con đâm vào. Cô mím chặt môi và đứng bất động khi tiếng bước chân dừng lại.

Cô nín thở.

Có thể gã chưa thấy cô. Xét cho cùng thì trời rất tối.

Giá mà trên tay cô không cầm chiếc đèn măng sông.

Cô nhét chiếc đèn vào trong bụi cây.

Chẳng ích gì, vì gần như ngay lập tức, cô bị một nguồn sáng khác chiếu rọi.

Ánh sáng của gã.

Gã tiến một bước về phía cô.

Cô vội bước thụt lùi vào trong bụi cây, những lá cây sắc nhọn sẽ hợp với cô hơn bóng dáng to lớn của gã. “Xin chào.”

Gã dừng lại nhưng không đáp, và họ vẫn giữ nguyên tình trạng im lặng kéo dài đến khó chịu. Tim Penelope đập thình thịch, có vẻ đó là phần duy nhất trên cơ thể cô nhớ được cách cử động. Khi không thể chịu đựng bầu im lặng lâu hơn nữa, cô lên tiếng từ chỗ mình đang đứng, mất thăng bằng trong bụi cây nhựa ruồi, cố gắng sao cho tông giọng thật rắn rỏi. “Người đang xâm phạm đất tư.”

“Vây ư?” Một tên cướp biển lại có giọng nói rất dễ chịu. Nó cuộn dâng ra ngoài từ tận sâu trong ngực gã, làm cô nghĩ đến lông tơ ngỗng và rượu brandy nồng ấm. Cô lắc đầu trước ý nghĩ đó, rõ ràng hậu quả của thời tiết lạnh lẽo đang chơi khăm tâm trí cô.

“Phải. Đúng vậy. Ngôi nhà ở đằng xa kia là trang viên Falconwell. Được sở hữu bởi Hầu tước Bourne.”

Một giây trôi qua. “Ấn tượng đấy”, tên cướp biển nói, và cô có cảm giác rõ rệt là gã không hề bị ấn tượng chút nào.

Cô thử đứng thẳng người và tỏ ra kiêu kỳ. Thất bại. Hai lần. Đến nỗ lực lần thứ ba, cô gạt bỏ vạt váy, và nói, “Nó vô cùng ấn tượng. Và ta cam đoan với

ngươi, hầu tước sẽ rất không vui khi biết ngươi đang...”, cô vẫy vẫy bàn tay đeo găng trong không trung, “đang làm bất cứ điều gì... trên đất của ngài ấy”.

“Vậy sao?” Tên cướp biển trông chẳng mấy may lo lắng, gã hạ thấp đèn, khiến phần thân trên chìm vào bóng tối, rồi tiếp tục tiến về phía trước.

“Thật đấy.” Penelope duỗi thẳng vai. “Và ta sẽ cho ngươi lời khuyên đáng giá ba đồng penny rằng ngài ấy không phải người mà ta có thể coi thường.”

“Nghe như thể cô và ngài hầu tước rất thân thiết.”

Cô nhắc chiếc đèn măng sông của mình lên và bắt đầu dịch ra xa. “Ồ, vâng. Chúng tôi khá thân. Thậm chí rất thân.”

Nó không hẳn là một lời nói dối. Họ đã từng rất thân thiết khi anh còn mặc quần soóc.

“Tôi không nghĩ thế đâu”, gã nói, giọng trầm trầm và đe dọa. “Thật ra, tôi không nghĩ ngài hầu tước đang ở nơi nào gần đây. Tôi không nghĩ có bất kỳ ai ở gần đây.”

Cô dừng lại trước lời hăm dọa của gã, như một con nai đang do dự trước khi phát đạn được bắn ra khỏi cây súng trường, và cân nhắc các lựa chọn của mình.

“Tôi sẽ không bỏ chạy nếu tôi là cô dâu”, gã tiếp tục nói như đang đọc được ý định của cô. “Trời tối, tuyết thì dày đặc. Cô sẽ không chạy được xa mà không...”

Giọng nói của gã nhỏ dần, nhưng cô biết phần cuối của câu nói.

Mà không bị gã bắt được và giết chết.

Cô nhắm mắt lại.

Khi cô nói mình muốn nhiều hơn nữa, không có nghĩa chuyện này cũng là thứ mà cô đòi hỏi. Cô sắp chết ở đây. Trong đống tuyết. Và họ sẽ không tìm được cô cho đến mùa xuân.

Đó là, nếu thi thể của cô không bị những con chó sói đói ngấu tha đi.

Cô phải làm gì đó.

Cô mở mắt và phát hiện ra gã đang ở gần hơn rất rất nhiều.

“Tên kia! Đừng tiến thêm một bước nào hết! Ta...”, cô huơ tay múa chân nhằm hăm dọa cho ra trò. “Ta có vũ trang đó!”

Phản ứng của gã vẫn thản nhiên. “Cô định làm tôi ngạt thở bằng găng tay của cô à?”

“Thưa ngài, ngài chẳng phải là một quý ông hào hoa gì cả.”

“À. Rốt cuộc cũng nói sự thật.”

Cô lùi thêm một bước nữa. “Ta đi về nhà đây.”

“Tôi không nghĩ vậy đâu, Penelope.”

Tim cô ngừng đập khi tên mình vang lên, rồi lại bắt đầu đập âm âm trong lồng ngực. Cô chắc chắn rằng gã... gã... vô lại này sẽ nghe được nó. “Sao ngươi lại biết tên ta?”

“Tôi biết nhiều thứ lắm.”

“Ngươi là ai?” Penelope nâng chiếc đèn lên, cứ như nó có thể bảo vệ cô khỏi mối nguy hiểm, và gã bước vào vùng sáng.

Trông gã không giống một tên cướp biển.

Gã trông... *quen quen*.

Có điều gì ở đó, trong nét góc cạnh điển trai và bóng tối tinh quái, bí ẩn, chỗ hõm hai bên má, đường thẳng giữa đôi môi, đường sắc nhọn của quai hàm gã – nơi cần được cạo sạch râu.

Đúng, có điều gì ở đó – một dấu hiệu nhỏ để nhận ra.

Gã đội một chiếc mũ có sọc sáng màu lấm tấm tuyết, vành mũ che khuất đôi mắt gã. Chúng là phần còn thiếu.

Cô sẽ không bao giờ biết được bản năng đến từ đâu – có lẽ từ một niềm khao khát được khám phá ra nhân dạng của người đàn ông sẽ kết liễu cuộc đời mình, nhưng cô không thể ngăn bản thân vươn tay lên và đẩy chiếc mũ ra sau đầu để nhìn được đôi mắt kia.

Lát sau cô mới chợt vỡ lẽ ra gã không hề cố ngăn cô lại.

Đôi mắt gã màu nâu lục nhạt, một mảnh ghép của những màu nâu, xanh lá và xám được viền quanh bằng hàng lông mi đen, dài, phủ một lớp tuyết. Cô sẽ nhận ra đôi mắt ấy ở bất cứ nơi đâu, cho dù hiện giờ chúng trông nghiêm nghị và đáng sợ hơn trước đây rất nhiều.

Cú sốc chạy xuyên qua người cô, theo sau là một cảm giác tràn ngập hạnh phúc.

Anh ấy không phải là cướp biển.

“Michael!” Anh cứng người khi nghe tên mình được thốt lên, nhưng cô không phí thời gian để thắc mắc tại sao.

Cô áp lòng bàn tay vào một bên má lạnh giá của anh – hành động mà lát sau cô sẽ lấy làm kinh ngạc – và bật cười, âm thanh bị bóp nghẹt bởi tuyết rơi dày đặc xung quanh họ. “Là anh, phải không?”

Anh đưa tay lên kéo bàn tay cô ra khỏi mặt mình. Anh không mang găng tay, thế mà, anh thật *ấm áp*.

Và không hề nhớp nháp.

Trước khi cô có thể ngăn anh lại, anh đã kéo cô lại gần, đẩy mũ trùm đầu áo choàng của cô ra sau, để cô hoàn toàn phơi bày trước tuyết và ánh sáng. Ánh nhìn của anh lang thang khắp gương mặt cô thật lâu, và cô quên đi nỗi khó chịu.

“Em đã lớn rồi.”

Cô không thể ngăn bản thân cười vang. “*Đúng* là anh rồi! Đồ ác độc! Anh dọa em sợ chết khiếp! Anh đã giả vờ không *biết*... Anh đã ở...? Anh trở lại...?” Cô lắc đầu, nụ cười làm căng gò má. “Em thậm chí không biết phải bắt đầu từ đâu!”

Cô ngẩng mặt lên cười với anh, xem xét và đánh giá anh. Lần cuối cô trông thấy anh, anh chỉ cao hơn cô vài phân. Anh khi đó là một cậu bé cao lênh khênh, tay chân quá dài so với cơ thể. Nhưng giờ không còn thế nữa. Michael lúc này là một người đàn ông cao lớn, cân đối và săn chắc.

Và rất, rất đẹp trai.

Cô vẫn chưa hoàn toàn tin được đây chính là anh. “Michael!”

Anh nhìn thẳng vào mắt cô, một tia vui mừng thỏa mãn vụt chạy qua người cô như thể cái nhìn của anh chạm vào cô, sưởi ấm cô, khiến cô mất cảnh giác trước khi vành mũ che khuất đôi mắt anh một lần nữa. Rồi cô lên tiếng phá tan sự im lặng của anh. “Anh đang làm gì ở đây thế?”

Môi anh không dịch khỏi đường thẳng hoàn hảo ấy. Một khoảng tạm ngừng kéo dài khá lâu, suốt lúc đó, hơi nóng từ anh chiếm hết tâm trí cô. Cùng với niềm hạnh phúc được gặp anh. Dù đêm khuya thật tăm tối và anh thì có vẻ như không mấy vui mừng vì được gặp cô, cũng không quan trọng.

“Sao em lại đi dạo chơi lúc nửa đêm ở nơi xa xôi hẻo lánh thế này?”

Anh tránh câu hỏi của Penelope, đúng thế, nhưng cô không quan tâm. “Có xa xôi hẻo lánh gì đâu. Chỗ chúng ta đang đứng cách cả hai nhà không quá nửa dặm đâu.”

“Em có thể bị tấn công bởi một kẻ cướp dọc đường, hoặc một kẻ trộm, hoặc một kẻ bắt cóc, hoặc...”

“Một tên cướp biển. Hoặc một con gấu. Em đã cân nhắc hết thảy các lựa chọn rồi.”

Michael mà cô từng biết hẳn sẽ mỉm cười. Michael này thì *không*. “Không có con gấu nào ở Surrey cả.”

“Hải tặc cũng sẽ gây ngạc nhiên phần nào, anh không nghĩ thế sao?”

Lặng thinh.

Cô tìm cách đánh thức con người Michael trước đây. Nhẹ nhàng thuyết phục anh bước ra. “Bất cứ khi nào em cũng sẽ chọn một người bạn cũ hơn là một tên cướp biển hay một con gấu, Michael.”

Tuyết chuyển động dưới chân anh. Khi anh lên tiếng, giọng đầy danh thép. “Bourne.”

“Sao cơ?”

“Gọi tôi là Bourne.”

Con choáng váng và lúng túng chạy xuyên qua người cô. Đúng vậy, anh là một hậu tước, nhưng cô chưa bao giờ cho rằng anh sẽ kiên định về tước vị của mình... Xét cho cùng thì bọn họ cũng là bạn từ thuở nhỏ. Cô hắng giọng. “Dĩ nhiên rồi, Hậu tước Bourne.”

“Không phải tước vị. Chỉ tên thôi. Bourne.”

Cô nén vẻ bối rối lại. “Bourne ư?”

Anh khẽ gật đầu, cái gật đầu chỉ xuất hiện một chút trước khi biến mất. “Tôi sẽ hỏi em thêm một lần nữa. Tại sao em lại ở đây?”

Cô không nghĩ đến việc lờ đi câu hỏi. “Em thấy đèn của anh nên tới để điều tra.”

“Vào lúc nửa đêm, em tới để điều tra một ánh sáng lạ trong khu rừng của ngôi nhà bị bỏ không trong mười sáu năm trời.”

“Nó chỉ bỏ không trong chín năm thôi.”

Anh tạm ngừng. “Tôi không nhớ em là người hay chọc cho người ta nổi đóa đến thế.”

“Vậy thì anh không nhớ rõ về em rồi. Em từng là một đứa trẻ rất ưa chọc cho người ta cáu tiết lên.”

“Không phải. Em rất đoan trang.”

Cô mỉm cười. “Ra là anh còn nhớ. Lúc nào anh cũng cố làm cho em cười. Em chỉ đang đèn ơn thôi, hiệu quả không?”

“Không.”

Cô nhắc ngọn đèn lên cao, và anh để cô giải thoát khỏi bóng tối, đưa khuôn mặt anh vào ánh sáng màu vàng ấm áp. Michael đã trưởng thành một cách phi thường, tay chân dài ra và chiều cao tăng lên, khuôn mặt trở nên góc cạnh. Penelope luôn hình dung Michael trở thành một anh chàng đẹp trai, nhưng hiện giờ anh còn hơn cả đẹp trai... Anh đẹp một cách quyền rũ.

Không phải vì bóng tối vẫn nán lại mặc kệ ánh sáng rực rỡ phát ra từ đèn măng sông, nhưng có điều gì đó nguy hiểm ẩn trong hình dáng quái hàm, trong vầng trán căng ra, trong đôi mắt dường như đã quên đi niềm vui, trong đôi môi dường như đã mất khả năng mỉm cười của anh.

Hồi nhỏ, anh có một lúm đồng tiền luôn thường trực trên má, và đó bao giờ cũng gần như điềm báo cho một cuộc mạo hiểm. Cô tìm kiếm trên bầu má bên trái anh dấu hiệu ẩn khuất của vết lõm đó. Không thấy đâu cả.

Quả thật, càng tìm kiếm trên khuôn mặt mới mẻ, lạnh nhạt này, Penelope dường như càng không thể tìm ra được cậu bé mà cô từng biết năm xưa. Nếu không phải do đôi mắt, cô sẽ không hề tin đây là anh.

“Buồn thay”, cô thầm thì với chính mình.

Anh nghe được. “Gi?”

Cô lắc đầu, nhìn thẳng vào mắt anh, thứ duy nhất về anh còn quen thuộc. “Anh ấy đi mất rồi.”

“Ai?”

“Bạn của em.”

Cô không nghĩ rằng nét mặt anh còn có thể lạnh lùng hơn, ác nghiệt hơn, nguy hiểm hơn nữa trong bóng tối, nhưng sự thật là vậy. Trong một khoảnh khắc thoáng qua, cô nghĩ có lẽ mình đã cưỡng ép anh quá nhiều. Anh vẫn đứng yên, quan sát cô bằng ánh mắt u tối có vẻ nhìn thấu được mọi thứ.

Toàn bộ bản năng nhắc cô phải bỏ đi. Nhanh chóng. Không bao giờ trở lại. Ấy thế mà cô vẫn đứng nguyên. “Anh sẽ lưu lại Surrey trong bao lâu?” Anh lặng thinh. Cô tiến một bước về phía anh dù biết mình không nên làm thế. “Không có gì trong ngôi nhà cả.”

Anh phớt lờ cô.

Cô tiếp tục lấn tới. “Anh sẽ ngủ ở đâu?”

Một bên lông mày đen tinh quái nhướn lên. “Vì sao? Em đang mời tôi lên giường à?”

Lời nói suồng sã ấy đâm vào Penelope. Cô cứng người lại, như thể vừa lãnh một cú đấm. Cô chờ một chốc, chắc anh sẽ xin lỗi thôi.

Im lặng.

“Anh đã thay đổi.”

“Có lẽ lần tới em nên ghi nhớ điều đó khi quyết định phiêu lưu lúc nửa đêm.”

Anh chẳng giống Michael mà cô từng biết chút nào.

Cô quay gót bước vào màn đêm tăm tối, hướng về vị trí trang viên Needham. Vừa đi được vài bước thì cô quay người lại nhìn anh. Anh vẫn chưa di chuyển.

“Em thật sự đã rất vui khi được gặp anh.” Cô quay bước đi thẳng, trở về nhà, cái lạnh thấm sâu vào tận xương tủy trước khi cô quay người, không thể cưỡng lại một lời nói chua cay. Một điều gì đó để xúc phạm anh như anh đã làm với cô. “À, Michael?”

Cô không thể thấy được đôi mắt anh, nhưng biết chắc là anh đang nhìn mình. Đang lắng nghe.

“Anh đang ở trên đất của em.”

Cô hồi tiếc về câu nói này ngay giây phút vừa thốt ra. Nó là kết quả của cơn bực tức và giận dữ, cùng với kiêu trêu tức gắt gỏng, phù hợp với một đứa trẻ xấu tính hơn là một phụ nữ hai mươi tám tuổi.

Thậm chí hồi tiếc nhiều hơn khi anh vọt tới bên cô như một con sói lao ra từ bóng đêm. “Đất *của em*?”

Lời nói ẩn chứa sự nham hiểm và hăm dọa. Cô bước lùi lại ngay tức khắc. “Ph... phải.”

Đáng lẽ cô tuyệt đối không nên ra khỏi nhà.

“Em và cha em tưởng rằng sẽ câu được một người chồng cho em bằng đất của tôi ư?”

Anh biết chuyện này.

Cô mặc kệ cơn đau buồn khi nhận ra rằng anh tới đây vì Falconwell. *Không phải vì cô.*

Anh vẫn cứ bước tới, gần hơn và gần hơn nữa. Hơi thở của Penelope mắc nghẹn trong cổ họng khi cô lùi xa khỏi anh, cố gắng bắt kịp sai chân của anh. Thất bại. Cô lắc đầu. Cô nên phủ nhận. Nên lao tới an ủi anh. Để xoa dịu kẻ hung bạo to lớn đang đuổi theo cô xuyên qua cơn mưa tuyết.

Nhưng cô không làm thế.

Cô quá nóng giận. “Nó không phải của anh. Anh đã đánh mất nó. Và em vừa tự câu cho mình một người chồng.” Anh không cần biết cô chưa nhận lời cầu hôn.

Anh ngừng lại. “Em có chồng rồi à?”

Cô lắc đầu, nhanh chóng di chuyển ra xa, chớp lấy cơ hội để tạo khoảng cách giữa họ khi “ném” mạnh từ ngữ vào anh. “Không, nhưng tụi em sẽ lấy nhau... sớm thôi. Và tụi em sẽ sống rất hạnh phúc ở đây, trên đất *của tụi em.*”

Cô bị gì vậy? Lời lẽ đã được nói ra, nhanh chóng, bốc đồng và không thể rút lại được.

Anh lại tiến tới, lần này thì hoàn toàn tập trung. “Mọi quý ông ở London đều muốn Falconwell, nếu không phải vì mảnh đất thì lúc ấy hãy nhắc lại câu đó với tôi.”

Nếu di chuyển nhanh hơn một chút, cô sẽ lao đảo và ngã xuống đồng tuyết, nhưng cũng đáng để thử, vì cô đột nhiên cảm thấy băn khoăn về những gì sẽ xảy ra khi anh bắt được cô.

Penelope trượt chân, một rễ cây lẩn khuất khiến cô ngã ngửa ra sau cùng với tiếng kêu thất thanh, cô vội dang rộng cánh tay, thả rơi cái đèn trong nỗ lực ngượng nghịu lấy lại thăng bằng.

Anh đã ra tay trước cô, hai bàn tay to lớn, khỏe mạnh của anh túm lấy cánh tay cô, đỡ được cô rồi kéo lên, ấn cô dựa lưng vào cây sồi khổng lồ. Và, trước khi Penelope có thể lấy lại thăng bằng và chạy thoát, anh đã tì người vào thân cây để giam giữ cô trong vòng tay mình.

Cậu bé mà cô nhớ đã biến mất rồi.

Người đàn ông thế chỗ cậu ấy không phải người mà cô nên coi thường.

Anh rất gần. Quá gần. Đang ngả người vào cô, hạ thấp giọng xuống mức thầm thì. Tiếng thì thào của anh va vào gò má cô làm tăng thêm nỗi lo lắng. Cô nín thở, vô cùng tập trung vào hơi nóng tỏa ra từ anh, vào điều anh sắp nói. “Thậm chí họ sẽ cưới một bà cô đang già đi để có được nó.”

Cô căm ghét anh. Căm ghét lời nói đó. Căm ghét cái cách anh nói bằng sự tàn nhẫn thẳng thắn như thế. Nước mắt chực trào ra.

Không. Không. Cô sẽ *không* khóc.

Không khóc vì con người độc ác chẳng có gì giống với cậu bé mà cô từng biết. Người mà cô đã mơ tưởng một ngày nào đó sẽ trở về.

Không phải như thế này!

Cô vùng vẫy chống lại anh một lần nữa, bây giờ cô trở nên cău tiết, mong mỗi được thoát ra. Anh khỏe gấp đôi cô và cương quyết không thả cô ra, ấn cô trở lại cây sồi, ngả người vào cô cho đến khi khoảng cách giữa hai người gần nhau – quá gần. Nỗi sợ hãi đâm xuyên qua cô, theo sau là cơn giận dữ nóng nảy đáng nguyên rủa. “Buông tôi ra.”

Michael không cử động. Thực ra, trong một khoảng thời gian dài, Penelope tưởng anh không nghe thấy mình.

“Không.”

Lời từ chối thật dửng dưng.

Cô vùng vẫy lần nữa, đá loạn xạ, một chân đi giày ống đá trúng ống quyển của anh, lực đủ mạnh để cô thốt ra tiếng lầm bầm rất thỏa mãn. “Khốn kiếp!”, cô la hét, biết rằng các quý cô không được chửi thề, biết rằng mình có khả năng sẽ phải dành cả đời ăn năn hối lỗi vì đã vượt qua giới hạn luân thường đạo lý. Nhưng cô thực sự không biết cách nào khác để giao tiếp với con người xa lạ hung ác này. “Anh định làm gì hả, bỏ mặc tôi chết cồng ở đây trong cơn mưa tuyết đúng không?”

“Không.” Tiếng nói nhỏ và đen tối ở ngay tai cô khi anh giữ chặt cô, một cách dễ dàng.

Cô không đầu hàng. “Thế thì bắt cóc tôi? Giam giữ tôi để đòi tiền chuộc là Falconwell?”

“Không, mặc dù đó không phải là một ý tưởng tồi.” Anh cực kỳ gần. Cô có thể ngửi thấy mùi của anh, ngửi thấy hương cam bergamot và cây tuyết tùng. Và cô

ngừng nói khi cảm thấy hơi thở của anh lướt nhẹ khắp làn da trên má mình. “Nhưng tôi nghĩ ra một ý còn xấu xa hơn rất nhiều.”

Cô sững lại. *Anh ta sẽ không giết cô.*

Nghĩ cho cùng, họ đã từng là bạn. Đã lâu lắm rồi, trước khi anh ta biến thành một tên quỷ sứ đẹp trai quyền rũ và lạnh lùng gấp đôi.

Anh ta sẽ không giết cô.

Đúng không?

“L... là gì?”

Một đầu ngón tay của anh vuốt ve dọc theo cổ cô, để lại vết lửa sau mỗi cử chỉ ấy. Hơi thở của cô nghẹn lại trong cổ họng trước sự đụng chạm... Tất cả hơi ấm đều độc hại và cảm giác gần như không thể chịu đựng được.

“Em sở hữu đất của tôi, Penelope”, anh thì thầm vào tai cô, âm thanh nhỏ, trong trẻo và hoàn toàn gây xao lãng cùng lúc khiến cảm giác rùng mình vì lo lắng lan tỏa khắp người, “và tôi muốn đòi lại nó”.

Lẽ ra tối nay cô không nên ra khỏi nhà.

Nếu sống sót qua chuyện này, cô sẽ không bao giờ ra khỏi nhà một lần nào nữa.

Penelope lắc đầu, nhắm mắt lại khi anh tàn phá khả năng phán đoán của cô. “Tôi không thể giao nó cho anh.”

Một bàn tay của anh vuốt dọc theo cánh tay cô bằng sự mon trón dễ chịu, kéo dài, nắm chặt lấy cổ tay cô bằng cái siết mạnh mẽ, ấm áp. “Đúng, nhưng tôi có thể chiếm lấy nó.”

Cô mở mắt ra, bắt gặp đôi mắt đen của anh trong bóng tối. “Điều đó có nghĩa gì?”

“Cung à, nó có nghĩa”, lời lẽ âu yếm đó có ý nhạo báng, “là chúng ta sắp lấy nhau.”

Cú sóc chạy xuyên qua cô khi Michael nâng cánh tay cô lên, quăng cô lên vai mình, và đi vào rừng cây hương về trang viên Falconwell.

M thân mến,

Em không thể tin được rằng ngài lại không nói cho em biết tên ngài được xếp hạng đứng đầu trong lớp, và em phải nghe tin này từ mẹ của ngài (người đang vô cùng hãnh diện). Em rất sửng sốt và buồn vì ngài chẳng thèm kể cho em... và không ấn tượng chút nào khi ngài lại kiêu chể không buồn khoe khoang về nó.

Phải có khối chuyện về trường lớp mà ngài chưa kể cho em biết. Em đang đợi đây.

Luôn luôn kiên nhẫn – P

Trang viên Needham, tháng Hai, năm 1814

P thân mến,

Ta e rằng người đứng đầu lớp không phải là một danh hiệu vẻ vang gì khi em mới học năm nhất. Ta vẫn bị ảnh hưởng bởi ý thích bất chợt của các chàng trai lớn tuổi hơn khi không ở trong phòng học. Đừng lo... Khi được nêu tên là người đứng đầu lớp vào năm tới, ta sẽ chẳng ngại mà khoe khoang đâu.

Ta có khối chuyện để kể... nhưng không kể cho các cô gái được.

- M

Trường Eton, tháng Hai, năm 1814

Bourne từng mừng rỡ trong đầu nửa tá viễn cảnh khi tìm được Penelope, tách cô khỏi cha và gia đình rồi cưới cô để giành lại đất của mình. Anh đã lên kế hoạch cám dỗ, cưỡng ép, và thậm chí, cùng lắm là, bắt cóc.

Nhưng không hề có viễn cảnh nào trong số đó có một phụ nữ người đầy tuyệt, với thiên hướng thích nguy hiểm và chút ít ý thức khôn ngoan, tiếp cận anh trong tiết trời tháng Giêng lạnh buốt ở Surrey vào lúc đêm khuya thanh vắng thế này.

Cô đã giúp anh giảm được khá nhiều việc.

Dĩ nhiên là sẽ thật sai lầm nếu anh lại đi từ chối của biểu không này.

Và thế là anh tóm lấy cô.

“Đồ vũ phu!”

Anh nhắm mắt khi cô thụ những nắm đấm vào vai mình, chân cô vung vẩy đã loạn xạ. Đôi chân vụng về của cô là thứ duy nhất giữ cho anh khỏi mất đi các bộ phận quan trọng trên cơ thể chỉ bằng một cú đá đúng chỗ.

“Bỏ tôi xuống!”

Anh vờ như không nghe thấy, thay vào đó bắt lấy chân Penelope bằng một cánh tay, dựng ngược cô lên cho đến khi cô rít lên the thé và túm chặt phần thân sau áo choàng của anh để giữ thăng bằng, kể đến anh chỉnh lại vị trí của cô trên vai mình, chẳng lấy làm thích thú với tiếng làu bàu “Ồi!” của cô trong lúc vai anh tìm điểm tựa ở phần bụng mềm mại của cô.

Xem chừng vị tiêu thư này không hài lòng với khuynh hướng diễn biến trong buổi tối nay.

“Khả năng nghe của anh có vấn đề hả?”, Penelope nói một cách trịch thượng, hoặc là, người ta có thể nói kiêu đó trong khi đu đưa trên vai một người đàn ông.

Anh không đáp.

Anh không cần phải làm vậy. Cô đang làm tốt việc phá vỡ sự im lặng bằng tiếng càu nhàu của mình. “Đáng lý tôi không bao giờ nên ra khỏi nhà... Có Chúa mới biết rằng nếu biết anh ở ngoài này, tôi sẽ khóa hết cửa ra vào, cửa sổ và cho người gọi cảnh sát đến... Khi nghĩ là... Tôi đã thật sự *vui mừng* khi gặp anh!”

Cô đã vui mừng khi gặp anh, tiếng cười của cô như niềm hân hoan và anh có thể cảm nhận được niềm hứng khởi hết sức mãnh liệt đó. Michael cưỡng lại việc ráng nhớ về lần cuối có người nào đó thật sự vui mừng khi gặp mình.

Cưỡng lại nghi ngờ rằng có bất kỳ người nào đã từng vui mừng khi gặp mình không. Bất kỳ ai ngoài Penelope.

Anh đã tước đi niềm vui từ cô, một cách lãnh đạm, hiệu quả, bằng kỹ năng của mình, hy vọng cô sẽ bị dọa nạt và trở nên yếu đuối.

Rồi cô lên tiếng, nhỏ nhẹ và đơn giản, lời nói vang vọng sang tận bên kia hồ, bị ngắt quãng bởi tuyết rơi, dòng máu nóng chảy dồn lên tai anh khi đau đớn biết được sự thật.

Anh đang ở trên đất của em.

Nó không phải của anh.

Anh đã đánh mất nó.

Người phụ nữ này không có gì là yếu đuối cả. Cô ấy mạnh mẽ như thép.

Bằng một câu nói ngắn gọn, cô đã nhắc anh nhớ, rằng cô là vấn đề cuối cùng cản đường anh đến với thứ mà anh hằng mong muốn trong suốt quãng thời gian trưởng thành của mình. Đến với mục đích duy nhất của anh.

Falconwell.

Mảnh đất đó là nơi xuất thân của anh, của cha anh, của ông nội anh và các thế hệ trước nữa – quá nhiều đến nỗi không thể đếm được.

Mảnh đất mà anh đã đánh mất và thề sẽ giành lại được.

Bằng bất cứ giá nào.

Kể cả hôn nhân.

“Anh không thể cứ bắt tôi đi như... như... một con cừu!”

Sải chân anh dừng lại trong giây lát. “Một con cừu?”

Cô tạm ngừng, rõ ràng đang cân nhắc lại cách so sánh. “Không phải những nông phu vác cừu trên vai họ sao?”

“Tôi chưa hề thấy một cảnh tượng như thế, nhưng em sống ở vùng nông thôn lâu hơn tôi, cho nên... nếu em nói tôi đang đối xử với em như một con cừu, thì cứ vậy đi.”

“Rõ ràng anh chẳng thèm quan tâm là tôi cảm thấy như thế mình đang bị ngược đãi.”

“Nếu em muốn nhận được một lời an ủi, thì tôi sẽ nói rằng mình không có ý định xén lông em đâu.”

“Thật ra chẳng an ủi được gì đâu”, cô nói giọng chua ngoa. “Tôi nói một lần nữa! Bỏ... Tôi... Xuống!” Cô lại quần quai, gần như tuột khỏi tay anh, một bàn chân tung cú đá lợi hại suýt trúng chỗ quý giá trên cơ thể anh.

Anh gầm gừ và siết chặt vòng ôm hơn. “Thôi ngay.” Anh giơ tay đánh vào má cô một cái thật mạnh.

Cô trở nên cứng đờ trước hành động đó.

“Anh đã không... Tôi không thể... Anh đánh tôi!”

Anh mở tung cánh cửa dẫn vào lối sau nhà bếp của Falconwell và mang cô vào trong. Để chiếc đèn măng sông lên một cái bàn gần đó, anh đặt cô xuống ngay chính giữa căn phòng tối. “Em đang mặc đến nửa tá lớp váy áo và cả một cái áo choàng mùa đông. Tôi ngạc nhiên là em lại cảm nhận được nó đây.”

Đôi mắt Penelope rục lên cùng với cơn thịnh nộ. “Dẫu vậy đi nữa, một quý ông không bao giờ nghĩ đến chuyện... đến chuyện...”

Anh quan sát vẻ lúng túng của cô, thích thú với sự ngỡ ngàng đó, cuối cùng anh giúp cô hoàn thành câu nói, “Tôi tin cụm từ em đang tìm kiếm là ‘phát vào mông’”.

Mắt cô mở to trước cụm từ này. “Phải. Chính nó. Các quý ông không...”

“Thứ nhất, tôi tưởng chúng ta đã xác minh rằng tôi không phải là một quý ông gì sất. Con tàu đó đã dong buồm đi mất từ lâu lắm rồi. Và thứ hai, em sẽ ngạc nhiên về những gì mà các quý ông... và các quý bà quý cô khoái làm đây.”

“Không phải quý cô *này*. Anh nợ tôi một lời xin lỗi.”

“Nếu tôi là em thì tôi sẽ không nín thở chờ đợi lời xin lỗi đâu.” Anh nghe tiếng thở dốc nho nhỏ của cô khi băng qua bên kia căn bếp đến chỗ anh để một chai rượu scotch hồi tối. “Em muốn uống một ly không?”

“Không, cảm ơn.”

“Rất lịch sự.”

“Một trong hai ta nên thế, anh không nghĩ vậy sao?”

Anh quay lại nhìn cô, nửa thích thú nửa ngạc nhiên bởi miệng lưỡi láu cá của cô.

Cô không cao, chỉ ngang tầm vai anh, nhưng giây phút này, trông cô như một nữ chiến binh Amazon cao lớn và cứng cỏi.

Mũ trùm đầu áo choàng của cô bị hất ra sau, còn mái tóc rối tung, dày và cong đang xoa quanh vai, màu vàng nhạt sáng bóng dưới ánh đèn lờ mờ. Cằm cô hất ra trước mang dấu hiệu thách thức, đôi vai cứng và thẳng, lồng ngực phập phồng vì tức giận cực độ căng lên bên dưới tấm áo choàng.

Cô trông như thể muốn gây thương tích khắp người anh.

“Việc này là bắt cóc tống tiền.”

Anh cầm chai rượu tu một hơi dài, thích thú với cái nhìn sừng sốt của cô trước hành vi của mình trong khi dùng mu bàn tay chùi khắp môi và nhìn vào mắt cô. Anh vẫn không nói tiếng nào, đang tận hưởng cái cách mà sự im lặng của anh làm cô nổi điên.

Sau một khoảng im lặng kéo dài, cô nói rõ, “Anh không thể bắt cóc tôi!”.

“Như tôi đã nói ngoài kia, tôi không có ý định bắt cóc em.” Anh nghiêng người tới trước đến khi mặt anh ngang hàng với mặt cô. “Tôi định cưới em mà cung.”

Penelope nhìn chăm chăm vào anh trong giây lát. “Tôi đi đây.”

“Không, đừng hòng.”

“Tôi không bị giam cầm. Tôi có thể ra khỏi đây được nếu thử.”

“Giam cầm là dành cho những kẻ nghiệp dư.” Anh dựa lưng vào tủ ly. “Tôi khuyến khích em thử đó.”

Cô đưa mắt nhìn anh với vẻ nghi hoặc trước khi nhún một bên vai và đi tới cánh cửa. Anh đứng chặn ngay lối ra. Cô dừng lại. “Tôi biết rõ anh đã ra khỏi xã hội thượng lưu khá lâu rồi, nhưng anh tuyệt đối không thể bắt cóc hàng xóm của mình.”

“Như tôi vừa nói, đây không phải là một vụ bắt cóc.”

Cô nói một cách cáu kỉnh, “Bất kể là gì đi nữa, việc này vẫn chưa *xong* đâu.”

“Tôi cho là đến giờ em đã nhận ra tôi rất ít để tâm đến chuyện nào *xong*.”

Cô cân nhắc lời nói trong giây lát. “Đúng vậy.”

Có một đặc điểm quen thuộc lơ mờ hiện ra trong dáng đứng của cô, thẳng đuột, đang chỉ bảo anh bằng cách cư xử đúng mực. “Cô bé đây rồi.”

“Ai?”

“Cô bé Penelope thuở ấu thơ của tôi. Rất lo lắng bằng thái độ đúng mực. Em không hề thay đổi.”

Cô héch càm lên. “Điều đó không đúng.”

“Không đúng ư?”

“Không hề. Tôi đã thay đổi rất nhiều. Hoàn toàn khác trước.”

“Như thế nào?”

“Tôi...”, cô bắt đầu, rồi dừng lại, và anh tự hỏi cô sắp nói gì. “Tôi chỉ thay đổi thôi. Giờ thì để tôi đi.” Cô di chuyển để đẩy anh đi chỗ khác. Khi anh không nhúc nhích, cô dừng tay, không muốn chạm vào anh.

Thật đáng tiếc. Ký ức về hơi ấm từ bàn tay đeo găng của cô trên bờ má lạnh lẽo của anh chợt hiện về. Hình như hành động của cô lúc ở bên ngoài là kết quả của sự ngạc nhiên.

Và nổi vui mừng.

Theo bản năng, Michael tự hỏi cô có thể làm gì để hưởng ứng niềm khoái lạc. Một hình ảnh vụt lóe lên – mái tóc vàng óng trải rộng khắp tấm khăn trải giường bằng lụa màu đen, cặp mắt xanh biếc bùng sáng vì ngạc nhiên trong khi anh trao cho Penelope đoạn trang, nghiêm nghị một trải nghiệm ngắn ngủi về cơn khoái cảm huyền bí và cuồng nhiệt.

Suýt nữa anh đã hôn cô trong bóng đêm. Nó khởi đầu cho phương kế dọa dẫm cô, để bắt đầu việc gây tổn hại có hệ thống cho Penelope Marbury vốn trầm lặng, khiêm tốn. Nhưng anh không phủ nhận rằng khi họ đứng trong căn bếp tẻ nhạt, anh đã tự hỏi cô sẽ có vị ra sao. Hơi thở của cô sẽ nghe như thế nào lúc run rẩy trên da thịt anh. Cô sẽ cảm thấy điều gì khi áp sát vào anh. Vòng quanh anh.

Nguồn ebook: <https://www.sachmoi.net>

“Chuyện này thật xuân ngốc.”

Câu nói trên lập tức lôi anh trở lại hiện tại. “Em chắc mình không muốn làm một ly chứ?”

Mắt cô mở to. “Tôi... không!”

Cô rất dễ nổi giận. Cô luôn như thế. “Mặc dù vậy, mời khách của mình đồ ăn thức uống vẫn thể hiện thái độ lịch sự, đúng không nào?”

“Không phải *rượu whiskey*! Và nhất định *không* uống thẳng từ chai!”

“Vậy là, tôi cho rằng mình đã làm mọi việc trở nên be bét rồi. Chắc hẳn em có thể nhắc tôi nhớ mình *nên* mời các vị khách dùng gì trong một tình huống thế này?”

Miệng cô mở ra rồi khép lại. “Tôi không biết, xét đến việc tôi không quen bị bắt cóc đến những trang viên chán ngắt lúc nửa đêm.” Đôi môi cô mím lại thành một đường thẳng đau đớn. “Tôi muốn trở về nhà. Trở về giường của tôi.”

“Chuyện đó có thể được thu xếp mà không cần em phải trở về nhà, em biết đấy.”

Cô thốt ra một tiếng kêu cáu kỉnh nhỏ nhỏ. “Michael...”

Anh ghét cái tên trên môi cô.

Không đúng. “Bourne.”

Cô nhìn vào mắt anh. “Bourne... Anh vừa chứng minh quan điểm của mình.” Anh vẫn im lặng, tò mò, và cô tiếp tục nói. “Tôi hiểu ra rằng mình thật thiếu suy xét khi đi lang thang trong rừng lúc đêm hôm khuya khoắt. Bây giờ tôi nhận ra mình có thể đã bị đánh bại. Hoặc bị bắt cóc. Hoặc tệ hơn, và tôi sẵn sàng thừa nhận rằng anh đã dạy cho tôi một bài học rất cần thiết.”

“Em thật nhân từ ghê.”

Penelope tiếp tục, cứ như anh chưa lên tiếng, từ từ đi vòng qua anh. Anh cũng di chuyển để chặn đường ra của cô. Cô dừng lại và nhìn thẳng vào mắt anh, đôi mắt xanh biếc của cô rực sáng một thứ cảm xúc mà anh cho là sự cáu tiết. “Tôi cũng sẵn sàng phớt lờ sự thật là anh đã phạm phải một trọng tội về nghi thức xã hội bằng việc dịch chuyển tôi – toàn bộ cơ thể tôi – từ một địa điểm công cộng đến một nơi hoàn toàn không đứng đắn... Nói chung là quá riêng tư.”

“Và đừng quên việc phát vào mông em.”

“Cả việc đó nữa. Cực kỳ... hoàn toàn... *vượt quá* mức không đứng đắn.”

“Sự đứng đắn dường như không giúp em tiến xa được bao nhiêu.”

Cô sững người và anh biết ngay mình đã vô tình động đến một vấn đề nhạy cảm. Một điều gì đó khó chịu bùng lên tận sâu trong tâm khảm anh. Anh kháng cự nó.

Có thể anh đang dự định cưới cô, nhưng anh không có ý định quan tâm đến cô.

“Tôi e rằng mình vừa có những kế hoạch dành cho em, Penelope, và tối nay em sẽ không đi đâu hết.” Anh chìa chai rượu whiskey cho cô và nói, mọi lời đều nghiêm túc. “Uống đi. Nó sẽ làm dịu cảm giác khó chịu cho đến mai.”

“Chuyện gì xảy ra vào ngày mai?”

“Ngày mai, chúng ta kết hôn.”

CHƯƠNG BỐN

Penelope đưa tay ra cầm chặt chai rượu, rồi giật lấy nó từ tay Michael và dẫn đi, trong một giây thoáng qua, sau đó tu một hơi thật lớn, vì nhất định không có thời điểm nào phù hợp hơn lúc này để bắt đầu một cuộc sống rượu chè.

“Tôi sẽ không lấy anh!”

“Tôi e rằng mọi chuyện xong rồi.”

Cơn phẫn nộ bùng lên. “Hoàn toàn chắc chắn là *chưa* xong!” Cô ôm chặt chai rượu vào lồng ngực và đẩy Michael ra để bước qua anh tới cánh cửa. Khi anh không nhúc nhích, cô dừng lại, chỉ cách nhau một li thôi, áo choàng của cô quét vào anh. Cô nhìn chăm chăm vào ánh mắt nghiêm nghị màu nâu lục nhạt của anh, quyết không để bị khuất phục phải làm theo ý muốn lố bịch của anh. “Tránh sang một bên, ngài Bourne. Tôi sẽ trở về nhà. Anh là một kẻ mất trí.”

Một bên lông mày đen trên người nhướng lên. “Xem giọng điệu kìa”, anh chế nhạo. “Tôi thấy mình không muốn nhúc nhích. Em sẽ phải tìm đường khác thôi.”

“Đừng bắt tôi làm một việc gì đó khiến bản thân hối tiếc.”

“Sao lại hối tiếc?” Anh đưa một bàn tay lên, dùng một ngón tay ấm áp nâng cằm cô lên. Anh nói, “Penelope đáng thương, cực kỳ sợ mạo hiểm.”

Penelope đáng thương.

Mắt cô nheo lại khi nghe cách gọi đáng ghét đó. “Tôi không sợ mạo hiểm. Tôi cũng không sợ anh đâu.”

Một bên lông mày đen cong lên. “Không sợ ư?”

“Không.”

Anh nghiêng người lại gần. Quá gần. Đủ gần để có thể bao phủ cô trong hương cam bergamot và cây tuyết tùng. Đủ gần để cô có thể chú ý đến đôi mắt đã chuyển sang một sắc thái màu nâu đáng yêu của anh. “Chứng minh đi.”

Giọng anh trở nên trầm khàn, khiến một âm thanh của cơn kích động chạy dọc xương sống.

Anh bước tới gần hơn, đủ gần để có thể chạm vào cô, đủ gần để hơi nóng của anh có thể sưởi ấm cô trong căn phòng lạnh giá, và những ngón tay của anh trượt vào phần tóc ở gáy cô, giữ cô đứng yên khi anh cứ nấn ná ở trên cô, đe dọa. Đây hứa hẹn.

Như thể anh muốn cô.

Như thể anh đã đến vì cô.

Mà tất nhiên là không phải vậy.

Nếu không vì Falconwell, anh sẽ không ở đây.

Và cô sẽ thành công trong việc ghi nhớ điều đó.

Anh không muốn cô, cũng giống như bất kỳ người đàn ông nào khác trong cuộc đời cô. Anh cũng y như tất cả bọn họ thôi.

Và điều đó thật không công bằng.

Nhưng cô sẽ bị nguyên rủa nếu anh lấy đi lựa chọn duy nhất cô có trong vấn đề này. Cô nhấc tay lên, cầm chặt chai rượu whiskey trong tay trái, và xô anh bằng tất cả sức mạnh – không đủ mạnh để dịch chuyển được một người có vóc dáng như anh, nhưng cô cũng tự ngạc nhiên với chính mình chút ít.

Michael loạng choạng ngã ra sau, và cô lao qua anh, suýt tới được cánh cửa bếp trước khi anh lấy lại thăng bằng và đuổi theo, bắt được cô trong một câu “Ồ, không, em không dám làm thế chứ!” và quay cô lại đối mặt với mình.

Cơn cáu tiết trời dậy. “Thả tôi ra!”

“Tôi không thể”, anh nói đơn giản. “Tôi cần em.”

“Vì Falconwell.” Anh không đáp lại. Anh không cần phải làm thế. Cô hít một hơi dài. *Anh đang làm tổn hại cô.* Như thể bây giờ là thời tiền trung cổ vậy. Như thể cô chỉ là một tên nô lệ. *Như thể cô không đáng giá gì ngoài mảnh đất gắn liền với lời cầu hôn.*

Penelope ngừng lại khi nghĩ đến điều đó, nổi thất vọng chạy xuyên qua cơ thể.

Anh ta còn xấu xa hơn những người khác nữa.

Cô nói, “Chà, thật đáng tiếc, vì tôi đã hứa hôn rồi”.

Anh nói, “Sẽ không còn thể nữa sau tối nay. Sẽ không có ai chịu cưới em sau khi em đã ở riêng với tôi qua đêm.”

Lời nói đó đáng lẽ nên ẩn chứa một mối đe dọa. Một mối nguy hiểm. Nhưng thay vì thế, nó lại được nói rõ ra như một sự thật hiển nhiên. Anh là loại người đều cáng xấu xa nhất – ngày mai thanh danh của cô sẽ bị hủy hoại.

Anh lấy đi lựa chọn của cô.

Như cha cô đã làm trước đó.

Như Công tước Leighton đã làm trong suốt những năm tháng qua.

Lại thêm một người đàn ông bẫy cô một lần nữa.

“Em có yêu anh ta không?”

Câu hỏi phá vỡ cơn nóng giận đang gia tăng. “Anh hỏi gì cơ?”

“Hôn phu của em ấy. Em có tự huyễn hoặc rằng mình đang yêu nhiều lắm không?” Lời nói mang vẻ châm biếm, cứ như tình yêu và Penelope là một sự kết hợp nực cười vậy. “Em có mơ mộng hão huyền về niềm sung sướng, hạnh phúc không?”

“Nó có quan trọng không?”

Cô làm anh ngạc nhiên. Cô không thể nhìn thấy điều đó trong mắt anh cho tới khi anh khoanh tay trước ngực và nhướn một bên mày. “Không hề.”

Một cơn gió lạnh lùa vào xé toạc cả căn bếp, và Penelope túm lấy áo choàng quấn chặt quanh người. Michael để ý thấy và làm bầm một cách cộc cằn những từ ngữ mà Penny cho là không dành cho người bầu bạn lịch sự. Anh cởi chiếc áo bành tô ra, kế tiếp là áo khoác dài, cẩn thận gấp chúng lại và đặt chúng trên méchậu rửa lớn trước khi đối mặt với cái bàn bằng gỗ sồi nằm chính giữa nhà bếp. Nó bị thiếu một chân, và có một cái rìu cắm sâu một nửa vào bề mặt đầy vết xước. Cô nên cảm thấy kinh ngạc bởi món đồ gỗ hư hại này, nhưng tối nay có rất ít chuyện bình thường xảy ra.

Trước khi cô có thể nghĩ về điều muốn nói, anh đã nắm chặt lấy cái rìu và quay sang cô, khuôn mặt anh trở thành một khối góc cạnh dưới ánh đèn măng sông. “Lùi lại đi.”

Đây là người đàn ông thích đòi hỏi người khác phải chú ý đến lời cảnh báo của mình. Anh không chờ xem cô có làm theo mệnh lệnh hay không mà nhắc luôn cái rìu lên cao khỏi đầu. Cô ép mình vào góc căn phòng tối trong khi anh dốc sức tấn công món đồ đó. Nỗi kinh ngạc khiến cô không thể ngăn mình ngắm nhìn anh.

Anh được tạo tác và nhào nặn tuyệt đẹp!

Giống như một bức tượng La Mã rực rỡ, tất cả đường nét bên ngoài của cơ bắp săn chắc, khỏe mạnh được phô bày dưới làn vải lạnh sạch sẽ của hai tay áo sơ mi khi anh giơ dụng cụ ấy lên khỏi đầu. Bàn tay anh kiên quyết lướt dọc theo cán rìu, những ngón tay nắm chặt lấy nó khi anh giáng lưỡi thép ăn sâu xuống tấm gỗ sồi lâu đời bằng một tiếng “bộp” lớn, làm một mảnh vụn gỗ bay vụt qua bên kia căn bếp, rơi xuống mặt lò sưởi đã lâu không dùng đến.

Anh xòe lòng bàn tay với những ngón dài áp sát lên mặt bàn, cầm chặt cái rìu một lần nữa để lôi lưỡi rìu ra khỏi tấm gỗ. Anh ngoảnh lại trong khi lùi ra sau, đảm bảo cô đứng ngoài đường bay của bất kỳ vật gì có khả năng bắn tới đó – một cử chỉ mà cô không thể kim nén cảm giác được an ủi – trước khi anh quay lại với món đồ ấy và vung tay chặt xuống lần hai bằng một động tác mạnh mẽ.

Lưỡi rìu bổ vào tấm gỗ, nhưng cái bàn vẫn trơ ra.

Anh lắc đầu và giật mạnh cái rìu ra lần nữa, lần này nhắm vào một trong các chân bàn còn lại.

Bộp!

Mắt Penelope mở to khi ánh đèn chiếu sáng cảnh tượng chiếc quần len ôm chặt lấy bắp đùi rắn chắc, khỏe mạnh của anh. Cô không nên nhận ra... không nên chăm chú để ý đến phần nam tính... hiển hiện rành rành như thế.

Nhưng cô chưa từng nhìn thấy đôi chân nào như đôi chân anh.

Bộp!

Chưa bao giờ hình dung chúng có thể... hấp dẫn đến thế.

Bộp!

Không thể cưỡng lại được.

Bộp!

Khi nhát chặt cuối cùng kết thúc cũng là lúc món đồ gỗ vỡ ra từng mảnh, chân bàn xoắn lại dưới lực tác động làm mặt bàn nghiêng đi, một đầu rơi xuống sàn khi Michael quăng cái rìu qua một bên để túm lấy chân bàn bằng hai bàn tay không và vịn mạnh, giật ra khỏi chỗ của nó.

Anh quay người lại phía cô, gõ gõ một đầu chân bàn vào lòng bàn tay trái.

“Thành công rồi”, anh tuyên bố.

Làm như cô đã trông mong bất cứ chuyện gì thấp kém hơn không bằng.

Làm như anh sẽ chấp nhận bất cứ chuyện gì thấp kém hơn không bằng.

“Hay lắm”, cô nói, vì không biết nói câu nào hay hơn thế.

Anh đặt khúc gỗ lên một bên vai rộng lớn. “Em đã không chớp lấy thời cơ đó để trốn thoát.”

Người cô chột đơ cứng. “Đúng vậy.” Mặc dù suốt cuộc đời mình cô không thể lý giải tại sao.

Anh đi tới cái chậu lớn để đặt chân bàn vào trong đó và cẩn thận nhấc áo khoác dài của mình lên, giữ hết mọi nếp nhăn rồi vội mặc vào.

Cô quan sát anh cuộn vai vào bộ y phục được may hết sức hài hòa ấy, làm nổi bật kiểu cắt may vừa như in – kiểu vừa khít mà cô không còn cho là hiển nhiên nữa, bởi vì cô nhận thấy ẩn sâu dưới lớp quần áo là dấu hiệu của Người Vitruvius^[1].

[1] Vitruvius Man là tên một bức vẽ nổi tiếng của Leonardo da Vinci được ông thực hiện vào khoảng năm 1490. Bức vẽ mô tả một người đàn ông khỏa thân ở hai trạng thái khác nhau (đuôi thẳng chân và dạng chân) nằm trong một hình tròn và hình vuông. Leonardo da Vinci vẽ Người Vitruvius dựa trên sự tương quan về tỷ lệ lý tưởng của số đo cơ thể người và các khái niệm về hình học được mô tả trong chuyên luận De Architectura của kiến trúc sư La Mã tên Vitruvius.

Không!

Cô lắc đầu. Cô sẽ không nghĩ về anh như ở vị trí của Leonardo. Anh đã quá đáng sợ so với một nhân vật như thế rồi.

Cô lắc đầu. “Tôi sẽ không kết hôn với anh.”

Anh vượt thẳng cổ tay áo, cài khuy một cách cẩn thận, và quét một lớp nước đọng khỏi ống tay áo khoác. “Đó không phải chủ đề để bàn cãi.”

Cô cố gắng tìm lý lẽ. “Anh sẽ trở thành một người chồng tồi tệ.”

“Tôi chưa hề nói mình sẽ trở thành một người chồng tốt.”

“Nên anh sẽ ép buộc tôi phải sống trong một cuộc hôn nhân không hạnh phúc?”

“Nếu cần thiết. Nếu em muốn nghe lời an ủi, thì tôi sẽ nói rằng việc khiến em không hạnh phúc không phải là mục tiêu *trực tiếp* của tôi.”

Cô chớp chớp mắt. Anh ta không đùa. Cuộc đối thoại này đang thật sự diễn ra. “Và anh tưởng điều này sẽ làm cho việc theo đuổi, cầu hôn của anh hợp lý hơn à?”

Anh lơ đãng nhún một bên vai. “Tôi không tự lừa phỉnh bản thân mình với tư tưởng rằng, mục đích của hôn nhân là hạnh phúc cho một hoặc cả hai bên liên quan. Kế hoạch của tôi là hoàn lại đất của Falconwell về trang viên của nó và thật không may cho em, dự tính ấy cần đến cuộc hôn nhân của chúng ta. Tôi sẽ không là một người chồng tốt, nhưng tôi cũng không hề có ý định muốn khống chế em làm gì.”

Cô há hốc miệng kinh ngạc trước sự thành thật của anh. Thậm chí anh không giả vờ tỏ ra tử tế. Quan tâm. Lo lắng. Cô khép miệng lại. “Tôi hiểu rồi.”

Anh tiếp tục. “Em có thể làm hoặc có bất kỳ điều gì tùy thích, bất cứ lúc nào em muốn. Tôi có đủ tiền cho em tiêu xài phung phí vào bất kỳ việc gì mà những phụ nữ kiểu như em thích làm.”

“Những phụ nữ kiểu như tôi?”

“Các bà cô với những mộng tưởng về điều gì đó hơn thế nữa.”

Không khí thoát khỏi căn phòng bằng một tiếng “vút”. Một cách mô tả kinh khủng, thô lỗ, mới chính xác làm sao. *Một bà cô với những mộng tưởng về điều gì đó hơn thế nữa.* Cứ như thể anh đã có mặt trong phòng tiếp khách của cô vào buổi chiều đó và theo dõi khoảnh khắc lời cầu hôn của Tommy khiến cô cảm thấy thất vọng. Và hy vọng về điều gì đó hơn thế nữa.

Điều gì đó khác biệt.

Chà, chuyện này chắc chắn khác biệt.

Anh vươn tay ra chạm vào cô, một ngón tay vuốt ve dọc bên má cô, và cô quay mặt tránh sự đụng chạm ấy trong cơn đau đớn. “Đừng.”

“Em sắp sửa kết hôn với tôi, Penelope.”

Cô đột ngột ngoảnh lại, cố ở ngoài tầm với của anh, không muốn anh chạm vào mình. “Vì sao tôi phải làm thế?”

“Bởi vì, cưng à”, anh nghiêng người về phía trước, giọng anh chứa đựng lời hứa hẹn nham hiểm khi quét ngón tay âm áp, khỏe mạnh đó dọc xuống cổ cô và kéo dài khắp làn da phía trên áo đầm, khiến trái tim cô đập càng lúc càng mạnh và nhanh hơn, tới mức rút cạn hơi thở của cô, “sẽ không ai chịu tin rằng tôi đã không hề làm tổn hại đến em”.

Anh nghi chặt lấy đường viền của chiếc áo và bằng một cú giật cực mạnh, anh xé toạc chiếc áo đầm cùng lớp váy lót của cô làm hai, lột trần cô đến tận thắt lưng.

Cô thở dốc, đánh rơi chai rượu để giữ chặt lấy chiếc áo dài trên người, rượu whiskey văng tung tóe khi chai rượu rơi xuống trước mặt cô, kêu óc ách. “Anh... anh...”

“Cứ từ từ đi cưng”, anh kéo dài giọng, bước lùi lại để chiêm ngưỡng công trình của mình. “Tôi sẽ đợi em tìm được từ ngữ thích hợp.”

Mắt cô nheo lại. Cô không cần từ ngữ. Cô cần một cái roi ngựa.

Cô làm một việc duy nhất mà mình có thể nghĩ ra. Bàn tay cô tự động tung ra một cái tát với một tiếng “đét” – âm thanh lẽ ra sẽ đem lại cảm giác vô cùng thỏa mãn nếu cô không bị làm nhục cùng cực đến thế.

Đầu anh vụt xoay qua một bên bởi cú tát, ngay tức khắc đưa một bàn tay lên má, nơi bắt đầu hiện ra một vết đỏ. Penelope bước giật lùi một lần nữa, hướng về cánh cửa, giọng run rẩy. “Tôi sẽ không bao giờ... *không bao giờ*... kết hôn với một người như anh. Anh đã quên mọi thứ về con người mình rồi sao? Tất cả những điều về một người mà đáng ra anh có thể trở thành? Người ta chắc sẽ cho rằng anh đã được nuôi lớn bởi một *bầy sói*.”

Rồi cô quay người đi, và làm một việc mà đáng lẽ cô nên làm ngay giây phút trông thấy anh đi loanh quanh gần ngôi nhà.

Cô bỏ chạy.

Giật mở cánh cửa, cô lao xuống đồng tuyết phía bên kia, mò mẫm đường về trang viên Needham. Nhưng cô chỉ đi được một vài thước trước khi bị anh tóm từ đằng sau bằng một cánh tay như bọ thép, và nhấc cô lên khỏi mặt đất. Chỉ tới lúc ấy cô mới gào thét lên. “Buông tôi ra! Đồ ác ôn! Cứu!”

Cô đá chân loạn xạ, gót giày đá thẳng vào ống quyển của anh, và anh chửi thề một cách xấu xa ngay tai cô. “Đừng chống cự nữa, con nhỏ đánh đá này.”

Đừng hòng. Cô nỗ lực nhiều hơn nữa. “Cứu! Ai đó cứu tôi với!”

“Không có ai còn sống trong vòng gần một dặm. Và không có ai còn thức ở xa hơn khoảng đó đâu.” Lời nói càng khích lệ cô hơn, và anh lau bầu khi khuỷu tay cô thúc vào bên sườn anh vừa lúc họ trở lại nhà bếp.

“Bỏ tôi xuống!”, cô la hét, âm ỉ nhất có thể, thẳng vào tai anh.

Michael ngoảnh mặt sang hướng khác và vẫn tiếp tục bước đi dữ dội, lúi theo đèn măng sông và chân bàn mà anh vừa chặt khi đi qua luôn căn bếp. “Không.”

Cô vùng vẫy nhiều hơn, nhưng vòng kim kẹp của anh rất chắc. Cô hỏi, “Anh định làm chuyện đó thế nào hả? Cường hiếp tôi ở đây, trong ngôi nhà trống không của anh, và trả về nhà cha tôi trong tình trạng bị hủy hoại tan nát phải không?”. Họ bước dọc theo một hành lang dài qua một dãy những thanh gỗ mỏng đánh dấu đến đầu cầu thang của khu dành cho người hầu. Cô với tay ra và tóm chặt lấy một trong những thanh gỗ, cố hết sức bám riết vào nó.

Anh dừng bước, đợi cô thả nắm tay ra. Khi anh lên tiếng, giọng điệu ảm chứa sự kiên nhẫn rất lớn. “Tôi không cưỡng hiếp phụ nữ. Ít nhất cũng không nếu họ không yêu cầu *hết sức* đàng hoàng.”

Lời tuyên bố làm cô ngật ngừng.

Đương nhiên anh sẽ không cưỡng hiếp cô.

Anh hầu như không dành ra một giây phút nào nghĩ về cô như bất cứ điều gì khác ngoài một Penelope thô kệch, đoan trang, và là rào cản duy nhất giữa anh và việc được trả lại quyền trong gia đình.

Cô không chắc rằng điều đó khiến tình hình trở nên tốt hơn hay tệ hơn.

Nhưng nó khiến trái tim cô đau nhói. Anh không lo lắng cho cô. Không muốn cô. Thậm chí còn không tôn trọng cô để giả vờ làm những việc kia. Để giả vờ quan tâm. Để *nỗ lực* quyến rũ cô.

Anh đang lợi dụng cô vì Falconwell.

Không phải Tommy cũng vậy sao?

Tất nhiên là vậy rồi. Tommy nhìn sâu vào ánh mắt cô, nhưng không thấy màu xanh của đôi mắt đó, mà là màu xanh của bầu trời Surrey trên đầu Falconwell. Nhất định anh ấy xem cô là bạn, nhưng đó không phải là lý do để cầu hôn cô.

Ít ra thì Michael cũng trung thực về chuyện này.

“Đây là lời cầu hôn tốt nhất mà em sẽ nhận được, Penelope”, anh nói một cách dịu dàng, và cô hiểu được vẻ nôn nóng cùng sự gấp rút trong giọng nói của anh.

Sự thật.

Cô nói lỏng nắm tay. “Anh biết đấy, anh thật xứng với danh tiếng của mình.”

“Đúng vậy. Và đây không phải là việc xấu xa nhất mà tôi từng làm. Em nên biết thế.”

Những lời nói kia đáng ra nên đầy kiêu hãnh. Bằng không thì cũng dửng dưng. Nhưng không phải vậy. Chúng rất thực lòng. Và có điều gì đó trong lời nói của anh, xuất hiện ngay lúc ấy và lập tức biến mất, điều gì đó mà cô không hoàn toàn chắc là mình đã nghe được. Điều gì đó mà cô sẽ không cho phép mình thừa nhận.

Nhưng cô buông tay vịn cầu thang ra, và anh đặt cô xuống vài bậc thang phía trên anh.

Cô đang thực sự xem xét kỹ chuyện này. Như một người đàn bà điên.

Thực sự hình dung mọi việc sẽ ra sao khi kết hôn với anh chàng Michael lạ lẫm, xa cách này. Có điều, cô không thể hình dung ra được. Thậm chí không thể bắt đầu mừng tượng mọi việc sẽ như thế nào khi kết hôn với người đàn ông cầm một cái rìu đến bàn ăn trong bếp mà không cần suy nghĩ gì hết. Và mang một phụ nữ đang la hét om sòm vào những ngôi nhà bị bỏ hoang.

Đây sẽ không phải là một cuộc hôn nhân thông thường của giới thượng lưu, chắc chắn như thế.

Cô có thể nhìn thẳng vào mắt anh, nhờ đứng ở bậc thang phía trên anh. “Nếu tôi kết hôn với anh, tôi sẽ bị hủy hoại.”

“Điều bí ẩn to lớn của xã hội thượng lưu chính là sự hủy hoại còn lâu mới tệ hại như bọn họ thường nói phịa. Em sẽ có tất cả tự do kèm theo một danh tiếng bị hủy hoại. Chúng rất đáng kể đấy.”

Anh sẽ biết rõ thôi.

Cô lắc đầu. “Không chỉ có mình tôi. Các em gái của tôi cũng sẽ bị hủy hoại. Chúng sẽ không bao giờ kiếm được những đám tốt nếu muốn kết hôn. Toàn bộ xã hội sẽ nghĩ chúng cũng... dễ dàng tạo tai tiếng... giống như tôi.”

“Các em gái của em không dính líu đến việc của tôi.”

“Nhưng chúng là việc của *tôi*.”

Anh nhướn một bên mày. “Em có chắc là mình đang ở trong tình thế được quyền đòi hỏi không?”

Không. Không hề. Nhưng dẫu vậy cô vẫn kiên quyết đến cùng, đứng thẳng người và duỗi thẳng vai. “Anh quên rằng sẽ không có một vị cha sở nào chịu cử hành hôn lễ cho chúng ta nếu tôi cự tuyệt.”

“Vậy em nghĩ là tôi sẽ không loan báo khắp London rằng tôi đã hoàn toàn làm tổn hại em tới nay nếu em làm thế à?”

“Đúng vậy.”

“Em nhầm rồi. Câu chuyện mà tôi bịa ra có thể khiến những gái điếm cứng rắn nhất cũng phải đỏ mặt.”

Chính Penelope là người đỏ mặt, nhưng cô quyết không để bị dọa nạt. Cô hít vào một hơi thật sâu và đưa ra con át chủ bài của mình. “Tôi không nghi ngờ việc đó, nhưng một khi hủy hoại tôi, anh cũng sẽ hủy hoại mọi cơ may của mình liên quan đến Falconwell.”

Anh cứng người lại. Penelope nín thở vì phấn khích trong khi chờ đợi câu trả lời của anh.

“Ra giá đi.”

Cô đã thắng.

Cô đã *thắng cuộc*.

Cô muốn kêu lên để thể hiện niềm vui chiến thắng vì đã đánh bại kẻ hung bạo to lớn, không thể lay chuyển được này. Nhưng cô vẫn còn giữ khả năng tự bảo toàn mạng sống của mình. “Chuyện tới nay nhất quyết không được để ảnh hưởng đến thanh danh của các em gái tôi.”

Anh gật đầu. “Em có lời hứa chân thành của tôi về việc đó.”

Cô dùng năm tay khép chặt miệng vải trên áo đầm bị xé rách. “Lời hứa chân thành của một tên vô lại khét tiếng ư?”

Anh bước lên một bậc, tiến đến gần hơn, áp đảo mà dồn cô vào trong bóng tối. Cô ép mình phai đứng yên khi anh lên tiếng, giọng nói của anh vừa nguy hiểm vừa đầy hứa hẹn. “Giang hồ cũng có luật lệ và danh dự với nhau đấy, Penelope. Đối với con bạc còn hơn thế nhiều.”

Cô nuốt nước bọt, khoảng cách gần gũi đang nghiền nát dũng khí của cô. “Tôi... tôi chẳng thuộc loại nào trong số đó.”

“Nhảm nhí”, anh thăm thì, và cô ngỡ mình có thể cảm nhận được môi anh ngay thái dương mình. “Xem ra em là một tay đánh bạc bẩm sinh. Em chỉ cần một chút chỉ dẫn thôi.”

Không nghi ngờ gì là anh có thể dạy cho cô nhiều hơn những gì mà cô từng tưởng tượng ra.

Cô gạt ý nghĩ đó cùng các hình ảnh đi cùng nó ra khỏi tâm trí khi anh nói thêm. “Chúng ta thỏa thuận chứ?”

Niềm vui chiến thắng biến mất, nhường chỗ cho nỗi lo sợ.

Phải chi cô có thể thấy được đôi mắt anh. “Tôi có được quyền lựa chọn không?”

“Không.” Câu trả lời không chút cảm xúc. Không có dấu hiệu của nỗi đau hay tội lỗi. Chỉ có sự thành thật lạnh lùng.

Michael đưa tay ra cho cô một lần nữa, và lòng bàn tay rộng, phẳng ấy ra hiệu chờ cô bắt lấy.

Thần Hades đang đưa ra những hạt lựu.^[2]

[2] Theo Thần thoại Hy Lạp, Persephone đang hái hoa thì bị Hades bắt cóc về âm phủ. Khi Hades được Zeus ra lệnh thả nàng, thần đưa cho nàng quả lựu, vì trong lúc quá đói nàng đã lỡ ăn sáu hạt lựu nên đã trở thành người của âm phủ. Theo quy định của thần linh, nàng phải sống ở âm phủ một quãng thời gian ngang với số hạt lựu đã ăn. Persephone kết hôn với Hades và trở thành Nữ hoàng âm phủ.

Nếu cô chấp nhận nó, mọi chuyện sẽ thay đổi. Mọi thứ sẽ khác đi.

Tất cả sẽ không thể trở lại như trước. Tuy vậy, đâu đó trong tâm trí, cô biết rõ dù gì mọi việc cũng sẽ không thể như trước được nữa.

Vừa giữ cho áo mình gắn chặt với nhau, cô vừa nắm lấy tay anh.

Anh dẫn cô đi lên những bậc thang, ngọn đèn của anh là chỗ nương nấu duy nhất khỏi bóng tối đen như mực ở phía xa xa, và Penelope không thể ngăn mình níu lấy anh. Cô ước chi mình có đủ can đảm để thả tay anh ra, để đi theo sau mà vẫn kiểm soát được bản thân, để kháng cự lại anh trong hoàn cảnh nho nhỏ này, nhưng có điều gì đó về chuyến đi bộ này – điều gì đó thật khó hiểu và huyền bí theo một cách không liên quan gì đến ánh sáng – khiến cô không thể ép mình buông anh ra.

Anh quay người lại tại chân cầu thang, đôi mắt anh bị che phủ trong ánh sáng ngọn nến. “Vẫn còn sợ bóng tối à?”

Việc dính dáng đến tuổi thơ của họ làm cô lo âu. “Lúc ấy chỗ đó là *hang cáo*. Bất cứ vật gì cũng có thể ở dưới đó.”

Anh bắt đầu bước lên cầu thang. “Chẳng hạn như?”

“Một con cáo, biết đâu đấy?”

“Làm gì có con cáo nào trong cái hang đó.”

Anh đã kiểm tra trước rồi. Đó chính là lý do duy nhất mà cô để anh thuyết phục mình bước vào trong hang. “Vậy thì... con gì khác. Có thể là một con gấu.”

“Hoặc có lẽ lúc ấy em sợ bóng tối.”

“Chắc vậy. Nhưng bây giờ thì không.”

“Không ư?”

“Tôi nay, tôi đã ra ngoài trong bóng đêm, không phải sao?”

Họ quẹo sang một hành lang dài. “Đúng là thế.” Rồi anh buông tay cô ra, và cô không thích việc mình nhớ đến sự đụng chạm của anh khi anh xoay tay nắm cửa gần đó rồi đẩy cửa mở, tạo ra một tiếng cọt két kéo dài và đáng ngại. Anh nói nhỏ vào tai cô. “Penelope, tôi hoàn toàn đồng ý rằng mặc dù việc em sợ bóng tối là không cần thiết, nhưng em hoàn toàn đúng khi sợ những thứ đầy sinh lực tiềm ẩn trong đó.”

Penelope nheo mắt nhìn vào bóng tối, cố gắng nhận ra căn phòng phía bên kia, nổi lo lắng cuộn tròn sâu bên trong. Cô đứng chân chừ ở ngưỡng cửa, hơi thở dần trở nên gấp gáp và ngột ngạt. Những thứ đầy sinh lực tiềm ẩn trong bóng tối... như anh.

Anh chậm chậm đẩy nhẹ cô để chen qua, động tác đó vừa là một kiểu môn trốn vừa là một mối đe dọa. Khi đi ngang qua cô, anh thì thầm, “Em đúng là một kẻ lừa bịp tệ hại”. Lời nói gần như không khí thoảng qua, và cảm giác hơi thở của anh trên da cô đã chống lại tác dụng của lời lăng mạ.

Ánh đèn măng sông bập bùng xuyên suốt các bức tường của căn phòng nhỏ đầy xa lạ, chiếu thứ ánh sáng vàng dịu khắp những lớp phủ tường xưa kia trang nhã, nay bị phai màu trong vô vọng, mà chắc hẳn một thời, trên bề mặt đó từng được trang hoàng hình một bông hồng đáng yêu. Căn phòng hầu như chỉ đủ lớn cho hai người, lò sưởi gần như choán cả một bức tường, ở phía đối diện là hai cửa sổ nhỏ nhìn ra một bụi cây.

Michael cúi xuống để chuẩn bị nhóm lò, và Penelope đi đến cửa sổ, ngắm nhìn một mảnh ánh trăng cắt qua phong cảnh phủ đầy tuyết tận phía xa xa. “Đây là phòng gì vậy? Tôi không nhớ ra.”

“Chắc em chưa bao giờ có cơ hội được nhìn thấy nó. Đây là thư phòng của mẹ tôi.”

Ký ức về hầu tước phu nhân chợt ùa về - một người phụ nữ cao ráo và xinh đẹp, với nụ cười tươi rói, nồng nhiệt cùng đôi mắt hiền từ. Đương nhiên căn phòng yên tĩnh và thanh bình này là của bà.

“Michael”, Penelope quay lại nhìn anh đang cúi thấp người tại lò sưởi, đặt một lớp rơm lót phía dưới và nhen mồi lửa. “Tôi chưa từng có cơ hội để...” Cô tìm kiếm từ ngữ thích hợp.

Anh chặn cô lại ngay. “Không cần đâu. Chuyện xảy ra cũng xảy ra rồi.”

Tông giọng lãnh đạm của anh ra chiều không ổn. Khác thường. “Dù vậy... Tôi đã viết thư. Tôi không biết anh có bao giờ...”

“Có thể.” Anh vẫn giữ nguyên nửa người quay vào trước lò sưởi. Cô nghe thấy viên đá lửa kêu loẹt xoẹt khi chà xát vào hộp mồi lửa. “Rất nhiều người đã viết thư.”

Câu nói đáng ra không gây tổn thương, nhưng kỳ thực rất đau lòng. Cô đã vô cùng bàng hoàng khi nghe tin Hầu tước và Phu nhân Bourne qua đời. Hoàn toàn khác với cha mẹ cô, những người dường như cư xử với nhau chỉ hơn phép lịch sự trầm lặng một chút. Cha mẹ Michael có vẻ hết sức quan tâm, chăm sóc lẫn nhau, chăm sóc con trai của họ và Penelope rất chu đáo.

Khi nghe về vụ tai nạn xe ngựa, cô đã hụt hẫng vì đau buồn, vì những gì đã mất, vì những việc đáng lẽ có thể đã diễn ra.

Cô đã viết thư cho anh, rất nhiều lá thư trong suốt vài năm liền trước khi cha cô từ chối gửi thư thêm nữa. Sau đó, cô vẫn tiếp tục viết, hy vọng rằng bằng cách nào đó anh sẽ biết cô đang nghĩ về anh. Rằng anh sẽ luôn luôn có những người bạn tại Falconwell... ở Surrey... bất luận anh có thể cảm thấy cô độc thế nào đi chăng nữa. Cô đã hình dung một ngày nào đó, anh sẽ trở về nhà.

Nhưng anh đã không trở về. Chưa bao giờ.

Rốt cuộc, Penelope đành thôi mong chờ anh.

“Tôi rất tiếc.”

Đóng bụi nhùi sáng rực lên, những cọng rom bùng cháy.

Anh đứng dậy, quay lại nhìn cô. “Em sẽ phải tận dụng ánh sáng lò sưởi. Đèn của em bị vùi trong đống tuyết rồi.”

Cô nén cơn đau buồn xuống, gạt đầu. “Tôi sẽ ổn thôi.”

“Đừng rời khỏi phòng này. Ngôi nhà đang trong tình trạng ọp ẹp, và tôi vẫn chưa cưới em đâu đấy.”

Anh quay người bước ra khỏi phòng.

CHƯƠNG NĂM

Cô tỉnh giấc trong ánh sáng mờ mờ từ lò sưởi với cái mũi lạnh không chịu nổi khi mọi thứ khác lại ấm áp quá mức.

Bị những việc xảy ra làm mất phương hướng, cô chớp mắt vài lần, cố thích nghi với môi trường xa lạ xung quanh, trước khi những cục than hồng rực rỡ trong lò sưởi và các bức tường mang sắc hồng giúp cô thông suốt trí óc.

Cô đang nằm ngửa trong xấp chăn mềm mình đã xếp trước khi ngủ thiếp đi, và được bao bọc bởi một tấm chăn to lớn, ấm áp, tỏa mùi thơm kỳ diệu. Cô vùi chiếc mũi lạnh giá vào lớp vải vài hít vào một hơi thật sâu, cố gắng xác định mùi hương – hỗn hợp pha trộn giữa hương cam bergamot và hương của cây thuốc lá.

Cô quay đầu sang.

Michael.

Cú sốc bùng lên, kể đến là nỗi hoảng loạn.

Michael đang nằm ngủ cạnh bên cô.

À, không hẳn là cạnh bên cô. Áp sát vào cô thì đúng hơn.

Nhưng cảm giác như anh vây quanh khắp người cô.

Anh nằm nghiêng, gối đầu lên một cánh tay đang gập lại, cánh tay còn rảnh vắt ngang qua cơ thể cô, bàn tay giữ chặt lấy phần hông bên kia của cô. Cô hít vào đột ngột vì nhận ra cánh tay anh gần sát thể nào với... các bộ phận... nào đó của mình – nơi không được để ai chạm vào.

Không phải nhiều bộ phận trên người cô sẵn sàng cho những đụng chạm hợp lý, nhưng đó không phải là ý chính.

Tay anh chẳng phải là vấn đề duy nhất. Anh hoàn toàn ấn chặt vào người cô, ngực anh, tay anh, chân anh... và cả những phần khác nữa. Cô không thể quyết định xem mình nên cảm thấy khiếp sợ hay ngây ngất.

Cả hai chẳng?

Tốt nhất cô không nên nghiên cứu câu hỏi này một cách triệt để.

Penelope quay người về phía anh, cố tránh những cử động hoặc âm thanh không mong muốn và không thể lờ đi cảm giác cánh tay anh vuốt ve đều đặn khắp thân thể mình khi cô xoay người bên dưới anh. Khi đối mặt với anh, cô buông ra một tiếng thở dài, thận trọng và cân nhắc bước hành động tiếp theo.

Xét kỹ thì không phải ngày nào cô cũng thức dậy trong vòng tay của... à không, *dưới* cánh tay của... một quý ông.

Không giống một quý ông nhiều lắm, phải không?

Lúc tỉnh, anh hoàn toàn là con người gai góc và luôn căng thẳng. Các cơ hàm bị kéo căng hết mức như dây đàn, cứ như anh đang ở trong trạng thái kìm nén bản thân lại. Nhưng lúc này đây, khi đang ngủ, trong ánh lửa dịu nhẹ, anh trông thật...

Đẹp.

Những góc cạnh vẫn còn đó, sắc bén và hoàn hảo, như thể được bàn tay của một nhà điêu khắc bậc thầy sáng tạo nên – độ nghiêng của quai hàm, phần hơi

lỗm của cằm, mũi thẳng và dài, đường cong tuyệt mỹ của cặp lông mày, và hai hàng lông mi ấy, giống y như hồi anh còn nhỏ. Chúng dài và rậm đáng kinh ngạc, đen như bồ hóng, vuốt ve phía trên hai má.

Và môi anh. Lúc này không mím chặt lại thành một đường nghiêm nghị, thay vào đó lại đầy đặn và đáng yêu. Đôi môi ấy ngày xưa rất hay mỉm cười, nhưng... chúng đã trở nên nguy hiểm và đầy cám dỗ theo cách chưa bao giờ có khi còn bé. Cô quét ánh mắt lần theo phần đỉnh và rãnh của bờ môi anh, tự hỏi đã có bao nhiêu phụ nữ hôn anh. Tự hỏi về cảm giác miệng anh sẽ như thế nào – mềm mại hay rắn chắc, nhẹ nhàng hay mạnh bạo.

Cô thở ra, sức cám dỗ khiến hơi thở dài thêm và nặng nề.

Cô muốn chạm vào anh.

Cô khựng lại khi nghĩ đến điều này, ý tưởng thật lạ lẫm, ấy thế mà vẫn rất *thật*.

Cô *không nên* muốn chạm vào anh. Anh là một gã quái ác. Lạnh lùng, thô lỗ, ích kỷ, và hoàn toàn không có gì giống với cậu bé mà cô từng quen biết. Hay người chồng mà cô đã mừng tưng. Suy nghĩ của cô thoáng trở lại lúc trước buổi tối, khi đang mừng tưng ra người chồng già tẻ nhạt, thô kệch.

Không. Michael không giống người đàn ông đó chút nào.

Có lẽ đó chính là lý do tại sao cô muốn chạm vào anh.

Cái nhìn của cô còn nấn ná ở miệng anh. Có lẽ không phải ở đó, trên đôi môi đầy cám dỗ, đầy đe dọa... Có lẽ cô muốn chạm vào mái tóc đen và xoăn của anh, như từ trước đến giờ vẫn thế, chỉ thiếu vẻ bất trị trẻ trung. Những lọn tóc quăn nay đã vào nếp gọn gàng, ngay khi vừa chạm nhẹ vào tai và lòa xòa trước trán, cả khi vừa hồi phục sau một ngày đi đường, dưới trời tuyết và những chiếc mũ.

Chúng đủ khôn ngoan để biết rằng không nên nổi loạn.

Phải. Cô muốn chạm vào tóc anh.

Mái tóc của người đàn ông mà cô sẽ kết hôn.

Bàn tay cô đang tự ý di chuyển đến những lọn tóc quăn đen. “Michael”, cô thò thẻ lướt ngón tay trên những sợi tóc mượt óng như tơ, trước khi có thể thay đổi ý kiến.

Mắt anh vụt mở ra, như thể anh đã chờ đợi cô lên tiếng, và anh cử động nhanh như chớp, bắt lấy cổ tay cô bằng một bàn tay mạnh mẽ, rắn như thép.

Cô há hốc miệng kinh ngạc trước động tác đó. “Tôi xin lỗi... Tôi không có ý...” Cô cố sức giằng mạnh tay mình một lần, hai lần, và anh thả cô ra.

Cánh tay anh trở về nơi mà nó đã vắt ngang qua – giữa thân người cô – hoàn toàn không đứng đắn, và hành động đó gợi cô nhớ về mọi chỗ họ tiếp xúc. Chân anh ép sát vào chân cô làm cô rối trí, ánh nhìn của anh – một bức tranh ghép từ những mảnh màu che giấu suy nghĩ của mình cực kỳ hiệu quả.

Cô nuốt khan, ngần ngại, rồi nói một câu duy nhất mà mình có thể nghĩ ra. “Anh đang nằm trên giường của tôi.”

Anh không đáp.

Cô tiếp tục nói, “Chuyện này chưa...”. Cô tìm kiếm từ ngữ thích hợp.

“Xong?” Giấc ngủ làm giọng anh trầm khàn và dịu dàng, còn cô không thể tìm lại cơn rùng mình vì sự kích thích chạy xuyên qua người khi nghe từ đó.

Cô gật đầu chỉ vờ vện một lần.

Michael từ từ trượt cánh tay ra khỏi cô, vô cùng chậm, và cô phớt lờ cảm giác hối tiếc bỗng nhiên bùng lên vì mất đi sức nặng ấy. “Anh đang làm gì ở đây?”

“*Hồi này* tôi đang ngủ.”

“Ý tôi là, tại sao anh lại nằm trên giường của tôi?”

“Đây không phải giường của em, Penelope. Nó là của tôi.”

Sự im lặng bao trùm, và cơn rùng mình vì bồn chồn lo lắng trượt dọc xương sống Penelope. Cô phải nói gì đây? Dường như không đứng đắn chút nào khi tranh cãi cho ra lẽ về cái giường của anh. Hoặc về cái giường của cô.

Anh lặn mình nằm ngửa ra, duỗi thẳng cánh tay dài đặt bên dưới má một cách khoan khoái trước khi xoay người qua hướng khác.

Cô cố dỗ giấc ngủ. Thật đấy, cô rất cố gắng.

Cô hít một hơi dài, nghiên cứu cách bờ vai anh uốn cong, kéo miếng vải của chiếc áo sơ mi căng ra. Cô đang nằm trên giường. Với một người đàn ông. Người mà chẳng bao lâu nữa sẽ trở thành chồng mình, thế nhưng vẫn chưa nắm giữ được tước hiệu. Tình huống này lẽ ra nên cực kỳ gây sốc và tai tiếng. Kích thích đầy tinh quái. Vậy mà... cho dù mẹ cô có nghĩ gì đi chăng nữa khi nghe tin đó, thì tình huống này trông cũng có vẻ chẳng gây sốc gì hết.

Điều đó thực ra mang đến một chút thất vọng. Hình như ngay cả khi đối diện với triển vọng xảy ra một vụ mạo hiểm, cô cũng không biết làm sao cho đúng.

Người chồng sắp cưới của cô có tai tiếng thế nào đi nữa cũng không quan trọng... Cô không thuộc hạng phụ nữ cưỡng ép anh vào vụ bê bối. Việc đó đã được làm sáng tỏ rất rõ rồi.

Mặc dù thế, thậm chí bây giờ, khi chỉ ở riêng trong một trang viên bị bỏ hoang, cô cũng không đủ khả năng giành được sự chú ý của một quý ông.

Cô thở ra thành tiếng, và anh quay đầu về phía cô, cho cô quan sát được một bên tai cong cong hoàn hảo.

Trước đây cô chưa hề để ý đến tai của bất kỳ ai.

“Cái đó là gì thế?”, anh nói bằng giọng trầm khàn.

“Cái đó?”, cô hỏi.

Anh lại lăn người nằm ngửa ra, tranh giành tấm chăn và để một cánh tay của cô trợ trụ trước không khí lạnh trong phòng. Khi trả lời, là lúc anh đang nói với cái trần nhà. “Tôi đủ hiểu biết về phụ nữ để hiểu rằng những tiếng thở dài không bao giờ đơn giản chỉ là những tiếng thở dài. Chúng biểu thị một trong hai thứ. Tiếng thở dài lúc này ngụ ý về sự bất mãn của phái nữ.”

“Tôi không lấy làm ngạc nhiên khi anh nhận ra âm thanh đó.” Penelope không thể nhìn được. “Vậy còn ngụ ý kia?”

Anh ghim chặt cô bằng ánh mắt màu nâu lục nhạt đẹp mê hồn. “Niềm thỏa mãn khoái cảm của phái nữ.”

Hơi nóng bùng lên trên má cô. Cô cho rằng anh cũng sẽ dễ dàng nhận ra điều đó. “Ồ.”

Anh hướng sự chú ý trở lại trần nhà. “Em có muốn nói cho tôi biết chính xác chuyện gì khiến em không vui được không?”

Cô lắc đầu. “Không có gì.”

“Em nằm không được thoải mái à?”

“Không.” Những tấm chăn bên dưới là một vật đệm quá êm ái, tương phản với sàn gỗ.

“Em đang sợ hãi sao?”

Cô xem xét kỹ câu hỏi. “Không. Tôi có nên sợ không?”

Anh lướt ánh nhìn qua cô. “Tôi không làm hại phụ nữ.”

“Anh không bao giờ bắt cóc và phát vào mông họ à?”

“Em có bị thương không?”

“Không.”

Anh quay lưng lại với cô lần nữa, chấm dứt cuộc đối thoại, và cô nhìn vào lưng anh một lúc lâu trước khi, không biết do tình trạng mệt lử hay điên tiết, cô buột miệng, “Chỉ có điều khi một phụ nữ bị bắt cóc và bị ép buộc phải bằng lòng kết hôn, cô ấy mong chờ cái gì đó hung phấn... một chút. Hơn là thế này”.

Anh từ từ lặn người qua đối diện với cô, có vẻ phát bực. Không khí giữa họ dày đặc hơn, và Penelope lập tức nhận rõ về khoảng cách giữa họ, chỉ cách nhau có chút xíu, trên một ổ nệm rom ấm áp của căn phòng nhỏ, trong một ngôi nhà trống không, nằm dưới một tấm chăn – mà tình cờ lại là cái áo bành tô của anh. Và cô chợt hiểu, đáng lý ra cô không nên ám chỉ rằng buổi tối nay thật buồn chán.

Bởi vì cô không hề chắc chắn mình có sẵn sàng cho việc sắp *được* trở nên lý thú hơn hay không. Cô vội vàng chữa lại, “Tôi không có ý...”.

“Ồ, tôi nghĩ rằng em đã diễn giải ý muốn của mình rất xuất sắc.” Lời nói nhỏ nhẹ và nham hiểm, và đột nhiên cô không chắc chắn là mình chẳng sợ hãi sau mọi chuyện. “Tôi chưa đủ gây kích thích cho em sao?”

“Không phải tại *anh...*”, cô nhanh chóng đáp lại. “Toàn bộ...” Cô vung vẩy một bàn tay, giơ cái áo bành tô lên trong khi nghĩ cách hoàn tất câu nói. “Thôi, đừng bận tâm.”

Ánh mắt anh chiếu vào cô – chăm chú, không lay chuyển – và, mặc dù anh không cử động, trông anh cứ như đang trở nên to lớn hơn, lù lù trước mặt cô. Như thể anh đã hút vào một lượng lớn không khí trong phòng. “Tôi có thể làm sao để khiến đêm nay đối với em được thỏa mãn ước nguyện hơn, thưa quý cô?”

©STENT: <http://www.sachmoi.net>

Câu hỏi nhẹ nhàng ấy mang lại cho cô một dòng cảm xúc khó tả... Cái cách mà từ *thỏa mãn* cuộn tròn chậm chậm từ lưỡi anh làm tim cô đập nhanh dần và

bụng dạ bắt đầu nôn nao.

Xem chừng đêm nay đang rất mau chóng trở nên *cực kỳ* kích thích.

Và mọi thứ đang chuyển biến quá nhanh so với sở thích của Penelope. “Không cần đâu”, cô nói bằng tông giọng cao đến mức đáng báo động. “Được rồi.”

“Được?” Từ ngữ lãn dài một cách uể oải trên đầu lưỡi anh.

“Khá ly kỳ.” Cô gật đầu, đưa một tay lên che miệng, giả vờ như đang ngáp. “Thực ra là rất ly kỳ đến nỗi tôi cảm thấy mình kiệt sức không chịu nổi nữa rồi.” Cô định quay lưng về phía anh. “Tôi nghĩ mình sẽ chúc anh ngủ ngon.”

“Tôi không nghĩ vậy đâu”, anh nói, lời nói dịu dàng to như tiếng súng trong khoảng cách bé xíu giữa họ.

Và rồi anh chạm vào cô.

Michael nắm chặt lấy cổ tay cô, ngăn cô cử động, xoay cô lại đối diện với anh, để cô nhìn vào ánh mắt không nao núng của mình. “Tôi rất ghét việc buổi tối nay lại làm cho em không được... toại nguyện.”

Không được toại nguyện.

Từ ngữ đậm chồi nảy lộc tận sâu trong bụng Penelope, và cô hít thở sâu, cố gắng làm những cảm xúc đang khuấy động trong người lắng xuống.

Không có tác dụng.

Lúc đó anh lại cử động, bàn tay trượt khỏi cổ tay cô, di chuyển đến hông cô, và ngay khoảnh khắc ấy, tất cả nhận thức của cô tập trung vào chỗ đó, bên dưới các lớp váy áo, váy lót và áo choàng không tay, nơi cô *chắc* rằng mình có thể cảm nhận được hơi nóng như lửa từ bàn tay to lớn của anh. Anh không siết chặt vòng kim kẹp, không làm bất cứ việc gì để lôi cô lại gần hơn, không tìm cách để xê dịch cô. Cô biết rõ mình có thể giật ra... biết rõ mình *nên* thoát ra... ấy thế mà...

Cô không muốn làm vậy.

Thay vào đó, cô phân vân, bên bờ vực tiến đến điều gì đó mới mẻ, khác biệt và hoàn toàn *kích thích*.

Cô nhìn vào mắt anh, đôi mắt đen huyền trong ánh lửa từ lò sưởi, và lặng thầm cầu xin anh hãy *làm gì đó* đi.

Nhưng anh không làm gì cả. Thay vì thế, anh lại nói, “Chơi nước bài của em đi, Penelope”.

Miệng cô há hốc trước lời nói đó, trước việc anh trao tặng cho cô quyền lực trong suốt khoảng thời gian tới, và cô nhận ra đây là lần đầu tiên trong suốt cuộc đời, có một người thực sự cho mình cơ hội giành quyền tự do chọn lựa.

Không mĩa mai sao, khi đó lại là người đàn ông này. Người vừa mới lấy đi hết các lựa chọn của cô chỉ trong vòng mấy tiếng đồng hồ.

Nhưng ngay lúc này, quyền tự do mà anh đã nói đến, nó đang ở đây. Cuộc phiêu lưu mà anh đã hứa. Quyền lực ấy thật kích thích và đầy mãnh liệt. Hấp dẫn đến không thể cưỡng lại.

Nguy hiểm.

Nhưng cô không thêm bận tâm, bởi vì chính quyền lực hiểm độc, kỳ diệu đó đưa đẩy cô thốt nên lời.

“Hôn em đi.”

Anh đã sớm cử động, môi anh tóm giữ lấy câu nói.

M thân mến,

Ở đây thật khôn khổ cùng cực – hiện giờ trời nóng hừng hực như dưới địa ngục ấy, mà ngay lúc nửa đêm nữa chứ. Em chắc chắn chỉ mỗi mình em còn thức, nhưng ai lại có thể ngủ trong thời tiết nóng bức nhất của mùa hè ở Surrey chứ? Nếu ngài có mặt ở đây, em chắc tụi mình sẽ bày trò tinh nghịch quỷ quái nào đó ở hồ.

Em phải thú nhận là em rất muốn đi dạo một vòng... nhưng em cho rằng việc đó nằm trong số những việc mà các tiểu thư không nên làm, đúng không?

Đầy nồng nhiệt – P

Trang viên Needham, tháng Bảy, năm 1815

P thân mến,

Bây nào. Nếu có mặt ở đó, ta sẽ là người bày trò tinh quái. Em sẽ liệt kê danh sách tất cả những tình huống mà chúng ta sớm bị bắt quả tang và bị quả trách vì

những lỗi lầm mà tui mình vi phạm.

Ta không chắc lắm về chuyện các tiểu thư nên hay không nên làm gì nhưng những bí mật của em được an toàn khi nói với ta, dù cho nữ gia sư của em không tán thành đi chăng nữa. Nhất là như thế.

- M

Trường Eton, tháng Bảy, năm 1815

Có thể cho rằng Penelope Marbury có một bí mật.

Đó không phải là một bí mật to tát gì lắm, không là gì để có thể lật đổ được Nghị viện hay phế truất được vua... không là gì để có thể phá hủy gia đình cô hay gia đình của bất kỳ ai khác... nhưng đó là một bí mật cá nhân khá sốc – một bí mật mà cô cố hết sức quên đi bất cứ khi nào có thể.

Nó không nên là một bất ngờ, bởi vì, từ trước đến giờ, Penelope luôn sống một cuộc sống gương mẫu – hoàn toàn đoan trang. Tư cách, hành vi tốt đẹp lúc nhỏ đã chín muồi thành lối cư xử kiêu mẫu ưu tú lúc trưởng thành, và cô ứng xử chính xác theo lối xử sự mà người ta trông đợi sẽ thấy được ở những tiểu thư con nhà gia giáo.

Vì thế, sự thật ngỡ ngàng là, mặc dù thực tế Penelope Marbury đã từng được vài quý ông theo đuổi, tán tỉnh và thậm chí còn *đính hôn* với một trong số các quý ông có quyền thế lớn nhất nước Anh, người mà dường như không hề có vấn đề gì về việc biểu lộ niềm say mê khi nó kích động anh ta... Cô *chưa từng* được hôn.

Cho đến lúc này.

Thật nực cười. Cô biết chứ.

Vì Chúa, bây giờ là năm 1831 rồi. Các quý cô giờ đây đi thắm ướm váy lót và để lộ làn da của họ, và điều cô biết được từ việc có bốn cô em gái là, không có gì sai trái cả khi thỉnh thoảng ta được một người cầu hôn sốt sắng chạm môi – một cách trong sáng.

Có điều chuyện này chưa bao giờ xảy ra trước đây, và nụ hôn này không có cảm giác trong sáng gì hết.

Mà có cảm giác cực kỳ ma lực và không hề giống kiểu hôn mà người ta nhận được từ người chồng sắp cưới.

Cảm giác như đây là điều gì đó mà người ta *không bao giờ thảo luận* với người chồng sắp cưới.

Michael giật lùi lại chỉ một chút, chỉ vừa đủ thì thâm sát vào môi cô. “Đừng nghĩ nữa.”

Làm sao anh ấy biết được nhỉ?

Không quan trọng. Điều quan trọng là sẽ thật khiếm nhã nếu phớt lờ yêu cầu của anh.

Vì vậy cô để cho bản thân chìm đắm vào nó, cảm giác mới lạ khi đang được hôn, không hiểu sao đôi môi anh vừa mạnh mẽ vừa dịu dàng, âm thanh hơi thở của anh khàn đục ngay trên má cô. Những ngón tay của anh vuốt ve một cách khéo léo dọc theo cổ cô như một lời thầm thì êm dịu, nâng cằm cô để tiến vào miệng cô dễ dàng hơn. “Tốt hơn nhiều rồi.”

Cô thở gấp khi anh chỉnh lại môi của hai người khớp với nhau và cướp đoạt mọi suy nghĩ của cô chỉ bằng một động tác đơn giản ngay ngất... tuyệt vời... kỳ diệu.

Đó có phải là *lưỡi* của anh?

Nó đang... vuốt nhẹ theo đường giữa đôi môi khép lại của cô một cách phi thường, dễ dàng cô mở ra, rồi có vẻ như anh đang choán lấy tâm trí cô, và còn hơn cả sẵn lòng, cô để điều ấy diễn ra. Anh chậm chậm vạch một đường lửa dọc theo bờ môi dưới của cô, và Penelope tự hỏi liệu một người nào đó có thể phát điên vì khoái cảm không.

Chắc chắn không phải người đàn ông nào cũng hôn như thế này... khiến phụ nữ chẳng thể làm được gì khác.

Anh dứt ra. “Em lại đang nghĩ nữa rồi.”

Đúng là thế. Cô đang nghĩ anh thật tuyệt mỹ. “Em không thể kiềm chế được.” Cô lắc đầu, chạm vào anh.

“Thế thì tôi sẽ không làm đúng cách được.”

Ôi trời. Nếu anh hôn cô đúng cách hơn một chút nữa thì sự minh mẫn của cô sẽ ở trên bờ vực nguy hiểm mất.

Không chừng nó đã gặp nguy rồi.

Cô thật sự, thật lòng không quan tâm.

Chỉ cần anh cứ tiếp tục làm thế.

Bàn tay cô di chuyển một cách vô thức, vươn lên, nhẹ nhàng vuốt ve luồn vào tóc anh, kéo anh lại gần hơn, cho tới khi môi anh ở trên môi cô lần nữa, và lần này... lần này, cô hoàn toàn thả lỏng để tận hưởng niềm vui sướng.

Và hôn lại anh, say sưa với âm thanh trầm đục dâng lên từ cổ họng anh – âm thanh vụn xoắn từ từ chạy thẳng vào tận xương tủy cô và nói với cô, mà không cần dùng lời, rằng mặc dù thiếu kinh nghiệm nhưng cô đã làm rất tốt.

Rồi bàn tay anh cũng di chuyển, đi lên, lên mãi cho đến khi cô tưởng mình có thể chết nếu anh không chạm vào cô... ở đó, ngay phần cong cong của bầu ngực. Anh trượt tay một cách xấu xa vào bên trong làn vải bị rách của chiếc áo đầm, chỗ mà anh đã xé toạc để khỏi phải vướng vào việc quyến rũ phiền hà.

Làm như thế anh sẽ gặp phải bất kỳ vấn đề rắc rối gì không bằng.

Penelope vuốt một bàn tay dọc theo cánh tay anh đến khi ấn được bàn tay anh vào mình, mạnh hơn, vững chắc hơn, kêu tên anh cùng tiếng thở dài trong miệng anh.

Anh dứt ra khi nghe thấy nó, ném chiếc áo bành tô của mình ra sau để phô bày họ trước ánh sáng lò sưởi đang nhạt dần, đẩy tấm áo qua một bên, phơi bày cô trước ánh mắt anh. Tay anh trở về với cô, vuốt ve, nâng lên cho tới khi cô cong người về phía anh.

“Em thích thế không?” Cô nghe được câu trả lời ngay trong câu hỏi. Anh biết rõ cả đời cô chưa bao giờ cảm thấy điều gì mạnh mẽ đến thế. Cảm dỗ đến thế.

“Em không nên thích.” Bàn tay cô quay lại bàn tay anh, giữ chặt anh ở đó, áp sát vào cô.

“Nhưng em có thích.” Anh ấn một nụ hôn vào làn da mềm mại ở ngay hõm vai cô trong khi các ngón tay thành thạo của anh tìm thấy nơi cô căng ra chờ sự đụng chạm của mình. Cô hỏn hển kêu tên anh. Anh cọ răng mình sát vào một bên đùi tai cô cho đến khi cô run lên trong vòng tay anh. “Nói với tôi đi.”

“Thật lạ thường”, cô nói, không muốn phá hỏng khoảnh khắc này, không muốn anh dừng lại.

“Nói tiếp đi em”, anh thì thầm, lật bỏ miếng vải ra khi ép đẩy bầu ngực cô lên, phơi một nhũ hoa đang nhức nhối ra trước căn phòng mát lạnh.

Rồi anh nhìn chăm chăm vào cô, quan sát đầu nhũ hoa sấn lại trong không khí hoặc trong cái nhìn của anh... hoặc cả hai, và Penelope đột nhiên cảm thấy ngượng nghịu khủng khiếp, căm ghét những chỗ không hoàn mỹ của mình, ước gì mình đang ở bất cứ đâu ngoại trừ nơi này, cùng với anh, mẫu người đàn ông hoàn hảo này.

Cô vói tay túm lấy áo bành tô, lo sợ rằng anh sẽ nhìn thấy cô. Rằng anh sẽ phán xét cô. *Rằng anh sẽ đổi ý.*

Michael nhanh hơn, giữ chặt cổ tay cô trong bàn tay mình, ngăn chặn hành động đó. “Đừng”, anh gầm gừ, lời nói đầy sức mạnh. “Đừng bao giờ giấu mình khỏi anh.”

“Em không thể ngăn mình được. Em không muốn... anh không nên nhìn.”

“Nếu em tưởng tôi sẽ tránh nhìn vào em thì em điên mất rồi.” Thế là anh di chuyển, quăng cái áo bành tô ra ngoài tầm tay cô, xoay xở cực nhanh với áo đầm bị hỏng, vén các mép bị rách bươm ra.

Rồi anh nhìn chăm chăm vào cô, trong một lúc lâu, đến khi cô không thể nào chịu đựng nổi việc quan sát anh thêm một phút nào nữa, vì sợ hãi rằng anh có thể cự tuyệt cô. Vì cô cực kỳ quen với việc bị cự tuyệt khi dính dáng đến đáng mày râu. Cự tuyệt, chối bỏ và thờ ơ. Và cô không nghĩ là mình có thể chịu được những thứ đó ngay lúc này. Từ anh. Đêm nay.

Penelope nhắm chặt mắt, hít vào một hơi thật sâu, chuẩn bị đối phó với việc anh sắp ngoảnh mặt bỏ đi trước vẻ xấu xí của cô. Những điểm không hoàn mỹ của cô. Cô chắc rằng anh sẽ bỏ đi.

Khi môi anh bao phủ lấy môi cô, cô tưởng mình có thể bật khóc.

Và thế là anh chiếm lấy miệng cô trong một nụ hôn dài, vuốt ve một cách mãnh liệt cho đến khi mọi ý nghĩ về nỗi ngượng ngùng biến mất và được thay thế bằng cơn khao khát, thèm muốn. Chỉ khi cô níu chặt ve áo choàng của anh thì anh mới giải thoát cô khỏi những cơn trốn vô cùng gọi cảm đến nguy hại.

Một ngón tay ranh mãnh của anh biêng nhác xoay tròn quanh đỉnh bầu ngực cô, như thể họ có khối thời gian rảnh rỗi, và cô quan sát hành động ấy, rất khó nhìn thấy được trong ánh sáng cam thắm của đóm lửa sắp tàn... Khoái cảm tích tụ vào nơi đó, ngay phần đỉnh sấn lại, căng cứng... và ở những chỗ nhạy cảm đáng hổ thẹn khác.

“Em có thích thế không?”, anh hỏi, giọng trầm khàn và vẻ đầy huyền bí. Penelope cắn môi và gật đầu. “Nói tôi nghe đi.”

“Vâng... vâng, nó rất tuyệt diệu.” Cô biết điều vừa nói nghe có vẻ mộc mạc và quê mùa, nhưng cô không thể kìm nén vẻ kinh ngạc hiển hiện trong giọng nói của chính mình.

Các ngón tay của anh không dừng lại. “Toàn bộ chuyện này phải tạo cảm giác tuyệt diệu. Hãy nói cho tôi biết nếu mọi chuyện không diễn ra như vậy, và tôi sẽ điều chỉnh tình hình.”

Anh hôn lên cổ cô, răng anh chạy lướt dọc khắp làn da mềm mại ở đó. Anh ngược lên. “Việc đó có tuyệt diệu không?”

“Có.”

Anh tưởng thưởng cô bằng cách ấn những nụ hôn chạy dọc cổ cô, mút lấy làn da mịn màng ở vai cô, dần trượt lướt xuống chỗ nhô lên của một bầu ngực trước khi lượn quanh phần đỉnh căng cứng, cắn nhẹ và mơn trớn. Suốt khoảng thời gian đó, anh tránh động vào nơi mà cô muốn anh hơn cả. “Tôi sắp chiếm đoạt em”, anh cam đoan với làn da cô, một bàn tay lướt xuống phần bụng tròn trĩnh của cô, cảm nhận các múi cơ ở đó căng ra và run lên trước sự đụng chạm của anh. “Tôi sắp biến em từ trong sáng sang đen tối, từ tốt đẹp sang hư hỏng. Tôi sắp làm tổn hại đến em.” Cô không quan tâm. Cô là của anh. Anh sở hữu cô trong khoảnh khắc này, bằng sự đụng chạm này. “Và em có biết chuyện ấy sẽ mang lại cảm giác thế nào không?”

Lần này cô thở dài thành tiếng. “Tuyệt diệu.”

Còn hơn thế nữa.

Hơn cả những gì mà cô từng mơ.

Anh nhìn vào đôi mắt cô, và không cần rời khỏi ánh mắt ấy, anh đưa một đầu nhũ hoa vào cái miệng ấm nóng của mình, bồn chồn nơi ấy bằng lưỡi và răng trước khi véo nhẹ bằng những cú giật gợi tình, khiến cô phải rên rỉ tên anh, mau chóng chôn vùi các ngón tay vào tóc anh thật sâu rồi bám chặt.

“Michael...”, cô thì thầm, lo sợ rằng mình có thể làm gián đoạn cơn khoái cảm. Cô nhắm mắt lại.

Anh ngẩng đầu lên, và cô ghét anh vì đã dừng lại. “Nhìn tôi này.” Lời nói là một lời yêu cầu. Khi cô nhìn vào mắt anh một lần nữa, bàn tay anh lướt nhẹ

xuống bên dưới đồng áo đầm của cô, các ngón tay chạm phớt qua nơi nhạy cảm, và cô vụt khép chặt đùi lại cùng với tiếng kêu hoảng sợ nho nhỏ. *Anh ấy không thể nào... ở đó được...*

Nhưng anh hướng sự chú ý trở lại bầu ngực cô, hôn và mút cho tới khi khả năng kiềm chế của cô biến mất... Đùi cô tách ra, cho phép anh trượt ngón tay vào giữa chúng, nhẹ nhàng đặt tay áp vào cô nhưng không di chuyển – một kiểu quỳn rũ tinh quái và kỳ diệu. Cô đông cứng người lại lần nữa nhưng lần này không từ chối anh đi vào.

“Tôi hứa là em sẽ thích điều này. Hãy tin tôi.”

Penelope bật cười run rẩy khi ngón tay anh di chuyển, mở rộng đùi cô, dò tìm lối vào chỗ nhạy cảm nhất. “Lời sư tử nói với cừ non kia.”

Anh đánh lưỡi ở vùng da mềm mại dưới đáy bầu ngực cô trước khi chuyển sang bên kia, tặng kèm một kiểu quan tâm, ân cần ở đó trong khi cô quằn quại bên dưới và thì thào tên anh. Những ngón tay của anh thật xấu xa, cứ thế dịu dàng, chậm chậm vuốt ve, cho đến khi tìm được lối vào ấm nóng, ẩm ướt.

Anh ngẩng đầu lên, tìm kiếm ánh mắt cô trong khi từ từ trượt một ngón tay dài vào bên trong điểm trung tâm của cô, mang một đợt sóng khoái cảm bất ngờ chạy xuyên qua cô. Anh ấn một nụ hôn vào vùng da giữa đôi gò bồng đảo, lặp lại cử động của bàn tay trước khi thì thầm, “Em đã sẵn sàng cho anh. Thật đáng yêu!”.

Cô không thể nào kìm được nổi xấu hổ. “Em xin lỗi.”

Anh hôn cô chậm chậm và kéo dài, trượt lưỡi mình vào tận sâu bên trong miệng cô trong khi ngón tay bắt chước hành động ấy ở phía dưới, trước khi anh dứt ra, tựa trán mình trên trán cô, và nói, “Điều đó có nghĩa là em muốn tôi. Điều đó có nghĩa là, bất chấp suốt bao nhiêu năm nay, bất chấp tất cả mọi thứ mà tôi đã làm, bất chấp cả những gì mà con người tôi đã trở thành, tôi có thể làm cho em muốn tôi.”

Lát sau, cô sẽ suy ngẫm về lời lẽ của anh, sẽ ước gì phải chi cô nói điều gì đó với anh, nhưng hiện giờ cô không thể nói gì, khi anh thắm thì bên tai cô. “Tôi sắp thám hiểm em... khám phá ra phần nóng bỏng và chỗ mềm mượt của em, toàn bộ mọi phần hư hỏng trong em.”

Anh vuốt ve cô, cảm nhận việc cô rung động quanh mình, yêu cái cách cô đu đưa hông và nơi tinh túy của cô đang căng phồng vì niềm hoan lạc. “Em làm tôi thèm khát quá.”

Đôi mắt cô mở to khi nghe thấy câu đó, nhưng anh không cho cô thời gian để ngẫm nghĩ về nó vì anh lại di chuyển bàn tay lần nữa, nâng hông cô lên và đẩy áo đầm trượt xuống, qua khỏi chân cô và rời ra đến khi cô hoàn toàn trần trụi, rồi anh ở giữa hai chân cô, từ từ tách chúng ra, nói những lời ranh ma nhất trong khi lướt dọc tay theo đôi chân cô. Anh quỳ gối, ấn những nụ hôn dài, dịu dàng và đầy nhục cảm lên làn da mềm mại bên trong cặp đùi phía trên đôi bít tất một chút.

“Thật ra...” Anh tạm ngừng, cuộn xoáy lưỡi mình theo vòng tròn một cách chậm rãi, ngây ngất. “Tôi không nghĩ mình có thể chịu đựng thêm một giây phút nào nữa...” Anh hôn y như vậy ở đùi bên kia. “Mà không...” Lên cao hơn một chút, đến gần chỗ đang nhúc nhối hơn. “... Ném em.”

Và thế là miệng anh ở trên cô, lưỡi anh ve vuốt bằng những nụ hôn dài, chậm rãi, xoắn lại, hầu như không thể chịu đựng nổi ở nơi mà khoái cảm tích tụ, căng tràn và van nài được giải thoát. Cô thét lên, ngồi thẳng dậy trước khi anh ngừng đầu và ép một bàn tay to lớn lên vùng bụng mềm mại của cô. “Nằm xuống đi... để tôi ném em. Để tôi chỉ cho em biết việc đó có thể tuyệt vời ra sao. Hãy chú ý quan sát. Nói tôi nghe em thích gì. Em cần gì.”

Và câu Chúa giúp cô, cô làm thế thật. Khi anh thám hiểm cô bằng cái lưỡi hoàn hảo và đôi môi xấu xa, cô thềm thì những lời khích lệ, cùng lúc vừa tìm hiểu mình muốn gì vừa không chắc về kết quả cuối cùng.

Nữa đi, Michael...

Bàn tay cô trượt vào những lọn tóc quăn, ôm và giữ anh gần cô.

Michael, làm lại đi...

Đùi cô mở rộng ra, sẵn sàng và phóng túng.

Đó, Michael...

Michael...

Anh là tất cả đôi với cô. Không có chuyện gì vượt qua được giây phút này.

Và rồi các ngón tay của anh tham gia cùng với lưỡi, và cô tưởng mình có thể chết khi anh ấn mạnh hơn, cọ xát khoan thai hơn, trao cho cô tất cả những thứ mà cô thậm chí không biết để yêu cầu. Đôi mắt cô vụt mở, tên anh được thốt lên trong một tiếng hít vào gấp gáp.

Lưỡi anh di chuyển nhanh hơn, lượn tròn quanh chỗ cô cần anh, rồi cô cựa quậy, mọi kiểm chế biến mất, đầu hàng cơn khoái cảm đang dâng trào, đang leo

đến đỉnh... Cô chỉ muốn biết chuyện gì đang chờ đợi tiếp theo.

Cô thì thầm, “Làm ơn, đừng dừng lại.”

Anh không dừng.

Giữ tên anh trên môi, cô chột nhảy khỏi ngưỡng và nẩy người áp chặt vào anh, van xin thêm nữa khi anh trao nó cho cô bằng lưỡi, môi cùng các ngón tay cho tới lúc cô đánh mất ý thức về mọi thứ... ngoại trừ cơn khoái lạc táo bạo, khác thường mà anh trao cho cô.

Khi Penelope trôi lơ lửng trở về từ đỉnh cực khoái, anh đặt những nụ hôn dài và đáng yêu vào bên trong cặp đùi cô cho đến khi cô thở dài tên anh và vươn tay với lấy những lọn tóc quăn mềm mượt màu gỗ gụ, không muốn gì hơn ngoài việc nằm cạnh anh trong suốt một tiếng... suốt một ngày... suốt cả đời.

Anh khựng lại trước sự đụng chạm của các ngón tay cô khi cô vôn về mái tóc anh, và cứ làm như vậy trong khoảng thời gian dài. Cô đang lả đi vì khoái cảm, cả thế giới của cô chìm vào cảm giác về những lọn tóc xoắn mượt như tơ trong tay mình, trong việc bộ râu của anh cọ cọ vào vùng da mềm mại nơi đùi mình.

Michael.

Cô vẫn giữ im lặng, chờ đợi anh lên tiếng. Chờ đợi anh nói mọi điều mà cô đang nghĩ đến... rằng việc trải nghiệm này thật sự đáng kinh ngạc, và rằng nếu tới nay có biểu lộ bất cứ dấu hiệu nào, thì hôn nhân của họ sẽ còn hơn những gì anh từng hình dung rất nhiều.

Tất cả mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp thôi. Phải thế thôi. Những trải nghiệm như đêm nay không xuất hiện mỗi ngày.

Rốt cuộc Michael cũng cử động, cô cảm thấy được vẻ miễn cưỡng của anh trong hành động kéo áo bành tô lên đắp quanh người mình, bao bọc cô trong hương thơm và hơi ấm trước khi anh lặn người đi rồi đứng thẳng dậy chỉ bằng một động tác êm ru, nhấc cái áo choàng len dài lên được gấp cẩn thận khỏi nơi anh hẳn đã đặt nó trước lúc chiều tối.

Anh mặc vào nhanh như chớp. “Giờ thì thanh danh của em thật sự đã bị tổn hại hoàn toàn rồi”, anh nói, lời nói lạnh nhạt.

Cô ngồi dậy, ghì chặt lấy áo bành tô của anh khi anh mở cửa và quay lại nhìn cô, đôi vai rộng mờ dần vào bóng tối phía bên kia. “Cuộc hôn nhân của chúng ta không cần bàn bạc nữa.”

Sau đó anh bỏ đi. Cánh cửa đóng chặt lại đằng sau anh, nhấn mạnh lời nói của anh, để lại Penelope một mình ngồi trong đống vải vóc, nhìn chăm chăm vào cánh cửa. Chắc rằng anh sẽ quay trở lại, rằng cô đã nghe nhầm, đã hiểu lầm ý anh.

Rằng mọi chuyện sẽ tốt đẹp thôi.

Một lúc lâu sau, Penelope mặc áo vào, những ngón tay run lẩy bẩy khi động đến phần vải bị xé rách. Cô trở lại ổ nệm rom, cố nén không cho những giọt lệ tuôn rơi.

CHƯƠNG SÁU

M thân mến,

Có lẽ ngài nghĩ rằng từ lúc ngài quay lại trường, em sẽ rơi vào trạng thái ennui^[1] liên miên (lưu ý việc sử dụng tiếng Pháp), nhưng ngài hoàn toàn sai lầm. Nỗi phẫn khích dường như tràn ngập quá mức.

[1] Tờ mượn của Pháp, có nghĩa là “buồn chán”.

Chú bò đã sống khỏi đồng cỏ của ngài Langford hai đêm trước, và chú ấy (con bò, không phải ngài tử tước) đã có khoảng thời gian thỏa chí húc ngã một loạt hàng rào cũng như làm quen với đàn bò trong rừng cho đến khi bị ông Bullworth bắt lại sáng nay.

Em cá là ngài ước gì mình đang ở nhà, đúng không?

Mãi mãi - P

Trang viên Needham, tháng Chín, 1815

P thân mến,

Ta tin em cho tới đoạn Bullworth bắt giữ được con vật trùng tên ông ta. Bây giờ thì ta đã bị thuyết phục rằng em đơn thuần chỉ đang nỗ lực dụ dỗ ta về nhà bằng những câu chuyện ảo mộng cường điệu về công việc chăn nuôi bất thành.

Tuy vậy, ta sẽ là kẻ dối trá nếu nói với em là việc đó không hiệu quả. Ta ước chi mình đã ở đó để nhìn thấy vẻ mặt của Langford. Và nụ cười trên gương mặt em.

- *M*

*Tái bút: Ta rất mừng khi thấy nữ gia sư của em đã dạy em được điều gì đó.
Très bon.^[2]*

[2] Nghĩa là “Giới lăm”.

Trường Eton, tháng Chín, 1815

Trời chỉ vừa rạng đông khi Bourne dừng chân trước cửa phòng nơi anh đã bỏ rơi Penelope đêm trước, cái lạnh và những suy nghĩ cùng nhau góp sức khiến anh mất ngủ. Anh đã đi tới đi lui quanh ngôi nhà, bị ám ảnh bởi những kí ức về các căn phòng bỏ trống, chờ đợi mặt trời mọc vào ngày anh chứng kiến Falconwell và quyền sở hữu nó được hoàn trả lại cho chủ nhân đích thực.

Trong thâm tâm Bourne không nghi ngờ gì về chuyện hầu tước Needham và Dolby sẽ giao quyền sở hữu Falconwell lại cho anh. Người đàn ông đó không phải gã ngốc. Ông ta có ba cô con gái chưa chồng, và thực tế là đứa con gái lớn đã trải qua buổi tối với một người đàn ông trong ngôi nhà bị bỏ hoang - với *Bourne* trong một ngôi nhà bị bỏ hoang - sẽ khiến các tiểu thư vẫn còn độc thân của nhà Marbury không được những kẻ cầu hôn tiềm năng mếm mộ nữa.

Giải pháp là hôn nhân. Kết hôn mau lẹ.

Và cùng với cuộc hôn nhân đó là việc chuyển nhượng Falconwell.

Falconwell, và Penelope.

Một người đàn ông khác sẽ cảm thấy ân hận vì vai trò bất hạnh mà Penelope bắt buộc phải đóng trong trò chơi này, nhưng Bourne biết rõ hơn. Chắc chắn là anh đang lợi dụng cô tiểu thư ấy, nhưng không phải đó là cách hôn nhân hoạt động sao? Không phải tất cả các mối quan hệ vợ chồng đều được sáng tạo ra dựa vào chính giả thuyết đó - giả thuyết về lợi ích chung - hay sao?

Cô sẽ có được đặc quyền sử dụng tiền bạc của anh, đặc quyền không bị anh kiểm soát, và bất cứ thứ gì khác mà cô mong muốn.

Còn anh sẽ giành lại được Falconwell.

Thế là xong. Họ không phải cặp đầu tiên kết hôn vì đất đai, cũng không phải cặp cuối cùng. Đó là một lời đề nghị đặc biệt mà anh đã bắt ép cô. Anh rất giàu và có nhiều mối quan hệ với những người quyền thế, anh đang mang đến cho cô một cơ hội đổi đời - từ một gái già không chồng thành một nữ hầu tước. Cô có thể sở hữu bất cứ thứ gì mình muốn. Anh sẽ sẵn lòng trao tặng cho cô.

Xét cho cùng thì cô sẽ trao tặng anh thứ duy nhất mà anh thật sự muốn.

Không hẳn vậy. Không ai *trao tặng* Bourne cái gì cả. Anh sẽ *chiếm lấy* nó.

Chiếm lấy cô.

Một ảo ảnh chợt hiện ra, đôi mắt xanh biếc mở to tròn xoe trên khuôn mặt mộc, niềm khoái cảm và còn gì đó hơn thế nữa đang tỏa sáng rực rỡ ở đây. Điều gì đó quá gần với xúc cảm. Quá gần với việc quan tâm.

Đó là lý do tại sao anh đã rời khỏi cô, theo mưu đồ. Đây lãnh đạm. Đây tính toán.

Để chứng minh rằng hôn nhân sẽ là một thỏa thuận kinh doanh.

Chứ không phải vì anh muốn ở lại.

Không phải vì dứt miệng và rút tay khỏi người cô là một trong những việc khó khăn nhất mà anh từng làm. Không phải vì anh đã bị cám dỗ muốn làm đích xác điều ngược lại - muốn đắm chìm và hưởng lạc trong cô, dịu dàng ở những chỗ cần dịu dàng và ngọt ngào ở những chỗ cần ngọt ngào. Không phải vì những tiếng thở dài nho nhỏ thoát ra từ cổ họng cô trong lúc anh hôn cô là thứ gợi tình nhất mà anh từng nghe, hoặc cô có vị ngây thơ, trong trắng.

Anh ép mình đi xa khỏi cánh cửa. Không có lý do gì phải gõ cửa cả. Anh sẽ quay lại trước khi cô thức giấc, sẵn sàng đem cô đến chỗ của vị cha sở gần nhất, đưa ra giấy phép đặc biệt mà anh đã chi trả một khoản tiền lớn cho nó, và biến cô thành người phụ nữ có chồng.

Sau đó, họ sẽ trở về London và sống một cuộc sống tách biệt.

Anh hít vào một hơi thật sâu, tận hưởng cảm giác buốt nhói của khí trời buổi sớm hanh lạnh trong phổi, hài lòng với kế hoạch của mình.

Đó là lúc cô hét lên, âm thanh kinh hãi ấy lồng vào tiếng thủy tinh vỡ tan.

Anh phản ứng theo bản năng, mở khóa cửa và suýt nữa giật phăng nó ra khỏi bản lề. Anh bất thành linh xông vào và chung hững, tim đập thình thịch.

Cô đứng bên cạnh mé cửa sổ bị vỡ, vẫn bình yên vô sự, lưng dựa vào tường, đôi chân trần, áo bành tô của anh quấn quanh người, nhưng vẫn để lộ chiếc áo đầm dài bị phá hỏng, phơi ra một vùng da trần màu đào.

Trong một giây thoáng qua, Bourne bị lôi cuốn bởi làn da ấy, bởi một lọn tóc vàng óng cắt ngang qua đó, thu hút sự chú ý của anh tới một nụ hồng đáng yêu đang vênh cao và kiêu sa trong căn phòng lạnh lẽo.

Miệng anh trở nên khô khốc, rồi anh ép mình hướng anh mắt trở lại khuôn mặt cô, đôi mắt cô đang mở rộng to, chớp chớp vì sốc và hoài nghi khi nhìn chăm chăm vào cửa sổ bằng kính lớn sát bên mình, giờ đây đang thiếu một tấm kính, bị vỡ tan bởi...

Một viên đạn.

Anh băng ngang qua căn phòng bé tí chỉ trong vài giây, che chắn cho cô bằng cơ thể mình và đẩy cô đi từ phòng ra hành lang phía bên kia. “Ổ yên đây.”

Penelope gật đầu, cú sốc hình như khiến cô trở nên dễ thương hơn anh mong đợi. Anh trở lại căn phòng và đến bên cửa sổ, nhưng trước khi anh có thể thanh tra thiệt hại, một phát súng thứ hai đập vỡ thêm một tấm kính khác, xem sượt qua Bourne trong một khoảng cực ngắn, điều đó làm anh không hề cảm thấy thoải mái chút nào.

Cái quái gì thế?

Anh chửi thề một tiếng, đầy cay nghiệt, và áp sát mình dựa lưng vào tường, ngay cạnh cửa sổ.

Ai đó đang nhắm bắn vào anh.

Vấn đề là, *Ai?*

“Hãy cẩn thận...”

Penelope thò đầu vào trong phòng, và Bourne đã di chuyển về phía cô, ném cho cô cái nhìn từng khiến những thành phần bất hảo xấu xa nhất của tổ chức bí mật ở London phải rút lui. “Ra ngoài.”

Cô không nhúc nhích. “Anh ở lại trong này không an toàn đâu. Anh có thể bị...” Một tiếng súng khác phát ra từ bên ngoài, ngắt lời cô, và anh lao vào cô, cầu nguyện mình có thể tới được chỗ cô trước khi một viên đạn bay đến. Anh đâm bổ vào cô, đẩy cô lùi xa khỏi cửa cho đến khi cả hai đều bị ép sát vào bức tường đối diện.

Họ đứng bất động khoảng một phút trước khi cô tiếp tục nói, giọng bị bóp nghẹt bởi tâm vốc của anh. “Anh có thể bị thương!”

Cô ấy mất trí rồi sao?

Anh ghi chặt vai cô, không để ý rằng tính khí nóng giận thường được kiểm soát sít sao của mình đang bắt đầu bùng nổ. “Cô ngốc này! Tôi đã bảo sao hả?”

Anh đợi cô trả lời. Khi cô cứ nín thinh, anh không thể kiềm chế được mình. Lắc vai cô một cái, anh nhắc lại, “Tôi đã bảo *sao* hả?”.

Mắt cô mở to.

Tốt. Cô nên sợ anh.

“Trả lời tôi đi, Penelope.” Anh nghe giọng mình găm gù giận dữ. Chẳng quan tâm.

“Anh...” Lời nói bị nghẹn trong cổ họng. “Anh đã nói tôi nên ở yên đây.”

“Và vì lý do gì mà em không thể hiểu được một mệnh lệnh đơn giản như thế?”

Ánh mắt cô nheo lại. “Phải.”

Anh đã sỉ nhục cô. Một lần nữa, anh không thêm quan tâm. “Ồ yên. Chỗ. Chết tiệt này.” Anh mặc kệ cái cau mày của cô và quay trở vào phòng, đi lần lần vòng quanh đến chỗ cửa sổ.

Anh chỉ vừa mới liếc nhìn xuống mặt đất để thử lướt qua người định ám sát mình thì tiếng nói vọng lên từ phía dưới. “Người có chịu đầu hàng không?”

Đầu hàng?

Có lẽ Penelope đã nói đúng. Không chừng quả thực có hải tặc ở Surrey.

Anh không có nhiều thời gian để xem xét kỹ câu hỏi, vì Penelope la lên, “Ôi trời ạ!” từ ngoài hành lang và hồi hả chạy vào phòng, giữ chặt áo choàng của anh quanh người và hướng thẳng đến cửa sổ.

“Đứng lại!” Bourne bất thình lình xông tới chặn đường cô, tóm lấy cô quanh eo và lôi cô trở ngược ra cửa. “Nếu em tiến đến nơi nào gần cửa sổ đó thì tôi sẽ lấy cây đánh em đấy. Em có nghe rõ không?”

“Nhưng...”

“Không.”

“Đó chỉ là...”

“*Không.*”

“Đó là cha tôi.”

Lời nói chạy vụt qua anh, vẫn còn mơ hồ trong khoảng thời gian lâu hơn anh muốn thừa nhận.

Không thể như những gì cô nói được.

“Ta đến vì con gái mình, đồ lưu manh! Và ta sẽ rời đi cùng với nó!”

“Sao ông ta biết được phòng nào mà nhắm bắn chứ?”

“Tôi... tôi đang đứng ở ngay cửa sổ lúc này. Chắc ông ấy nhìn thấy có người di chuyển.”

Một viên đạn nữa làm cho kính vỡ tan, vương vãi khắp căn phòng, và Bourne xáp lại gần cô hơn, lấy cơ thể mình làm tấm chắn bảo vệ cô. “Em có nghĩ rằng cha em nhận thức được mình có thể bắn trúng em không?”

“Xem ra điều đó không hiện ra trong đầu ông rồi.”

Anh chửi thề lần nữa. “Ông ta đáng bị phang vào đầu bằng khẩu súng trường của mình.”

“Tôi nghĩ có thể ông đang bị tác động mạnh mẽ bởi việc đã bắn trúng mục tiêu của mình. Cả ba lần. Tất nhiên, xét về mục tiêu là một *ngôi nhà*, nếu này giờ ông *không* bắn trúng nó thì xem ra sẽ hơi kỳ cục đó.”

Cô ấy đang khoái trá chuyện này sao?

Không thể nào. Thêm một phát súng vang lên, và Bourne cảm thấy sợi dây cuối cùng kiểm soát tính khí nóng nảy của mình đứt cái rụp. Anh sải bước tới cửa sổ, không cần biết mình có thể bị trúng đạn trong lúc đó hay không. “Mẹ kiếp, Needham! Ngài có thể giết chết cô ấy!”

Hầu tước Needham và Dolby không ngược lên khỏi chỗ mình đang đứng, cây súng trường thứ hai chĩa lên, trong lúc một người hầu ở gần đó đang nạp đạn lại vào cây thứ nhất. “Ta cũng có thể giết chết được cả người nữa! Ta thích khả năng đó!”

Penelope tiến đến sau lưng anh. “Nếu điều này có thể là một niềm an ủi nào thì tôi hồ nghi ông ấy có thể giết được anh. Ông ấy là một tay súng rất kém.”

Micheal chiếu một cái nhìn vào cô. “Tránh khỏi cửa sổ này. Làm ngay.”

Thần kỳ trong những điều thần kỳ, cô làm thế thật.

“Lẽ ra ta nên biết người sẽ xuất hiện vì con bé, quân vô lại. Lẽ ra ta nên biết người sẽ làm chuyện gì đó cho xứng với cái danh tiếng bản thủ hồi hám của người.”

Bourne bắt mình phải tỏ ra bình tĩnh. “Thôi nào, Needham, có cách nào khác để nói chuyện với con rết tương lai không?”

“Bước qua xác ta đã!” Con thịnh nộ làm ông khản cả cổ.

Bourne nói lớn, “Chuyện này có thể được dàn xếp.”

“Người đưa con bé xuống đây. Ngay lập tức. Nó sẽ không lấy người đâu.”

“Sau tôi qua thì hầu như chắc chắn cô ấy sẽ lấy tôi, Needham.”

Khẩu súng trường lên cò ở phía dưới, và Bourne né người khỏi cửa sổ, ép Penelope lùi vào trong góc tường khi viên đạn bay xuyên qua một tấm kính khác.

“Thằng đều cáng!”

Anh đã muốn trách cha cô vì đã để lộ sự thiếu cẩn trọng đối với con gái mình. Nhưng thay vì thế, anh quay người đi về hướng cửa sổ, giả bộ tạo một âm thanh thể hiện vẻ hoàn toàn thờ ơ, và nói to, “Tôi tìm ra cô ấy. Tôi sẽ giữ cô ấy”.

Một khoảng lặng trôi qua, lâu đến nỗi Micheal không thể chịu được mà phải ngóc đầu quanh khung cửa sổ để xem thử vị hầu tước đã bỏ đi chưa.

Ông ta vẫn ở đó.

Một viên đạn bay đến cắm vào bức tường bên ngoài, chỉ cách đầu của Micheal vài phân. “Người sẽ không có được Falconwell đâu, Bourne. Người cũng đừng hòng có được con gái ta!”

“Được rồi, tôi sẽ nói thẳng, Needham... Tôi đã làm con gái ngài...”

Lời nói bị cắt ngang bởi tiếng gầm rống của Needham. “Đồ khốn!”

Penelope chột hít vào thành tiếng. “Anh *không* thể cứ thế mà đi nói với cha tôi là anh đã *làm chuyện đó* với tôi chứ.”

Đáng lý anh nên nhận ra hậu quả tiềm tàng đó. Đáng lẽ nên biết chuyện này sẽ không dễ dàng gì. Toàn bộ buổi sáng nay đang trở nên tồi tệ ngoài tầm kiểm soát, mà Bourne lại không thích bị rơi vào tình trạng đó chút nào. Anh hít một hơi dài, chậm rãi, cố gắng kiên nhẫn. “Penelope, chúng ta ẩn nấp bên trong một ngôi nhà khi người cha đang diên tiết của em dùng đến mấy khẩu súng trường bắn vào đầu

tôi. Tôi cho rằng em sẽ tha thứ cho tôi vì phải làm bất cứ việc gì để đảm bảo hai ta đều sống sót qua chuyện này.”

“Còn thanh danh của chúng ta? Cũng sống sót luôn phải không?”

“Thanh danh của tôi phần nào bị bán bỏ mẹ rồi”, anh nói, ấn lưng mình vào tường.

“Ồ, của tôi thì không!”, cô la lên. “Anh bị khùng rồi hả” Cô khựng lại. “Và cách ăn nói của anh thật đáng sợ.”

“Em sẽ phải làm quen dần với lối ăn nói của tôi, cưng à. Về phần còn lại, khi chúng ta kết hôn, thanh danh của em cũng sẽ bị đem bán bỏ luôn. Cha em giờ chắc có lẽ cũng biết rồi.”

Anh không thể ngăn mình quay mặt lại nhìn cô, để nhìn xem lời nói của mình tác động đến cô thế nào... Ánh sáng tắt lịm trong mắt cô... Cả người cô trở nên cứng đờ như thể anh vừa tẩn cho cô một quả. “Anh thật tàn nhẫn”, cô chỉ nói đơn giản. Chân thật.

Ngay khoảnh khắc đó, khi cô nhìn anh, với lời buộc tội hoàn toàn bình tĩnh, anh thấy căm ghét bản thân thay cho cả hai. Nhưng anh là một bậc thầy trong việc che đậy cảm xúc. “Có lẽ là thế.” Câu nói đầy sỏi sảng. Gượng gạo.

Vẻ khó chịu của cô thể hiện ra mặt. “Hà có gì mà anh lại làm chuyện này?”

Chỉ có một lý do duy nhất - thứ duy nhất đã luôn chi phối hành động của anh. Chỉ một thứ duy nhất đã biến đổi anh thành người đàn ông lạnh lùng, đầy tính toán này.

“Falconwell có ý nghĩa với anh lắm sao?”

Bầu im lặng bao trùm ở bên ngoài, có cái gì đó u ám và khó chịu cư trú tận sâu trong lòng anh, cảm giác quá đỗi quen thuộc. Trong chín năm ròng, anh đã áp dụng mọi phương sách để giành lại mảnh đất của mình. Để lập lại lịch sử của mình. Để bảo đảm cho tương lai của mình được an toàn. Và anh không định dừng lại ngay lúc này.

“Dĩ nhiên là như vậy rồi”, cô nói với một tiếng cười ngán ngùn tự coi rẻ mình. “Tôi là phương tiện cứu cánh.”

Trong mấy tiếng đồng hồ vừa qua kể từ khi tình cờ gặp Penelope ở bên hồ, anh đã thấy cô cáu tiết, bị lảng nhục, và bị kích thích mãnh liệt... nhưng anh chưa thấy cô như thế này.

Anh chưa từng thấy cô cam chịu.

Anh không thích điều đó.

Lần đầu tiên trong suốt khoảng thời gian cực dài - suốt chín năm trời - Bourne cảm thấy thôi thúc muốn xin lỗi một người mà mình lợi dụng. Nhưng anh tôi luyện mình chống lại khuynh hướng ấy.

Anh quay mặt về phía cô, không đủ để nhìn được ánh mắt cô, chỉ vừa đủ để quan sát cô từ khóe mắt. Đủ để thấy đầu cô cúi xuống, hai tay nắm chặt áo bành tô của anh khấp kín quanh người. “Lại đây”, anh nói, và một phần nhỏ trong anh ngạc nhiên khi cô làm thế.

Cô băng ngang căn phòng, và tâm trí anh bị âm thanh từ cô choán hết - tiếng váy lướt khẽ, tiếng bước chân nhẹ nhẹ, những hơi thở ngắn thoát ra không đều chứng tỏ cô đang lo lắng và đề phòng.

Cô dừng lại sau anh, chần chừ, trong khi anh chơi hết các nước cờ tiếp theo của trận đấu trong trí óc mình. Anh dẫn đo, trong phút chốc, xem có nên thả cô ra hay không.

Không.

Chuyện gì xong cũng đã lỡ rồi.

“Hãy lấy tôi, Penelope.”

“Anh biết đấy, không phải vì anh diễn đạt theo cách như thế mà tôi được quyền lựa chọn.”

Anh muốn mỉm cười trước kiểu nói bực tức của cô, nhưng anh không cười. Cô nhìn kỹ anh hồi lâu và anh - một người đàn ông đã trở nên giàu sụ nhờ đọc hiểu được sự thật trên gương mặt của những người xung quanh mình - không thể biết được cô đang suy nghĩ điều gì. Trong khoảng thời gian dài ấy, anh nghĩ chắc cô sẽ cự tuyệt, và anh chuẩn bị tinh thần đón nhận sự phản đối của cô, liệt kê trong đầu từng vị mục sư còn nợ tiền anh và Thiên Thần, đủ để làm lễ cưới cho một cô dâu búng bình - chuẩn bị tinh thần làm những việc cần làm để đảm bảo cô phải kết hôn.

[©STENT](#)

Sẽ thêm một hành vi sai trái nữa được liệt vào danh sách liên tục mở rộng của anh.

“Anh sẽ giữ lời hứa tối qua của mình chứ? Thanh danh của các em gái tôi sẽ vẫn còn nguyên vẹn và không bị ảnh hưởng bởi cuộc hôn nhân này?”

Ngay cả lúc này đây, thậm chí đôi mắt với việc gắn bó cả đời với anh, cô vẫn nghĩ đến các em gái mình.

Cô quá tốt để dành cho anh.

Anh lờ đi ý nghĩ đó. “Tôi sẽ giữ lời.”

“Tôi cần có bằng chứng.”

Cô gái thông minh. Đương nhiên là không có bất cứ bằng chứng nào rồi. Và cô có lý khi hoài nghi anh.

Anh thọc tay vào túi mò tìm và lấy ra một đồng ghi-nê bị chà xát gần như bong tróc mà anh đã giữ bên mình suốt chín năm. Anh đưa nó cho cô. “Vật tượng trưng của tôi.”

Cô cầm lấy đồng tiền vàng. “Tôi sẽ làm gì với cái này đây?”

“Em trả lại nó khi các em gái của em kết hôn.”

“Một ghi-nê ư?”

“Đôi với đàn ông khắp nước Anh từ đó đến giờ, vậy là đủ rồi cung.”

Cô nhướn mày. “Vậy mà người ta nói đàn ông là giới thông minh hơn đây.” Cô hít một hơi dài, dứt nhanh đồng tiền vào túi mình, khiến anh mong mỏi lại được cảm nhận trọng lượng của nó. “Tôi sẽ kết hôn với anh.”

Anh gật đầu một cái. “Còn vị hôn phu?”

Cô ngập ngừng, ánh mắt chớp chớp qua vai anh trong khi cân nhắc lời nói. “Anh ấy sẽ tìm được một cô dâu khác thôi”, cô nói nhỏ nhẹ, trùi mền. *Quá* trùi mền. Tức thì, Bourne cảm thấy một cơn giận dữ nóng nảy với người đàn ông đó, người đã không bảo vệ cô. Người đã để cô một mình, hoàn toàn cô độc. Người đã để anh can thiệp và chiếm lấy cô quá dễ dàng.

Thình lình xuất hiện chuyển động ở trước cửa ra vào phía bên kia vai cô. Cha cô. Needham rõ ràng đã phát chán vì phải chờ đợi bọn họ ra khỏi ngôi nhà, nên đã đi vào tìm kiếm và lôi họ ra.

Bourne coi việc đó như là tín hiệu để ra đòn cuối cùng nhằm tiêu diệt mọi nghi ngờ về cuộc hôn nhân này, dù biết rằng mình đang lợi dụng cô. Rằng cô không đáng bị như thế.

Rằng việc đó không quan trọng.

Anh nâng cằm Penelope lên và đặt lên môi cô một nụ hôn nhẹ, cô không để ý khi cô ngã vào cái đụng chạm ấy, lúc cô buông một tiếng thở dài nho nhỏ khi anh ngẩng đầu lên một chút...

Một tiếng cò súng phát ra ngay trước cửa, làm nổi bật lời nói của Hầu tước Needham và Dolby. “Quý tha ma bắt, Penelope, nhìn xem bây giờ con đã làm gì kìa.”

M thân mến,

Cha của em nghĩ rằng chúng mình nên ngừng viết thư cho nhau. Ông chắc chắn “những đứa con trai như cậu ta” (ý nói ngài) không có thời gian dành cho “những bức thư ngốc nghếch” từ “những cô gái ngốc nghếch” (ý nói em). Ông ấy nói ngài viết thư hồi âm chỉ vì ngài được nuôi dạy tử tế và ngài cảm thấy có bổn phận phải làm vậy. Em nhận thấy ngài sắp bước qua tuổi mười sáu rồi, và có vẻ ngài có nhiều thứ thú vị để làm hơn là viết thư cho em, nhưng hãy nhớ: Em không có những thứ thú vị như thế. Em phải xoay sở để quen với sự thương hại của ngài thôi.

Đồ ngốc nghếch - P

Tái bút: Ông ấy nói sai rồi, phải không?

Trang viên Needham, tháng Giêng, 1816

P thân mến,

Điều cha em không biết là thứ duy nhất đập tan tình trạng đơn điệu của việc học tiếng La tinh, Shakespeare và việc làm nhằm đều đều về những trách nhiệm mà một ngày nào đó những đứa con trai như ta sẽ gánh vác trong Thượng nghị viện chính là những bức thư ngốc nghếch từ những cô gái ngốc nghếch. Em trong tất thấy mọi người nên biết rằng ta luôn được nuôi dạy rất tử tế, và ta hiếm khi cảm thấy có bổn phận phải làm gì hết.

- M

Tái bút: Ông ấy nói sai rồi.

Trường Eton, tháng Giêng, 1816

“Đồ khốn nạn.”

Bourne ngược nhìn khỏi cốc rượu whiskey trong quán Chó săn và Gà mái, bắt gặp ánh mắt sa sầm của cha vợ tương lai. Ngả lưng vào ghế, anh giả vờ ra vẻ thích thú lơ đãng - kiểu thái độ từng tổng khứ được một lượng lớn đối thủ uy quyền hơn Hầu tước Needham và Dolby rất nhiều, phất một bàn tay về chiếc ghế trống bên kia bàn rượu. “Chào cha”, anh giễu cợt, “xin mời, hãy ngồi cùng con”.

Bourne đã ngồi trong một góc khuất u tối của quán rượu trong nhiều giờ liền, đợi chờ Needham xuất hiện với các giấy tờ để trả lại Falconwell. Trong khi buổi chiều tà dần tối, và căn phòng sôi nổi hòa cùng với tiếng cười nói huyên thuyên, anh đã chờ, những ngón tay ngứa ngáy muốn ký vào đồng giấy má đó, mơ tưởng về việc xây đến kế tiếp.

Về việc báo thù.

Cố gắng hết sức để không nghĩ đến thực tế là anh đã đính hôn.

Thậm chí còn cố gắng hơn nữa để không nghĩ đến người phụ nữ mà anh đã đính hôn cùng - cực kỳ đứng đắn, ngây thơ và hoàn toàn là kiểu vợ không dành cho anh.

Làm như anh có bất kỳ ý niệm gì về kiểu vợ thích hợp dành cho mình không bằng.

Chẳng liên quan. Anh đã không có lựa chọn nào.

Cách duy nhất anh có khả năng lấy lại Falconwell là thông qua Penelope. Điều ấy biến cô thành kiểu người vợ vô cùng *thích hợp* dành cho anh.

Và Needham biết rõ điều đó.

Vị hầu tước đẩy đà ngồi xuống, vẫy bàn tay to lớn gọi một cô hầu tới. Cô ta đủ nhanh trí để đem đến một cái cốc và chai rượu whiskey theo cùng, nhanh chóng đặt xuống bàn và vội vàng quay lại với những xú sở tươi sáng và thân thiện hơn.

Needham nốc một hơi và dằn mạnh cốc xuống bàn gỗ sồi cứng cáp. “Tên khốn. Đây là tổng tiền.”

Bourne làm ra vẻ chán chường. “Thật nực cười. Tôi đang trả cho ngài rất hậu hĩnh. Tôi đang mang cô con gái lớn chưa chồng ra khỏi tay ngài.”

“Người sẽ làm con bé khổ sở.”

“Có lẽ vậy.”

“Con bé không đủ mạnh mẽ để lấy người đâu. Người sẽ hủy hoại nó mất.”

Bourne cố gắng dẫn lại đề không chỉ ra rằng Penelope mạnh mẽ hơn đa số phụ nữ mà anh từng tình cờ gặp. “Đáng lý ra ngài nên cân nhắc điều đó trước khi trói cô ấy vào đất đai của tôi.” Anh gõ gõ lên tấm gỗ sồi đầy vết xước. “Chúng thư, Needham. Tôi thấy bản thân mình không muốn cưới cô gái nào không có nó trong tài sản của mình. Tôi muốn có nó ngay bây giờ. Tôi muốn giấy tờ được ký sẵn sàng trước khi Penelope đứng trước cha sở.”

“Nếu không?”

Bourne xoay người trên ghế, duỗi đôi giày ống dưới bàn, vắt chéo một chân lên chân kia. “Bằng không thì Penelope sẽ không đứng trước một vị cha sở nào cả.”

Cái nhìn chăm chăm của Needham trở nên bất động. “Người sẽ không làm thế. Việc đó sẽ hủy hoại con bé. Mẹ của nó. Các em gái của nó.”

“Vậy thì tôi đề nghị ngài thật sự cân nhắc bước hành động tiếp theo. Đã chín năm qua rồi, Needham. Tôi đã mong mỗi giây phút này suốt chín năm ròng rã. Mong mỗi Falconwell. Và nếu ngài tưởng rằng tôi sẽ để ngài cản trở việc hoàn những mảnh đất đó về với tước hầu thì ngài nhầm to rồi. Tình cờ tôi khá thân với chủ tờ báo *Tai tiếng*. Một lời từ tôi thôi, và không ai trong giới thượng lưu tốt đẹp sẽ dám đến gần những tiểu thư nhà Marbury đâu.” Anh tạm ngừng và tự rót cho mình một cốc nữa, để cho lời hăm dọa lạnh lùng lắng xuống giữa họ. “Tiếp đi. Cứ việc thử thách tôi.”

Đôi mắt Needham nheo lại. “Vậy đây là cách giải quyết sao? Người đe dọa hủy diệt mọi thứ mà ta có để đạt được những thứ người muốn ư?”

Bourne cười tự mãn. “Tôi chơi để thắng mà.”

“Thật trớ trêu làm sao, đúng không, khi mà người nổi tiếng vì thua cuộc?”

Lời nhận xét châm chọc đó đập vào người Bourne một cú chính xác. Anh sẽ không thể hiện việc đó ra mặt. Thay vào đó, anh giữ im lặng, biết rằng để khiến

một đối thủ đứng ngồi không yên, tuyệt đối không có gì hiệu quả hơn thái độ trầm tĩnh.

Needham phá tan bầu im lặng. “Người là một kẻ ngu xuẩn.” Ông vừa chửi thề vừa đưa tay vào áo choàng và lấy ra một mảnh giấy lớn, được gấp lại.

Niềm hân hoan chiến thắng của Bourne trở nên kích động khi anh đọc tờ chứng thư ấy. Falconwell giờ đây là của anh, cùng với điều kiện là cuộc hôn nhân sẽ diễn ra vào ngày mai. Nuối tiếc duy nhất của anh là Linh mục Compton không làm việc vào buổi tối.

Khi Bourne đã để mảnh giấy an toàn nằm trong túi áo, hình dung ra mình có thể cảm nhận được trọng lượng của tờ chứng thư áp sát vào ngực, Needham lên tiếng. “Ta sẽ không cho phép những đứa em gái của con bé bị hủy hoại bởi chuyện này đâu.”

Tất cả bọn họ đều lo lắng cho các em gái của cô.

Còn Penelope thì sao?

Bourne lờ đi câu hỏi và đùa bỡn với Needham - người đàn ông đã cố gắng hết mình để giữ Falconwell tránh xa khỏi anh. Bourne giờ cốc của mình lên. “Tôi sắp cưới Penelope. Ngày mai Falconwell là của tôi. Hãy nói cho tôi biết vì sao tôi nên nỗ lực quan tâm dù chỉ là một chút đến thanh danh của những đứa con gái khác của ngài. Đó là vấn đề của ngài mà, phải không?” Anh nhanh chóng uống cạn rượu và đặt cái cốc rỗng không lên bàn.

Needham nghiêng người dựa vào bàn, gằn mạnh giọng. “Người là một tên đồn mạt, và cha người sẽ vô cùng khổ tâm khi biết được người đã trở thành loại người gì.”

Bourne lập tức chiếu cái nhìn vào mắt Needham và để ý thấy, thật kỳ quặc khi vị hầu tước không có cùng màu mắt xanh biếc với Penelope. Thay vì thế, mắt ông có màu nâu sẫm và được thấp sáng bằng sự am hiểu mà Bourne biết quá rõ - sự am hiểu ông đã dùng để làm tổn thương đối thủ của mình. Bourne bất động, ký ức về cha tự động xuất hiện, khi ông đứng ở chính giữa tiền sảnh rộng lớn của Falconwell, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi và quần ống túm, đang phá lên cười trước đứa con trai của mình.

Các cơ hàm của anh căng ra. “Thế thì thật may vì ông ấy đã chết.”

Needham hình như hiểu ra mình đang tiến những bước nguy hiểm đến gần khu vực vượt quá giới hạn. Ông thả lỏng người khỏi bàn. “Các chi tiết về việc

đính hôn của cậu không bao giờ được tiết lộ. Ta còn có hai đứa con gái khác cần kết hôn. Không ai được biết Penelope bị rơi vào tay của một gã đào mỏ.”

“Tài sản của tôi gấp ba lần của ngài đây, Needham.”

Ánh nhìn của Needham chuyển sang tức giận. “Cậu đâu có phân bất động sản mình muốn, đúng không?”

“Giờ thì tôi có rồi.” Bourne đẩy ghế ra khỏi bàn. “Ngài không ở vào vị thế được đòi hỏi đâu. Nếu những cô con gái của ngài vẫn sống sót sau việc tôi bước chân vào gia đình ngài, thì mọi chuyện sẽ xảy ra như thế, vì tôi hạ cổ cho phép điều đó xảy ra, chứ không phải vì lý do nào khác.”

Needham đưa mắt theo dõi chuyển động ấy, nghiêng chặt răng lại trước âm thanh đó. “Không, chuyện sẽ xảy ra như thế bởi vì ta có một thứ đặc biệt cậu mong muốn còn hơn cả đất đai nữa.”

Bourne suy nghĩ kỹ về Needham trong một lúc lâu, cậu nói vang lại trong góc khuất u tối vây quanh họ trước khi anh quét nó qua một bên. “Ngài không thể nào cho tôi thứ duy nhất mà tôi mong muốn hơn Falconwell.”

“Langford tiêu đời.”

Báo thù.

Từ ngữ chạy vút qua anh, một lời hứa hẹn vi vu, và Bourne từ từ nghiêng người tới trước. “Ngài nói dối.”

“Ta nên thách đấu tay đôi với cậu vì đã ám chỉ như thế.”

“Đó sẽ không phải là cuộc đấu tay đôi đầu tiên của tôi.” Anh chờ đợi. Khi Needham phản ứng không như mong đợi, anh nói, “Tôi đã tìm kiếm rồi. Những gì được tìm thấy không thể hủy hoại lão ta”.

“Cậu chưa tìm đúng chỗ thôi.”

Đây ắt hẳn là một sự dối trá. “Ngài cho rằng với thế lực của tôi và Thiên Thần, tôi lại không thể xới tung cả London để bắt cho được một dấu hiệu nhỏ cho vụ bê bối liên quan đến những hành động thói tha của Langford à?”

“Thậm chí các tập hồ sơ ở sòng bạc quý báu của cậu cũng không có cái này đâu.”

“Tôi biết mọi việc lão làm, mọi nơi lão tới. Tôi biết cuộc sống của lão còn rõ hơn cả chính lão. Và tôi nói cho ngài biết, lão đã lấy hết mọi thứ tôi có mà lại dành chín năm qua sống một cuộc sống trong sạch, *tách rời khỏi đất đai của tôi.*”

Needham đưa tay vào áo choàng một lần nữa. Rút ra một tờ chứng thư khác, tờ này nhỏ hơn. Cũ hơn. “Chuyện này xảy ra cách đây xa hơn chín năm nhiều lắm.”

Cái nhìn của Bourne nheo lại trên tờ giấy, nhận ra con dấu của Langford. Anh ngược mắt nhìn lên cha vợ tương lai. Tim anh bắt đầu đập thành thịch, có điều gì đó đáng sợ, gần giống như niềm hy vọng, hình thành trong lồng ngực. Anh không thích việc mình kiên nhẫn duy trì không khí im lặng đang cuộn xoáy giữa họ. Quyết ép bản thân phải bình tĩnh lại. “Ngài tưởng sẽ như được tôi bằng vài lá thư cổ xưa ư?”

“Cậu muốn có lá thư này, Bourne à. Nó đáng giá cỡ một tá những hồ sơ nổi tiếng của cậu. Và nó là của cậu, nếu cậu giữ danh tiếng của các con gái ta tránh xa những việc xấu xa bản thủ của cậu.”

Vị hầu tước chưa bao giờ giấu những lời chỉ trích cho riêng mình. Ông nói ra chính xác những điều mình nghĩ. Hễ khi nào ông nghĩ ra, kết quả của việc nắm giữ hai tước hiệu đáng tôn kính trong cấp bậc quý tộc, Bourne sẽ không thể ngăn mình ngưỡng mộ người đàn ông tính tình thẳng thắn đó. Ông biết mình muốn gì và tập trung nhắm vào nó.

Điều mà vị hầu tước không biết là cô con gái lớn của mình đã thương lượng chính xác những yêu sách này vào buổi tối trước đó. Tờ giấy kia, dù nó là cái gì đi chăng nữa, sẽ không cần thanh toán phụ thêm.

Nhưng Needham đáng bị trừng phạt vì đã phớt lờ những hành vi của Langford suốt những năm qua. Bị trừng trị vì dám sử dụng Falconwell vào trung tâm mai mối.

Sự trừng trị còn hơn cả những gì Bourne sẵn lòng ban phát. “Ngài là một kẻ xuẩn ngốc khi cho rằng tôi sẽ đồng ý mà không cần biết cái gì ở bên trong. Tôi xây dựng của cải của mình bằng các vụ tai tiếng, đánh cắp từ những núi tiền tội lỗi. Tôi sẽ là người phán xét xem liệu tờ giấy đó có bổ công hay không.”

Needham mở lá thư ra, chậm chậm trải nó trên bàn. Xoay nó lại trước mặt Bourne và vẫn giữ yên nó bằng một ngón tay. Bourne không thể cưỡng lại được. Anh nghiêng người về phía trước nhanh hơn mình muốn, đôi mắt đọc lướt qua trang giấy.

Trời đất oi.

Anh ngẩng lên, bắt gặp ánh mắt thông cảm của Needham. “Thật không?”

Người đàn ông lớn tuổi hơn gật đầu một lần. Hai lần.

Bourne đọc lại những dòng chữ. Ngắm nghía nét chữ nguệch ngoạc kéo dài từ bên này sang bên kia về cuối trang giấy, là của Langford, không thể nhầm lẫn đi đâu được, cho dù tờ giấy đã ba mươi tuổi.

Hai mươi chín.

“Tại sao ngài lại cho tôi biết chuyện này? Sao ngài lại đưa nó cho tôi?”

“Cậu cho ta ít lựa chọn quá mà”, Needham trả lời quanh co. “Ta thích thằng bé... Ta luôn giữ cái này bên mình, vì tưởng rằng Penelope rất cuộc sẽ lấy nó, và cậu ta sẽ cần đến sự bảo hộ. Bây giờ các con gái của ta cần sự bảo hộ đó. Một người cha làm việc phải làm. Cậu đảm bảo thanh danh của Penelope không bị hoen ố bởi cuộc hôn nhân này và thanh danh của những đứa khác xứng đáng với những mối tốt, rồi nó sẽ là của cậu.”

Bourne xoay cốc rượu của mình chậm chậm theo một đường tròn, quan sát ánh sáng từ ngọn nến của quán rượu chiếu sáng nó hồi lâu trước khi ngược mắt nhìn Needham. “Tôi sẽ không ngồi chờ đến đám cưới của các tiểu thư đâu.”

Needham khẽ gật đầu, bỗng dung trở nên hòa nhã. “Ta sẽ miễn cưỡng chấp nhận các cuộc đính hôn.”

“Không được. Tôi có nghe nói, những cuộc đính hôn quả thật rất nguy hiểm khi dính líu đến các con gái của ngài.”

Needham dọa, “Ta nên bỏ đi ngay bây giờ và không giao thiệp với cậu nữa”.

“Nhưng ngài sẽ không làm vậy. Chúng ta tạm thời là đồng minh, ngài và tôi.” Anh ngồi lùi ra sau, tận hưởng thắng lợi. “Tôi muốn những cô con gái khác có mặt trong thành phố càng nhanh càng tốt. Tôi sẽ làm cho họ được theo đuổi và tán tỉnh. Họ sẽ không bị ô uế bởi hôn nhân của chị gái họ.”

“Được theo đuổi bởi những quý ông tử tế”, Needham nói rõ. “Không ai có phân nửa số tài sản bị mắc nợ Thiên Thần hết.”

“Cứ đem họ lên thành phố. Tôi thấy mình không thể tiếp tục chờ đợi để được trả thù nữa rồi.”

Cái nhìn của Needham nheo lại. “Ta sẽ hối hận vì đã gả con bé cho cậu.”

Bourne nốc cạn một hơi rượu và chống ngược cái cổ lên bàn gỗ. “Thế thì, thật không may vì ngài chẳng có lựa chọn nào cả.”

CHƯƠNG BẢY

M thân mến,

Em vừa tiễn ngài đi, và thế là em vội chạy vào trong nhà ngay lập tức để viết.

Em không có bất cứ điều gì để nói cả, thật đó, không có điều gì mà tất cả những người khác ở Surrey không nói. Dường như nói “Em rất tiếc” khá ngớ ngẩn, phải không? Tất nhiên, mọi người đều rất tiếc. Chuyện xảy ra thật khủng khiếp.

Tuy vậy, em không chỉ lấy làm tiếc về sự mất mát của ngài, mà còn tiếc vì chúng mình đã không thể trò chuyện với nhau mỗi khi ngài về nhà. Em tiếc rằng mình đã không thể dự đám tang... Một luật lệ vớ vẩn, và em ước chi mình sinh ra là con trai để có thể tham dự (Em dự tính sẽ có một cuộc nói chuyện tâm tình với linh mục Compton về ý nghĩ ngu ngốc ấy). Em rất tiếc vì em đã không thể làm... một người bạn tốt hơn.

Giờ thì em đã ở đây rồi, trên trang giấy, nơi các cô gái được phép. Xin ngài hãy viết thư khi có thời gian. Hoặc lúc nào cảm thấy muốn viết.

Bạn của ngài - P

Trang viên Needham, tháng Tư, 1816

Không hồi âm

Chắc chắn chưa từng có hành trình bằng xe ngựa nào dài hơn chuyến đi này - bốn tiếng đồng hồ từ Surrey đến London như dài vô tận, không khí tẻ nhạt, im lặng như tờ. Penelope thà bị mắc kẹt trong một chiếc xe ngựa chở thư chung với Olivia và một chồng tạp chí dành cho phái nữ còn hơn.

Cô lén nhìn nhanh sang bên kia, phía trong rộng lớn, tấm tối của chiếc xe, ngắm nhìn người chồng mới kết hôn cách đây mấy tiếng, đang ngả ra sau, dựa lưng vào ghế, đôi chân dài duỗi thẳng, toàn bộ cơ thể bất động như xác chết. Cô

tìm cách làm những suy nghĩ đang dấy loạn trong đầu mình lắng xuống. Chúng dường như đều tập trung vào vài thứ cực kỳ gây cảm giác bất an. Cụ thể là:

Cô đã kết hôn.

Điều này dẫn tới...

Cô là Nữ hầu tước Bourne.

Điều này giải thích tại sao...

Cô đang du hành trong một phương tiện chuyên chở mà bị nhồi nhét đến khó thở bởi đồng đồ đạc cá nhân và sẽ sớm có mặt ở London, nơi cô sẽ sống cùng người chồng mới cưới.

Điều này dẫn đến việc...

Micheal là chồng mới cưới của cô.

Điều này có nghĩa là...

Cô sẽ cùng trải qua đêm tân hôn với Micheal.

Có thể anh sẽ hôn cô lần nữa. Chạm vào cô lần nữa.

Hơn thế nữa.

Ai cũng có thể nghĩ anh sẽ làm vậy, đúng không? Nếu họ đã kết hôn. Nghĩ cho cùng thì đó là việc các ông chồng và bà vợ đều làm.

Cô hy vọng thế.

Ôi, trời ạ!

Nghĩ vậy thôi cũng đủ khiến cô ước gì mình có gan đá tung cửa xe và tự ném mình bay thẳng ra ngoài.

Họ đã kết hôn cực mau lẹ và tiết kiệm nguồn lực tối đa đến nỗi hầu như cô chẳng nhớ gì về buổi lễ - gần như không ghi nhớ được lúc thề ước sẽ yêu thương, an ủi và vâng lời, mà như vậy cũng tốt, vì phần yêu thương của lời thề ước là đối trá.

Anh đã cưới cô vì đất đai và không vì cái gì khác.

Và không quan trọng việc anh đã chạm vào cô, khiến cô có những cảm giác mình chưa từng tưởng tượng nổi một cơ thể có thể cảm thấy được. Rốt cuộc, đây

đích xác là kiểu hôn nhân mà cô được dạy dỗ sẽ có - một hôn nhân vụ lợi. Một cuộc hôn nhân vì bốn phận. Một cuộc hôn nhân để hợp khuôn phép xã hội.

Anh đã nói điều đó rất rõ ràng.

Chiếc xe ngựa nảy lên khi đi qua một đoạn đường rất gồ ghề, và Penelope rít lên một tiếng the the ngắn khi suýt trượt ra khỏi ghế ngồi được phủ bọc hết sức xa xỉ. Lấy lại bình tĩnh, cô chỉnh lại vị trí ngồi của mình, bám chặt cả hai bàn chân thẳng xuống sàn xe và ném một cái nhìn về phía Micheal, người chẳng hề nhúc nhích mà chỉ hé mắt - chắc có lẽ để đảm bảo rằng cô đã không tự làm mình bị thương.

Khi chắc chắn rằng cô không cần đến bác sĩ phẫu thuật, anh lại nhắm mắt.

Anh đang phớt lờ cô, sự im lặng của anh rất ung dung và cực kì trêu ngươi.

Thậm chí anh còn không thể giả vờ quan tâm đến cô.

Nếu cô không lo lắng thái quá về các sự kiện trọng đại trong ngày, không chừng cô cũng có khả năng giữ nguyên tình trạng nín thinh để thi gan với anh về khoản im lặng.

Có lẽ thế.

Penelope sẽ không bao giờ biết được, bởi vì cô không thể im lặng thêm một giây phút nào nữa.

Cô hăng giọng, cứ như thể đang chuẩn bị phát biểu trước công chúng. Anh mở mắt và lướt nhìn sang cô nhưng vẫn không có thêm cử động gì khác. “Tôi nghĩ tốt nhất là chúng ta dành ra khoảng thời gian này để thảo luận về kế hoạch của tụi mình.”

“Kế hoạch của tụi mình?”

“Kế hoạch để đảm bảo rằng các em gái của tôi có một mùa lễ hội thành công. Anh còn nhớ lời hứa của mình chứ?” Bàn tay cô di chuyển vào trong túi áo đi đường, nơi đồng tiền anh đưa cho cô hai đêm trước đang đè nặng ngay sát đùi.

Điều gì đó mà cô không thể nhận ra nhảy múa lung linh trên khắp gương mặt anh. “Tôi nhớ lời hứa ấy.”

“Kế hoạch là gì?”

Anh đuổi người, đôi chân kéo dài còn xa hơn qua tận bên kia chiếc xe. “Tôi dự tính sẽ tìm chồng cho các em gái của em.”

Cô chớp chớp mắt. “Ý anh là những người cầu hôn?”

“Tùy em thôi. Tôi đã nghĩ ra được hai người.”

Sự tò mò trỗi dậy. “Họ như thế nào?”

“Có tước hiệu.”

“Và?”, cô giục.

“Và đang muốn kiếm vợ.”

Anh đang làm cô giận điên lên. “Họ có những đặc điểm đáng tin cậy, kiểu người chồng thích hợp không?”

“Trong một chừng mực nào đó thì họ là đàn ông và còn độc thân.”

Mắt cô mở to. Anh không nói đùa. “Đó không phải là những phẩm chất mà tôi nói đến.”

“Những phẩm chất.”

“Các đặc điểm tạo nên một người chồng tốt.”

“Tôi hiểu rồi, em là chuyên gia trong chủ đề này.” Anh khẽ gật đầu tỏ ý giục cợt. “Xin mời, khai sáng cho tôi đi nào.”

Penelope kéo mình ngồi thẳng lên, bấm các ngón tay khi liệt kê các khoản mục. “Tốt bụng. Rộng rãi. Một chút vui tính...”

“Chỉ một chút thôi sao? Nói thế nào đây, cái kính vào mỗi thứ Ba và thứ Năm chắc sẽ thỏa đáng lắm phải không?”

Cô nheo mắt lại. “*Vui tính*”, cô lặp lại trước khi ngừng lời rồi bổ sung, “Một nụ cười nồng hậu”. Cô không thể ngăn mình thêm vào, “Thế nhưng, trong trường hợp của anh thì tôi sẽ chấp nhận bất kỳ kiểu cười nào.”

Anh không cười.

Cô thúc giục, “Họ có những phẩm chất đó không?”. Anh không trả lời. “Liệu các em gái tôi có thích họ không?”

“Tôi chẳng biết.”

“Anh có thích họ không?”

“Không thích lắm.”

“Anh đúng là một kẻ ương bướng.”

“Hãy coi nó là một trong số những phẩm chất của tôi.”

Anh ngoảnh mặt đi, và Penelope nhướn một bên mày về phía anh. Cô không thể kiềm chế được. Chưa một ai trong đời từng chọc cô tức điên lên như người đàn ông này. *Chồng của cô*. Chồng của cô, người đã bức cô ra khỏi cuộc sống của mình không chút thương tiếc. Chồng của cô, người cô đồng ý kết hôn vì không muốn các em gái phải chịu đựng thêm một tai họa nào khác giáng xuống thanh danh do chính cô gây ra. Chồng của cô, người đã đồng ý giúp cô. Chỉ tới bây giờ cô mới vỡ lẽ ra là khi anh nói *giúp*, ý của anh là sắp đặt thêm một cuộc hôn nhân không tình yêu khác. Hoặc hai.

Hiện cô không có được nó.

Cô không thể làm được gì nhiều, nhưng có thể chắc chắn rằng Olivia và Pippa phải có cơ hội được hưởng hôn nhân hạnh phúc.

Cơ hội mà cô đã không có được.

“Thứ nhất, anh còn không hề biết liệu những quý ông này có chấp nhận lấy chúng hay không.”

“Họ sẽ chịu thôi.” Bourne dựa lưng ra sau và nhắm mắt lại lần nữa.

“Làm sao anh biết được?”

“Bởi vì họ nợ tôi một số tiền rất lớn, và tôi sẽ xóa nợ cho họ để đổi lấy hôn nhân.”

Penelope há hốc miệng. “Anh sẽ *mua* lòng chung thủy của họ à?”

“Tôi không chắc lòng chung thủy có nằm trong giao kèo.”

Anh nói mà không mở mắt - chúng vẫn nhắm nghiền trong những giây phút suy ngẫm dài ngoằng của cô về lời nói khủng khiếp đó.

Cô ngả người tới trước và lấy một ngón tay chọc vào chân anh. Thật mạnh.

Anh mở mắt ra.

Không thể có niềm vui thăng lợi khi trong cô đang tràn đầy nỗi oán giận bất bình. “Không”, cô đột ngột lên tiếng, ngắn gọn và gay gắt trong chiếc xe ngựa bé nhỏ.

“Không?”

“Không”, cô lặp lại. “Anh đã hứa với tôi là cuộc hôn nhân của chúng ta sẽ không hủy hoại cách em gái tôi.”

“Và đúng là vậy mà, kết hôn với những người đàn ông này quả thật sẽ khiến cho họ rất được sùng kính trong xã hội.”

“Kết hôn với những người có tước vị nhưng lại nợ tiền anh và có thể không chung thủy sẽ hủy hoại họ bằng những cách khác. Những cách rất hệ trọng.”

Một lông mày đen nhướng lên theo cái vẻ trêu người người ta mà cô bắt đầu thấy ghét. “Những cách rất hệ trọng?”

Cô sẽ không sợ hãi. “Phải. Những cách rất hệ trọng. Các em gái của tôi sẽ không phải chịu đựng cuộc hôn nhân dựa trên mấy cái giao kèo vợ vẫn liên quan đến bài bạc. Mình *tôi* chịu đựng là đủ tồi tệ rồi. Chúng sẽ tự chọn chồng cho mình. Chúng sẽ có cuộc sống hôn nhân dựa vào những thứ hơn thế nữa. Dựa vào...” Cô ngưng lại, không muốn anh cười nhạo mình.

“Dựa vào?”

Cô không mở miệng. Sẽ không cho anh đắc ý với câu trả lời đâu. Cô đợi anh nài ép mình.

Kỳ lạ thay, anh không nài. “Tôi cho là em có một kế hoạch bắt giữ các quý ông có những phẩm chất này?”

Cô không có. Không hẳn là có. “Dĩ nhiên rồi.”

“Sao nào?”

“Anh gia nhập trở lại xã hội. Chúng tỏ cho họ thấy hôn nhân giữa chúng ta không phải bị ép buộc.”

Anh nhướng một bên mày. “Của hồi môn của em bao gồm mảnh đất *của tôi*. Em tưởng họ sẽ không nhận ra rằng tôi đã ép buộc em lấy tôi chắc?”

Penelope cắn môi, ghét việc những gì anh nói là có lý. Thế là cô nói điều đầu tiên xuất hiện trong đầu. Điều đầu tiên, vô cùng điên rồ xuất hiện trong đầu.

“Chúng ta phải ngụy tạo một cuộc hôn nhân vì tình yêu.”

Anh chẳng biểu lộ chút gì sừng sốt như những gì cô cảm thấy khi thốt ra câu đó. “Làm thế nào... Tôi trông thấy em ở quảng trường trong làng và quyết định cải tà quy chính ư?”

Đâm lao thì phải theo lao thôi. “Dường như... Có lý đấy.”

Lông mày của anh lại cong lên một lần nữa. “Vậy sao? Em tưởng người ta sẽ tin vào điều ấy khi sự thật lại là, tôi đã làm tổn hại em ở một đền trang bị bỏ hoang trước khi cha em thỉnh linh tấn công như vũ bão vào ngôi nhà bằng một khẩu súng trường hả?”

Cô ngập ngừng. “Tôi sẽ không gọi đó là tấn công như vũ bão.”

“Ông ta bắn mấy phát đạn vào nhà của tôi. Nếu đó không phải là tấn công như vũ bão thì tôi chịu, không biết nó là gì.”

Đó là vấn đề máu chót. “Được rồi. Ông ấy đã tấn công như vũ bão. Nhưng đó không phải là câu chuyện chúng ta sẽ kể.” Cô hy vọng lời nói được thốt ra một cách dứt khoát và thắm cầu xin, *Làm ơn hãy đồng ý đi.* “Nếu các em gái tôi sắp sửa có cơ hội kết hôn thật sự, chúng cần chuyện này. Anh đã hứa với tôi rồi. *Vật tượng trưng* của anh.”

Bourne im lặng một lúc lâu, và cô nghĩ rằng chắc anh sẽ từ chối, cầu hôn cô vì các em gái cô hoặc không có gì hết. Rồi cô sẽ làm gì? Cô có thể làm gì khi giờ đây cô chịu ơn anh và ý muốn của anh - quyền hành của anh - với tư cách là chồng cô?

Cuối cùng, anh ngả người ra sau lần nữa rồi nói đầy nhạo báng, “Đương nhiên rồi. Sáng chế câu chuyện thần kỳ của chúng ta đi. Tôi hoàn toàn chăm chú lắng nghe đây.” Anh nhắm mắt lại, cách biệt với cô.

Đáng lẽ lúc đó Penelope sẽ hy sinh mọi thứ mình rất yêu mến đổi lấy một lời đối đáp trả miếng thật chua cay - đổi lấy điều gì đó có thể xúc phạm lại anh cũng nhanh chóng và tài tình như lời nói của anh. Tất nhiên là chẳng có gì tự nhiên nảy ra trong đầu. Vì vậy, cô đành mặc kệ anh và chồm tới trước, bắt đầu xây dựng câu chuyện. “Bởi vì chúng ta biết nhau từ rất lâu rồi có lẽ chúng ta đã quen lại nhau vào ngày lễ Thánh Stephen^[1].”

[1] Ngày lễ St. Stephen (Tù đạo tiên khởi) được cử hành vào ngày 26 tháng 12 hằng năm ở Giáo hội phương Tây và ngày 27 tháng 12 hằng năm ở Giáo hội chính thống phương Đông.

Mắt anh mở ra he hé. “Ngày lễ Thánh Stephen?”

“Tốt nhất là câu chuyện của chúng ta nên bắt đầu trước khi xảy ra việc thông báo Falconwell là... một phần trong của hồi môn của tôi.” Penelope làm ra vẻ như đang kiểm tra một vết bẩn nào đó trên áo choàng đi đường của mình, căm ghét cảm giác nghẹn ứ trào dâng trong cổ họng khi thốt ra câu nói ấy, nhắc cô nhớ về giá trị đích thực của mình. “Tôi luôn yêu thích Giáng sinh, và lễ Thánh Stephen ở Coldharbour đúng là... một ngày hội.”

“Bánh pudding quả sung và những thứ khác, tôi giả định là thế?” Đó không phải là một câu hỏi.

“Phải. Và có hát mừng”, cô thêm vào.

“Cùng với những đứa trẻ?”

“Vâng, rất nhiều trẻ con.”

“Nghe có vẻ giống y chang dạng sự kiện tôi sẽ tham dự.”

Cô không thể không nhận thấy vẻ châm biếm của anh, nhưng không để mình bị nó dọa cho sợ hãi. Cô nhìn anh chằm chằm và không thể nhịn việc lên tiếng, “Nếu từng ở Falconwell vào dịp Giáng Sinh, tôi cho là anh sẽ thích sự kiện ấy lắm cho xem”.

Dường như anh cân nhắc câu trả lời, nhưng kìm giữ lời nói, và Penelope cảm nhận được một làn sóng thành công vang dội uồn lượn qua người trước cử chỉ lãnh đạm của anh - một chiến thắng thứ yếu. Anh nhắm mắt lại và ngả người ra sau lần nữa. “Vậy là, tôi đã ở đó, ăn uống chè chén vào ngày lễ Thánh Stephen và em cũng ở đó, người yêu thuở nhỏ của tôi.”

“Chúng ta có phải người yêu thuở nhỏ của nhau đâu.”

“Không liên quan đến sự thật ở đây. Điều quan trọng là người ta có chịu tin nó hay không thôi.”

Sự hợp lý trong lời nói làm cô bức bối. “Quy tắc thứ nhất của những tên vô lại hả?”

“Quy tắc thứ nhất của việc cá cược.”

“Bên tám lạng, bên nửa cân”, cô nói, giọng chua ngoa.

“Thôi nào, em nghĩ rằng có người thêm đi chứng thực câu chuyện của chúng ta bắt đầu từ thời thơ ấu sao?”

Cô lau bà, “Tôi không nghĩ vậy.”

“Bọn họ sẽ không làm thế đâu. Và lại, đây là điều gần đúng với sự thật nhất trong toàn bộ mọi chuyện.”

Thật à?

Sẽ là nói dối nếu như cô nói rằng mình chưa từng mơ sẽ kết hôn với anh, người con trai đầu tiên cô từng biết, người đã làm cho cô mỉm cười và phá lên cười thành tiếng như một đứa trẻ. Nhưng anh chưa bao giờ mơ như thế, đúng không? Không quan trọng. Giờ đây, khi nhìn người đàn ông này một cách chăm chú, cô không thể tìm thấy bất cứ dấu vết nào của cậu bé mình đã quen biết một thời... Cậu bé chắc có lẽ đã coi cô như người yêu đầu của mình.

Bourne tiếp tục, kéo cô ra khỏi suy nghĩ. “Vậy là, em ở đó, với đôi mắt xanh biếc và duyên dáng, thực sự bùng sáng trong ánh lửa hồng rực của món bánh pudding nhân quả sung, và tôi không thể chịu đựng được thêm một giây phút nào khác của tình trạng độc thân buông thả mất kiểm soát rồi bỗng trở nên vô ích của mình. Tôi nhìn thấy trong con người em trái tim mình, mục đích của mình, chính tâm hồn mình.”

Penelope biết điều ấy thật lố bịch, nhưng không thể ngăn luồng hơi ấm chọt ủa tới ngập tràn hai má trước lời nói đó, trầm tĩnh và khẽ khàng giữa khoảng cách gần khít nhau trong xe ngựa.

“Ý... ý đó nghe có vẻ được đấy.”

Anh phát ra một tiếng gì đó. Cô không chắc nó có nghĩa gì. “Lúc ấy tôi đang mặc một bộ nhung màu xanh.”

“Rất yêu kiều.”

Cô phớt lờ anh. “Anh có một nhánh cây nhựa ruồi trong ve áo.”

“Một dấu hiệu tán thành tinh thần ngày lễ.”

“Chúng ta đã khiêu vũ.”

“Điệu jig à?”

Giọng điệu mỉa mai của anh kéo cô ra khỏi thế giới tưởng tượng nhỏ bé của mình, nhắc cô nhớ về sự thật. “Có lẽ vậy.”

Liên sau đó anh ngồi thẳng dậy. “Coi nào, Penelope”, anh nói đầy khiêu khích, “chỉ mới cách đây mấy tuần trước thôi mà, em lại không nhớ sao?”

Cô nheo mắt lại nhìn anh. “Được rồi. Điệu reel^[2].”

[2] Điệu jig và điệu reel đều là điệu nhảy dân gian có xuất xứ từ Ireland và Scotland. Điệu jig có nhịp 6/8 với cách phân nhạc kiểu “jig-i-ty” mỗi phách. Điệu reel có nhịp 4/4 với cách phân nhạc kiểu “dum-dum-dum” mỗi phách.

“A. Phải đó. Hào hứng hơn điệu Jig nhiều.”

Anh đang chọc cô phát điên lên.

“Nói tôi nghe xem, mắc mớ gì mà tôi lại ở đó, ở Coldharbour, ăn mừng lễ Thánh Stephen?”

Cô bắt đầu không thích cuộc trò chuyện này. “Tôi không biết nữa.”

“Em biết tôi đã mang một nhánh cây nhựa ruồi trong ve áo... Chắc chắn em đã xem xét động cơ của tôi trong câu chuyện đặc sắc này?”

Cô căm ghét cái cách lời nói tuôn trào khỏi anh, kiểu ra vẻ bề trên, gần như là khinh miệt. Có thể đó là lý do cô nói, “Anh đến đây thăm mộ cha mẹ mình.”

Anh cứng người lại khi nghe thấy điều đó. Và cử động duy nhất trong xe là sự đung đưa nhẹ nhàng của cơ thể họ theo nhịp chuyển động của bánh xe. “Mộ của cha mẹ tôi.”

Cô không lùi bước. “Phải. Anh đều làm thế mỗi dịp Giáng sinh. Anh để lại hoa hồng trên tấm bia của mẹ anh, hoa thược dược trên tấm bia của cha anh.”

“Vậy sao?” Cô ngoảnh mặt đi, hướng ra cửa sổ. “Tôi hẳn phải có một mối giao thiệp tuyệt vời với một nhà kính gần đây.”

“Đúng thế. Em gái Philippa của tôi trồng những bông hoa đáng yêu nhất, quanh năm, tại trang viên Needham.”

Bourne nghiêng người tới trước, thì thầm đầy chế nhạo. “Quy tắc thứ nhất của việc tập nói dối là chúng ta chỉ kể với bọn họ về bản thân mình thôi, cung à.”

Cô dõi theo những hàng cây bạch dương mảnh khảnh ven đường mất hút dần vào lớp tuyết trắng xóa phía xa xa. “Không phải nói dối đâu. Pippa thật sự là một người làm vườn.”

Một khoảng im lặng dài trôi qua trước khi Penelope quay lại nhìn anh, và phát hiện ra anh đang quan sát mình một cách chăm chú. “Lỡ có người nào đi viếng mộ thân sinh của tôi vào ngày Thánh Stephen, họ sẽ tìm thấy cái gì ở đó?”

Cô có thể nói dối. Nhưng cô không muốn làm vậy. Cùng một ý nghĩ ngốc nghếch như vừa rồi, cô muốn anh biết rằng cô đã nghĩ về anh mỗi dịp Giáng sinh... rằng cô đã thắc mắc về anh. Rằng cô đã lo lắng. *Dẫu cho anh chẳng thêm quan tâm.* “Hoa hồng và hoa thược dược. Đúng y như lúc anh để chúng lại hằng năm.”

Tới lượt anh nhìn ra ngoài cửa sổ, và thế là cô chộp lấy cơ hội nghiên cứu nét mặt của anh, quai hàm cứng cáp, ánh nhìn đăm đăm trong đôi mắt, cách môi anh - đôi môi mà cô biết từ trải nghiệm trước đó, thật đầy đặn, mềm mại và phi thường, mím chặt lại thành một đường thẳng. Anh trông rất tự chủ và kín đáo, vẻ căng thẳng trong anh không thể lay chuyển được, và cô ước chi mình có thể lay động được anh, khơi gợi cảm xúc, khiến anh thay đổi thái độ kiểm soát cứng nhắc của mình.

Đã từng có một thời anh rất tự do tự tại, đầy những hành động quá khích. Nhưng giờ khi quan sát anh, cô gằn như không thể nào tin được anh chính là con người ấy. Cô sẵn sàng đánh đổi mọi thứ để biết hiện giờ anh đang trầm tư suy nghĩ điều gì.

Anh không nhìn cô khi lên tiếng. “Chà, nghe chừng em đã nghĩ ra toàn bộ câu chuyện rồi. Tôi sẽ cố hết sức mình ghi nhớ câu chuyện tình yêu từ cái nhìn đầu tiên của chúng ta. Tôi đoán chúng ta sẽ kể câu chuyện này thật nhiều lần.”

Cô lưỡng lự rồi nói, “Cảm ơn, thưa ngài.”

Anh chột quay đầu lại. “*Thưa ngài?* Trời ơi, Penelope. Em định làm một người vợ trinh trọng dữ vậy sao?”

“Người ta đòi hỏi một người vợ phải tỏ lòng tôn trọng với chồng của cô ấy.”

Hai lông mày anh liền nhíu lại. “Tôi cho rằng đó là cách cư xử mà em được rèn luyện.”

“Anh quên là tôi đã được dự tính trở thành một nữ công tước.”

“Tôi rất tiếc vì em đã phải yên phận với địa vị hầu tước bị bôi tro trát trấu.”

“Tôi sẽ gắng hết sức bèn chí”, cô đáp lại, lời nói tinh khô như cát. Họ đi trong im lặng kéo dài hồi lâu trước khi cô nói. “Anh sẽ cần phải trở lại xã hội. Vì các

em gái tôi.”

“Em đang trở nên khá thoải mái trong việc ra yêu cầu với tôi đây.”

“Tôi đã kết hôn với anh. Tôi nghĩ anh có thể hy sinh một hoặc hai thứ, tính đến việc tôi đã từ bỏ mọi thứ để anh có thể sở hữu mảnh đất của mình.”

“Ý em muốn nói từ bỏ cuộc hôn nhân hoàn hảo của mình chẳng?”

Cô ngòì lùì lại. “Nó không hoàn hảo đâu.” Anh không nói gì, nhưng cái nhìn sắc bén của anh khiến cô phải lí nhí thêm vào, “Song, tôi không nghi ngờ gì là nó có thể hoàn hảo hơn *cuộc hôn nhân này*.”

Tommy sẽ không chọc cho cô phát bực đến như vậy.

Họ lại đi trong im lặng một lúc lâu nữa trước khi anh nói, “Tôi sẽ tham dự những buổi lễ và sự kiện cần thiết.” Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, một biểu hiện của nỗi chán chường. “Chúng ta sẽ bắt đầu với Tottenham. Anh ta đại loại gần như là một người bạn của tôi.”

Kiểu miêu tả đầy lúng túng. Micheal chưa bao giờ là mẫu người không có bạn bè. Anh rất sáng dạ, sôi nổi, có duyên và tràn đầy nhựa sống... và bất kì ai quen biết anh hồi còn bé đều yêu quý anh. *Cô đã yêu quý anh*. Anh từng là người bạn thân thương nhất của cô. Chuyện gì đã xảy đến với anh? Sao anh lại biến thành người đàn ông lạnh lùng, cay độc này??

Cô đây suy nghĩ ấy qua một bên. Tử tước Tottenham là một trong số các anh chàng độc thân được săn lùng nhất của giới thượng lưu, có một người mẹ không thể chê vào đâu được. “Một sự lựa chọn rất hay. Anh ta có nợ tiền anh không?”

“Không.” Bầu không khí im lặng phủ xuống. “Chúng ta sẽ dùng bữa tối với anh ta tuần này.”

“Anh có giấy mời rồi à?”

“Chưa có.”

“Thế thì sao...”

Anh thở dài. “Hãy kết thúc việc này trước khi nó bắt đầu, được chứ? Tôi sở hữu một sòng bạc sinh lời nhiều nhất London. Có vài quý ông ở Anh không thể đào ra thời gian nói chuyện với tôi.”

“Còn vợ của họ thì sao?”

“Vợ của họ thì sao chứ?”

“Anh nghĩ họ sẽ không phán xét anh sao?”

“Tôi nghĩ tất cả bọn họ đều muốn tôi ở trên giường của mình, vì thế họ sẽ tìm được chỗ cho tôi trong phòng khách thôi.”

Cô vội rụt đầu lại khi nghe đến lời khiếm nhã ấy. Đến ý tưởng rằng anh sẽ nói một điều như thế với vợ mình. Đến ý tưởng rằng anh sẽ dành thời gian lên giường với những người vợ khác. “Tôi cho rằng anh hiểu nhầm giá trị về sự hiện diện của mình trong phòng ngủ của một quý bà rồi đó.”

Anh nhướn một bên lông mày. “Tôi cho là em sẽ cảm thấy khác đi sau đêm nay.”

Nỗi lo ngại về đêm tân hôn của họ hiện ra dần dần trong câu nói, và Penelope cảm hận việc mạch đập của mình trở nên nhanh hơn khi vẫn muốn phỉ nhổ vào anh. “Phải rồi, dấu cho anh có thể bỏ bùa mê các quý bà quý cô của giới thượng lưu, tôi có thể cam đoan với anh rằng trước công chúng, họ biết suy xét về người bầu bạn sáng suốt hơn khi ở chốn riêng tư nhiều. Và anh đâu có đủ tốt lành để kết bạn.”

Cô không thể tin được mình đã nói như thế. Nhưng anh làm cô *nóng giận* tột cùng.

Khi Bourne nhìn cô, có điều gì đó mạnh mẽ trong ánh mắt anh. Điều gì đó gần như sự khâm phục. “Tôi rất vui vì em đã phát hiện ra sự thật, vợ à. Tốt nhất là nên loại bỏ bất cứ hy vọng hão huyền nào về chuyện tôi có thể làm một quý ông hay một người chồng đàng hoàng ngay từ đầu khi chúng ta ở bên nhau.” Anh tạm ngừng, phỉ một hạt bụi nào đó khỏi ống tay áo. “Tôi không cần đàn bà.”

“Đàn bà là những người gác cổng vào xã hội. Thật ra, anh thực sự cần họ đấy.”

“Đó là lý do vì sao tôi có em rồi.”

“Chỉ tôi thôi thì không đủ.”

“Tại sao? Không phải em là quý cô người Anh hoàn hảo à?”

Penelope nghiêng rặng khi nghe kiểu miêu tả đó và cách anh nhấn mạnh mục đích xưa kia và tương lai của mình. Rằng cô hoàn toàn không có giá trị. “Tôi chỉ cách tuổi quá lứa lỡ thì trong gang tấc. Nhiều năm trước, tôi từng là hoa khôi của buổi dạ vũ.”

“Bây giờ em là Hầu tước Phu nhân Bourne rồi. Tôi không thể hoài nghi việc em sẽ nhanh chóng trở thành tâm điểm của sự chú ý đấy, cục cưng.”

Cô nheo mắt nhìn anh. “Tôi không phải cục cưng của anh.”

Mắt anh mở to. “Em làm tổn thương tôi đó. Em không nhớ ngày lễ Thánh Stephen à? Điều vũ reel của chúng ta chẳng có ý nghĩa gì với em hết ư?”

Cô sẽ chẳng thấy tiếc nuối gì nếu anh ngã ra ngay bên ngoài cạnh xe ngựa và lăn xuống một cái mương nào đó. Quả thực, nếu xảy ra chuyện đó thật, cô sẽ không dừng lại để đi tìm và nhật xác anh làm gì.

Nguồn ebooks: <http://www.sachmoi.net>

Cô không quan tâm việc Falconwell có được hoàn lại cho anh hay không.

Nhưng cô lo lắng cho các em mình, và cô sẽ không để thanh danh của chúng bị nhơ nhuốc từ tiếng xấu của chồng mình. Cô hít vào một hơi thật sâu, tự buộc mình phải bình tĩnh lại. “Anh sẽ cần chúng tỏ giá trị của bản thân một lần nữa. Họ cần phải thấy được nó. Phải tin rằng *tôi* thấy được nó.”

Bourne phóng tia nhìn qua cô. “Giá trị của tôi nhiều gấp ba lần tài sản của các quý ông đáng trọng nhất giới thượng lưu đấy.”

Cô lắc đầu. “Ý của tôi là *giá trị con người* kìa. Với tư cách là một hầu tước. Một người đàn ông.”

Anh trở nên bất động. “Bất cứ ai biết chuyện của tôi có thể nói với em tôi không có nhiều giá trị con người cho lắm, với bất kỳ tư cách nào mà em vừa kể ra. Tôi đã đánh mất tất cả một thập kỷ trước rồi. Có lẽ em chưa nghe tin chẳng?”

Tất cả lời nói được tuôn ra từ anh đều hờn hĩnh, và cô biết đó là một câu hỏi tu từ, nhưng cô sẽ không để bị dọa nạt. “Tôi có nghe.” Cô nâng cằm lên để nhìn thẳng vào mắt anh. “Còn anh sẽ bằng lòng để một lỗi lầm nhỏ nhặt ngu xuẩn lúc còn bé nào đó che mờ hình tượng của mình suốt quãng đời còn lại à? Và cả hình tượng của tôi luôn?”

Anh di chuyển, nghiêng người về phía cô, vô cùng nguy hiểm và đầy đe dọa. Cô giữ vững vị trí, nhất quyết không ngời lùi lại. Không ngoảnh mặt đi. “Tôi đã mất tất cả. Cả trăm nghìn đồng bảng đó. Chỉ vì một quân bài. Nó rất khủng khiếp. Vậy mà em gọi đó là một lỗi lầm nhỏ nhặt ư?”

Penelope nuốt nghẹn. “Cả trăm nghìn hả?”

“Khoảng chừng đó.”

Cô kìm nén thôi thúc muốn hỏi khoảng chừng đó đích xác là bao nhiêu. “Chỉ do một quân bài?”

“Một quân bài.”

“Thế thì có lẽ đó không phải là một lỗi lầm nhỏ nhất. Nhưng chắc chắn là ngu xuẩn.” Cô chẳng biết lời nói từ đâu bay ra, nhưng dù gì nó cũng đã thoát ra rồi, và cô biết rằng sự lựa chọn của mình là cứ trơ lì ra đó hoặc tỏ ra sợ hãi. Kỳ diệu làm sao, cô vẫn giữ cái nhìn chăm chăm chĩa thẳng vào anh.

Giọng của anh xuống thấp, gần như là cầu nhàu. “Em vừa gọi tôi là một gã ngu xuẩn à?”

Tim Penelope đập thành thịch, mạnh đến nỗi cô ngạc nhiên vì anh không thể nghe được nó giữa không gian ngột ngạt bên trong xe. Cô hươ hươ một bàn tay, hy vọng cử chỉ ấy ra vẻ hờ hững. “Đó không phải là ý chính. Nếu chúng ta sắp sửa thuyết phục xã hội rằng các em gái tôi xứng đáng để kết hôn, anh phải chứng tỏ mình là một người hộ tống đáng trọng gấp nhiều lần hơn nữa của chúng.” Cô ngừng lại một chút. “Anh cần phải sửa đổi mình.”

Anh im thin thít hồi lâu. Đủ lâu để cô tưởng rằng chắc mình đã đi quá xa. “Sửa đổi mình.”

Cô gật đầu. “Tôi sẽ giúp anh.”

“Em luôn giỏi thương lượng vậy sao?”

“Không hề. Thực ra là, tôi chưa bao giờ thương lượng cả. Tôi chỉ đơn giản nhượng bộ thôi.”

Anh nheo mắt lại. “Trong ba ngày qua em chẳng nhượng bộ lấy một lần đâu.”

Nhất định cô đang tỏ ra ít phục tùng hơn thường lệ. “Không đúng. Tôi đã đồng ý lấy anh mà, phải không?”

“Đúng vậy.”

Cô trở nên niềm nở khi nghe thấy lời nói và cách nó khiến cô nhận thức vô cùng rõ về anh.

Người chồng của mình.

“Còn gì nữa không?”

Cô chột bối rối. “Sao, thưa ngài?”

“Tôi thấy rằng mình không thích những bất ngờ cứ xuất hiện liên miên trong thỏa thuận của chúng ta. Nào, hãy nói rõ hết ý định của mình đi. Em muốn các em gái của mình có một mùa vũ hội thành công, hôn nhân tương xứng tốt đẹp. Em muốn tôi quay trở lại xã hội. Còn gì nữa?”

“Không còn gì khác cả.”

Một cảm xúc nào đó bất ngờ, có thể là bất mãn chằng, chọt hiện ra trên mặt anh. “Nếu đối thủ khiến em không thể nào thua được, Penelope, thì em nên đặt cược đi.”

“Thêm một quy tắc nữa của việc cá cược à?”

“Thêm một quy tắc nữa của những tên vô lại. Nó cũng có thể áp dụng cho những người chồng. Và có giá trị gấp đôi với những người chồng như tôi.”

Những người chồng như anh. Cô tự hỏi nó có nghĩa gì, những trước khi cô có thể hỏi, anh thúc giục, “Còn gì nữa, Penelope? Hãy đòi hỏi ngay bây giờ, hoặc đừng bao giờ hé răng.”

Câu hỏi thật rộng rãi, để ngỏ... và các câu trả lời thì vô số. Cô ngần ngại, đầu óc đang làm việc hết tốc lực. Cô muốn gì đây? *Thực sự muốn gì.*

Cô muốn gì từ *anh*?

Nhiều hơn thế nữa.

Từ ngữ thì thảo trong tâm trí cô, không chỉ là một tiếng vang vọng lại từ buổi tối hôm ấy, mà dường như đã ở tận nơi xa xăm nào đó rồi... Buổi tối hôm ấy đã thay đổi mọi thứ, ngoài *một thời cơ*. Một cơ hội để làm điều gì đó hơn là trở thành con rối bị anh, gia đình cô và xã hội buộc dây. Một cơ hội có được những trải nghiệm phi thường. Một cuộc sống phi thường.

Penelope nhìn vào ánh mắt anh, toàn màu vàng và xanh lá. “Chắc anh không thích đâu.”

“Tôi chắc chắn là mình sẽ không thích.”

“Nhưng, vì anh đã yêu cầu...”

“Tôi hoàn toàn chịu lỗi về phần mình, xin cam đoan với em.”

Cô bặm môi lại với nhau. “Tôi muốn điều gì đó hơn là một cuộc sống giản dị, hợp khuôn phép với tư cách người vợ giản dị.”

Câu đó có vẻ khiến anh khựng lại. “Nói vậy nghĩa là sao?”

“Tôi đã dành cả đời mình làm một quý cô gương mẫu... đang chuyển dần thành một bà cô già gương mẫu. Và chuyện đó thật... *khủng khiếp*.” Lời lẽ làm cô ngạc nhiên. Trước đây cô chưa từng nghĩ nó lại *khủng khiếp*. Cô chưa từng mừng tưng bất cứ điều gì khác. Cho đến lúc này. *Từ khi có anh*. Và anh đang đề nghị cho cô một cơ hội để thay đổi chuyện đó. “Tôi muốn một cuộc hôn nhân khác cơ. Kiểu mà tôi được phép mặc sức hành xử hơn một quý cô suốt ngày thêu thùa, làm từ thiện và chỉ biết chút ít ngoài món bánh pudding ưa thích nhất của chồng mình.”

“Tôi không bận tâm xem em có thêu thùa hay không, và nếu tôi nhớ chính xác, việc này và em không hợp nhau lắm thì phải.”

Cô mỉm cười. “Một khởi đầu tuyệt hảo.”

“Nếu em không bao giờ dành ra một giây phút nào cho hội từ thiện... thực tình tôi chẳng thể hình dung nổi mình sẽ quan tâm đâu.”

Nụ cười của cô rộng mở. “Còn đây triển vọng nữa. Và tôi cho là anh không có món pudding ưa thích nhất chẳng?”

“Phải, không có gì đáng chú ý cả.” Bourne tạm ngừng, quan sát cô. “Tôi cho là còn nữa, đúng không?”

Cô thích âm thanh của câu nói ấy trên môi anh. Kiểu nhếch mép với giọng nói mát êm dịu. Và dấu hiệu đầy hứa hẹn.

“Tôi hy vọng thế. Và tôi cực kỳ mong anh sẽ cho phép tôi.”

Ánh mắt anh tối sầm lại, gần như chuyển sang màu xanh rêu ngay lập tức. “Tôi không chắc mình hiểu kịp.”

“Rất dễ hiểu, thật đấy. Tôi muốn một cuộc phiêu lưu.”

“Cuộc phiêu lưu nào?”

“Cuộc phiêu lưu mà anh đã hứa hẹn với tôi ở Falconwell đó.”

Anh ngả người ra sau, đôi mắt ánh lên một tia nhìn thích thú - tia nhỏ nhoi mà cô nhận ra nó thuộc về thời thơ ấu của họ. “Nêu rõ chuyến phiêu lưu của em đi,

Quý cô Penelope.”

Cô chỉnh lại, “Xin vui lòng gọi tôi là Phu nhân Bourne”.

Đôi mắt anh hơi mở to. Vừa đủ cho cô thấy được vẻ ngạc nhiên trước khi anh nghiêng đầu. “Vậy thì, Phu nhân Bourne.”

Cô thích âm thanh của danh xưng đó. Cho dù cô không nên thích. Mặc dù anh chẳng cho cô lý do gì để thích cả.

“Tôi muốn trông thấy sòng bạc của anh.”

Anh nhướn một bên lông mày. “Tại sao?”

“Có vẻ như đó sẽ là một cuộc phiêu lưu.”

“Quả thực là thế.”

“Tôi đoán rằng phụ nữ không hay lui tới chỗ đó.”

“Đúng, không phải những phụ nữ như em.”

Những phụ nữ như em.

Cô không thích lời nói bóng gió đó. Hàm ý nói rằng cô rất thô kệch, tẻ nhạt và không dám làm chuyện gì mạo hiểm... bao giờ. Cô kiên quyết đến cùng. “Tuy nhiên, tôi vậy muốn đi.” Cô suy nghĩ trong chốc lát, rồi nói thêm, “Vào ban đêm”.

“Tại sao thời gian trong ngày lại quan trọng chứ?”

“Các sự kiện vào buổi tối mạo hiểm hơn nhiều. *Trái phép* hơn nhiều.”

“Em biết gì về sự trái phép?”

“Không nhiều. Nhưng tôi tự tin rằng mình sẽ học rất nhanh thôi.” Tim cô đập mạnh liên hồi khi ký ức về đêm bên nhau đầu tiên của họ - về khoái cảm cô nhận được từ tay anh - chợt hiện ra, trước khi nhớ lại chuyện bị anh rời bỏ tối hôm đó - việc đã đảm bảo hôn nhân của họ chắc chắn diễn ra. Cô háng giọng, đột nhiên cảm thấy rối bời. “Thật may làm sao khi tôi có người chồng có thể dẫn tôi đi tham quan một vòng các sự kiện lý thú bí ẩn này.”

“May dễ sợ luôn”, anh kéo dài giọng. “Giá mà mong muốn phiêu lưu của em không đi ngược lại với vị thế đứng đắn mà em cứ khăng khăng đòi tôi phải đội cái lốt đó, thì tôi sẽ sẵn lòng làm theo. Thật đáng tiếc, tôi phải khước từ thôi.”

Con cáu tiết trào dâng.

Lời đề nghị cho cô nhiều hơn thế nữa của anh hoàn toàn không phải là một lời đề nghị thật sự. Anh sẵn sàng để cô áp ủ các ý thích bất chợt, sẵn lòng trả giá cho hôn nhân của họ, vì Falconwell - nhưng chỉ khi cái giá là do *anh* ấn định.

Anh không khác gì những người kia. Không khác gì cha cô, hôn phu của cô, hay bất kỳ quý ông nào tìm cách tán tỉnh cô trong những năm sau đó.

Và cô sẽ không chấp nhận cam chịu như thế.

Cô đã cam chịu để bị ràng buộc vào hôn nhân bởi các sự kiện mình không thể nào kiểm soát. Cô đã cam chịu kết hôn với một tên vô lại khét tiếng. Nhưng cô sẽ không thể bị biến thành một con tốt đen.

Sẽ không... khi mà anh hết sức xúi giục cô trở thành một con bạc.

“Nó là một phần trong giao kèo của chúng ta. Anh đã hứa với tôi vào đêm tôi đồng ý lấy anh. Anh đã nói rằng tôi có thể có bất kỳ cuộc sống nào mình muốn, bất cứ chuyến phiêu lưu nào mình ước ao. Anh đã hứa sẽ cho phép tôi thám hiểm, đó là giả sử rằng tước hiệu Nữ hầu tước Bourne bị bôi tro trát trấu có thể hủy hoại thanh danh của tôi, nhưng việc đó sẽ cho tôi tất cả mọi thứ.”

“Đó là trước khi em cứ nhất định đòi hỏi vị thế đứng đắn của tôi.” Bourne ngả người tới trước. “Em muốn các em gái mình kết hôn đảng hoàng. Đừng đánh cuộc những gì mình chưa sẵn lòng để thua, cung à. Quy tắc thứ ba của việc cá cược đấy.”

“Và của những tên vô lại nữa”, Penelope nói một cách tức tối.

“Chính nó.” Anh nhìn cô chăm chăm hồi lâu, như thể đang thử thách nỗi giận dữ của cô. “Vấn đề của em là em không biết mình thật sự muốn gì. Em biết mình *nen* muốn gì thôi. Nhưng nó lại không giống niềm khao khát thực sự, phải không nào?”

Anh luôn chọc cho người ta điên tiết lên.

“Coi về hờn giận kia”, anh nói với giọng thích thú khi ngả lưng ra sau.

Cô nghiêng người tới trước và nói, “Ít ra cũng kể cho tôi biết về nó chứ”.

“Về cái gì?”

“Về địa phủ của anh đó.”

Anh khoanh tay trước ngực. “Tôi cho là nó cũng tương tự như chuyên đi xa trong xe ngựa với cô dâu vừa phát hiện ra sở thích phiêu lưu của mình.”

Cô bật cười, bất ngờ với câu nói pha trò ấy. “Không phải loại địa phủ đó. *Sòng bạc*^[3] của anh cơ.”

[3] Tiếng Anh là “gaming hell”, trong đó có từ “hell” vừa mang nghĩa đen là địa ngục, vừa mang nghĩa bóng là sòng bạc.

“Em muốn biết gì về nó?”

“Tôi muốn biết mọi thứ.” Cô cười toe toét với anh. “Anh sẽ không phải nói cho tôi biết nếu anh đưa tôi đến đó để trải nghiệm trực tiếp luôn.” Khóe môi anh nhếch lên một lần, chỉ chút ít thôi. Cô để ý thấy điều đó. “Tôi thấy anh bằng lòng rồi nha.”

Một bên mày của anh nhướng lên. “Không hẳn thế đâu.”

“Nhưng dù vậy, anh sẽ dẫn tôi đi đúng không?”

“Em thật ngoan cường.” Anh nhìn cô chằm chằm một lúc lâu và căn nhắc câu trả lời. Cuối cùng, anh nói, “Tôi sẽ dẫn em đi”. Cô nhe răng cười nhăn nhở và anh vội vàng nói thêm, “Chỉ một lần thôi”.

Vậy là đủ rồi.

“Chỗ đó gây hào hứng lắm phải không?”

“Nếu em thích cá cược” anh nói một cách đơn giản, và Penelope nhăn mũi.

“Tôi chưa cá cược bao giờ.”

“Vớ vẩn. Em đã đánh cược mỗi phút chúng ta ở cùng nhau. Đầu tiên là vì các em gái mình và hôm nay là vì chính em.”

Cô xem xét kỹ lời nói. “Tôi tin là thế. Và tôi đã thắng.”

“Đó là vì tôi đã để em thắng.”

“Tôi phỏng đoán chuyện đó không xảy ra ở sòng bạc của anh?”

Anh bật ra tiếng cười hơi quạu một chút. “Đúng vậy. Chúng tôi thích để những người chơi bị thua hơn.”

“Sao vậy?”

Anh bắn một tia nhìn vào cô. “Bởi vì thua lỗ của họ là lợi lộc của chúng tôi.”

“Ý anh nói là tiền hả?”

“Tiền bạc, đất đai, châu báu... bất kể cái gì mà họ đại dột đem ra đặt cược.”

Nghe thật hấp dẫn. “Và nó được gọi tên là Thiên Thần à?”

“Thiên Thần Sa Ngã.”

Cô suy nghĩ kỹ về cái tên ấy hồi lâu. “Anh đặt tên cho nó ư?”

“Không.”

“Có vẻ như nó thích hợp với anh.”

“Tôi cho rằng đó là lý do vì sao Chase chọn cái tên ấy. Nó thích hợp với tất cả chúng tôi.”

“Tất cả các anh?”

Anh thở dài, mở một mắt ra và chiếu cái nhìn vào cô. “Em thật tham lam.”

“Tò mò mới đúng.”

Ang ngồi thẳng dậy, mân mê một tay áo. “Chúng tôi có bốn người.”

“Và các anh đều... sa đọa?” Từ cuối được thốt ra như một cơn gió thoảng.

Đôi mắt nâu lục nhạt tìm kiếm đôi mắt cô trong chiếc xe tối lơ mờ. “Theo một khía cạnh nào đó.”

Penelope xem xét câu trả lời, cách anh thốt ra lời lẽ ấy không chút hổ thẹn mà cũng chẳng hề kiêu hãnh. Tuyệt đối chỉ có sự chân thật tuôn ra ồ ạt. Và cô nhận ra có điều gì đó rất đổi lôi cuốn trong ý niệm về việc anh trở nên sa đọa... việc anh trở thành một tên vô lại. Việc anh đã đánh mất mọi thứ - *cả trăm nghìn đồng bảng*, và thu hồi được tất cả trong một khoảng thời gian ngắn nhường ấy. Bằng cách nào đó anh đã khôi phục lại toàn bộ. Chẳng có sự giúp đỡ từ xã hội. Chẳng gì ngoài ý chí không nao núng và cam kết mãnh liệt với đại nghiệp của mình.

Không chỉ lôi cuốn.

Anh hùng.

Cô bắt gặp ánh mắt anh, đột nhiên nhìn anh ở một phương diện hoàn toàn mới.

Bourne vọt tới trước. Và chiếc xe bỗng trở nên chật chội. “Đừng làm vậy.”

Cô ngồi lùi lại, ép mình ra xa khỏi anh. “Đừng làm gì cơ?”

“Tôi có thể thấy em đang lãng mạn hóa mọi chuyện. Tôi có thể nhận ra em đang biến Thiên Thần thành thứ gì đó không phải là nó. Biến *tôi* thành thứ gì đó không phải là tôi.”

Cô lắc đầu, mắt hết nhuệ khí vì bị anh đọc được suy nghĩ. “Tôi không...”

“Tất nhiên là em có rồi. Em tưởng tôi không thấy kiểu nhìn đó trong đôi mắt của hàng tá phụ nữ khác sao? Hàng trăm đàn bà? Đừng làm vậy”, anh kiên quyết. “Em sẽ chỉ thất vọng mà thôi.”

Bầu im lặng bao trùm. Anh buông lỏng đôi chân dài đi giày ống và bắt chéo chúng lại, một mắt cá chân đặt lên chân kia, trước khi nhắm mắt lần nữa. Cách biệt với cô.

Cô lặng lẽ quan sát anh, lấy làm kinh ngạc trước vẻ lặng thinh và bất động của anh, cứ như thể họ chỉ là những người bạn đồng hành cùng đường với nhau, chuyến đi này chẳng khác chi một chuyến xe bình thường. Và dường như anh có lý, vì người đàn ông này chẳng có đặc điểm gì giống một người chồng, và cô nhất định không cảm thấy mình là một người vợ.

Những bà vợ luôn chắc chắn về mục đích của họ, cô cho là thế.

Như vậy không có nghĩa Penelope cảm thấy có chút chắc chắn nào về mục đích của mình lúc mới đây, khi cô gần đạt tới việc trở thành một người vợ. Lần gần đây nhất, khi cô sắp bước vào cuộc hôn nhân với một người đàn ông mình không hề biết.

Suy nghĩ ấy làm cô phải xét lại mọi chuyện. Anh không khác gì những chàng công tước kia, Micheal đã trưởng thành, xa lạ này, không hề giống cậu bé cô từng quen biết. Cô kiếm tìm trên gương mặt anh bây giờ để tìm ra dấu vết nào đó của người bạn năm xưa, tìm những lúm đồng tiền sâu hoắm trên đôi má, những nụ cười dễ thương, vui vẻ đầy thân thiện cùng điệu cười ngoác cả miệng thường khiến anh vương vào rắc rối.

Cậu ấy không ở đó.

Cậu bé ấy được thay thế bằng người đàn ông lạnh lùng, tàn nhẫn và ngang bướng này, người tiêu diệt cuộc sống của những người xung quanh rồi lấy đi thứ mình muốn mà không cần phải lo lắng gì.

Chồng của cô.

Bỗng dưng, Penelope cảm thấy cô đơn cô cùng, cô đơn hơn trước kia, ở đây, trong chiếc xe ngựa này cùng với người đàn ông xa lạ này, xa cha mẹ, các em gái, Tommy và mọi thứ cô từng quen thuộc, lộc cộc hướng đến London và những gì được định trước là chuỗi ngày lạ lùng nhất trong cuộc đời cô.

Tất cả đã thay đổi vào buổi sáng hôm ấy. *Tất cả.*

Mãi mãi về sau, cuộc sống của cô sẽ được chia thành hai phần - trước khi kết hôn, và sau đó.

Trước đó, cô có dinh thự Dolby, trang viên Needham và gia đình cô. Rồi sau đây, cô có... Micheal.

Micheal, và không có ai khác.

Micheal, và ai biết được còn *cái gì* khác.

Micheal, người xa lạ trở thành chồng.

Một cảm giác nhức nhối bắt đầu nhói tận sâu trong ngực cô, có thể là nỗi buồn chẳng? Không phải. Là niềm mong mỏi.

Hạnh phúc vợ chồng.

Cô hít vào một hơi dài, và tự nhiên rùng mình, âm thanh kêu lập cập quanh không gian chật hẹp của chiếc xe.

Anh mở mắt và bắt được cái nhìn của cô trước khi cô có thể giả vờ đang ngủ. “Chuyện gì vậy?”

Cô nghĩ rằng mình nên cảm động vì anh đã hỏi thăm, nhưng kỳ thực, cô thấy mình không thể cảm thấy gì ngoài cơn khó chịu bởi giọng điệu vô cảm của anh. Lẽ nào anh không hiểu đây là một buổi chiều khá phức tạp khi xúc cảm vẫn còn đó sao? “Anh có thể đòi quyền sở hữu cuộc sống của tôi, của hồi môn của tôi, và cơ thể của tôi, thưa ngài. Nhưng tôi vẫn là người làm chủ suy nghĩ của mình, đúng không?”

Anh nhìn cô chăm chăm hồi lâu, và Penelope thực sự cảm thấy khó chịu khi anh có khả năng đọc được ý nghĩ trong đầu mình. “Vì sao em lại cần một lượng của hồi môn lớn chừng ấy?”

“Xin lỗi?”

“Tại sao lúc đó em vẫn còn độc thân?”

Cô bật cười, không thể cưỡng lại được. “Chắc chắn anh là người duy nhất trong nước Anh không biết chuyện.” Anh không nói gì, và phá vỡ bầu im lặng bằng sự thật. “Lúc đó tôi là nạn nhân của loại hủy hôn tệ hại nhất.”

“Có nhiều ‘loại’ hủy hôn à?”

“Ồ, đúng thế. Của tôi là đặc biệt tồi tệ. Không phải phần tan vỡ... hoàn cảnh lúc ấy cho phép tôi hủy bỏ nó. Nhưng phần còn lại... kết hôn với một phụ nữ mà anh ta thật sự yêu trong vòng một tuần? Chuyện đó không đáng để thán phục gì cả. Phải mất rất nhiều năm tôi mới học được cách mặc kệ những lời xì xào bàn tán.”

“Người ta có thể bàn tán về cái gì mới được chứ?”

“Cụ thể là, tại sao tôi - một cô dâu người Anh hoàn hảo, được nuông chiều, có của hồi môn, tước vị và những thứ khác - lại không thể tiếp tục nắm quyền kiểm soát một công tước, thậm chí chỉ trong một tháng.”

“Rồi sao nữa? Vì sao em không thể?”

Cô ngoảnh mặt đi, không thể thốt nên lời trước mặt anh. “Anh ta đã yêu cuồng nhiệt một người khác. Dường như tình yêu quả thật chinh phục được tất cả. Ngay cả các cuộc hôn nhân quý tộc.”

“Em tin chuyện đó sao?”

“Tin chứ. Tôi đã nhìn thấy họ ở bên nhau. Họ thật...”, cô lục tìm từ ngữ. “Hoàn hảo.” Anh không đáp lời nên cô tiếp tục. “Ít nhất thì tôi thích nghĩ vậy.”

“Tại sao nó lại quan trọng với em?”

“Không, tôi không cho là vậy... nhưng tôi thích nghĩ rằng nếu họ không phải là một cặp hoàn hảo... nếu họ không yêu nhau nhiều đến thế... thì anh ta sẽ không làm những việc anh ta đã làm, và...”

“Em sẽ kết hôn.”

Cô nhìn anh, một nụ cười gượng gạo hiện trên môi. “Dù gì tôi cũng kết hôn rồi.”

“Nhưng đáng lẽ em sẽ có cuộc hôn nhân mà mình được nuôi dưỡng để có, thay vì cuộc hôn nhân này, một vụ tai tiếng đang chờ bị phát hiện.”

“Không biết nữa, nhưng cuộc hôn nhân kia cũng là một vụ tai tiếng đang chờ bị phát hiện.” Trước cái nhìn tra hỏi của anh, cô nói, “Em gái của công tước. Cô ấy còn độc thân, thậm chí chưa ra mắt nữa, mà lại có thai. Anh ta muốn chúng tôi kết hôn để bảo đảm dòng họ Leighton còn thứ đáng chú ý hơn là vụ bê bối của cô ấy.”

“Hắn ta định lợi dụng em để che đậy vụ bê bối à? Mà không kể gì cho em biết ư?”

“Có khác gì việc lợi dụng tôi vì tiền không? Hay vì đất đai?”

“Dĩ nhiên là khác rồi. Tôi đâu có nói dối.”

Sự thật là như thế, và vì lý do nào đó, nó lại quan trọng. Đủ để khiến cô nhận ra mình sẽ không đánh đổi cuộc hôn nhân này để lấy lại cuộc hôn nhân xa xưa kia.

Bên trong xe đang trở lạnh, và cô chỉnh đốn lại xiêm y, cố gắng trích đến tận hơi nóng cuối cùng từ cục gạch sưởi ấm dưới chân. Hành động đó trì hoãn thêm thời gian suy nghĩ. “Các em gái tôi, Victoria và Valerie?” Cô chờ anh nhớ lại hai đứa sinh đôi. Khi anh gật đầu, cô nói tiếp. “Chúng tham gia mùa lễ hội ngay tức thì sau vụ bê bối của tôi. Và chịu đựng đau khổ vì nó. Mẹ tôi vô cùng lo sợ chúng sẽ bị xuyên tạc bởi bi kịch của tôi, nên đã hối thúc chúng nhận ngay lời cầu hôn đầu tiên. Victoria được kết hợp với một bá tước lớn tuổi, đang rất cần một người thừa kế, Valerie thì với một tử tước - đẹp trai, nhưng có nhiều tiền hơn là trí khôn. Tôi không chắc chúng có hạnh phúc không... nhưng tôi không thể hình dung ra chúng đã từng trông mong được hạnh phúc - không thể, khi hôn nhân có khả năng thực sự xảy ra.”

Cô tạm ngừng để suy nghĩ. “Tất cả chúng tôi đều biết rất rõ. Chúng tôi không được nuôi dạy để tin rằng hôn nhân là bất kỳ cái gì ngoài một thỏa thuận kinh doanh, nhưng tôi đã không cho chúng cơ hội được hưởng những thứ tốt hơn.”

Penelope cứ tiếp tục nói, không hoàn toàn hiểu được vì sao cô cảm thấy mình nên kể cho anh nghe toàn bộ câu chuyện. “Hôn nhân của tôi khi ấy là thương vụ được tính toán nhất, thiết thực nhất. Tôi sắp trở thành Công tước Phu nhân

Leighton. Tôi sắp sửa giữ im lặng, vâng lệnh chồng mình và sinh ra Công tước Leighton đời kế tiếp. Và lẽ ra tôi đã thực hiện mọi việc. Một cách vui sướng.” Cô nhấc một vai lên theo một cử chỉ nhún vai ngắn gọn. “Công tước - anh ta đã có các dự định khác.”

“Em đã thoát ra được.”

Chưa từng có ai nói về chuyện này theo kiểu như thế. Cô chưa bao giờ thừa nhận điều đó, khi việc đính hôn bị hủy bỏ cùng lúc với việc thế giới của cô bắt đầu sụp đổ, cô lại thậm chí nhẹ cả người. Cô chưa bao giờ muốn bị mẹ buộc tội một cách ích kỷ. Ngay cả lúc này đây, cô không thể buộc bản thân đồng ý với Micheal được. “Tôi không chắc đa số phụ nữ sẽ gọi chuyện đã xảy ra với tôi là một lối thoát. Thật khôi hài làm sao khi mà một thứ bé xiu như hủy bỏ hôn ước lại có thể thay đổi tất cả mọi chuyện.”

“Thay đổi quá nhiều, tôi hình dung thế.”

Cô nhìn vào mắt anh lần nữa, nhận ra rằng anh đang hết sức chú ý lắng nghe cô. “Vâng... Tôi cho là vậy.”

“Nó đã thay đổi em ra sao?”

“Tôi không còn là một phần thưởng. Không còn là cô dâu quý phái lý tưởng.” Cô lướt dọc hai bàn tay trên vạt váy, vuốt phẳng các nếp nhăn xuất hiện trong suốt cuộc hành trình. “Tôi không còn hoàn hảo trong mắt họ nữa.”

“Theo kinh nghiệm của tôi, sự hoàn hảo trong con mắt xã hội được đánh giá cao quá mức.” Anh đang nhìn chăm chăm vào cô, đôi mắt nâu lục nhạt ánh lên vẻ gì đó mà cô không thể nhận biết được.

“Anh nói thì dễ lắm, anh đã rời bỏ giới quý tộc mà.”

Anh mặc kệ việc cô đánh trống lảng, không để cho chủ đề cuộc nói chuyện chuyển sang mình. “Tất cả mọi thứ đó - mọi thứ em vừa mới nói - là việc hủy hôn đã thay đổi em trong mắt họ như thế nào. Nó đã thay đổi em ra sao, Penelope?”

Câu hỏi khiến cô ngập ngừng và phải suy nghĩ thật kỹ. Trong những năm qua, kể từ lúc Công tước Leighton gây ra vụ tai tiếng của thời đại và phá hủy bất kỳ cơ hội nào để Penelope trở thành nữ công tước của anh ta, cô chưa từng một lần tự hỏi bản thân chuyện đó đã thay đổi cô ra sao.

Nhưng giờ đây, khi cô nhìn người chồng mới cưới ngồi bên kia xe - một người đàn ông đã tiếp cận cô trong đêm khuya thanh vắng và kết hôn chỉ mấy ngày sau đó - sự thật lại rỉ vào tai cô.

Nó đã làm hạnh phúc trở thành một khả năng có thể xảy ra.

Cô kìm nén ý nghĩ đó lại, thế là anh nhanh chóng nghiêng người tới trước, gần như háo hức. “Đó. Đó... em vừa trả lời câu hỏi rồi đấy.”

“Tôi...” Cô im bặt.

“Nói ra đi.”

“Nó không còn quan trọng nữa.”

“Không còn nữa. Vì tôi sao?”

Tôi chưa bao giờ được định sẵn sẽ có được những gì hai người kia có. Cô cân nhắc lời nói thật cẩn thận. “Nó khiến tôi vỡ lẽ ra rằng hôn nhân không phải lúc nào cũng là một sự thỏa thuận. Công tước - anh ta yêu vợ mình say đắm. Hôn nhân của họ... không có gì là trầm tĩnh và phẳng lặng cả.”

“Và em muốn như thế ư?”

Chỉ một lần khi xưa, lúc tôi biết nó còn là một sự lựa chọn thôi.

Nhưng việc đó không quan trọng.

Cô hơi nhún vai. “Thứ tôi muốn đâu còn quan trọng, phải không? Hiện giờ tôi đã có cuộc hôn nhân của mình rồi.”

Rằng cô va lập cập ở từ cuối, và anh làm bầm tỏ ý không tán thành trước âm thanh ấy, dời chỗ và di chuyển sang bên kia xe ngồi cạnh cô. “Em lạnh rồi.” Anh vòng một cánh tay dài ôm lấy hai vai cô, kéo cô vào sát người mình, hơi nóng của anh lan tỏa từng đợt khỏi cơ thể. “Đây”, anh nói thêm, kéo một tấm chăn đi đường đắp quanh người họ, “cái này sẽ giúp em ấm lên.”

Cô rúc vào người anh, cố gắng không nhớ về lần gần đây nhất cô ở sát cạnh anh như thế này. “Dường như anh cứ lấy chăn của mình đắp chung với tôi hoài, thưa ngài.”

“Bourne.” Anh chỉnh lại, bao bọc họ lại với nhau chặt hơn như cái kén trong tấm vải len thô ráp, lời nói làm bầm bên dưới tai cô. “Hoặc là đắp chung chăn với em hoặc là bắt em phải cướp lấy chúng.”

Cô không kiềm chế được. Cô bật cười.

Họ đi trong im lặng một khoảng thời gian dài trước khi anh lại lên tiếng. “Vây là, suốt bao năm nay, em luôn chờ đợi một cuộc hôn nhân hạnh phúc.”

“Tôi không biết *chờ đợi* có là phải từ ngữ mình sẽ dùng hay không. Hy vọng thì đúng hơn.” Anh không đáp lại, còn cô nghịch vu vơ khuya áo choàng của anh.”

“Còn hôn phu của em, người mà tôi đã cướp em khỏi tay hắn, hắn sẽ đem lại hạnh phúc cho em chứ?”

Có thể có.

Có thể không.

Cô nên nói cho anh biết sự thật về Tommy. Rằng họ thực ra chưa bao giờ đính hôn. Nhưng có điều gì đó ngăn cô lại.

“Giờ thì không đáng phải suy nghĩ về chuyện đó nữa. Nhưng tôi sẽ không chịu trách nhiệm thêm về hai cuộc hôn nhân không hạnh phúc đâu. Tôi không tự lừa phỉnh bản thân để nghĩ rằng các em gái tôi có thể tìm thấy tình yêu, nhưng chúng có thể được hạnh phúc, phải không? Chúng có thể tìm được người nào đó xứng với chúng... hay có lẽ điều đó là đòi hỏi quá nhiều?”

“Thực tình là tôi không biết”, anh nói, một bàn tay êm ái ôm lấy cô, kéo cô lại gần khi chiếc xe lốc cóc di chuyển lên cầu, dẫn họ đi qua dòng sông Thames và đi vào thành phố London. “Tôi không phải loại người hiểu được người ta xứng đôi vừa lứa với nhau thế nào.”

Penelope không nên tận hưởng cảm giác vòng tay anh ôm lấy cô, nhưng không thể ngăn được mình dựa sát vào hơi ấm của anh, giả vờ như, trong một khoảnh khắc thoáng qua, cuộc nói chuyện khẽ khàng này là điều đầu tiên trong phần lớn các cuộc nói chuyện. Bàn tay anh chậm chậm lướt lên xuống dọc cánh tay cô, truyền nhiệt, và thứ gì đó kỳ diệu hơn nữa, sang cô bằng mỗi động tác vuốt ve dễ chịu, ấm áp. “Pippa gần như đã hứa hôn với Quý ngài Castleton. Chúng tôi mong rằng anh ta sẽ cầu hôn trong khoảng chừng mấy ngày con bé trở lại London.”

Tay anh khựng lại một lúc trước khi tiếp tục trượt dài, từ từ. “Làm sao cô ấy và Castleton lại tình cờ quen biết nhau vậy?”

Cô nghĩ tới vị bá tước chân chất, tẻ nhạt. “Cùng một cách xảy ra với bất kỳ ai, thật đấy. Các dịp lễ hội, bữa tiệc liên hoan, khiêu vũ. Anh ta có vẻ đủ tốt tính, nhưng... tôi không quan tâm đến ý nghĩ anh ta cùng với Pippa.”

“Sao lại không?”

“Một số người sẽ nói con bé lập dị, nhưng không phải vậy. Nó chỉ đơn giản ham sách vở, mê khoa học. Nó cực kỳ bị thu hút bởi cách hoạt động của mọi vật. Anh ta dường như không thể theo kịp con bé. Nhưng, nói thẳng nhé? Tôi không nghĩ là nó quan tâm chút nào về việc liệu nó có kết hôn hay không hoặc chú ý đến người nó sẽ cưới. Miễn sao anh ta có một thư phòng và một vài con chó, con bé sẽ tự tạo nhiều niềm hạnh phúc cho riêng mình. Tôi chỉ ước gì nó có thể tìm được ai đó... Ồ, tôi ghét phải nói những điều nhẩn tằm, nhưng... thông minh hơn.”

“Ừm.” Micheal lấp lửng. “Còn cô em gái kia?”

Cô trả lời, “Olivia thì xinh đẹp đáo để”.

“Vậy thì có vẻ như cô ấy sẽ khá phù hợp với đa số các quý ông thôi.”

Penelope ngồi thẳng dậy. “Đơn giản vậy sao?”

Anh nhìn vào mắt cô. “Nhan sắc luôn giúp ích mà.”

Penelope không bao giờ được xem là xinh đẹp. Thô thì đúng hơn. Vào một ngày đẹp trời thì tạm tạm ngay cả khi diện một chiếc đầm mới. Nhưng không bao giờ là xinh đẹp. Thậm chí ngay cả lúc cô được sắp đặt để trở thành Nữ công tước Leighton, cô cũng không xinh đẹp. Cô chỉ... lý tưởng.

Cô cực ghét vẻ thành thật trong lời nói của Micheal.

Không ai thích bị nhắc cho nhớ rằng một quý cô xinh xắn hơn sẽ vượt trội cô ta về mặt giá trị.

“Ồ, Olivia xinh đẹp, và con bé biết điều đó...”

“Cô ấy có vẻ kiêu diễm đó.”

Cô phớt lờ giọng châm biếm của anh. “Và nó sẽ cần một người đàn ông đối xử với nó cực kỳ cực kỳ tốt. Người có một khoản tiền rất lớn và sẵn sàng chi tiêu để chiều chuộng con bé.”

“Hình như đó chính là điều trái ngược với những gì Olivia cần,”

“Không đâu. Rồi anh sẽ thấy.”

Bà im lặng phủ xuống, và Penelope tự nguyện quay vào hơi ấm của anh, yêu thích cái cách anh chạm vào mình, hơi nóng của anh khiến chiếc xe ngựa trở nên khoan khoái hơn rất nhiều. Đúng lúc chuyển động rung lắc của chiếc xe sắp sửa ru cô vào giấc ngủ thì em lên tiếng. “Còn em?”

Mắt cô vụt mở. “Tôi?”

“Phải. Em đó. Kiểu đàn ông nào sẽ thích hợp với em?”

Cô quan sát tấm chăn nâng lên và hạ xuống trên sát ngực anh khi anh thở nhịp dài, đều đều, trấn tĩnh cô bằng một cách rất lạ.

Em muốn anh thích hợp với em.

Xét cho cùng thì anh là chồng cô. Cũng là lẽ dĩ nhiên nếu cô tưởng tượng rằng anh có thể là một người nào đó hơn là bạn đồng hành thoáng qua. Hơn là một người quen. Hơn một người bạn. Hơn là người đàn ông lạnh lùng, cay độc mà cô gán cho anh. Cô không thấy phiền lòng khi Micheal, người ngồi sát bên cô, đang sưởi ấm cô, chuyện trò với cô.

Đương nhiên là cô không nói ra những điều trên. Thay vào đó, cô nói, “Nó đâu còn quan trọng lắm, đúng không?”

“Nếu trước đó có thì sao?” Anh sẽ không để cô lảng tránh câu hỏi.

Không biết do hơi ấm, sự yên tĩnh, Chuyến hành trình hay chàng trai này, nhưng cô trả lời. “Tôi cho là mình muốn ai đó thú vị, ai đó tốt bụng, người nào đó sẵn lòng chỉ cho tôi...”

Cách để sống.

Nhưng cô không thể nói ra *điều đó*. Anh sẽ cười nhạt tới mức cô muốn nhảy khỏi xe. “Người nào đó để cùng khiêu vũ... người nào đó để cùng cười đùa... một ai đó để quan tâm, chăm sóc.”

Một người nào đó sẽ quan tâm, chăm sóc tôi.

“Người nào đó như hôn phu của em à?”

Cô nghĩ về Tommy, cân nhắc trong một giây phút thoáng qua về việc nói cho Micheal biết người đàn ông vô danh mà anh nhắc tới chính là người bạn họ đã quen biết từ rất lâu rồi. *Đứa con của người đàn ông đã lấy đi tất cả mọi thứ từ*

anh. Nhưng cô không muốn làm anh buồn lòng, không muốn, khi mà họ đang cảm thấy tĩnh lặng và ấm cúng, cô có thể giả vờ như họ rất thích đi cùng với nhau.

Vì vậy thay vào đó, cô thì thầm, “Tôi muốn một ai đó như chồng của mình”.

Anh lặng thinh trong một khoảng thời gian dài, đủ dài để cô tự hỏi liệu anh có nghe thấy cô nói không. Khi đánh liềm ngó lên anh qua hai hàng mi, cô thấy anh đang nhìn chăm chăm vào cô với một ý định đáng lo ngại, đôi mắt nâu lục nhạt của anh gần như hóa sang màu vàng trong ánh sáng mờ dần.

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, cô tưởng có thể anh sẽ hôn cô.

Cô ước gì anh sẽ hôn cô.

Nét ửng đỏ lan mạnh khắp gò má khi cô nghĩ đến điều đó, thế là cô nhanh chóng ngoảnh mặt đi, ngả đầu lại vào ngực anh, nhắm chặt mắt, và mong muốn khoảnh khắc ấy trôi qua - cùng với sự ngu ngốc của mình.

Sẽ không quá tồi tệ nếu họ thật sự hợp nhau.

CHƯƠNG TÁM

M thân mến,

Chỉ là một bức thư ngắn gọn của ngày hôm nay để nói cho ngài biết tất cả chúng em đều đang nghĩ về ngài, và em là người nghĩ đến ngài nhiều nhất. Em đã xin phép cha liệu tụi em có thể đến Eton chơi không, và tất nhiên ông bảo việc đó không hợp khuôn phép, bởi vì chúng ta không phải là gia đình. Thật tình, chuyện này thật ngớ ngẩn. Ngài lúc nào cũng như người nhà, giống những em gái của em. Nhất định giống như người nhà thân thiết hơn cả dì Hester của em.

Tommy sẽ về nhà vào kỳ nghỉ hè. Em đang cầu mong và hy vọng rằng ngài cùng sẽ tham gia với tụi em.

Mãi mãi - P

Trang viên Needham, tháng Năm, 1816

Không hồi âm

Vào buổi tối của ngày cưới, Bourne rời khỏi ngôi nhà gần như ngay lập tức sau khi đưa người vợ mới cưới vào trong và đi thẳng tới Thiên Thần Sa Ngã.

Sẽ là dối trá nếu như anh nói mình không cảm thấy đại loại như một thằng ngu xuẩn vì tự nhiên bỏ rơi cô ngay tức khắc, trong một ngôi nhà lạ hoắc cùng đội ngũ gia nhân lạ hoắc và không có gì quen thuộc, nhưng anh chỉ có một mục tiêu bất di bất dịch, và đạt được nó càng nhanh thì mọi chuyện sẽ càng tốt đẹp.

Anh sẽ gửi thông báo về cuộc hôn nhân của họ đến tờ *Thời báo*, lo liệu cho các tiểu thư nhà Marbury kết duyên, và báo thù.

Anh không có thời gian dành cho người vợ mới cưới của mình.

Chắc chắn anh không có thời gian cho những nụ cười dịu dàng, mồm miệng lém lỉnh và cách cô nhắc nhở anh về mọi thứ mà mình đã đánh mất. Về toàn bộ những việc mà anh đã quay lưng bỏ lại.

Cuộc đời anh không có chỗ cho những cuộc trò chuyện giữa họ. Không có cơ gì để quan tâm đến những lời cô nói. Không có lý do gì để thấy cô thú vị hay để quan tâm dù chỉ một chút đến cảm nghĩ của cô về các em gái mình, hoặc cách cô đương đầu với vụ hủy hôn của mình, giờ đây những năm tháng đó đã qua rồi.

Và nhất định trong cuộc sống của anh không có chỗ cho ước mong giết chết gã đã phá vỡ cuộc đính hôn, và khiến cô tự ti về bản thân cũng như giá trị của mình.

Việc cô đặt những bông hoa lên mộ của cha mẹ anh vào dịp Giáng sinh cũng không quan trọng với anh.

Duy trì thái độ xa cách với cô là điều cốt yếu - khoảng cách ấy sẽ thiết lập các giới hạn cố định trong cuộc hôn nhân của họ, cụ thể là, anh sẽ tiếp tục cuộc sống của mình, và cô cũng sẽ tự tạo lập cuộc sống cho riêng cô, mặc dù về những lý do cá nhân, họ sẽ cùng nhau chăm lo cho hôn nhân của các em gái cô.

Vì vậy, anh bỏ rơi cô với đôi mắt ngái ngủ và nhả nhó trong chiếc áo choàng đi đường rồi hướng đến Thiên Thần, gắng sức lờ đi chuyện cô đang trợ trợ một mình ngay vào đêm tân hôn, và việc đó có khả năng anh sẽ bị tra tấn đến cùng cực vì đã bỏ mặc cô ở đó.

Bốn tiếng đồng hồ trong một chiếc xe ngựa, và anh đã trở nên quá mềm lòng với cô.

Anh hít thở sâu, tận hưởng không khí buổi tối ẩm thấp giá lạnh, làn sương mù dày đặc của tháng Giêng khi lần đường từ Mayfair đến đường Regent, nơi một toán những kẻ bán ma túy vẫn lảng vảng trong ánh sáng đang mờ dần, nhổm dậy ra khỏi màn sương cho đến khi chỉ cách anh một sai tay. Bọn họ không nói một câu nào với anh, những bản năng được tôi luyện hoàn hảo mách bảo họ rằng anh không thêm quan tâm đến việc mua những gì họ đang bán. Thay vì thế, họ biến mất dần cũng nhanh chóng như khi họ xuất hiện. Bourne đi tiếp về phía trước, tiến đến tòa nhà cao lớn bằng đá ở chỗ đất cao nhất khu St. Jame's.

Câu lạc bộ vẫn chưa mở cửa, và khi lui qua cánh cổng vào dành cho các chủ sở hữu để hướng tới tầng trệt của sòng bạc, anh cảm thấy biết ơn vì không có khách khứa trong căn phòng rộng rãi thênh thang này. Những chiếc đèn măng sông được thấp sáng xung quanh nền nhà, và vài người hầu gái đang hoàn tất công việc trong ngày - cọ rửa thảm, đánh bóng các đế nệm, và phủ bụi những bức họa được lồng vào khung treo trên tường.

[©STE.NT](#)

Bourne băng ngang đến giữa sàn nhà, dừng ở đó một lúc lâu để ngắm nghía nơi này - nhà của anh trong năm năm vừa qua.

Hầu hết các buổi chiều, anh là người đến Thiên Thần Sa Ngã đầu tiên trong số các chủ sở hữu, và anh thích điều đó. Anh yêu sự yên ắng của sông bạc vào giờ đó, khoảng thời gian tĩnh mịch trước khi những người chia bài tới để kiểm tra trọng lượng của xúc xắc, dầu mỡ trong các trục quay bánh xe, tính trơn trượt của các lá bài, chuẩn bị cho đám đông thiên hạ sẽ bu vào như châu chấu và khiến căn phòng tràn ngập những tiếng hò hét, cười nói huyên thuyên.

Anh thích câu lạc bộ trống rỗng về tất cả mọi thứ, ngoại trừ tiềm năng phát triển.

Ngoại trừ sức cảm dỗ.

Anh đưa tay vào trong túi áo ghi-lê, mò mẫm tìm bùa hộ mệnh lúc nào cũng nằm ở đó, đồng tiền nhắc anh nhớ rằng chính sức cảm dỗ chứ không phải điều gì khác đã luôn duy trì những cái bàn trong tình trạng chật ních người.

Rằng chính sức cảm dỗ gây tán gia bại sản.

Rằng người ta không liêu lĩnh cuộc những gì họ không thể để mất.

Đồng tiền không ở đó. Một lời nhắc nhở khác về người vợ không mong muốn của mình.

Anh đến bàn chơi rulet, quét những ngón tay dọc theo tay cầm bằng bạc nặng trĩu của bánh xe rồi quay, cho các màu sắc cùng chạy quanh hết tốc lực và hoàn toàn lôi cuốn đám mê lạc thú, trong khi với tay lấy quả bóng bằng ngà mà rất nhiều niềm hy vọng đã được đặt vào nó, và tiêu tan. Với một cú ném nhanh gọn, giàu kinh nghiệm bằng cổ tay, anh cho quả bóng quay tròn trong đường rãnh, yêu thích âm thanh của ngà ma sát với kim loại, cách nó làm cả cơ thể anh rung mình vì kích thích, âm thanh ấy toát lên vẻ mượt mà vô cùng, và cũng tội lỗi vô cùng.

Màu đỏ.

Lời thì thầm tự nhiên vang vọng qua anh, không thể ngăn lại được.

Không có gì đáng ngạc nhiên cả.

Anh xoay người đi trước khi bánh xe quay chậm lại, trước khi trọng lực và ý trời kéo quả bóng xuống chỗ của nó.

“Cậu đã về.”

Ở phía bên kia căn phòng, cánh cửa dẫn vào dãy phòng rọi bóng dáng đứng của nhân viên kế toán, Cross, đối tác thứ tư trong Thiên Thần Sa Ngã. Cross lo

việc tiền bạc, tài chính của câu lạc bộ, đảm bảo mỗi đồng bay qua cửa sòng bạc đều được kiểm tra, ghi chép lại đàng hoàng. Anh ta là bậc thiên tài về các con số, nhưng không hề ra vẻ mà cũng chẳng sống như một người có khả năng tài chính vô song, mặc dù anh ta đúng là người như thế.

Anh ta cao ráo, hơn Micheal đến mười lăm centimet, cao hơn cả Temple. Nhưng trong khi Temple có kích thước cỡ một ngôi nhà nhỏ thì Cross lại cao dong dỏng và thon gọn, mang những đường nét góc cạnh và khỏe mạnh. Bourne hiềm khi thấy anh ta ăn, và phần lõm sâu hoắm bên dưới đôi mắt cho thấy dấu hiệu của việc mất ngủ nhiều ngày.

“Cậu tới đây sớm nhỉ.”

Cross xoa xoa một bàn tay khắp quai hàm chưa được cạo khi nghe lời nói ấy. “Thực ra là trễ đó.” Anh ta nhích người sang bên, để một phụ nữ xinh đẹp đi ra khỏi căn phòng phía sau mình. Cô ta nhoẻn miệng cười e lệ với Bourne trước khi kéo mũ trùm đầu to lớn của áo choàng lên để che mặt.

Bourne dõi theo người phụ nữ vội vã đi ra công vào của câu lạc bộ, vụt một cái đã lao thẳng ra ngoài, trước khi quay lại nhìn vào ánh mắt Cross. “Tôi thấy cậu đã làm việc cật lực.”

Một bên miệng Cross nhếch lên trước câu nói đó. “Cô ta giỏi với sổ sách kế toán.”

“Tôi cho là vậy.”

“Chúng tôi không nghĩ rằng cậu quay về nhanh như thế.”

Anh cũng không nghĩ mình sẽ trở về nhanh như thế. “Mọi chuyện đã diễn biến theo một chiều hướng hơi khác chút xíu.”

“Chiều hướng tốt lên hay xấu đi?”

Tiếng vang của những lời thề nguyện hôn ước khi nói với Penelope khiến anh căng thẳng. “Tùy thuộc vào quan niệm của cậu về tình huống này.”

“Tôi hiểu rồi.”

“Tôi nghi ngờ việc cậu hiểu đấy.”

“Falconwell?”

“Của tôi.”

“Cậu đã cưới cô ấy?”

“Rồi.”

Cross khẽ huýt sáo một tiếng kéo dài. Bourne hoàn toàn đồng ý.

“Cô ấy đang ở đâu?”

Quá gần. “Ở ngôi nhà trong thành phố.”

“Ngôi nhà trong thành phố *của cậu* ư?”

“Tôi không nghĩ đem cô ấy đến đây là phù hợp.”

Cross im lặng một lúc lâu. “Tôi thú nhận mình rất nóng lòng muốn gặp người phụ nữ đã không tháo chạy khi xem xét kỹ chuyện kết hôn với anh chàng Bourne lạnh lùng, tàn nhẫn.”

Cô đã không được lựa chọn.

Làm gì có Penelope chịu kết hôn như đã hứa nếu anh không bắt cô tới chỗ cha sở giáo khu. Nếu cô có thêm thời gian để suy nghĩ thông suốt. Anh không thuộc kiểu người như cô, mà lỗ mắng và cáu giận, không có hy vọng về việc có thể quay lại thế giới nơi anh đã chào đời. Nơi mà *cô đã* chào đời.

Penelope... cô đứng đắn và gia giáo, thích hợp với cuộc sống trong thế giới đó. Còn thế giới này - đầy rẫy cờ bạc, thói rượu chè be bét, tình dục và tệ hơn nữa - sẽ dọa cô sợ chết khiếp. *Anh* sẽ dọa cô sợ chết mất.

Nhưng cô đã yêu cầu được thấy nó.

Và vì thế anh sẽ chỉ cho cô thấy.

Tại vì anh không thể cưỡng lại sức cám dỗ về việc cô sa đọa. Nó quá đổi hấp dẫn. Quá phấn khởi.

Cô không biết mình đã yêu cầu điều gì. Cô tưởng phiêu lưu là một cuộc dạo chơi khuya trong khu rừng quanh gia trang thuở ấu thơ. Nhưng khu vực chính của Thiên Thần vào bất cứ đêm nào cũng sẽ khiến cô rơi vào trạng thái cuồng loạn.

“Chiều hướng?”, Cross nói khi đang dựa lưng vào tường, khoanh tay trước ngực. “Cậu nói nó không tiến triển như đã định.”

“Tôi cũng đã đồng ý chọn chồng cho các em gái của cô ấy nữa.”

Cross nhượng mày. “Bao nhiêu cô em gái?”

“Hai người. Dễ ợt, tôi nghĩ vậy.” Anh bắt gặp cái nhìn xám xịt nghiêm trang của Cross. “Cậu nên biết đây là một cuộc hôn nhân vì tình yêu. Chúng tôi đã kết hôn sáng nay. Tôi không thể chịu được việc phải rời khỏi cô ấy thêm một giây phút nào nữa.”

Cross chỉ mất một giây để hiểu ra ý nghĩa của lời nói dối đó. “Bởi vì hai người rất mực yêu nhau.”

“Chính xác.”

“Sáng nay”, Cross phân tích từ ngữ. Bourne quay đi và đặt sát lòng bàn tay lên mặt bàn chơi rulet, ấn chặt chúng vào tấm vải xanh nhung sang trọng. Biết chuyện gì sắp đến ngay cả trước khi lời nói được thốt ra. “Cậu đã bỏ cô ấy một mình trong đêm tân hôn.”

“Phải.”

“Cô ta xấu lắm à?”

Không.

Trông cô thật lộng lẫy khi vật lộn trong niềm đam mê. Anh muốn đặt cô xuống giường và biến cô thành của mình. Ký ức về giây phút cô quần quai trước mặt anh ở trang viên Falconwell làm anh phải di chuyển vì xoay sở với việc bị chiếc quần ống túm siết chặt.

Anh cọ một bàn tay khắp mặt trước lời nói dối. “Tôi cần một khoảng thời gian trong võ đài với Temple.”

“À. Tôi hiểu, đúng là cô ta xấu rồi.”

“Không phải vậy đâu.”

“Vậy thì có lẽ cậu nên trở về nhà và tận hưởng đêm tân hôn với người phụ nữ mà cậu yêu vô cùng nồng thắm như thế. Kể cả ông trời cũng biết trải nghiệm này lý thú hơn là bắt Temple cho cậu té đập mông trên võ đài.”

Cho dù cậu đáng bị nện một trận.

Trong một khắc thoáng qua, Bourne cân nhắc về lời nói đó. Hình dung những việc sẽ diễn ra nếu anh quay về nhà và tìm cô vợ ngây thơ của mình. Tưởng tượng chuyện sẽ như thế nào khi đặt cô nằm xuống giường và khẳng định quyền

sở hữu, khi biến cô thành của mình. *Khi cho cô thấy cuộc phiêu lưu mà cô còn không biết mình đã yêu cầu.* Mái tóc mượt óng như tơ của cô sẽ dính chặt vào bộ râu lởm chởm trên cằm anh, đôi môi căng mọng hé ra rồi buông một tiếng thở dài khi anh vuốt ve làn da mềm mại của cô, và cô sẽ thét lên trước khoái cảm mà anh khơi gợi.

Đó là một cảm dỗ mạnh mẽ, tuyệt vời.

Nhưng Penelope sẽ không đơn giản chấp nhận những trải nghiệm mình được trao. Cô sẽ đòi anh thêm nữa. Hơn những gì anh sẵn lòng cho đi.

Anh hướng ánh nhìn trở lại bánh xe của trò rulet, bị kéo miết đến vị trí của quả bóng trắng nho nhỏ.

Màu đen.

Dĩ nhiên rồi.

Anh xoay người lại. “Còn nữa.”

“Lúc nào chả thế.”

“Tôi đã đồng ý trở lại xã hội.”

“Trời đất. Tại sao?”

“Các cô em gái cần được gả chồng.”

Cross chửi thề, vẻ kinh ngạc hiện ra chỉ trong một từ xấu xa. “Needham đã thương lượng việc tái nhập của cậu ư? Tài tình thật.”

Bourne không kể sự thật rằng chính vợ anh đã thương lượng các điều kiện trước. Cực kỳ thành công. Thay vào đó, anh nói, “Ông ta có thông tin sẽ phá hủy cuộc đời Langford.”

Cross giương mắt. “Sao có thể chứ?”

“Chúng ta đã không tìm đúng chỗ.”

“Cậu có chắc nó...”

“Nó sẽ tiêu diệt lão.”

“Và Needham sẽ đưa nó cho cậu sau khi các con gái của ông ta được gả chồng?”

“Không tốn nhiều thời gian đâu. Dường như một trong số họ sắp bước vào giáo đường với Castleton rồi.”

Cross nhướn mày. “Castleton là một tên đàn độn.”

Bourne khẽ nhún một bên vai bằng vẻ không chắc chắn. “Anh ta không phải quý tộc đầu tiên cưới một người phụ nữ thông minh hơn. Cũng sẽ không phải là người cuối cùng.”

“Cậu có cho phép cô em gái chưa chồng của mình lấy anh ta không?”

“Tôi làm gì có đứa em gái chưa chồng nào.”

“Đối với tôi có vẻ như bây giờ cậu có hai cô rồi đó.”

Bourne nhận ra Cross đang trách khéo mình... và hiểu điều anh ta đang nói. Biết rằng kết hôn với Castleton sẽ trói buộc bất kỳ người phụ nữ thông minh nào vào một cuộc sống buồn tẻ.

Và Penelope sẽ đau khổ khi biết thêm một đứa em gái của mình bị tác thành vào một cuộc hôn nhân tệ hại. *Tôi không tự lừa phỉnh khiến bản thân nghĩ rằng các em gái tôi có thể tìm thấy tình yêu, nhưng chúng có thể được hạnh phúc, phải không?*

Anh mặc kệ tiếng vọng ấy. “Chuyện cũng gần xong rồi. Nó đưa tôi tới gần Langford thêm một bước. Tôi không định dừng việc đó lại đâu. Với lại, đa số phụ nữ thuộc tầng lớp quý tộc đều phải chịu đựng chồng của họ hết.”

Cross nhướn một bên lông mày. “Cậu phải thừa nhận... cuộc hôn nhân với Castleton sẽ đại loại như một cửa nợ khôn khổ. Đặc biệt là đối với một quý cô trẻ hy vọng được, nói sao nhỉ, chuyện trò. Cậu nên giới thiệu cô ấy với người nào khác đi. Người nào có khả năng suy nghĩ ấy.”

Tới lượt Bourne nhướn một bên lông mày. “Cậu đang đề nghị được giúp đỡ à?”

Cross phóng tia nhìn qua anh. “Nhất định phải có một người nào đó.”

“Vì sao phải tìm kiếm người nào khác khi có sẵn Castleton ở đây rồi?”

“Cậu đúng là một tên khôn lạnh lùng.”

“Tôi làm việc cần phải làm. Không chừng cậu đang trở nên yếu mềm đấy.”

“Còn cậu thì vẫn cứng đầu như trước.” Khi Bourne không đáp trả, anh ta tiếp tục nói. “Cậu có thể nhận được vài lời mời mà không cần sự trợ giúp, nhưng về phần còn lại, việc quay lại xã hội một cách đích thực, cậu sẽ cần đến Chase. Đó là cách duy nhất mở khóa tất cả cánh cửa cậu cần.”

Bourne gật đầu một cái, đứng thẳng người, hít vào thật sâu vào cần thận chỉnh đốn lại ống tay áo choàng dài. “Chà, thế thì tôi phải đi tìm Chase thôi.” Anh nhìn vào ánh mắt xám của Cross. “Cậu sẽ bắt đầu lan truyền tin là...”

Cross gật đầu. “Cậu đã bị tình yêu hạ gục.”

Bourne do dự một giây rồi gật đầu.

Cross thấy được điều đó. “Cậu sẽ phải làm thật tốt chuyện đó nếu muốn người ta tin mình.” Bourne quay người đi, mặc kệ câu nói đó cho đến khi Cross gọi anh lại. “Còn một việc nữa. Nếu vụ trả thù của cậu dựa vào cuộc hôn nhân và danh tiếng không chút tì vết của mình thì cậu sẽ muốn nhanh chóng bảo vệ cả hai thứ đó an toàn.”

Bourne chợt nhíu mày. “Cậu đang nói gì vậy?”

Cross cười khẩy. “Tôi chỉ đơn thuần đang gợi ý cậu nên bảo đảm rằng cô vợ mới của mình sẽ không có nguyên cớ gì để hủy bỏ hôn nhân hết. Đưa cô ta lên giường đi, Bourne. Nhanh lên.”

Bourne không có dịp trả lời, vì tình hình xảy ra một vụ náo động ở lối vào chính của câu lạc bộ, phía bên kia cánh cửa bản rộng bằng gỗ sồi đang khép hờ. “Ta cóc thềm màng đến chuyện không phải là thành viên. Các người hãy để ta gặp hẳn, hoặc ta sẽ biến nó thành mục đích của đời mình và phá hủy nơi này... cùng các người nữa.”

Bourne nhìn Cross, và người đàn ông cao hơn vô tư nói, “Cậu có bao giờ để ý thấy là với cùng một lời hứa hẹn, nhưng chẳng bao giờ xuất phát từ người nào đủ dũng mãnh để thực hiện nó cả?”

“Người bạn của cậu có chồng không vậy?”

Mặt Cross trở nên lạnh như tiền. “Đó là vũng bùn mà tôi không đại gì chơi đùa.”

“Thế thì không phải gặp cậu rồi.” Bourne đi tới cửa rồi mở ra, thấy Bruno cùng Asriel, hai người gác cửa của sòng bạc, đang giữ chặt một người đàn ông có

chiều cao và dáng vóc trung bình áp mặt vào tường. “Các quý ông”, anh kéo dài giọng. “Hai người vừa tìm thấy gì đây?”

Asriel quay sang anh. “Hắn đi theo ngài.”

Khi nghe câu đó, người đàn ông bắt đầu vật lộn kháng cự ra trò. “Bourne! Anh sẽ tiếp tôi ngay bây giờ, hoặc gặp nhau vào lúc bình minh.”

Anh nhận ra giọng nói này.

Tommy.

Lần cuối cùng Bourne gặp Tommy Alles đã chín năm rồi, kể từ cái đêm mà cha cậu ta vô cùng thích thú cuỗm đi tất cả mọi thứ anh sở hữu. Kể từ khi Tommy chọn gia tài thừa kế - *gia tài của Bourne* - hơn là chọn bạn của mình.

Chín năm trời, ấy thế mà anh vẫn cảm nhận rõ nỗi cay đắng của sự phản bội trước việc người *bạn* ấy quay lưng lại với mình. Trước việc cậu ta dính líu đến việc làm của cha mình.

Anh đáp, “Đừng tưởng dù chỉ một giây, rằng tôi sẽ không vui sướng mà gặp cậu lúc bình minh đâu nhé. Thực ra, nếu tôi là cậu thì tôi sẽ suy nghĩ thật kỹ càng trước khi đưa ra lời đề nghị.”

Tommy ngoảnh đầu, lúc này đang bị áp vào bức tường bọc nhung và nhìn về phía Bourne. “Bảo những tên chó săn của anh ra chỗ khác đi.”

Asriel gầm gừ sâu trong cổ họng, còn Bruno thì ép Tommy dính chặt vào tường. Khi nghe tiếng gầm gừ của anh ta, Bourne nói, “Cẩn thận nào, họ không thích cách hành xử bất lịch sự đâu.”

Một cánh tay bị đưa lên cao giữa hai vai, và Tommy nhăn mặt. “Đây không phải là trận chiến của họ. Mà là của anh.”

Needham hẳn đã cảnh báo Tommy về các kế hoạch của Bourne và thỏa thuận giữa họ. Không còn lý do nào khác có thể mang con trai của Langford đến đây và đối mặt với Bourne và cơn nóng giận của anh ngoài điều đó. “Thứ cậu tìm kiếm không có ở đây đâu.”

“Tôi cực kỳ mong rằng cô ấy không có ở đây.”

Cô ấy.

Và chỉ một từ đó thôi, mọi thứ trở nên sáng tỏ.

Tommy không đến vì tờ chứng thư của Needham. Thậm chí cũng không biết nó có tồn tại.

Cậu ta đến vì Penelope.

Vì Falconwell.

“Buông cậu ta ra đi.”

Ngay khi được thả ra, Tommy nhún vai trong chiếc áo choàng và ném nhanh một cái nhìn căm ghét vào hai người đàn ông. “Cảm ơn.” Bruno và Asriel nhưng không rời khỏi khoảng trống chật chội, giữ nguyên tư thế sẵn sàng lao vào tiếp cứu ông chủ nếu anh cần.

Bourne lên tiếng trước. “Tôi sẽ nói rõ. Tôi đã cưới Penelope sáng nay vì việc đó biến Falconwell thành của tôi. Cả cậu và cha cậu đều sẽ không được động tới nó. Thật ra, nếu tôi phát hiện ai trong hai người dám đặt chân lên mảnh đất đó lần nữa, tôi sẽ cho người bắt giữ vì tội xâm phạm đất.”

Tommy đưa tay chùi dọc theo một bờ môi phình ra rồi bật cười, âm thanh trống rỗng và chẳng biểu lộ chút gì hài hước. “Anh tưởng tôi không biết anh xuất hiện vì nó sao? Tôi biết anh sẽ làm bất cứ chuyện gì cần thiết để đòi lại nó ngay giây phút nó không còn nằm trong tầm kiểm soát của cha tôi. Chứ không thì vì sao anh nghĩ tôi lại tìm cách cưới cô ấy trước?”

Lời nói vang dội qua căn phòng nhỏ, và Bourne rất biết ơn vì ánh sáng mờ mờ đã che giấu vẻ ngạc nhiên của anh.

Tommy là tên hôn phu đó.

Đáng lẽ anh phải nhận ra, đương nhiên là thế rồi. Lẽ ra anh phải hình dung ra Thomas Alles vẫn còn ở trong thế giới của Penelope. Trong cuộc đời cô. Lẽ ra phải biết rằng hắn sẽ cố giành được Falconwell cho bằng được ngay lúc nó bị loại khỏi gia tài thừa kế của hắn.

Vì vậy hắn mới cầu hôn cô, và cô đã đồng ý, cô bé khờ khạo, hắn lúc đó cô tưởng mình yêu hắn - chàng trai mà cô đã làm bạn suốt một thời gian dài. Không phải đó là điều các cô gái ngốc nghếch mơ mộng sao? Được kết hôn với anh chàng họ quen biết từ thuở nhỏ? Người bầu bạn bình thường, thân thiện, người bạn có đủ sức che chở, người không bao giờ đòi hỏi bất cứ điều gì ngoài tiếng cười?

“Vẫn còn bị ràng buộc vào hầu bao của cha à, Tom? Phải tẩu thoát và cưới một cô gái để tự kiếm một điều trang cho riêng mình sao? *Điền trang của tôi?*”

“Nó không phải của anh cả thập kỷ rồi”, Tommy nạt lại. “Và anh không xứng đáng có nó. Anh không xứng đáng có cô ấy.”

Một ký ức chợt hiện về. Anh, Tommy, và Penelope trong một chiếc thuyền con có mái chèo ngay giữa mặt hồ ở Falconwell. Tommy đứng chênh vênh trên mũi thuyền, tự xưng là một thuyền trưởng vĩ đại, Penelope thì tươi cười, mái tóc vàng nhạt tỏa sáng óng ánh dưới ánh trời chiều, mọi sự chú ý đều đổ dồn vào cậu bé còn lại.

Bourne vừa nhìn cô vừa chụp lấy hai bên cạnh thuyền, lắc mạnh nó một lần, hai lần, ba lần, Tommy mất thăng bằng và ngã xuống hồ cùng một tiếng thét. *Tommy!* Penelope hét lên, vội vã lao đến mép thuyền khi cậu ta ngoi lên mặt nước, vừa cười vừa thở hổn hển hớp lấy không khí. Cô ngoái cổ lại nhìn, tập trung toàn bộ ánh mắt trách móc vào Bourne. *Việc đó thật ác quá.*

Anh dập tắt ký ức ấy, hướng sự chú ý trở về hiện tại, quay về với anh chàng Tommy đang lung lay chực ngã một lần nữa. Anh nên hài lòng vì mình đã giết thêm được một thứ từ tay Tommy, nhưng lại không cảm thấy thực sự vui thích, mà là thịnh nộ.

Điên tiết vì Tommy đã gần như suýt có được những gì thuộc về anh. Falconwell. *Penelope.* Anh nheo mắt. “Dù sao đi nữa, cả mảnh đất và vị tiểu thư ấy đều là của tôi. Cậu và cha cậu đã quá chậm chân.”

Tommy tiến một bước về phía anh, vươn thẳng người, để xứng tầm với Bourne. “Chuyện này không liên quan gì đến Langford hết.”

“Đừng tự lừa phỉnh mình chứ. Mọi thứ trong chuyện này đều liên quan đến Langford. Cậu tưởng lão không cho rằng tôi sẽ theo Falconwell đến tận cùng ngay lúc Needham đoạt được nó sao? Dĩ nhiên là lão đoán ra được. Và lão hẳn cũng biết rằng tôi sẽ không dừng lại cho đến khi hủy hoại được lão.” Anh ngừng lại, chăm chú nhìn người đã từng là bạn anh. “Và hủy hoại luôn cả cậu nữa.”

Điều gì đó chợt hiện ra trong ánh mắt Tommy, điều gì đó giống như thông cảm. “Anh sẽ rất thích thú với việc đó, tôi không nghi ngờ gì. Cũng thích thú với việc phá hủy luôn cuộc sống của cô ấy.”

Bourne khoanh tay lại trước ngực. “Mục tiêu của tôi rất rõ ràng - Falconwell và trả thù cha cậu. Việc cậu và Penelope cản trở những chuyện đó quả thực là

không may.”

“Tôi sẽ không để anh làm tổn thương cô ấy.”

“Cao cả quá nhỉ. Cậu sẽ làm gì đây, lòng sục ráo riết để tìm cho ra cô ấy ư? Cậu định làm hiệp sĩ Lancelot đến giải cứu Guinevere sao^[1]? Nói tôi nghe, ông ta cũng là con hoang à?”

[1] Lancelot là hiệp sĩ tài ba trong Hội Bàn Tròn và là người thân tín nhất của Vua Authur. Nhưng ông đem lòng yêu mến hoàng hậu xinh đẹp Guinevere. Mối quan hệ tình cảm giữa Lancelot và Guinevere bị Authur khám phá ra và nhà vua tuyên án xử Guinevere trên giàn hỏa về tội ngoại tình. Lancelot phá nhà tù để cứu Guinevere và do đó trở nên xung khắc với nhà vua.

Tommy trở nên bất động trước lời lẽ ấy. “Vậy ra đó là kế hoạch của anh - phá hủy cuộc đời cha tôi bằng cách phá hủy cuộc đời tôi.”

Bourne nhướng một bên mày. “Gia tài của lão trả lại cho tôi. Hủy hoại con trai của lão để trả cho con trai của cha tôi.”

“Anh hoàn toàn sai lầm nếu tưởng rằng ông ta có lúc nào đó nghĩ về tôi như một đứa con trai thân yêu của lòng mình.” Câu nói nghe có vẻ thành thật, bởi trong suốt thời niên thiếu của họ, Langford chưa từng nói những lời tử tế với Tommy bao giờ. Lão ta là một người đàn ông lạnh lùng, tàn nhẫn.

Bourne không còn quan tâm nữa. “Quan trọng không phải là lão nghĩ gì. Vấn đề là cả thế giới nghĩ gì cơ. Không có cậu, lão đêch có gì đâu.”

Tommy ngậy người chùng hững, quai hàm bạnh ra, một nét tương đồng gợi nhớ về cậu bé năm xưa. “Anh là một kẻ vô lại. Tôi là một quý ông. Người ta sẽ không bao giờ tin anh đâu.”

“Họ sẽ tin khi tôi đưa ra chứng cứ.”

Đôi lông mày của Tommy nhíu lại. “Làm gì có chứng cứ nào.”

“Cậu cứ việc kiểm tra giả định đó.”

Tommy nghiêng rặng và tiến một bước về phía trước, con tức giận đẩy cậu ta tới gần Bourne, nhưng anh đã né kịp một đòn trước khi Bruno bước ra từ trong bóng tối để ngăn chặn cuộc ẩu đả khó tránh. Hai người đàn ông ngó chăm chăm vào cánh tay chắc nịch như hộ pháp đang khoanh vào nhau của tay vệ sĩ. Tommy hỏi, “Anh muốn gì ở tôi?”

“Cậu không có thứ gì mà tôi muốn cả.” Bourne tạm ngừng, để sự im lặng chọc tức kẻ thù của mình. “Tôi có Falconwell, rửa được hận và Penelope. Còn cậu

chẳng có gì.”

“Cô ấy là của tôi trước khi thuộc về anh”, Tommy nói, đầy giận dữ. “Suốt bao năm qua vắng anh... cô ấy vẫn còn có tôi. Và khi cô ấy nhận ra được anh là ai... anh đã trở thành con người thế nào... cô ấy sẽ lại nương cây vào tôi thôi.”

Bourne căm ghét khi nghĩ đến việc Tommy và Penelope vẫn duy trì tình bạn với nhau, ngay cả sau khi anh đánh mất mọi thứ, thậm chí sau khi anh không thể quay trở về Surrey và phục hồi vị trí của mình - chỗ thứ ba trong mối quan hệ giữa ba người họ. “Cậu gan lắm khi dám hăm dọa tôi.” Anh nhìn sang Bruno. “Tiễn hẳn ra cửa.”

Tommy giằng ra khỏi cánh tay nắm chặt của người đàn ông to lớn. “Tôi có thể tự mình đi ra.” Anh bước ngang qua cánh cửa bên ngoài, đứng chân chừ ở đó chỉ trong tích tắc trước khi quay lại nhìn vào ánh mắt Bourne. “Trả cô ấy về Surrey đi Micheal. Trước khi anh hủy hoại cô ấy bằng cơn giận và lòng thù hận của mình.”

Bourne muốn bác bỏ giả thiết ấy. Nhưng anh không phải tên ngốc. Tất nhiên anh sẽ phá hủy đời cô. Vì đó là việc anh đã làm. “Nếu tôi là cậu, tôi sẽ lo việc bảo vệ danh tiếng của mình hơn là bảo vệ vợ tôi đấy. Bởi vì khi tôi xong việc với cha cậu thì cậu sẽ không thể nào chường mặt ra ở London được đâu.”

Khi Tommy đáp lại, giọng cậu ta đánh thép, mang vẻ cương nghị mà Micheal không nhận ra từ cậu bé mình từng quen biết. “Tôi không tự lừa phỉnh bản thân tin rằng tôi có thể bảo vệ chính mình khỏi vụ bê bối anh dự định gây ra, nhưng sẽ làm mọi thứ có thể để đả đảo lại anh - mọi thứ có thể để bảo vệ Penelope. Để nhắc cô ấy nhớ lại đã từng có một thời các bạn của cô ấy sẽ làm bất cứ việc gì để giữ cho cô ấy không bị tổn hại.”

Bourne nhướng một bên lông mày. “Hình như cậu đã thất bại trong chuyện đó, phải không?”

Nỗi ân hận vô tình vụt hiện ra trên khuôn mặt Tommy. “Phải. Nhưng nó đáng ra không bao giờ là vai trò của tôi.”

Nếu anh cho phép, thì lời nói đó sẽ gây cảm giác đau nhói. Nhưng thay vì thế, anh mĩa mai, “Cứ yên tâm đi Tom, chí ít thì cô ấy sẽ không phải lo đương đầu với vụ bê bối của cậu khi tôi cho đăng tin lên các trang báo.”

Tommy quay người lại, ánh mắt thấu hiểu tìm kiếm cái nhìn của Bourne trong bóng tối trước khi cất lời từ biệt. “Đúng vậy, cô ấy sẽ không phải chịu trách

nhiệm về vụ bê bối... nhưng cô ấy sẽ hối hận vì đã kết hôn với anh. Đừng ngờ vực chuyện đó.”

Anh không hề ngờ vực dù chỉ chút ít.

Cánh cửa nặng trĩch đóng lại sau lưng Tommy, còn Bourne quay đi khỏi âm thanh ấy, nổi tức giận, cơn bực bội và thứ gì khác - thứ gì đó anh không muốn xác định rõ - đang chạy xuyên qua cơ thể.

CHƯƠNG CHÍN

M thân mến,

Em đang viết thư cho ngài trong một chiếc xe ngựa, nơi mà em đã dành sáu ngày vừa qua cùng với bốn đứa em gái và mẹ di chuyển một cách chậm chạp qua miền Bắc nước Anh đến thăm dì Hester (Ngài sẽ nhớ ra dì ấy từ bức thư trước của em). Em không thể hình dung được người La Mã bị cái gì mà lại hành quân về phía Bắc để xây dựng tường thành Hadrian^[1]. Chắc họ không có chị em gái, hoặc đã chẳng thể sống sót mà đến được Tuscany.

[1] Đây là pháo đài bằng đá và gỗ được xây dựng vào đế chế La Mã trong thời gian cai trị của vua Hadrian năm 122, là biểu tượng cho sức mạnh quân đội của hoàng đế La Mã lúc bấy giờ. Đây là một công sự phòng thủ bằng đá và than bùn, được xây dựng dọc theo chiều dài miền Bắc nước Anh nhằm bảo vệ khu vực phía Nam trước những cuộc tấn công của các bộ lạc từ Scotland, như dân tộc Pict.

P - Kiên trì đợi ngài

Nơi nào đó trên đường Great North, tháng Sáu, 1816

Không hồi âm

Anh đã bỏ rơi cô

Phải mất đến mười lăm phút, đầu óc Penelope mới bắt đầu minh mẫn trở lại. Cô đứng như trời trồng ở lối vào ngôi nhà London của Micheal, cùng với mấy đồng đồ đạc cá nhân của mình.

Anh đột nhiên bỏ rơi cô, ngay tức thì, chỉ bằng một câu đơn giản, “Tạm biệt”.

Cô nhìn chằm chằm vào cánh cửa đồ sộ bằng gỗ sồi nơi anh đã đi qua để ra khỏi ngôi nhà lâu hơn cô dám thừa nhận. Cô đánh vật với vài sự thật máu chót.

Anh đã bỏ rơi cô.

Vào đêm đầu tiên của cô ở ngôi nhà London của anh.

Mà thậm chí cũng không thèm giới thiệu cô với các gia nhân trước khi bỏ đi.

Vào đêm tân hôn của họ.

Cô không muốn suy nghĩ quá kỹ về chi tiết đó.

Thay vì thế, cô tập trung vào việc đứng im như phỗng tại tiền sảnh trong ngôi nhà của chồng mình, chẳng có bạn đồng hành nào ngoài hai người hầu nam giữ cửa trẻ măng, trông có vẻ không rõ về vai trò chính xác của họ trong trường hợp thế này. Penelope không chắc mình có nên cảm thấy được an ủi với ý nghĩ bọn họ không thường tình cờ được gặp những phụ nữ cô độc trong ngôi nhà này, hay nên cảm thấy bị xúc phạm vì họ đã không nghĩ đến việc đưa cô vào phòng khách trong khi lập ra một kế hoạch nào đó trước sự có mặt của cô.

Cô gượng cười và nói với anh chàng lớn tuổi hơn trong hai người đó - không thể nào lớn hơn mười lăm tuổi được, mong muốn kiên quyết đến cùng. “Ta cho là trong nhà có một nữ quản gia?”

Cô nhìn thấy một đợt sóng nhẹ nhõm ngập tràn quanh chàng trai trẻ và cảm thấy có chút ganh tị. Cô ước chi mình biết cách cư xử ra sao trong tình huống này. “Dạ có, thưa phu nhân.”

“Tốt lắm. Cậu có thể gọi cô ấy tới đây được chứ?”

Cậu ta cúi chào một lần, rồi lại lần nữa, rõ ràng nôn nóng muốn làm hết sức mình. “Vâng, thưa phu nhân. Như ý cô, thưa phu nhân.” Cậu ta chạy biến đi nhanh như chớp, cậu người hầu còn lại càng lúc càng tỏ ra lo lắng.

Cô biết cảm giác đó.

Nhưng không thể chỉ vì cô đang trong trạng thái hoàn toàn mù mịt, mà cậu bé tội nghiệp đứng trước mặt cô cũng buộc phải chịu khổ sở như thế. “Cậu không cần ở lại đây đâu”, cô nói với một nụ cười động viên nho nhỏ, “ta chắc quản gia sẽ đến ngay thôi”.

Cậu người hầu, nói thật là còn quá trẻ để làm công việc giữ cửa, lăm lăm một câu tán thành và biến mất, gần như ngay lập tức.

Penelope thờ dãi trong lúc quan sát lối vào chính của ngôi nhà, được lát toàn cẩm thạch và mạ một lớp vật liệu sáng bóng - đỉnh cao của kiểu cách hợp mốt và

xa xỉ, hơi quá phung phí so với khiếu thẩm mỹ của cô, nhưng cô liền hiểu ra ngay cách trang trí ấy.

Có thể Micheal từng đánh mất mọi thứ trong một trò chơi may rủi thuộc dạng khét tiếng hiện nay, nhưng đã kiếm lại được gấp hai mươi lần. Bất kỳ người nào bước vào nhà anh đều sẽ thấy được điều ấy.

Có cái gì đó bóp chặt trong lồng ngực cô trước ý nghĩ chàng hầu tước trẻ tuổi phải làm việc cực nhọc để thu hồi của cải của mình. Hẳn anh phải có sức mạnh ý chí cùng lòng tận tụy nhiều lắm.

Thật đáng tiếc khi anh không tận tụy như vậy với vợ mình.

Cô gạt ý nghĩ ấy qua một bên, đối mặt với cái rương đồ sộ nặng trĩch trên xe ngựa của họ tối nay. Chà, nếu không được mời vào một căn phòng, cô cũng có thể tự làm bản thân mình thoải mái. Cô mở khuy áo choàng đi đường và ngồi trên đồng hành lý, tự hỏi có phải mình sẽ sống ở đây... không chừng ngay trong tiền sảnh luôn.

Có chuyện gì đó ồn ào bất chợt vang lên từ đằng sau nhà... Vài lời xì xào lo lắng bị cắt ngang bởi tiếng những bước chân chạy rầm rầm, và Penelope không thể nhịn cười khi nghe các âm thanh đó. Dường như không có người hầu nào được báo trước việc ông chủ của mình đem về một cô dâu. Cô nghĩ mình không nên ngạc nhiên, bởi chính bản thân cô cũng không hề trông mong chuyện như thế cho tới hai ngày trước.

Nhưng cô không thể ngăn bản thân cảm thấy hơi bực bội với chồng mình.

Ít ra anh có thể dành ra mấy phút để giới thiệu cô với quản gia trước khi bỏ đi một mạch tới chỗ nào đó, nơi có những công việc quan trọng mời gọi, vào thời điểm này trong ngày.

Vào ngày tân hôn của anh.

Cô thở dài, nghe thấy con sốt ruột và gắt gỏng trong đó. Biết rằng các quý bà quý cô không nên biểu lộ thái độ này.

Cô chỉ hy vọng rằng phép tắc sẽ không quá khắt khe nếu người nào đó kết hôn với một quý tộc đời bại.

Chắc hẳn phải có điều gì đó giải thích sáng tỏ được việc một người đang ngồi trong ngôi nhà mới của người đó, chờ đợi được dẫn vào một căn phòng. Bất kỳ căn phòng nào cũng được.

Cô sẫm soi một bàn tay đeo găng và tự hỏi liệu Micheal sẽ phản ứng như thế nào nếu anh quay trở về, vào mấy tiếng sau, và phát hiện cô đang ngồi trên một cái rương, đang đợi anh.

Hình ảnh của anh với đôi mắt lộ rõ vẻ kinh ngạc khiến cô cười tủm tỉm.

Cũng bỏ công đây chứ. Cô đôi kiêu ngạo, lờ đi cơn đau ê ẩm ở mông.

Các nữ hầu tước tuyệt đôi chắc chắn không nghĩ về cơn khó chịu ở mông mình.

“Thưa phu nhân?”

Penelope vụt đứng dậy, quay về hướng câu nói vừa lưỡng lự vừa tò mò phát ra từ sau lưng mình, bởi người phụ nữ xinh đẹp nhất cô từng thấy.

Vấn đề quan trọng không phải cô ta mặc chế phục giản dị - có thể nhận ra đó là váy áo của một nữ quản gia ở bất cứ ngôi nhà nào khắp nước Anh - hay là mái tóc đỏ tươi rục rỡ được buộc chặt ra sau thành một búi cao gọn gàng, hoàn hảo. Người phụ nữ này, trẻ trung yếu điệu, với đôi mắt xanh biển đẹp đẽ nhất, to nhất mà Penelope từng thấy, thật lộng lẫy.

Như một bức tranh được họa hình bởi một bậc thầy người Hà Lan.

Không giống như bất kỳ người hầu nào Penelope từng nhìn thấy.

Và cô ta sống trong nhà của Micheal.

“Ta...” Cô bắt đầu nói, rồi ngưng bật, nhận ra mình đang nhìn người ta chòng chọc. Cô lắc đầu, “Ta... à sao?”

Nữ quản gia không để lộ bất cứ dấu hiệu gì cho biết cô ta có để ý thấy hành vi kỳ cục của Penelope hay không, mà thay vào đó cô ta bước tới rồi khẽ nhún gối chào. “Xin thứ lỗi cho tôi vì không ra chào đón cô ngay khi cô đến nơi. Nhưng chúng tôi không...” Đến lượt cô ta im bật.

Chúng tôi đã không biết cô sẽ đến. Penelope nghe được câu đó ngay cả khi nó không được nói ra.

Người quản gia thử lại lần nữa, “Bourne đã không...”.

Bourne.

Không phải ngài Bourne. Chỉ Bourne thôi.

Cảm xúc dâng trào, nóng nảy và lạ lẫm. *Ghen tuông.*

“Ta hiểu rồi. Ngài Bourne rất bận rộn mấy ngày vừa qua.” Cô nhấn nhá ở tước hiệu của anh, chú ý đến vẻ thấu hiểu trong ánh mắt của người đàn bà kia. “Chị là nữ quản gia, ta cho là thế?”

Người phụ nữ đẹp nhoèn miệng cười và lại nhún gôi cúi chào. “Bà Worth.”

Penelope tự hỏi không biết bà Worth đã kết hôn hay chỉ vớ được danh hiệu cùng địa vị của mình. Ý nghĩ về Micheal với một nữ quản gia tuyệt đẹp, trẻ trung, chưa chồng thật khó có thể chấp nhận được.

“Cô có muốn xem qua ngôi nhà không ạ? Hoặc gặp gia nhân?” Bà Worth dường như còn không biết chắc chuyện gì sẽ xảy đến tiếp theo.

“Hiện giờ ta chỉ muốn thấy những căn buồng của mình thôi”, Penelope nói, cảm thấy tội nghiệp người phụ nữ kia, chắc hẳn cô ta cũng bất ngờ bởi đám cưới của chủ nhân, y như cô vậy. “Chúng ta đã đi đường gần như cả ngày.”

“Đương nhiên rồi ạ.” Bà Worth gật đầu, dẫn đường đến cầu thang rộng hướng lên chỗ mà cô cho là phòng riêng của ngôi nhà. “Tôi sẽ cho mấy cậu bé mang những chiếc rương lên ngay.”

Khi họ đi lên bậc thang, Penelope không thể ngăn được mình thốt ra, “Chồng chị cũng làm thuê cho ngài Bourne à?”

Một khoảng lặng dài trôi qua trước khi nữ quản gia trả lời, “Không, thưa phu nhân”.

Penelope biết rằng mình không nên thúc ép. “Vậy một ngôi nhà gần đây chẳng?”

Thêm một khoảng lặng. “Tôi không có chồng.”

Penelope dần lại cơn ghen khó chịu nổi lên cùng với lời tuyên bố... cùng thôi thúc muốn hỏi thêm nhiều câu hỏi hơn về nữ quản gia mỹ miều.

Bà Worth điềm nhiên quay đi, điềm nhiên mở cửa căn phòng ngủ được chiếu sáng lờ mờ. “Tất nhiên chúng tôi sẽ nhóm lửa ngay, thưa phu nhân.” Cô ta di chuyển về phía trước với vẻ kiên định, thấp nển quanh phòng, căn phòng ngủ ấm cúng được trang bị đầy đủ đồ đạc màu xanh lá và xanh biển đẹp mắt từ từ hiện ra. “Còn tôi sẽ chuẩn bị một khay thức ăn cho cô. Hẳn cô đói lắm.” Khi đã hoàn thành nhiệm vụ, cô ta quay lại nhìn Penelope, “Chúng tôi không có thị nữ riêng cho phu nhân trong đám gia nhân, nhưng tôi rất sẵn lòng...”. Giọng cô ta nhỏ dần.

Penelope lắc đầu. “Thị nữ riêng của ta không thể đi sau ta quá xa đâu.”

Cảm giác nhẹ nhõm vụt lóe trên gương mặt người phụ nữ kia, và cô ta cúi đầu xuống tỏ thái độ ưng thuận. Penelope quan sát cô ta kỹ càng, bị thu hút bởi mỹ nhân có vẻ vừa là người hầu thạo việc, tài giỏi, vừa không hề giống một người hầu này.

“Chị ở đây bao lâu rồi?”

Bà Worth vội ngẩng đầu lên, đôi mắt tìm được Penelope ngay lập tức. “Vớ Bou...” Cô ta dừng lại, ngăn việc lỡ lời. “Vớ ngài Bourne ạ?” Penelope gật đầu. “Hai năm.”

“Chị trông còn quá trẻ để làm một nữ quản gia.”

Cái nhìn của Bà Worth trở nên dè dặt. “Tôi rất may mắn khi ngài Bourne cho tôi một chỗ ở đây.”

Cả tá câu hỏi chọt hiện ra trong tâm trí Penelope, và cô phải tốn hao toàn bộ sức lực để cố gắng kiềm chế bản thân không buột ra những câu hỏi đó, để đừng khám phá ra sự thật về người đàn bà xinh đẹp này và làm thế nào mà cô ta lại đến sống với Micheal.

Nhưng bây giờ không phải lúc, cho dù cô tò mò như thế nào chẳng nữa.

Thay vì thế, cô vớ tay lên và tháo mũ ra, đi đến một cái bàn trang điểm gần đó để đặt nó xuống. Xoay người lại, cô cho nữ quản gia lui. “Những cái rương và bữa ăn nhẹ nghe có vẻ hay đấy. Và một bồn tắm nhé.”

“Nhu ý cô, thưa phu nhân.” Bà Worth đi liền, để Penelope ở lại một mình.

Hít vào một hơi thật sâu, Penelope quay chậm chậm một vòng, ngắm nghía căn phòng. Nó thật mỹ lệ - những bức tường được trang trí rất sang trọng với lụa và một tấm thảm khổng lồ chắc phải có xuất xứ từ phương Đông. Nghệ thuật tạo hình rất có thẩm mỹ, đồ đạc được chế tác và trang trí cực khéo léo và hoàn mỹ. Có một đóm lửa ở khoảng lát trước lò sưởi, nhưng cái lạnh cùng mùi khói còn rơi rớt lại trong không khí chứng tỏ rằng ngôi nhà chưa được chuẩn bị trước cho sự xuất hiện của cô. Cô băng đến chậu rửa được bố trí cạnh cửa sổ nhìn ra một khu vườn hoa lệ, rộng lớn, rồi đổ nước vào chậu, đặt hai bàn tay lên men sứ trắng, quan sát nước biến đổi màu sắc và hình dáng, bàn tay như thể trở nên ốm yếu và suy nhược. Cô hít một hơi dài, tập trung vào nơi dòng nước mát lạnh nhùng chỗ cho không khí trong phòng.

Khi cánh cửa mở ra, Penelope vội giật lùi khỏi cái chậu, suýt nữa lao đảo té ngã, làm nước đổ xuống bắn tung tóe lên người và tẩm tẩm. Cô xoay người nhìn một cô gái trẻ - tuổi không quá mười ba hay mười bốn - bước vào phòng rồi nhún gồi chào chóng vánh. “Em đến để nhóm lửa, thưa phu nhân.”

Penelope dõi theo cô gái đang cúi mình xuống thấp cùng với một hộp môi lửa, và hình ảnh về Micheal chợt hiện về, chỉ mấy ngày trước, cũng tư thế ấy ở Falconwell. Đồng búi nhùi bén lửa, hai má Penelope nóng lên khi cô nhớ lại mọi chuyện xảy ra tối hôm đó... và buổi sáng hôm sau. Ký ức ấy mang lại cảm giác hồi tiếc đau đớn.

Hồi tiếc vì giờ anh không có ở đây.

Cô bé đứng dậy, cúi đầu xuống thấp, đối diện với Penelope. “Phu nhân cần thêm gì khác không ạ?”

Nổi tò mò lại trỗi dậy. “Em tên gì?”

Cô gái liền ngẩng đầu lên. “Tên... tên em?”

Penelope cố nở một nụ cười an ủi. “Nếu em muốn nói.”

“Alice.”

“Em mấy tuổi vậy, Alice?”

Cô bé khẽ nhún gồi lần nữa. “Mười bốn, thưa phu nhân.”

“Em làm việc ở đây bao lâu rồi?”

“Ý phu nhân là tại Ngôi Nhà Hỏa Ngục?”

Penelope giương mắt nhìn. “*Ngôi Nhà Hỏa Ngục?*”

Trời ạ.

“Vâng, thưa phu nhân.” Cô hầu nhỏ vội vã trả lời, như thể đó là một cái tên hết sức hợp lý cho ngôi nhà. “Ba năm ạ. Anh trai và em lúc đó cần việc làm sau khi bố mẹ tui em...” Giọng cô bé nhỏ dần và tắt ngúm, nhưng Penelope không gặp khó khăn trong việc điền vào chỗ trống.

“Anh trai em cũng làm việc ở đây à?”

“Vâng ạ. Anh ấy là người hầu giữ cửa.”

Điều đó lý giải về tuổi trẻ không ngờ tới của các người hầu giữ cửa kia.

Alice trông lo sợ vô cùng. “Phu nhân cần em giúp chuyện gì khác không ạ?”

Penelope lắc đầu. “Tôi nay thì không đâu, Alice.”

“Cảm ơn phu nhân.” Cô bé quay về phía cửa và gần như sắp được tự do thì bị Penelope gọi ngược trở lại.

“Ồ. Còn một việc nữa.” Cô bé quay lại, mở to mắt và chờ đợi. “Em có thể nói cho ta biết buồng ngủ của chủ nhân ở đâu không?”

“Ý phu nhân là, các phòng của Bourne?”

Lại nữa. Bourne.

“Phải.”

“Hầu hết chúng em sử dụng cánh cửa kế tiếp xuôi dọc theo hành lang, nhưng phu nhân có một cánh cửa dẫn thẳng vào luôn ạ”, Alice nói, chỉ vào một cánh cửa ở tận cuối căn phòng, gần như bị giấu phía sau vách ngăn để thay đồ.

Một cánh cửa dẫn thẳng vào.

Tim cô bắt đầu đập nhanh hơn một chút. “Ta hiểu rồi.”

Dĩ nhiên cô sẽ có một lối đi trực tiếp sang phòng của chồng mình.

Xét cho cùng thì anh cũng là chồng cô.

Biết đâu anh sẽ dùng đến nó.

Điều gì đó chột lóc lên trong cô, điều gì đó mà cô không thể nhận biết được. Nỗi sợ hãi, có thể lắm.

Hứng khởi.

Phiêu lưu.

“Em chắc là ngài ấy sẽ không bận tâm việc cô ở đây đâu, thưa phu nhân. Ngài ấy không thường ngủ ở nhà.”

Penelope cảm thấy hơi nóng chột ngập tràn hai má lần nữa. Cô lặp lại, “Ta hiểu rồi”. Anh ngủ ở một nơi nào khác. *Với người khác.*

“Chúc phu nhân ngủ ngon ạ.”

“Chúc em ngủ ngon, Alice.”

Sau đó cô bé đi mất, Penelope vẫn nhìn chăm chăm vào cánh cửa ấy, tò mò chết đi được về thứ đằng sau nó. Nồi tò mò vẫn còn đó khi những chiếc rương của cô được đưa lên, theo sau là bữa ăn nhẹ - một bữa ăn đơn sơ nhưng phong phú, gồm bánh mì mới ra lò và phô mai tươi, thịt giảm bông ấm nóng, và sốt chutney béo ngậy, bắt mắt. Nồi tò mò ấy giày vò cô trong khi ăn, khi thị nữ riêng tới dỡ từng y phục thiết yếu của cô, khi các cậu bé vừa đem những cái rương lên đang đổ đầy nước vào bồn tắm, và trong khi cô tắm, lau khô người, mặc đồ, rồi cực kỳ cố gắng viết một lá thư cho người em họ Catherine.

Khi đồng hồ điểm 12 giờ đêm, cô nhận ra ngày cưới của mình, cùng đêm tân hôn, đã đến và đi, thì cơn tò mò về đằng sau cánh cửa đó chuyển thành nỗi thất vọng.

Và rồi thành cái tiết. Ánh mắt cô bị thu hút đến cánh cửa sát vách một lần nữa. Cô nhìn trùng trùng màu gỗ gụ, cơn giận dữ nhưng không hề bối rối chạy xuyên qua người cô. Và trong chớp mắt, cô đưa ra quyết định.

Cô đi đến cánh cửa rồi giật phăng nó ra, để lộ một khoảng đen tối rộng lớn, sâu thăm thẳm.

Những người hầu biết anh không có ý định trở về tối nay, nếu có thì họ sẽ giữ lò sưởi cháy sáng. Cô là người duy nhất trông mong anh trở về. Người duy nhất nghĩ rằng, biết đâu được, đêm tân hôn của họ chắc sẽ là điều gì... *hơn thế nữa*.

Penelope ngu ngốc.

Anh không muốn cưới cô.

Anh cưới cô vì Falconwell cơ mà. Tại sao chuyện đó lại làm cô khó nhớ như thế? Cô nuốt cục nghẹn trong cổ họng, hít thở một hơi thật sâu. Cô sẽ không cho phép mình khóc. Không phải đêm nay. Không phải trong ngôi nhà mới này, với những người hầu hiếu kỳ. Không phải trong đêm tân hôn của mình.

Đêm đầu tiên trong phần còn lại của cuộc đời cô.

Đêm đầu tiên của cô với tư cách là Hầu tước Phu nhân Bourne, với các quyền tự do đi cùng với tước hiệu.

Cho nên, không, cô sẽ không khóc. Thay vì thế, cô sẽ có một *chuyến phiêu lưu*.

Cầm một cái giá đỡ nền cao lớn trên chiếc bàn gập đó lên, cô bước vào phòng, quàng sáng vàng theo sau cô làm lộ ra một bức vách dài các kệ chất đầy sách, một lò sưởi bằng đá cẩm thạch, và hai chiếc ghế lớn xinh xắn được sắp xếp thuận tiện gần đây. Cô ngừng lại ở nền trước lò sưởi để nghiên cứu kỹ bức họa khổng lồ treo bên trên, giơ cây nến lên cao để góp thêm ánh sáng vào bức tranh phong cảnh.

Cô chợt nhận ra.

Đó là Falconwell.

Không phải ngôi nhà, mà là mảnh đất. Những ngọn đồi thoải thoải được thay thế bởi mặt hồ long lánh, đẹp rực rỡ, đánh dấu đường ranh giới phía tây của phần đất đai xanh tươi um tùm - vật quý giá của Surrey. Mảnh đất từng thuộc quyền thừa kế của anh.

Anh thức dậy tại Falconwell.

Khi ngủ trong căn phòng này, anh sẽ thức dậy ở đó.

Ý nghĩ ấy xua tan hết nỗi thương cảm trong cô vào lúc đó, rồi cô vội quay đi, cảm giác bức bối lẫn thất vọng bùng lên. Cây nến soi rõ phía cuối chiếc giường đồ sộ - to lớn hơn bất cứ chiếc giường nào cô từng nhìn thấy. Penelope há hốc miệng hít vào gấp gấp trước kích cỡ khổng lồ của nó. Những cột giường khổng lồ bằng gỗ sồi tại mỗi góc, mỗi cái lại được chế tác và trang trí tinh xảo hơn, màn trướng ở trên giường cao ít nhất hai mét, có thể còn cao hơn thế nữa. Nó được bao phủ bằng những tấm vải có màu của rượu vang đỏ và màu của màn đêm. Cô không thể cưỡng lại việc lướt những ngón tay trên bề mặt tấm màn treo bằng nhung.

Nó vô cùng sang trọng, tráng lệ và xa hoa.

Và cực kỳ nam tính, đầy quyến rũ.

Ý nghĩ đó khiến cô phải ngoảnh mặt đi để nhìn phần còn lại của căn phòng, ánh mắt dõi theo ánh nến đang soi sáng bình rượu lớn bằng pha lê chứa đầy chất lỏng sẫm màu cùng một bộ cốc vaj đồng bộ.

Cô thắc mắc không biết anh có thường rót cho mình một cốc rượu scotch cỡ ngón tay và thưởng thức nó trên chiếc giường đồ sộ hay không. Có thường rót một lượng rượu tương đương như thế cho vị khách của mình hay không.

Ý nghĩ về một người phụ nữ khác trên giường của Micheal, huyền bí và khiêu gợi, xứng với anh cả về vẻ đẹp lẫn sự gan lì, khiến Penelope phát cáu.

Anh đã bỏ cô ở đó, trong ngôi nhà của anh, vào đêm đầu tiên cô trở thành vợ anh.

Và anh liền đi uống rượu scotch với một nữ thân.

Việc cô không có chứng cứ cũng chẳng quan trọng, dù gì điều này vẫn làm cô tức điên lên được.

Cuộc trò chuyện trong chuyến xe ngựa không có ý nghĩa gì sao? Làm thế nào họ có thể chứng tỏ cho London và xã hội thượng lưu thấy được chuyện vờ vịt cưới xin này không hề giống vụ tai tiếng như thực chất, nếu anh ra khỏi nhà để rong chơi tiêu khiển với... với... đàn bà vào buổi tối chứ?

Và cô sẽ phải làm gì khi anh sống cuộc đời của một kẻ ăn chơi trác táng, phóng dăng bây giờ?

Ngồi đây thêu thùa cho tới khi anh quyết định ban vinh dự cho cô bằng sự xuất hiện của mình à?

Dừng hòng.

Cô sẽ không làm vậy đâu.

“Tuyệt đối... chắc chắn là không”, cô nguyện nhỏ một cách đắc thắng trong căn phòng tối, như thể một khi lời thề được phát ngôn thành tiếng, nó sẽ không thể bị phá bỏ.

Và có lẽ đúng là không thể phá bỏ.

Ánh mắt cô hướng về bình rượu lần nữa, các họa tiết trên lớp thủy tinh được mài giữa tinh xảo, phần đáy được thiết kế phình rộng để giữ cho cái bình không bị lật mà đổ ào ra như biển động. Anh sẽ có bình rượu của một thuyền trưởng trong căn phòng suy bại này, một hang ổ bí mật của vãi vốc và tội lỗi, mà chỉ có thể thuộc về bất cứ tên hải tặc có lòng tự trọng nào.

Được lắm. Cô sẽ cho anh thấy thế nào là biển động.

Trước khi có thể suy nghĩ kỹ thêm, cô tiến đến chỗ rượu ấy, đặt cây chúc dài của mình xuống, lật ngửa một cốc vại lên và rót một lượng rượu scotch nhiều hơn mức mà bất kỳ phụ nữ đoan trang nào nên uống.

Chuyện cô không chắc lắm về một phụ nữ đoan trang có thể uống được bao nhiêu rượu scotch cũng chẳng liên quan.

Cô thường thức thú vui sa đọa này khi đồ đầy thứ chất lỏng màu hổ phách vào cốc pha lê, và cười khẩy trong lúc tự hỏi rằng người chồng mới cưới của mình sẽ nghĩ gì nếu về nhà vào ngay thời khắc - người vợ đoan trang của anh, bị lôi giật ra khỏi con đường dẫn tới tình trạng không chồng và đang cầm chặt cốc rượu scotch đầy một nửa.

Đầy một nửa tiền đô.

Đầy một nửa chuyến phiêu lưu.

Penelope nâng cốc tự chúc mừng mình trong tấm gương bản rộng được đóng vào giá đỡ đằng sau bình rượu cùng nụ cười toe toét, rồi uống một ngụm whiskey lớn.

Và suýt chết.

Cô chưa chuẩn bị tinh thần để dòng lửa nóng kinh khủng đốt cháy xuống dọc cổ họng và dồn ứ lại trong dạ dày, khiến cô nôn khan một lần trước khi lấy lại mọi khả năng kiểm soát. “Oe!” Cô phát ra tiếng trong căn phòng không người, nhìn xuống cốc rượu và thắc mắc tại sao người ta - đặc biệt là những quý ông giàu có ở nước anh, lại có thể thật sự *quyết định* uống thứ nước cho lợn mang vị khói và đắng nghét như thế.

Nó có vị như lửa. Lửa và... cây cối.

Và nó thật tửm lợm.

Từ lúc bắt đầu những cuộc phiêu lưu tới giờ, thì đây là chuyến chẳng có vẻ gì triển vọng cả.

Cô nghĩ chắc mình sắp nôn ra mất.

Penelope ngồi lên cạnh bàn buffet, gập người xuống, tự hỏi liệu có phải cô đã lỡ làm ruột gan mình thực sự lợn tùng phèo, nghiêm trọng tới mức không thể đảo ngược lại được hay không. Cô hít vào mấy hơi thật sâu, và dòng lửa nóng bắt đầu lắng xuống, để lại một dòng hơi ấm chuyển động chậm chậm, có phần thâm động viên cô.

Cô ngồi thẳng người.

Kể ra thì không đến nỗi tệ lắm.

Penelope đứng dậy, cầm cây chùy dài lên lần nữa và đi đến kệ sách, nghiêng đầu đọc tựa đề của những quyển sách được đóng gáy và bọc da ngập tràn trên các giá đỡ. Dường như thật lạ lùng khi Micheal lại có nhiều sách vở đến thế. Cô không thể hình dung được anh lại có thể ngồi yên một chỗ đủ lâu mà đọc sách. Nhưng chúng đây, Homer, Shakespeare, Chaucer, vài bộ sách nông học bằng tiếng Đức, và cả một giá sách lịch sử về những vị vua nước Anh. Cùng cuốn *Danh sách những các quý tộc của Debrett*.

Cô lướt những ngón tay dọc khắp dòng chữ khắc mạ vàng của cuốn sách, chứa toàn bộ sự kiện lịch sử của tầng lớp quý tộc Anh, gáy sách đã bị mòn do sử dụng quá nhiều. Đối với một người cực kỳ sung sướng khi vắng mặt trong giới thượng lưu, thì hình như Micheal có vẻ nghiên cứu quyển này khá nhiều.

Cô lôi cuốn sách ra khỏi kệ, đưa tay vuốt phẳng khắp lớp bìa bằng da trước khi mở đại một trang sách. Trang thường được xem nhiều nhất mở ra.

Mục về Tước hầu của Bourne.

Penelope rê các ngón tay dọc những chữ cái, theo hàng dài tên những người giữ tước hiệu trước Micheal. Trước thời điểm hiện nay. Và tên anh đây rồi. *Micheal Henry Stephen, Hầu tước thứ mười của Bourne, Bá tước Arran thứ hai, sinh năm 1800. Vào năm 1816, ngài được phong chức vị Hầu tước Bourne, cho ngài và hậu duệ nam của ngài.*

Bourne có thể ra vẻ không thèm quan tâm đến tước vị của mình... nhưng theo một khía cạnh nào đó, anh vẫn cảm thấy có mối liên kết với nó, bằng không anh sẽ chẳng đọc quyển sách này nhiều đến thế. Niềm vui sướng chạy xẹt qua người Penelope khi cô nghĩ và tin rằng hẳn anh vẫn còn nhớ về khoảng thời gian ở Surrey, về mảnh đất ở đó, về thuở thiếu thời ở đó, về cô.

Có lẽ anh vẫn chưa quên cô - cũng như cô vẫn chưa quên anh.

Ngón tay trở của cô lướt dọc theo dòng chữ. *Hậu duệ nam của ngài.* Cô tưởng tượng ra một đám nhóc tí tóc đen, cao lênh khênh, với lúm đồng tiền trên má và quần áo lôi thôi lếch thếch.

Các Micheal bé nhỏ.

Cũng là hậu duệ nam của cô nữa.

Nếu như anh có về nhà.

Cô để cuốn sách trở lại chỗ cũ và dò dẫm từng bước đến gần chiếc giường, nghiên cứu món đồ khổng lồ tỉ mỉ hơn, quan sát kỹ lưỡng tấm chăn phủ giường sẫm màu, thắc mắc liệu nó có phải bằng nhung, có hợp tông với những bức màn quanh giường hay không. Cô hạ thấp nền và đưa tay ra, mong muốn được sờ vào chiếc giường. Muốn được cảm nhận chỗ anh ngủ.

Tấm ga trải giường không phải bằng nhung.

Mà bằng da lông thú. Bộ lông thú dày dặn, mềm mượt.

Dương nhiên là vậy rồi.

Bàn tay cô vuốt dọc khắp tấm da ấy, và mừng rỡ, trong một giây phút thoáng qua, sẽ như thế nào khi nằm trên chiếc giường này, được cuộn mình trong bóng tối và lông thú.

Và trong lòng Micheal.

Anh là một tên đều cáng, đê tiện và vô lại, và bản chất chiếc giường của anh đã là một cuộc phiêu lưu rồi.

Tấm da thú lôi cuốn cô, cảm dỗ cô leo lên để tắm mình trong hơi ấm, trong sự đọa lạc của nó. Cô di chuyển cũng nhanh chóng như khi nảy ra ý tưởng, làm chiếc cốc rơi xuống sàn. Cô biết nhưng không thèm đếm xỉa, mà trèo lên giường như một đứa trẻ trong cuộc săn tìm những chiếc bánh quy bằng cách leo lên các ngăn chặn thức ăn.

Đó là vật mềm mại nhất, xa hoa nhất mà cô từng được cảm nhận.

Cô lăn người nằm ngửa ra, dang hai tay hai chân ra xa, yêu thích cảm giác chiếc áo đầm và bộ da lông thú ôm ấp và nâng niu cơ thể mình, để bản thân tuyệt đối đắm chìm vào các lớp khăn trải giường trong niềm khoái lạc cực độ.

Không có chiếc giường nào mang đến cảm giác khoan khoái đến nhường này.

Nhưng, tất nhiên, giường *của anh* là như thế.

“Anh ta thật sa đọa”, cô nói lớn tiếng với căn phòng và nghe thấy tiếng vọng kéo dài khi câu nói nhỏ dần vào bóng tối.

Penelope nhấc hai cánh tay lên, hình như chúng nặng hơn thường lệ, và gờ thẳng tới bức màn trướng phía trên, luồn vào tít sâu bên trong các lớp trước khi nhắm mắt lại, quay má sang một bên, và cọ xát vào tấm da lông.

Cô thở dài. Thật bất công khi một chiếc giường như vậy lại không được sử dụng.

Những suy nghĩ của cô trôi từ từ, cứ như thể chúng đến với cô từ tận sâu dưới mặt nước, và cô nhận thức rất rõ sức nặng của mình đang lún sâu vào tấm đệm.

Cách giải trí thư giãn tuyệt vời này hẳn là lý do khiến người ta uống rượu.

Nó nhất định khiến cô có cái nhìn thoáng hơn với tư tưởng này.

“Hình như em lạc đường rồi.”

Penelope mở mắt ra khi nghe thấy tiếng nói, nhỏ nhẹ và dịu dàng trong bóng tối, rồi thấy chồng cô đang đứng bên cạnh giường, nhìn chăm chăm xuống mình.

CHƯƠNG MƯỜI

M thân mến,

Vẫn chưa nhận được bất kỳ hồi âm nào của ngài bằng tiếng Anh, em nghĩ không chừng ngài sẽ trả lời thư bằng những ngôn ngữ khác thay thế. Cảnh báo trước, sẽ có (chắc có lỗi sai) tiếng Latin sắp tới đây.

Écrivez, s'il vous plaît

Placet scribes

Bitte schreiben Sie

Scrivimi, per favore

Ysgrifennwch, os gwelwch yn dda

Xin thú thật, em đã nhờ một chị phụ bếp là dân xứ Wales giúp đỡ câu cuối, nhưng cảm xúc ẩn ý trong đó vẫn còn nguyên.

Làm ơn hồi âm đi mà - P

Trang viên Needham, tháng Chín, 1816

Không hồi âm (bằng bất cứ ngôn ngữ nào).

Là người đồng sở hữu sòng bạc xa xỉ bậc nhất nước Anh, Bourne không lạ gì những cám dỗ. Anh là chuyên gia gây tội lỗi. Anh quen biết mật thiết với thói trụy lạc. Anh biết rõ về khả năng kéo căng của lớp vải nỉ dày màu xanh ngọc lục bảo chạy khắp một chiếc bàn chơi bi-a, anh hiểu rõ cách trái tim đập nhanh và mạnh trước tiếng kêu lóc cóc của quân xúc xắc ở trò hazard trong lòng bàn tay ai đó, anh biết rõ vách đứng mà một người chơi chệnh choạng trên bờ vực ấy khi đang chờ duy nhất một lá bài, để kiếm được hoặc đánh mất, cả một gia tài.

Nhưng trong cuộc đời mình chưa có lúc nào mà anh lại cảm thấy bị quyến rũ dữ dội như lúc này đây - tiếng gọi mời đến vòng xoay tội lỗi và xấu xa vang lên văng vẳng khi anh quan sát cô vợ mới cưới đầy trong sáng của mình lặn lộn trên tấm ga giường bằng da lông thú, trong chiếc áo đầm ngủ rộng thùng thình bằng vải lanh.

Con thèm muốn chạy vọt qua anh, quá nhiều và mãnh liệt. Anh đấu tranh cố giữ mình không vươn tay xuống để xé toạc áo ngủ của cô làm hai, lột trần cô trước mắt anh, tay anh và miệng anh trong quãng thời gian còn lại của đêm nay.

Đề kháng định quyền sở hữu cô.

Con bực tức vẫn còn nấn ná, giờ lại được hòa lẫn đầy cuồng nhiệt với nỗi ham muốn khi cô chớp chớp mắt nhìn anh, chậm chậm và lơ đãng dưới ánh đèn lập lòe. Dấu hiệu của nụ cười cô dành tặng khiến anh chỉ muốn cởi phăng quần áo và leo lên giường với cô, chà xát tấm ga giường da lông thú khắp làn da tinh khôi ấy, và chỉ cho cô thấy chính xác sự sa đọa có thể tuyệt vời như thế nào.

Cô lại chớp mắt, và anh căng người ra, chiếc quần được cắt may khéo léo léo bổng chốc trở nên quá bó. “Micheal”, cô thở thê, dấu hiệu đầy hài lòng trong giọng nói, khi phát hiện ra anh, khiến mọi việc tệ hơn nữa. “Đáng lẽ anh không nên ở đây chứ.”

Ấy thế mà anh lại ở đây, như một con cáo phóng nhanh vào chuồng gà. “Em đang mong đợi ai khác à?” Lời nói thật khó nghe và cay nghiệt, ẩn chứa một ý nghĩa mà cô sẽ chẳng thể hiểu. “Đây vẫn là phòng ngủ của tôi phải không?”

Cô mỉm cười. “Anh cứ nói đùa. Dĩ nhiên là phải rồi.”

“Vậy thì vì sao tôi sẽ không ở đây?”

Câu hỏi dường như làm cô lo ngại. Cô nhăn mũi. “Đáng lý ra anh nên ở chung với nữ thần của mình mới đúng.” Cô nhắm mắt và lúc lắc rúc vào tấm lông thú cùng một tiếng ngân nho nhỏ khoái trá.

“Nữ thần của tôi.”

“Ừm. Alice nói cho em biết anh không ngủ ở đây.” Cô ráng sức ngồi dậy, miếng da lông thú và cái giường phủ đầy lông vũ làm cô khó cử động, còn Micheal nhìn mép chiếc áo ngủ của cô trượt xuống bầu ngực trần gợi cảm và tuyệt đẹp. “Anh lúc nào cũng im thin thít hết, Micheal. Anh đang tìm cách dọa dẫm em hả?”

Anh ép giọng mình trở nên điềm tĩnh. “Tôi dọa dẫm em sao?”

“Thỉnh thoảng. Nhưng không phải lúc này.”

Cô bò về phía anh, quỳ trên giường trước mặt anh, một đầu gối đang kéo miếng vải căng ra, và Bourne thấy mình đang cầu mong cái áo ngủ của cô sẽ tụt xuống chút nữa... thêm nửa phân thôi. Vừa đủ để lộ ra một nhũ hoa hoàn hảo của cô.

Anh tổng ý nghĩ đó ra khỏi đầu. Anh là người đàn ông ba mươi tuổi, chứ không phải cậu bé mười hai. Anh đã nhìn thấy rất nhiều bộ ngực trong suốt thời niên thiếu. Anh không cần phải ham muốn người vợ đang đong đưa trước mắt, và ra sức thử độ bền của chiếc áo ngủ đồng thời thử thách sự minh mẫn của mình.

Thực ra, anh quay về không phải vì bực phát cơn thèm khát. Anh về do nóng giận. Giận cô vì suýt nữa đã kết hôn với Tommy. Vì cô không kể cho anh biết sự thật.

Cô cắt ngang dòng suy nghĩ của anh. Và anh đỡ lấy eo cô. “Em rất xin lỗi vì mình không hoàn hảo.”

Hiện giờ, thứ duy nhất không hoàn hảo ở cô là việc cô vẫn còn mặc đồ.

“Điều gì khiến em nói thế?”

“Hôm nay chúng ta đã kết hôn”, cô nói. “Hay có lẽ anh quên băng đi rồi?”

“Tôi nhớ.” Cô đang làm anh không thể nào quên được điều đó.

“Thật à? Bởi vì anh đã bỏ rơi em.”

“Tôi cũng nhớ cả việc đó.” Anh đã trở về, sẵn sàng hoàn tất đêm tân hôn. Sẵn sàng khẳng định cô là của anh và loại trừ bất cứ ngờ vực nào về cuộc hôn nhân của họ, về chuyện Falconwell là của anh.

Về chuyện *cô* là của anh. Của anh, chứ không phải của Tommy.

“Các cô dâu không trông chờ việc bị bỏ rơi ngay đêm tân hôn của họ, Micheal.” Anh không đáp, và cô tiếp tục lần tới một cách trơ lì, đưa hai bàn tay lên cánh tay anh, giữ chặt anh qua hàng lớp quần áo. “Tụi em không thích thế. Đặc biệt khi mấy anh bỏ qua buổi tối với tụi em vì buổi tối với... người đẹp có mái tóc đen nhánh của các anh.”

Cô đang nói những điều khó hiểu. “Ai cơ?”

Cô vung vẩy một bàn tay. “Bọn họ luôn có mái tóc đen nhánh, những người chiếm được...”

“Ai chiếm được cái gì?”

Cô tiếp tục. “... Tóc cô ta có đen nhánh hay không cũng chẳng quan trọng, thật đó. Sự tồn tại của cô ta mới thực sự quan trọng. Và em không thích thế.”

“Tôi hiểu rồi”, anh nói. Cô tưởng anh đã ở bên một người đàn bà khác? Có lẽ nếu anh ở cùng với người đàn bà nào khác, anh sẽ không ở đây và muốn cô nhiều đến thế.

“Em không nghĩ anh thực sự hiểu.” Cô ngáp ngừng, quan sát anh kỹ càng. “Anh đang *cười nhạo* em à?”

“Không.” Ít ra anh biết *đó* là câu trả lời đích xác.

“Em sẽ nói cho anh biết thêm về những điều khác mà các cô dâu không thích trong đêm tân hôn của họ nhé.”

“Đương nhiên rồi.”

“Tụi em không thích ngồi ở nhà. Một mình.”

“Tôi cho rằng điều đó cũng đồng nghĩa với việc không thích bị bỏ rơi.”

Cô nheo mắt lại và hạ tay xuống, đung đưa lúi lúi, đủ để anh siết chặt nắm tay của mình và giữ chắc cô, để cảm nhận hơi ấm dịu nhẹ của cô bên dưới lớp váy áo, nó nhắc anh nhớ lại rằng cô vừa khít với bàn tay anh... khớp với miệng anh... với phần còn lại của anh. “Anh giểu em.”

“Tôi thề là không.”

“Tụi em cũng không thích bị giểu cợt.”

Anh phải nắm được quyền kiểm soát trước khi trở nên mất trí. “Penelope.”

Cô cười. “Em thích cách anh gọi tên em.”

Anh mặc kệ lời nói và sự tán tỉnh ngoài ý muốn ẩn giấu trong đó. Cô không biết mình đang làm gì. “Tại sao em không ở trên giường của mình?”

Cô nghiêng đầu, xem xét kỹ câu hỏi. “Chúng ta đã kết hôn vì hết thảy mọi lý do sai lầm. Hay là, mọi lý do chính đáng... nếu anh đang tìm kiếm một cuộc hôn nhân vụ lợi. Nhưng, dẫu theo kiểu nào đi nữa, chúng ta đều không kết hôn vì đam mê. Ý em là, hãy nghĩ mà xem. Anh không *hẳn* đã làm tổn hại em ở Falconwell.”

Ký ức về giây phút cô quần quai áp sát anh, ấn mình lên áp sát vào bàn tay và miệng anh, chợt ùa về. Cảm giác khi chạm vào cô. Khi nếm hương vị từ cô. “Tôi khá chắc chắn là có.”

Cô lắc đầu. “Không hề. Anh đã không làm vậy. Em đủ hiểu biết để nắm được cách thức quy trình, anh biết mà.”

Anh muốn nghiên cứu cách thức hiểu biết đó. Hết sức thấu đáo và toàn diện. “Tôi hiểu rồi.”

“Em biết là còn... *hơn thế nữa*.”

Còn rất nhiều thứ nữa. Cực kỳ nhiều thứ mà anh muốn chỉ cho cô thấy. Nhiều đến nỗi anh đã định chỉ cho cô từ lúc còn đang trên đường về nhà. Nhưng... “Em đã uống rượu?”

“Chỉ chút xíu thôi.” Cô thở dài, nhìn qua vai anh vào trong khoảng tối của căn phòng phía xa xa. “Micheal, anh đã hứa cho em một chuyến phiêu lưu.”

“Đúng vậy.”

“Một chuyến phiêu lưu *ban đêm*.”

Những ngón tay anh giữ chặt lấy eo cô, kéo cô lại gần. Hoặc có thể cô chỉ đang đứng đưa về hướng ấy. Dù là kiểu gì đi nữa, anh cũng không ngăn hành động đó. “Tôi đã hứa sẽ dẫn em tham quan một vòng câu lạc bộ của tôi.”

Cô lắc đầu. “Em không muốn điều đó tới nay. Không muốn nữa.”

Cô có đôi mắt xanh biếc xinh đẹp nhất. Một người đàn ông có thể chìm đắm say sưa trong đôi mắt ấy. “Em muốn thay bằng điều gì?”

“Chúng mình đã kết hôn ngày hôm nay.”

Phải. Đúng thế.

“Em là vợ anh.”

Anh vuốt hai tay trên lưng cô tới khi các ngón tay trượt sâu vào những lọn tóc ánh vàng, ôm lấy đầu cô và nghiêng một góc độ chính xác, hết sức cẩn thận, để có thể khẳng định quyền sở hữu cô và nhắc cô nhớ anh là chồng cô.

Anh, chứ không phải ai khác.

Anh nghiêng người tới trước, quét môi mình dọc theo môi cô, dịu dàng và chòe ghẹo.

Penelope thở dài và ép lại gần hơn, nhưng anh dứt ra, từ chối để cô chiếm quyền kiểm soát. Cô đã lấy anh. Cô đã cho anh cơ hội phục hồi lại danh tiếng và đất đai của mình. Và tối nay, anh không muốn gì hơn ngoài việc trao tặng cô quyền tiếp cận một thế giới đầy lạc thú, như một lời cảm ơn.

“Penelope.”

Đôi mắt cô lơ đãng mở ra. “Vâng?”

“Em đã uống tới cỡ nào vậy?”

Cô lắc đầu. “Em đâu có xỉn. Hình như em uống vừa đủ lượng để có can đảm hỏi xin điều em muốn.”

Vậy là cô đã uống quá nhiều. Anh biết chứ, ngay lúc lời nói của cô phóng nổi ham muốn đâm xuyên qua anh, “Thế bé cưng muốn gì nào?”

Cô nhìn thẳng vào mắt anh. “Em muốn đem tâm hồn của mình.”

Vô cùng dễ hiểu, vô cùng thẳng thắn. Cực hấp dẫn đến không cưỡng lại được. Anh cuốn lấy môi cô lần nữa dù biết rằng không nên, và hôn cô như thể họ có toàn bộ thời gian rảnh rang trên thế gian, như thể anh không mong mỏi gì hơn ngoài trở thành một phần của cô. Được ở bên trong cô. Được biến cô thành của mình. Anh mút lấy bờ môi dưới căng mọng của cô giữa hai hàm răng, dùng lưỡi liếm và vuốt ve cho tới khi cô rên rỉ trong cổ họng vì khoái cảm.

Anh buông miệng cô ra, hôn dọc khắp má cô, thầm thì, “Gọi tên tôi đi”.

“Micheal”, cô nói không chút lưỡng lự, từ ngữ rung rung nơi tai anh, bắn một mũi tên hoan lạc xuyên thẳng qua anh.

“Không. Bourne.” Miệng anh ngậm lấy một dải tai và nhảy nhảy nó trước khi buông cô ra và nói, “Nói đi”.

“Bourne”, cô chuyển động, áp sát vào anh, đòi hỏi thêm nữa, “Xin anh đây”.

“Sẽ không thể trở lại như trước sau chuyện này đâu”, anh cam đoan, môi anh áp trên thái dương cô, đôi bàn tay thường thức nét mềm mại của cô một cách say sưa.

Đôi mắt xanh của cô mở ra, ánh lên nét kinh ngạc trong đêm đen, và cô thì thầm, “Sao anh lại nghĩ em muốn mọi chuyện quay về như cũ?”

Anh bất động trước câu hỏi cùng cử chỉ bối rối chân thật trong lời nói của cô. Đó là rượi đang nói. Không thể tưởng tượng nổi cô lại chẳng nhận ra anh tuyệt đối không hề giống những quý ông đã từng ve vãn cô trước đây.

“Tôi không phải người em định lấy.” Anh nên đối chất với cô về Tommy. Nhưng anh không muốn tên một người đàn ông khác được thốt ra trong hoàn cảnh này. Trong chốn này.

Cô đang sớm làm anh trở nên yếu đuối.

Cô cười nhạt và có vẻ đượm buồn. “Dù gì thì anh cũng là người cô đã lấy. Em biết anh không quan tâm đến em, Micheal. Em biết anh chỉ cưới em vì Falconwell mà thôi. Nhưng cũng quá trễ để nghĩ lại rồi, đúng không? Chúng ta đã kết hôn. Và em muốn có một đêm tân hôn. Em nghĩ, mình xứng đáng có nó sau bao năm. Xin anh. Nếu anh không cảm thấy quá phiền hà.”

Đôi bàn tay anh di chuyển đến cổ áo ngủ của cô, và, bằng một cú giật cực mạnh, anh xé toạc y phục làm hai. Cô đột ngột hít vào thành tiếng trước hành động đó, mắt mở to. “Anh làm hỏng nó rồi.” Bourne rên lên trước vẻ kinh ngạc trong lời nói. Trước niềm lạc thú ở đó.

Anh muốn làm hỏng chiếc áo ấy nhiều hơn.

Anh tuột chiếc đệm ngủ dọc theo cánh tay Penelope cho đến khi nó rơi xuống quanh đầu gối cô, để cơ thể trần trụi của cô hiện ra trắng nhạt dưới ánh nến. Ánh nến quá mờ. Anh muốn nhìn thấy toàn bộ cơ thể cô... muốn quan sát mạch đập thật nhanh của cô trước sự đụng chạm của anh, cách cô run nhẹ khi anh vuốt ve phần giữa hai đùi, cách cô siết chặt quanh anh khi anh đi vào cô.

Khi anh khẳng định quyền sở hữu cô.

Bourne nhẹ nhàng đỡ cô nằm xuống tấm da lông thú, nhúc nhối trước tiếng thở dài của cô khi lưng cô cọ xát vào miếng da lông chồn mềm mượt, khi cô phát hiện ra cơn lạc thú tuyệt đối vào khoảnh khắc làn da áp sát vào tấm ga giường bằng lông thú. Anh cúi xuống, chiếm lấy miệng cô cho tới lúc bàn tay cô vẩn vít trong tóc anh, và nâng người ép sát lấy anh. Chỉ khi đó anh mới dứt môi mình ra khỏi môi cô và thì thầm, “Tôi sắp làm tình với em trên tấm lông thú này. Em sắp cảm nhận được nó khắp từng phân trên cơ thể mình. Và khoái cảm tôi trao cho em sẽ lớn hơn những gì em từng mơ. Em sẽ thét tên *của tôi* khi lên đến đỉnh điểm”.

Kế đó anh rời khỏi cô, cởi bỏ quần áo, cẩn thận xếp chúng thành một chồng gọn gàng trên chiếc ghế gần đó, trước khi quay trở lại giường và thấy cô đã che phủ mình, một tay đặt ngang bộ ngực, tay kia che khuất nơi riêng tư nhất. Anh nằm nghiêng xuống cạnh cô, chống một tay dưới đầu, tay kia sờ trớn chỗ phồng mềm mại ở đùi cô, lên trên đường cong ngay hông cô, qua khắp phần bụng tròn trịa của cô. Đôi mắt cô nhắm nghiền, đột ngột thở gấp hơn và khăn đực, Bourne không thể chịu nổi nữa. Anh cúi xuống, liếm lấy phần cong cong ở một bên tai cô, cắn yêu vào dải tai trước khi yêu cầu cô, “Đừng bao giờ giấu mình khỏi tôi”.

Cô lắc lắc đầu, đôi mắt xanh mở to. “Em không thể. Em không thể chỉ... nằm đây. Trần trụi.”

Anh lại cắn nhẹ dải tai cô. “Tôi có nói gì về việc chỉ nằm đó đâu, bé yêu.” Anh nâng bàn tay đang che ngực của cô và dứt một ngón vào miệng mình, liếm phần đầu ngón tay ấy đầy khéo léo trước khi dụi dàng cọ nó giữa hai hàm răng.

“Ô...” Cô thở dài, chăm chú nhìn vào môi anh. “Anh rất giỏi việc đó.”

Anh từ từ rút ngón tay ra rồi cúi xuống hôn cô, nụ hôn dài và gợi cảm. “Tôi không chỉ giỏi mỗi việc đó đâu.”

Mí mắt cô rung rung trước lời hứa hẹn đầy nhục cảm, và cô nói, đầy êm ái, “Em cho là anh đã luyện tập nhiều hơn em.”

Trong lúc này, thì chuyện anh đã luyện tập cùng với những người đàn bà khác không còn quan trọng nữa. Tất cả những gì anh muốn khám phá là Penelope. Muốn là người chỉ cho cô thấy khoái cảm. Muốn là người dạy cô nhận lấy nó cho riêng mình. Anh thầm thì, “Cho tôi thấy nơi em muốn tôi”.

Cô đỏ mặt, nhắm mắt lại và lắc đầu. “Em không thể.”

Anh đưa ngón tay cô trở lại miệng mình, mút thật dịu dàng đến khi đôi mắt xanh mở ra, tìm thấy anh, sáng ngời như những vì tinh tú tuyệt sắc dưới ánh nến. Cô nhìn cử động của môi anh, và khoảnh khắc này thật mãnh liệt, anh nghĩ mình có thể đắm chìm vào lúc ấy ngay lập tức. “Chỉ cho tôi thấy. Hãy nói. ‘Làm ơn đi, Bourne’, và cho tôi thấy.”

Và rồi đôi mắt cô ánh lên niềm can đảm, anh vô cùng thích thú khi quan sát ngón tay mình âu yếm say đắm quét dọc xuống bầu ngực, xoay tròn phần đỉnh đã sẵn lại, căng ra. Anh quét một mu bàn tay dọc theo môi mình trong lúc theo dõi hành động ấy. Cô quyến rũ anh hơn cả kỳ vọng.

“Làm ơn...” Giọng cô nhỏ dần.

Anh ngẩng đầu lên. “Làm ơn, ai nào?”

“Làm ơn đi, Bourne.” Và anh muốn tưởng thưởng cho cô vì đã gọi tên anh - tên của anh chứ không phải ai khác. Anh cúi xuống, nhẹ nhàng hôn cô trong khi ngón tay cô di chuyển sang bầu ngực bên kia, và cô thốt lên tiếng “Phải...” kéo dài, rung rung.

Bàn tay anh vuốt ve khắp bụng cô, xuống thấp hơn, rồi thấp hơn nữa trước khi bỏ ra và cắn nhẹ vào làn da mềm mại dưới bầu ngực cô. “Đừng dừng lại lúc này chứ cưng.”

Penelope không dừng, ngón tay cô lang thang qua vùng da mềm mại chỗ vùng bụng mình, rồi xuống nơi huy hoàng giữa hai chân. Anh nhìn theo, khuyến khích cô bằng lời chỉ dẫn thầm thì trong khi cô tự thám hiểm bản thân, kiểm tra ý thức của mình, kỹ năng của mình, cho tới lúc anh tưởng mình có thể chết nếu không được ở trong cô.

Bourne áp một nụ hôn dài, nắn nã trên vùng bụng phập phồng, rồi đến cổ tay vươn dài của cô. Chính hơi thở ngắt quãng trước sự đụng chạm của anh đã là một phần thưởng rồi. Anh thì thầm trên da cô. “Em thấy ở đây thế nào?” Một ngón tay trượt qua mu bàn tay cô, nán lại tại các khớp ngón tay. Khi cô không đáp, anh ngược lên nhìn vào ánh mắt cô, thấy được vẻ ngượng ngùng trong đó.

Cô lắc đầu, lời nói hầu như không thể nghe được. “Em không thể.”

Anh tham gia cùng các ngón tay cô trong luồng nhiệt mượt mà, và nói, “Tôi có thể”. Anh ấn một ngón vào trong cô, cuộn xoắn vào sâu, và cô hít vào thành tiếng trước cảm giác kích thích đầy khuấy động ấy. “Em đã sẵn sàng cho tôi, cưng à. Cho *tôi*. Không phải cho ai khác.”

“Micheal”, cô thỏ thẻ tên thánh của anh, và cơn khoái cảm vào khoảnh khắc đó gần như không thể nào chịu đựng được. Với một nụ cười bẽn lễn, ngập ngừng, cô dang rộng đùi và sẵn lòng đón nhận anh với một niềm tin đến độ anh không thể kìm nén nổi. Anh chuyên động áp sát cô, cọ vào vùng mướt như nhung trên cơ thể cô và do dự ở đó. Tì sức nặng lên cánh tay, anh nhìn xuống gương mặt cô, nơi có sự pha trộn giữa vẻ thanh thoát, khoái lạc và hoang mang. Anh không thể ngăn mình hôn cô, lưỡi anh mân mê lưỡi cô một cách uyển chuyển trước khi dứt ra. Đó là việc khó khăn nhất anh từng làm, tạm ngừng ở ngay vách đứng của tình thể mà anh biết sẽ là một khoảnh khắc đáng ghi nhớ... Anh từ từ cọ sát lấy cô đầy từ tốn, nhẹ nhàng.

Anh nghĩ mình có thể chết vì niềm lạc thú đó.

Đôi mắt cô nhẹ nhàng khép lại, và anh thì thầm, “Mở mắt ra nào. Hãy nhìn anh. Anh muốn em nhìn thấy anh”. Khi cô làm điều đó, anh dùng đưa đi vào cô một cách êm ái, dịu dàng nhất có thể. Cô hít không khí vào trong một hơi thở ngắn, cơn đau tràn ngập ánh mắt. Anh dừng lại, không muốn làm đau cô. Anh cúi xuống, hôn cô một lần, nồng nàn say đắm, để giành lại sự chú ý của cô. “Em không sao chứ?”

Cô mỉm cười, và anh nhận ra cô đang căng thẳng. “Em ổn mà!”

Anh lắc đầu, không thể nhìn được cười. “Nói dối.” Anh đưa tay xuống nơi đầy tuyệt diệu của cô đang bao quanh mình, ngắm nghía đôi mắt cô khép hờ vì khoái cảm. Anh tiếp tục động tác đó khi trượt vào trong cô, chậm chậm và sâu hơn, cho tới lúc cô ôm trọn lấy anh.

Anh đông cứng người, tha thiết muốn được chuyển động trong cô. “Giờ thì sao?” Cô hít một hơi thật dài, và anh chìm vào sâu hơn, làm cả hai đều ngạc nhiên. Anh tựa trán mình lên trán cô. “Hãy nói tôi nghe là mọi chuyện ổn thỏa. Nói cho tôi biết rằng tôi có thể cử động.”

Cô vợ bé nhỏ ngây thơ của anh lùa những ngón tay vào trong phần tóc ở gáy anh và thỏ thẻ, “Làm ơn đi, Micheal”.

Thế là anh không thể cưỡng lại lời nài xin nhỏ nhỏ ấy. Anh đoạt lấy đôi môi cô bằng một nụ hôn mạnh mẽ tuyệt vời, một tiếng gầm gừ từ cuộn sâu bên trong khi anh cẩn thận chuyển động, từ từ rút ra cho đến lúc gần như rời khỏi cô, rồi lại dùng đưa trở lại bên trong một cách nhẹ nhàng, lặp lại hết lần này đến lần khác.

“Micheal”, cô thì thầm, và anh nhìn vào ánh mắt cô, lo sợ rằng mình có thể đang làm đau cô. Anh bắt động.

Penelope uốn cong lưng. “Đừng dừng lại. Đừng ngừng chuyển động. Anh ở ngay...” Đôi mắt cô từ từ nhắm lại, và cô rên lên vì khoái cảm khi anh chìm vào trong cô bằng một cú thúc bất chợt. Anh tưởng chừng mình có thể mất kiểm soát trước âm thanh rên rỉ đó, thật nhỏ nhẹ và dễ chịu, ở sâu trong cổ họng, nhưng anh không dừng lại.

Cô lắc đầu, đôi bàn tay lướt dọc qua vai anh và chạy xuống lưng, cuối cùng dừng lại ở mông anh, tóm chặt lấy chúng cùng nhịp độ với những chuyển động của anh, cùng với sự vuốt ve từ ngón cái của anh. “Micheal!”

Nó cũng đang xảy đến với anh nữa.

Anh chưa từng suy nghĩ nhiều về việc căn thời gian giải phóng của mình cùng lúc với người bạn tình. Anh chưa từng muốn chia sẻ trải nghiệm ấy. Nhưng, đột ngột, trong tâm trí anh chỉ có thể nghĩ đến chuyện cùng gặp gỡ và tiếp tục với Penelope ở đó, ở ngưỡng khoái cảm, và để nó đâm sầm xuống cả hai. “Hãy đợi tôi”, anh vừa thì thầm bên tai cô vừa thúc mạnh vào cô. “Đừng đến đó mà không có tôi.”

“Em không thể đợi. Em không thể dừng được!” Cô chuyển động dữ dội quanh anh, bòn rút anh bằng một nhịp chớp nhoáng, choáng váng. Tên anh trên môi cô khiến anh rơi vào trạng thái vô thức, ngã nhào qua ngưỡng và đạt cực đỉnh đáng kinh ngạc, ngoài sức tưởng tượng, không thể sánh với bất cứ cảm giác gì anh từng kinh qua.

Anh ngã gục xuống người cô, hơi thở bùng nổ thành rất nhiều tiếng thở gấp gấp, nặng nề trong khi vùi mặt vào hõm cổ cô, để cơn khoái lạc phi thường xâm nhập và thấm đẫm vào anh theo từng đợt sóng, chẳng giống bất kỳ thứ gì anh từng cảm thấy trước đây.

Nhiều phút trôi qua. Lo sợ rằng trọng lượng của mình sẽ đè bẹp Penelope, Bourne lăn người khỏi cô, lướt một tay dọc bên sườn cô, và kéo cô vào sát mình, chưa sẵn sàng để buông cô ra.

Chúa ơi. Đây là cuộc mây mưa tuyệt vời nhất mà anh từng nếm trải.

Nó đã làm anh thay đổi nhận thức và tâm trạng.

Chuyện đó còn tuyệt hơn những gì anh từng mơ.

Và ý nghĩ về một trải nghiệm như thế diễn ra cùng với Penelope lại lan truyền một nỗi khiếp sợ lạnh lùng qua anh.

Người phụ nữ này. Cuộc hôn nhân này. Buổi tối hôm nay.

Nó không có nghĩa lý gì hết.

Nó không thể có nghĩa lý gì hết.

Cô là phương tiện cứu cánh. Con đường dẫn tới công cuộc trả thù của anh.

Cô chỉ có thể là như thế.

Trong suốt cuộc đời, Bourne từng phá hủy mọi thứ giá trị mà mình nắm giữ.

Khi Penelope nhận ra điều đó... nhận ra rằng anh hoàn toàn thuộc hạng người gây thất vọng, cô sẽ cảm ơn anh vì đã không để cô đến quá gần. Cô sẽ biết ơn anh vì đã giải thoát cho cô đến một thế giới yên ổn, bình dị, nơi cô có hết thảy những thứ mình muốn... và không phải lo nghĩ gì về anh cả.

Anh không xứng đáng có cô ấy.

Lời nói của Tommy vang vọng trong suy nghĩ của anh - những từ ngữ đã khiến anh trở về nhà, về với vợ anh, để chứng tỏ vị trí của anh trong cuộc sống của cô. Để chứng minh rằng cô thuộc về anh. Rằng anh có thể làm chủ thân xác cô theo cách mà không người đàn ông nào khác làm được.

Nhưng chính anh mới là người bị không chế.

“Micheal”, cô thậm chí ngay sát ngực anh, tên anh như một điều hứa hẹn lần nữa trên môi trong khi một bàn tay cô mơn trớn thân hình anh. Sự đụng chạm gợi tình kéo dài ấy bắn một đợt sóng khoái cảm khác xuyên qua anh, theo sát quá gần phía sau là cơn ham muốn khi cô thỏ thẻ, giọng nhỏ nhẹ, ngái ngủ và đầy khiêu gợi, “Chuyện đó thật *tuyệt diệu*”.

Anh muốn nói cho cô biết đừng có trở nên quá thoải mái trên giường của anh.

Đừng trở nên quá thoải mái trong cuộc sống của anh.

Anh định nói cho cô biết tối nay chỉ là một phương tiện để đạt cứu cánh thôi.

Rằng hôn nhân của họ sẽ không bao giờ như cô mong muốn đâu.

Nhưng cô đã ngủ thiếp mất rồi.

M thân mến.

Em nhận thấy có lẽ ngài không muốn hỏi âm những lá thư của em, nhưng dấu sao em vẫn định gửi chúng đi. Một năm, hai, hay mười năm - em sẽ không bao giờ muốn ngài nghĩ rằng em đã quên ngài. Ngài sẽ không tin vào điều đó, đúng không?

Tuần sau là sinh nhật ngài rồi. Đáng lẽ em sẽ thêu một chiếc khăn tay cho ngài, nhưng ngài biết việc thêu thùa và em không hợp nhau lắm.

Vẫn nhớ - P

Trang viên Needham, tháng Giêng, 1817

Không hỏi âm

Sáng hôm sau, Penelope bước vào phòng dùng điểm tâm, hy vọng được nhìn thấy người chồng mới cưới của mình - người đã thay đổi mọi thứ chỉ trong một ngày rực rỡ và một đêm huy hoàng, người đã khiến cô nhận ra rằng biết đâu hôn nhân của họ có thể tiến triển thành điều gì đó hơn thế nữa. Rằng biết đâu sự kết đôi vì tình yêu giả tạo của họ có thể ít giả tạo hơn và ... ái chà... vì tình yêu nhiều hơn.

Bởi vì chắc chắn không có gì tuyệt đỉnh như cảm giác anh mang tới cho cô trên giường của mình tối hôm trước. Việc cô thức dậy khi không được bao bọc trong tấm da lông sa đọa, mà là trong tấm ga giường bằng lanh trắng tinh được giặt sạch bong và ủi ép phẳng lì ở phòng ngủ mà cô đã được chỉ định cũng chẳng quan trọng lắm.

Thật ra, Penelope thấy khá cảm động vì chắc anh đã mang cô tới đó trong đêm mà không đánh thức cô. Rõ ràng anh là một người chồng tử tế, chu đáo, thương yêu triu mến, còn cuộc hôn nhân bắt đầu là một tình huống trở trêu tai hại dường như sẽ được dành riêng cho rất nhiều thứ hơn thế nữa.

Cô hy vọng anh sẽ cùng cô ngồi xuống ghé tại chiếc bàn dài đáng yêu trong phòng ăn sáng được trang bị đủ đồ đạc xa hoa, lộng lẫy, tự hỏi liệu anh có còn thích dùng xúc xích vào bữa sáng hay không, như hồi anh còn nhỏ.

Cô hy vọng anh sẽ cùng cô nhận lấy đĩa trứng và bánh mì nướng (không có xúc xích trong tầm mắt) từ tay cậu hầu trẻ, người vừa va hai gót giày vào nhau trong một bộ dạng khá phô trương trước khi quay lại vị trí của mình ở góc phòng.

Cô hy vọng anh sẽ cùng cô nhắm nháp món bánh mì nướng.

Trong lúc cô hớp từng ngụm trà đang nhanh chóng nguội dần.

Trong lúc cô đưa mắt nhìn đăm đăm vào tờ báo đã được gấp lại một cách hoàn hảo và đặt vào bên trái chỗ trống ở tận phía đầu bên kia chiếc bàn sớm-trở-nên-quá-dài.

Và, sau một tiếng dài chờ đợi, Penelope thôi không hy vọng nữa.

Anh không đến.

Cô vẫn một mình.

Bất chợt, cô nhanh chóng nhận thức rõ về người hầu giữ cửa ở góc phòng. Công việc của cậu ta là vừa phải biết chủ nhân của mình có thể cần gì, vừa phải làm ra vẻ hoàn toàn tảng lờ cô ấy. Và Penelope cảm thấy nét ửng đỏ hằn rõ trên gò má.

Vì, chắc chắn, cậu hầu trẻ này đang nghĩ về những điều làm cô cực kỳ xấu hổ.

Cô liếc cậu ta một cái.

Cậu ta không phải đang nhìn cô.

Nhưng nhất định là cậu ta đang *nghĩ*.

Micheal không đến.

Penelope ngu ngốc, ngu ngốc.

Tất nhiên anh ta không tới rồi.

Những sự kiện của buổi tối hôm trước đối với anh chẳng có gì thần tiên hết. Chúng chỉ là những việc thiết yếu. Anh ta đã chính thức lấy cô làm vợ. Và rồi, như bất cứ người chồng tốt nào, anh ta để mặc cho cô tự lo liệu, muốn làm gì thì làm.

Đơn độc.

Penelope nhìn chăm chăm vào cái đĩa trông trơn của mình, phần lòng đỏ màu vàng tươi của quả trứng mà cô ăn rất vui vẻ đã đông lại trên mặt đĩa, tự dán chặt mình một cách kịch cớm vào món đồ sứ.

Đây là ngày bận rộn đầu tiên trong đời với tư cách là một phụ nữ có chồng, và cô đang ăn sáng một mình. Thật mỉa mai làm sao khi cô vẫn luôn xem chuyện ăn

sáng với người chồng chẳng hiểu cô nhiều lắm là một hành động quả thực lẻ loi. Nhưng giờ đây, cô sẽ sẵn lòng dùng bữa sáng với chồng mình hơn là một mình bơ vơ, dưới đôi mắt cảnh giác của cậu chàng giữ cửa quá trẻ đang cố hết sức để không nhìn cô.

Bởi vì dường như cô đang khao khát có được một người chồng muốn mình vì những lý do hơn cả những điều thường được yêu cầu ở một người vợ. Nhưng cô nhận ra mình đã kết hôn với một người thậm chí còn không muốn cô vì những điều bình thường đó.

Có lẽ cô đã làm sai việc gì đó tồi qua.

Nét ửng đỏ đã lan đến tận mang tai, và cô cảm thấy đôi tai mình bỏng rát, có vẻ nó đã trở nên đỏ như hoa hồng khi cô ráng nghĩ xem mình đã làm gì sai, đêm tân hôn của mình lẽ ra đã diễn ra theo cách khác như thế nào.

[©STENT](#)

Nhưng mỗi lần cố nghĩ, Penelope lại nhớ ra cậu hầu trẻ tuổi, hiện đang đỏ mặt, đứng trong góc, không biết phải nói gì với bà chủ, chắc hẳn đang cầu mong cô kết thúc bữa điểm tâm và rời khỏi phòng.

Cô phải ra khỏi căn phòng này.

Cô đứng dậy khỏi bàn trong điệu bộ duyên dáng được trông đợi ở một nữ hầu tước, và vô cùng mong muốn mặc kệ tình trạng ngượng ngập để đi về phía cánh cửa. Ôn trời, cậu hầu giữ cửa không nhìn vào mắt Penelope khi cô băng qua căn phòng với tốc độ mà chỉ có thể được miêu tả là càng-giống-chạy-càng-tốt-mà-vẫn-ra-dáng-quý-phái-vì-các-quý-cô-không-chạy.

Nhưng cửa mở ra trước khi Penelope kịp tới nơi, và Bà Worth bước vào, khiến cô không còn cách nào khác đành phải đột ngột đứng lại, các lớp váy của chiếc áo đầm vàng thường ngày, có tác dụng làm cho duyên dáng hơn là giữ ấm trước tiết trời tháng Giêng giá lạnh, kêu sột soạt quanh chân.

Nữ quản gia trẻ trung rạng ngời dừng bước tại ngưỡng cửa căn phòng, không để lộ bất kỳ xúc cảm nào khi khẽ nhún gối cúi chào nhanh, và nói, “Buổi sáng tốt lành, thưa phu nhân”.

Penelope kìm lại thôi thúc muốn làm điệu bộ y chang, thay vào đó cô siết chặt hai bàn tay lại phía trước, và nói, “Chúc buổi sáng tốt lành, Bà Worth”.

Những câu nói lịch sự đã ở sau họ, hai người phụ nữ nhìn nhau chăm chăm một lúc lâu trước khi nữ quản gia lên tiếng, “Ngài Bourne yêu cầu tôi báo cho phu nhân biết rằng hai người sẽ dùng bữa tại Dinh thự Tottenham vào thứ Tư.”

Ba ngày nữa.

“Ồ.” Anh chàng Micheal đó đã chuyển một tin nhắn đơn giản như thế cho cô thông qua một người hầu, khiến cô vỡ lẽ ra rằng, mình rõ ràng đã quá đại dốt khi hiểu lầm về các sự kiện tối hôm trước. Nếu anh không thể có thời gian rảnh để nói với vợ mình về cuộc hẹn ăn tối thì quả thực anh cũng chẳng quan tâm gì nhiều đến cô ấy cả.

Cô hít vào một hơi thật sâu, buộc nỗi thất vọng biến đi.

“Ngài ấy còn yêu cầu tôi nhắc nhở phu nhân rằng bữa tối đó sẽ là buổi tiệc đầu tiên hai người tham dự với tư cách là vợ chồng.”

Khỏi cần phải xua nỗi thất vọng tan biến, bởi hầu như ngay lập tức nó đã được thay thế bởi cơn điên tiết. Sự chú ý của Penelope vụt hướng sang người nữ quản gia. Trong thoáng chốc, cô thắc mắc có phải chính Bà Worth là người xem xét việc quyết định đưa ra một lời tuyên bố rõ ràng rành rành như thế là thích hợp, như thể cô thuộc loại đàn độn và không thể nhớ những sự kiện của ngày hôm qua. Như thể bằng cách nào đó, cô chắc đã quên việc họ vẫn chưa được giới thiệu với toàn xã hội thượng lưu.

Nhưng khi nhìn vào ánh mắt đang nhìn xuống của Bà Worth, Penelope hoàn toàn chắc chắn về danh tính của nguồn gốc gây ra nỗi bức dọc trong tình thế này. Chính là chồng cô, người dường như hiếm khi tin tưởng vào năng lực của cô trong việc phúc đáp những lời mời dùng bữa tối hoặc hiểu biết về tầm quan trọng của những lời mời đó.

Không cần suy nghĩ gì thêm, cô nhướn một bên mày, nhìn vào mắt nữ quản gia, và nói, “Thật là một lời nhắc nhở hay ho. Ta đã không nhận ra mình mới kết hôn chưa đầy hai mươi bốn tiếng đồng hồ và, trong suốt khoảng thời gian đó, ta chưa rời khỏi nhà. May mắn ghê vì ta có một ông chồng vô cùng sẵn lòng nhắc nhở ta những việc đơn giản nhỏ nhặt, phải không nào?”. Bà Worth giương mắt trước vẻ mỉa mai từ từ rỉ ra trong lời nói của Penelope, nhưng không đáp lại. “Thật đáng tiếc vì anh ta không thể tự thân mà đi nhắc nhở ta vào bữa sáng. Anh ta có ở nhà không?”

Bà Worth ngập ngừng trước khi trả lời, “Không, thưa phu nhân. Ngài ấy đã không về nhà từ lúc cô trở về từ Surrey”.

Dương nhiên điều đó không đúng. Nhưng nó giúp cô biết được đêm qua Micheal đã về muộn và rời đi ngay sau cuộc mây mưa ngắn ngủi của họ.

Dĩ nhiên là vậy rồi.

Con giận dữ của Penelope bùng cháy mãnh liệt hơn.

Anh ta về nhà để hoàn thành nghĩa vụ đêm tân hôn rồi lại đi ngay lần nữa, gần như ngay tức thì.

Chuyện này sắp gắn chặt với cuộc đời cô. Đến và đi theo ý thích bất chợt của anh ta, vâng lời anh ta, tham dự các bữa tối khi giấy mời có nhắc đến cô, và đứng ngoài đơn độc khi giấy mời không kèm theo tên cô.

Đúng là thảm họa.

Cô bắt gặp ánh mắt của Bà Worth, để ý thấy vẻ căm cảnh trong đó. Ghét cay ghét đắng điều ấy.

Penelope căm hận anh vì đã khiến cô cảm thấy cực kỳ ngượng ngùng. Vì khiến cô cảm thấy cực kỳ bất hạnh. Vì khiến cô cảm thấy cực kỳ *thiếu vắng*... rất nhiều.

Nhưng đây là hôn nhân của cô. Đây là lựa chọn của cô. Ngay cả khi nó là sự lựa chọn của anh ta, thì có một phần nhỏ trong cô từng muốn điều đó. Từng tin rằng biết đâu sẽ còn nhiều thứ hơn thế nữa.

Penelope ngốc nghếch.

Penelope ngốc nghếch, đáng thương.

Duỗi thẳng vai, cô nói, “Chị có thể báo với chồng ta là ta sẽ gặp anh ta vào thứ Tư. Dùng bữa tối ở Dinh thự Tottenham”.

CHƯƠNG MƯỜI MỘT

M thân mến

Tommy nói anh ấy thấy ngài trong thành phố hồi đầu kỳ nghỉ, nhưng mà ngài hầu như không có thời gian nói chuyện với anh ấy. Em rất tiếc vì điều đó, anh ấy cũng vậy.

Pippa vừa nhận nuôi một con chó ba chân, và (nghe có vẻ dở hơi) khi em nhìn cậu chàng nô đùa nhảy nhót bên hồ, tất khập khiễng của nó làm em nhớ đến ngài. Không có ngài, Tommy và em là một con chó ba chân. Chúa ơi. Đây là lỗi nói ẩn dụ em đành phải viện tới khi không có ngài giúp em giữ mồm giữ miệng, tình hình dần trở nên tệ hại kinh khủng.

Đây tuyệt vọng – P

Trang viên Needham, tháng Giêng, 1817

Không hỏi âm

Vấn đề rắc rối với những lời dối trá là chúng khiến ta rất dễ tin tưởng.

Dẫu cho chính ta là người thốt ra những lời đó.

Có lẽ *đặc biệt* nếu chính ta là người thốt ra những lời đó

Ba ngày sau, Penelope và Michael là các vị khách quý tại buổi tiệc của Dinh thự Tottenham – một sự kiện cho họ cơ hội lý tưởng để kể về câu chuyện kết hôn vì tình yêu, được thuê dệt kỹ lưỡng cho một vài kẻ hay ngồi lê đôi mách to mồm nhất trong giới thượng lưu.

Những kẻ ngồi lê đôi mách ấy vô cùng háo hức được hành xử đúng với tiếng tăm của mình, nếu như cái cách bọn họ bám riết lấy từng chữ từng chữ của Penelope và Michael biểu hiện bất kỳ dấu hiệu nào.

Đó là chưa kể đến *những ánh mắt dòm ngó*.

Penelope không thể không trông thấy chúng... không thể khi họ bước vào Dinh thự Tottenham, sớm mấy phút, dù trước đó họ đã lên kế hoạch cẩn thận để không tới quá sớm hoặc quá trễ, chỉ có điều khi đến nơi, họ mới vỡ lẽ ra các khách mời còn lại đã trù tính kỹ hơn để đều tới sớm trước họ, hình như để bảo đảm sẽ không bỏ lỡ một giây phút ngắn ngủi nào về buổi gặp mặt đầu tiên với xã hội thượng lưu của Hầu tước Phu nhân và Hầu tước Bourne.

Cũng như cô đã không thể không nhận thấy những ánh nhìn khi Michael ân cần đặt bàn tay to lớn, ấm áp lên lưng cô, dìu cô vào phòng tiếp khách nơi các vị khách đang chờ bữa ăn được dọn lên. Bàn tay được đặt với góc độ cực chính xác, là một cặp hoàn hảo với nụ cười nồng nhiệt – nụ cười mà Penelope gần như

không nhận ra, khiến cô phải khốn đốn để che giấu lòng khâm phục trước chiến lược của anh và vẻ thích thú không ngờ tới trước động tác nho nhỏ ấy.

Theo sau những ánh nhìn đó là âm thanh phành phạch của những chiếc quạt trong căn phòng quá mát mẻ, một loạt tạp âm thì ào ào xâm xì mà cô vờ như không nghe thấy, chỉ ngược lên nhìn chồng mình bằng ánh mắt và cô hy vọng là kiểu âu yếm thích hợp. Hẳn cô đã thành công, bởi vì anh đã cúi xuống gần cô và thì thầm khe khẽ vào tai cô, “Em đang làm rất xuất sắc”, đưa một luồng cảm xúc vui thú ủa qua cô ngay khi cô thề sẽ kháng cự quyền hành chi phối mình của anh.

Cô tự trách mình vì đã có cảm giác triu mến, ngọt ngào giả tạo ấy.

Cô tự nhắc bản thân nhớ rằng mình đã không gặp anh kể từ đêm tân hôn của họ - rằng anh đã khẳng định rất rõ là bất cứ hành động tương tác nào từ người chồng đều mang tính hình thức, nhưng vào lúc đó, gò má cô lại ửng đỏ. Và thời khắc nhìn vào mắt anh là lúc cô đang tìm kiếm vẻ hài lòng tốt cùng trong ánh mắt ấy. Anh lại cúi xuống gần hơn, “Cái đồ mặt thẹn thùng này thật tuyệt đỉnh, cô bé ngây thơ nhỏ bé của tôi”, lời nói càng thổi bùng ngọn lửa xúc cảm, ra chiều họ đang yêu nhau tha thiết và hoàn toàn tận tụy, dâng hiến cho nhau, trong khi ngược lại thì đúng hơn.

Tất nhiên họ bị tách ra lúc dùng bữa tối, và thử thách thực sự bắt đầu. Tử tước Tottenham hộ tống Penelope vào chỗ, cô bị kẹp giữa anh ta và Donovan West, chủ của hai tờ báo phổ biến nhất nước Anh. West là người khéo mồm khéo miệng với mái tóc vàng, anh ta dường như để ý được mọi thứ, bao gồm cả trạng thái bồn chồn lo lắng của Penelope.

Anh ta nói chỉ vừa đủ cho cô nghe, “Đừng để bọn họ có cơ hội xuyên cô lên vì nướng. Họ sẽ làm rất nhanh. Và cô sẽ tiêu đời”.

Anh ta đang ám chỉ đến đám phụ nữ.

Có sáu người phân tán rải rác quanh bàn, với những đôi môi mím lại và những cái liếc nhìn khinh khinh y như nhau. Cuộc trò chuyện của họ không quá trang trọng, được pha với một tông giọng khiến mỗi từ ngữ ra chiều có hai nghĩa khác nhau, cứ như tất cả đang tụ họp để cùng nói đùa, giễu cợt gì đó mà Michael và cô đều không hiểu cho lắm.

Penelope đáng ra sẽ rất bực mình vì chuyện này nếu như không phải cô đang phát điên với việc bản thân mình và Michael cũng có cả khối bí mật.

Gần đến cuối bữa ăn thì cuộc trò chuyện chĩa mũi dùi sang họ.

“Kể cho chúng tôi nghe nào, ngài Bourne.” Câu nói của Nữ tử tước góa phụ Tottenham chậm chậm rỉ rả khắp bàn, quá âm ỉ cho một việc riêng tư. “Chính xác thì làm sao ngài và Phu nhân Bourne đính hôn với nhau vậy? Ta rất yêu thích một cuộc hôn nhân vì tình yêu.”

Dĩ nhiên là thế rồi. Các cuộc hôn nhân vì tình là loại gây xôn xao dư luận thú vị nhất mà.

Chỉ đứng thứ hai sau việc làm tổn hại một cách êm thấm mà thôi.

Penelope gạt ý nghĩ châm biếm ấy qua một bên khi cuộc nói chuyện nhỏ dần và ngưng hẳn, đám người họp chợ đó nhất mực im lặng, đợi câu trả lời từ Michael.

Ánh nhìn của anh lướt qua ánh mắt cô, ấm áp và nồng nàn. “Tôi thách bất kỳ ai dám dành ra hơn mười lăm phút bầu bạn với phu nhân của tôi mà khi tạm biệt lại không quý mến cô ấy.” Lời nói gây sừng sốt – các thành viên cung cách đàng hoàng, mặt dày mày dạn của tầng lớp quý tộc không hề nói rõ những điều như thế, cho dù họ tin nó có thực đi chăng nữa, và đồng loạt đột ngột hít vào thành tiếng, nhân mạnh vẻ thích thú và kinh ngạc. Michael dường như không thêm để ý tới khi nói thêm, “Tôi quả thực rất may mắn vì đã ở đó, vào ngày lễ Thánh Stephen. Và vì cô ấy đã ở đó – tiếng cười của cô ấy nhắc cho tôi nhớ mình cần sửa đổi và tu chỉnh toàn bộ về cách sống”.

Trái tim cô đập nhanh hơn khi nghe anh nói, trước cái cách khéo miệng anh nhếch lên gần giống một nụ cười thoáng qua.

Thật tuyệt vời, sức mạnh của những từ ngữ tuyệt vời đến kinh ngạc. *Ngay cả khi đó là những lời giả dối.*

Cô không thể ngăn mình mỉm cười lại với anh, và cô không cần phải giả bộ cúi đầu xuống, kiêu như bông dung cảm thấy mắc cỡ vì được anh chú ý.

“Thật cũng may mắn khi của hồi môn của cô ấy lại tiếp giáp với mảnh đất thuộc về lãnh địa của hầu tước.” Câu nói trượt dọc theo bàn với một nhịp điệu chèn chèn say sưa từ chỗ Nữ công tước Holloway, một người phụ nữ khôn khéo chuyên lấy nỗi đau của người khác làm niềm vui, và là người Penelope chưa bao giờ ưa. Cô không muốn nhìn cô ta, thay vào đó tập trung vào chồng mình trước khi tới lượt cô nói.

“Tôi là người tốt số nhất đấy, Phu nhân Holloway”, cô nói, ánh mắt ghim chặt lấy chồng mình. “Bởi vì nếu hồi nhỏ không làm hàng xóm của nhau thì chắc rằng

chồng tôi sẽ không bao giờ tìm thấy tôi.”

Ánh mắt Michael sáng ngời cùng vẻ thán phục, rồi anh nâng ly hướng về cô. “Đã nhiều lúc đáng lý anh phải nhận ra mình đang thiếu thứ gì, em yêu. Và đáng ra anh phải đi tìm em cho bằng được.”

Lời nói sười ảm cô đến tận xương tủy trước khi cô nhớ ra tất cả chỉ là một trò vui mà thôi.

Cô hít vào một hơi dài trong khi Michael làm chủ tình hình, thêu dệt câu chuyện của họ, quả quyết với đám người kia anh đã đánh mất lý trí, con tim và lý do để yêu.

Trông anh thật điển trai và thông minh, quyến rũ và hài hước, với kiểu ăn năn có chừng mực vừa phải... như thể anh đang nỗ lực sửa đổi bản thân để bù lại các vấn đề xui xẻo xưa kia, và anh sẵn sàng làm mọi thứ cần thiết để trở lại tầng lớp quý tộc – vì lợi ích của cô vợ mới cưới.

Anh thật hoàn hảo.

Anh khiến cô tin rằng anh đã ở đó, trong căn phòng chính tại ngôi nhà của vị cha xứ ở Coldharbour, được vây quanh trong đám người ăn chơi hội hè, những vòng hoa nhựa ruồi và yến tiệc ngày lễ Thánh Stephen. Anh khiến cô tin rằng anh đã bắt được ánh mắt cô từ phía bên kia phòng. Cô có thể cảm giác được con nôn nao, bồn chồn trong bụng khi mừng tượng ra cái nhìn kéo dài, nghiêm nghị mà lẽ ra anh đã trao cho mình, ánh nhìn khiến cô khó thở và choáng váng, ánh nhìn khiến cô tin rằng mình là người phụ nữ duy nhất trên thế gian.

Và anh lôi cuốn cô bằng những từ ngữ đẹp đẽ.

Cũng như anh lôi cuốn những người còn lại.

“... Thật tình cờ là cả đời tôi chưa nhảy một điệu reel bao giờ. Thế mà cô ấy đã khiến tôi muốn nhảy tới hai chục điệu nhảy đó.”

Tiếng cười vang khắp bàn ăn trong khi Penelope nâng ly của mình lên và hớp một ngụm rượu nhỏ, hy vọng lượng còn sẽ làm dịu bụng dạ còn cào. Cô quan sát chồng mình tiêu khiển những người dự tiệc trong gian phòng bằng câu chuyện tình yêu chóng vánh của họ.

“Tôi cho là chỉ còn vấn đề thời gian trước khi tôi quay về Coldharbour và nhận ra trang viên Falconwell không phải là thứ duy nhất mình đã bỏ lại phía sau.” Ánh mắt nhìn của anh tìm gặp ánh mắt cô ở bên kia bàn, và cô nín thở

trước tia sáng lấp lánh trong đôi mắt ấy. “Cảm ơn thượng đế vì tôi đã tìm thấy cô ấy trước những người khác.”

Một loạt tiếng thở dài của các quý bà quý cô vang lên cùng lúc khắp bàn làm nổi bật thêm tiếng đập thành thịch như chạy đua trong trái tim Penelope. Michael thực khéo mồm khéo miệng, đầy sức thuyết phục.

“Hình như cô đâu có được vô số quý ông theo đuổi cầu hôn”, Phu nhân Holloway nói cạnh khéo, bật cười hơi quá lớn. “Phải không, Phu nhân Bourne?”

Đầu óc Penelope mù đi trước ám chỉ đầy tàn nhẫn đến tình trạng không chồng của cô, và cô tìm kiếm một lời bình luận cay độc trước khi được chồng giải cứu. “Tôi không thể chịu nổi khi nghĩ về bọn họ”, anh nói, nhìn trân trân vào cô, hoàn toàn nghiêm túc, cho tới lúc cô phải đỏ mặt bởi sự chú ý của anh. “Đó là lý do tại sao chúng tôi kết hôn cực kỳ nhanh chóng.”

Phu nhân Holloway đằng hắng thành tiếng trong ly rượu trong khi West mỉm cười nòng hậu và hỏi, “Còn cô thì sao, Phu nhân Bourne? Mọi quan hệ hai người có... làm cô ngạc nhiên không?”

“Cẩn thận đấy, em yêu”, Michael nói đầy khiêu khích, một tia sáng lấp lánh trong đôi mắt xám pha xanh lá của anh. “Ngài ấy sẽ trích dẫn lời nói của em trong tin tức ngày mai đó.”

Cô không thể rời mắt khỏi Michael trong khi tiếng cười rộ lên quanh họ. Anh bắt được cô và giữ chặt cô một cách thành thạo trong tầm kiểm soát của mình. Cô đáp lại câu hỏi của vị ký giả, thực ra là trả lời trực tiếp với chồng mình. “Lúc đó tôi không hề ngạc nhiên. Nếu tôi sắp kể sự thật, cứ như là tôi đã chờ đợi Michael trở về suốt bao nhiêu năm ròng.” Cô tạm ngưng, lắc đầu, nhận thấy mọi sự chú ý quanh bàn đang dồn về phía mình. “Tôi xin lỗi... không phải Michael. Ngài Bourne.” Cô bật cười nho nhỏ tỏ ý xem nhẹ bản thân. “Tôi đã biết anh ấy sẽ trở thành một người chồng tuyệt vời mãi mãi. Tôi cực kỳ hạnh phúc vì anh ấy sẽ là người chồng tuyệt vời *của tôi*.”

Tia ngạc nhiên chột lóe lên trong mắt Michael rồi biến mất tức thì, được che giấu bởi tiếng cười nòng ấm... quá đổi xa lạ. “Quý vị thấy chưa? Sao tôi có thể thất bại trong việc cải tà quy chính được chứ?”

“Chính thế.” West uống một ngụm rượu, chăm chú quan sát cô qua miệng ly, và trong giây lát, Penelope chắc chắn người đàn ông ấy thấy rõ sự lừa dối của họ, như thể cô đang thêu chữ *Dối trá* lên chiếc áo đầm dự tiệc tối nay vậy. Biết được cô và Michael kết hôn vì một lý do khác xa tình yêu, và chồng cô chưa dành ra một giây phút nào với cô đã mấy ngày, kể từ lúc mang cô về phòng ngủ của mình sau đêm tân hôn.

Rằng anh chỉ chạm vào cô để đảm bảo hôn nhân của họ hợp pháp. Và bây giờ anh trải qua những đêm xa cách cô, với người nào chỉ có trời mới biết và làm những việc chỉ có trời mới biết.

Penelope làm ra vẻ đang ăn món bánh flan, hy vọng West sẽ không thúc ép hỏi dồn cô thêm thông tin.

Michael lên tiếng, quỵn rũ đầy mê hoặc. “Dĩ nhiên sự thật không phải vậy. Tôi hoàn toàn dở tệ trong việc làm chồng. Tôi không thể chịu nổi ý nghĩ cô ấy rời xa mình. Tôi ghét phải nghĩ đến việc những người đàn ông khác thu hút được sự chú ý của cô ấy, và giờ tôi cảnh báo cho quý vị biết trước, tôi sẽ là một con gấu đúng nghĩa khi tới mùa vũ hội, và lúc bị buộc phải nhường vợ mình cho các bạn nhảy cũng như những người cùng ăn tối với cô ấy.” Anh tạm ngưng, và Penelope để ý anh đang sử dụng kỹ năng im lặng, đôi mắt ánh lên vẻ hóm hỉnh mà cô chưa từng thấy từ hồi anh còn bé. *Vẻ hóm hỉnh thật sự không có ở đó. Không hẳn thế.* “Tất cả các vị sẽ thực sự rất hối tiếc vì tôi đã quyết định khôi phục tước vị của mình.”

“Không hề”, Nữ tước góa phụ xen vào, đôi mắt vốn bình thản của bà ta lóe lên vẻ hứng khởi. “Chúng tôi rất vui mừng được chào đón ngài trở lại xã hội, ngài Bourne. Vì thật sự, không gì có thể tẩy sạch tội lỗi ngoài một cuộc hôn nhân vì tình yêu.”

Tất nhiên đó là một lời nói dối. Bản thân các cuộc hôn nhân vì tình luôn là những chuyện gây xôn xao dư luận, nhưng Michael và Penelope có tước vị cao hơn bà ta, và giấy mời của họ đến từ ngài Tottenham trẻ tuổi, vì thế người đàn bà lớn tuổi này có rất ít khả năng làm chủ được tình hình.

Tuy nhiên, Michael vẫn mỉm cười trước lời nói đó, và lúc ấy Penelope không thể dứt ánh nhìn khỏi anh. Mọi thứ về anh đều lóe sáng bằng nụ cười – một lúm đồng tiền vụt hiện lên trên má, và đôi môi mở rộng, căng đầy của anh cong lên, chỉ khiến anh càng trở nên điển trai hơn.

Người đàn ông với những câu bông đùa dễ dãi và nụ cười duyên dáng này là ai vậy?

Và làm sao cô có thể thuyết phục anh ta ở lại đây?

“Và một cuộc hôn nhân vì tình yêu phải là... xem cô dâu của ngài bám riết lấy từng từ của ngài ra sao kìa”, Từ tước Tottenham lên tiếng, rõ ràng tỏ ra ủng hộ hai người họ, và Penelope không phải giả vờ ngượng ngùng khi Michael quay lại nhìn cô, nụ cười của anh nhạt dần.

Bà góa phụ tiếp tục nói, chĩa thẳng cái nhìn khiển trách qua cậu con trai. “Này, giá như con làm theo tấm gương của Bourne mà tìm một người vợ cho mình.”

Từ tước bật cười nho nhỏ và làm bộ lắc đầu trước khi dán mắt vào Penelope một cách chăm chú. “Con e là Bourne đã tìm thấy cô dâu lý tưởng cuối cùng rồi.”

“Cô ấy còn các em gái đấy, Tottenham”, Michael thêm vào, giọng nói ẩn chứa sự trêu chọc.

Tottenham mỉm cười hòa nhã. “Tôi rất mong được gặp họ.”

Cô bắt đầu hiểu rõ. Thế đấy, dễ dàng như ăn kẹo, Michael đã đặt nền tảng một cách chuyên nghiệp cho việc Olivia gặp gỡ Quý ngài Tottenham và sẽ kết hôn với anh ta không chùng.

Cô giương mắt nhìn, hướng về kính ngạc sang chồng mình, người đón nhận ánh nhìn của cô đầy dửng dưng và điềm tĩnh, ngay lập tức vạch lại ranh giới. “Tôi thấy giờ đây tôi đang cực kỳ si mê vợ mình, không thể kìm được mong muốn khuyến khích những người xung quanh tôi đi tìm vợ cho riêng mình.”

Toàn những lời điêu ngoa. Thốt ra ngọt xót làm sao.

Quá dễ tin.

Bà tử tước phụ họa theo, “Ôi, cá nhân ta nghĩ đó là một ý tưởng phi thường”. Bà đứng dậy, các quý ông đồng loạt đứng lên theo. “Thực ra, ta nghĩ chúng ta sẽ để các quý ngài ở đây bàn luận.”

Các khách tham dự còn lại làm theo ám hiệu ấy, những phụ nữ rời khỏi bàn ăn rồi lui về một căn phòng khác dùng rượu sherry và tán chuyện phiếm. Penelope chắc chắn cô sẽ trở thành trung tâm của sự chú ý cho đến giây phút cuối cùng.

Cô đi theo bà tử tước góa phụ với những bước chân nặng nề đến một phòng khách nhỏ dễ chịu, nhưng chỉ vừa bước vào trong thì một bàn tay ấm áp to lớn

bao phủ lấy tay cô, và chất giọng trầm quen thuộc của Michael vang lên, “Xin thứ lỗi, thưa quý bà quý cô, tôi cần vợ mình một chút, tí xíu thôi, nếu mọi người không phiền. Tôi đã nói rồi, tôi không thể chịu nổi nếu thiếu cô ấy”. Một loạt tiếng hít vào gấp gấp cùng nổi lên khi Michael kéo Penelope ra khỏi phòng vào hành lang, đóng cánh cửa phòng khách đằng sau họ.

Penelope giật mạnh tay mình khỏi tay anh, nhìn về cả hai hướng dọc khu hành lang để bảo đảm họ không bị nhìn thấy. “Anh đang làm gì vậy?” Cô thì thầm. “Chuyện này chưa xong mà!”

“Tôi thực sự mong em dừng việc bảo tôi chuyện nào xong và chưa xong”, anh nói. “Em không thấy nó chỉ khiến tôi muốn chứng tỏ hơn sao?” Anh kéo cô ra xa hơn khỏi cánh cửa và đi vào hốc tường sáng mờ mờ. “Chuyện ngồi lê đôi mách về việc tôi yêu em thiết tha nhiều đến nhường nào chính là điều chúng ta đang hy vọng đấy, bé cưng.”

“Không cần thiết phải gọi tôi như thế, anh biết mà”, cô thì thầm. “Tôi không phải bé cưng của anh.”

Anh đưa một bàn tay lên mặt cô. “Em là bé cưng của tôi khi chúng ta ở giữa chốn đông người.”

Cô gạt nó đi bằng một cú đập mạnh. “Thôi đi.” Cô tạm ngừng, rồi hạ thấp giọng. “Anh có nghĩ họ tin chúng ta không?”

Anh nhìn cô với ánh mắt phẫn nộ như bị xúc phạm. “Sao lại không chứ, tình yêu của tôi? Từng từ trong lời nói đều là sự thật hết.”

Cô nheo mắt lại. “Anh hiểu ý tôi là gì mà.”

Anh nghiêng người tới gần, và thì thầm, “Tôi biết những ngôi nhà như thế này đều có tai vách mạch rừng hết, tình yêu à”. Và anh *liếm* cô,. Thật sự liếm cô, một kiểu mon trón dễ chịu ở dái tai khiến cô níu chặt cánh tay anh trước cơn khoái cảm bất ngờ. Trước khi cô kịp phản ứng, môi anh đã dứt ra, và bàn tay anh trở lại quai hàm cô, nâng mặt cô lên đối diện anh. “Hồi này em thật tuyệt diệu.”

Tuyệt diệu. Từ ngữ vang vọng qua người cô cùng với dòng khoái cảm trôi cuộn cuộn khi anh đặt một nụ hôn ấm nồng lên chỗ mạch đập điên cuồng ở cổ họng cô.

“Tôi không thích cái cách bọn họ phán xét anh”, cô thì thầm. “Nhất là Holloway.”

“Holloway là con mụ khó ưa.” Cô hít vào gấp gấp trước từ ngữ ấy, còn anh tiếp tục nói vào tai cô. “Cô ta đáng ăn đòn lắm. Tiếc là bá tước của cô ta quá yếu ớt nên không thể làm được việc đó.”

Con khoái cảm đâm xuyên qua Penelope khi nghe thấy những lời nói đó, và cô không thể ngăn mình mỉm cười. “Hình như anh hơi băn khoăn về việc phát vào mông phụ nữ thì phải.”

“Chỉ những người tôi thích thôi.” Anh bất động và ngẩng mặt lên, đôi mắt đen huyền tìm kiếm ánh nhìn của cô trong khoảng cách gần sát nhau.

Cô cố phớt lờ sự hứa hẹn đầy ngọt lịm đầy cám dỗ trong lời nói. Ráng sức nhớ rằng nó không phải là thật. Rằng tối nay hoàn toàn giả tạo. Rằng người đàn ông xa lạ này không phải chồng cô. Rằng người chồng ấy chỉ lợi dụng cô để đạt được mục đích cho riêng mình.

Có điều, chuyện tối nay không phải về anh. Mà là về cô và các em gái cô. “Cảm ơn, Michael”, cô thì thầm trong bóng tối, “Tôi biết anh không cần phải thực hiện phần này theo thỏa thuận đã hứa. Anh không cần phải giúp đỡ các em gái tôi”.

Anh im lặng một lúc lâu. “Tôi phải làm thế.”

Việc anh tự nguyện giữ lời hứa vừa làm cô ngạc nhiên vừa nhắc cô nhớ đến thỏa thuận riêng của họ. “Nghĩ cho cùng thì chắc hẳn có luật giang hồ và danh dự gì đó thật.” Cô ngập ngừng, rồi nói. “Vậy phần còn lại của thỏa thuận thì sao?”

Một bên lông mày đen của anh nhướng lên.

“Khi nào tôi được đi tham quan?”

“Em đang học cách mặc cả cò kè đấy.”

Cô đáp lại, “Hiếm có thứ gì khác giúp tôi giải trí”.

“Em đang chán à vợ?”

“Tại sao tôi phải chán chứ? Nhìn chăm chăm vào mấy bức tường nhà anh cũng thú vị ra phết rồi.”

Anh cười khùng khục trước câu nói của cô, âm thanh ấy khiến người cô nóng bừng lên đến rùng mình. “Thôi được rồi, tại sao không làm cho em phấn khích và hứng khởi ngay bây giờ nhỉ?”

“Bởi vì ngay lúc này đây, chúng ta đang cố gắng thuyết phục bọn họ rằng anh đã thay đổi, và việc chúng ta biến mất khỏi mấy cuộc hội hè đình đám sẽ không giúp cải thiện được gì đâu.”

“Ồ, tôi nghĩ biến mất cùng người vợ hợp pháp của mình sẽ giúp ích rất nhiều đấy chứ.” Anh cúi người lại gần hơn. “Hơn nữa, tôi biết em sẽ thích thú chuyện này.”

“Núp trong hành lang dinh thự Tottenham như một kẻ trộm ư?”

“Không phải như một kẻ trộm.” Anh liếc nhanh quanh quần mép tường chỗ trốn của họ trước khi hướng sự chú ý trở lại cô. “Như một quý cô đang có mối quan hệ yêu đương bí mật.”

Cô khịt mũi nho nhỏ tỏ vẻ không tán thành. “Với *chồng* của cô ta.”

“Quan hệ yêu đương với chồng mình là...” Giọng anh nhỏ dần, đôi mắt tối sầm lại.

“Thường quá hả?”

Một bên khóe miệng anh giật giật. “Tôi định nói đó là một cuộc phiêu lưu.”

Một cuộc phiêu lưu.

Cô đứng như trời trồng trước câu nói ấy, ngược nhìn thân hình cao ngất nghiêng phía trên mình, môi anh nhếch lên na ná như một kiểu cười đều tụt mãi, đôi bàn tay anh ôm trọn khuôn mặt cô. Mọi thứ về anh, sức nóng tỏa ra từ anh, mùi hương của anh... cả người *anh*, bao quanh cô.

Cô nên cự tuyệt và ngăn anh lại. Cô nên nói cho anh biết mình thấy đêm tân hôn của họ thật đơn điệu và chẳng có gì hay ho như bữa tối ở Dinh thự Tottenham.

Nên đặt anh vào vị trí hay tụt mãi của mình.

Nhưng cô không thể. Vì cô muốn nó lần nữa. Cô muốn anh hôn cô, chạm vào cô và giúp cô cảm nhận được toàn bộ những thứ tuyệt vời huy hoàng mà cô từng trải nghiệm, trước khi anh rời bỏ cô như thể anh chẳng cảm thấy điều gì.

Hiện anh đang rất gần, rất đẹp trai và rất *đàn ông*. Và khi ngược nhìn vào đôi mắt của người đàn ông này, người mới một phút trước vừa thú vị vừa sôi nổi khiến người khác say mê thì phút sau đã trở nên cay độc, bí ẩn và nguy hiểm, cô nhận ra mình sẽ phiêu lưu cùng anh theo bất kỳ cách nào anh muốn.

Thậm chí ngay tại đây, trong hốc tường hành lang của Tottenham.

Dẫu cho đó là một sai lầm

Cô đặt lòng bàn tay lên ngực anh, cảm nhận sức mạnh cứng cỏi, bằng phẳng cuộn tròn ở đó, bên dưới những lớp vải lạnh và len được may vô cùng vừa vặn. “Tôi nay anh thật khác lạ. Em không biết anh là ai nữa.”

Có cái gì đó vụt sáng trong đôi mắt anh khi nghe cô nói, thứ gì ở đó, rồi biến mất cực nhanh đến nỗi cô không thể xác định nó là gì. Khi Michael lên tiếng, giọng anh nhỏ, khẽ khàng và êm dịu, cùng một chút chọc gheo. “Thế thì sao lại không tìm hiểu tôi thêm chút nữa?”

Thật vậy, sao lại không chứ.

Cô nhón chân, rướn người lên cùng lúc anh cúi xuống và chiếm đoạt lấy đôi môi cô bằng một nụ hôn mãnh liệt đến cháy bỏng, gần như không thể chịu đựng nổi.

Anh áp sát ép chặt cô hơn, ấn lưng cô vào tường, bao bọc cô bằng cơ thể mình cho tới khi cô không thể làm gì ngoài việc rướn lên và luồn hai cánh tay quanh cổ anh, kéo anh về phía mình đến khi môi anh, chắc khỏe và mượt mà, trao cho cô những thứ cô còn chưa hề biết mình có muốn hay không, chưa hề biết những thứ như thế có thể sẽ như thế nào – một nụ hôn dữ dội, ám ảnh mà cô sẽ không hề, sẽ không bao giờ quên được. Tâm trí cô bị chiếm giữ đầy choáng ngợp bởi cảm giác về anh, sự to lớn của anh, sức mạnh của anh, trong khi đôi bàn tay anh ôm lấy quai hàm cô và dịch chuyển cô, để điều chỉnh miệng cô nhục cảm hơn, hoàn hảo hơn, khớp với miệng anh.

Anh liếm đường viền hai bên bờ môi cô, cảm giác về lưỡi anh quyen rũ và đầy lôi cuốn, khiến cô phải há miệng thở gấp. Và anh tận dụng âm thanh ấy mà bắt giữ đôi môi đang hé mở rồi trượt vào trong, ép sát cô, xoay tròn rồi ném tới khi cô ngỡ mình có thể chết bởi cơn kích thích cực kỳ phấn khích của việc đó. Của sự tự nguyện. Những ngón tay cô luồn vào các cọng tóc xoắn tít ở gáy anh, rồi cô vươn người lên áp chặt vào anh, bám chắc hơn, trông chương tai gai mắt hơn... Và cô *không quan tâm*.

Cô chẳng hề bận tâm... tuyệt đối không... miễn là anh đừng dừng lại.

Khi cô ép sát hơn, anh thay đổi vòng kim kẹp của mình, đôi bàn tay anh trượt dài xuống đầy giày vò, chỉ ấn chặt vào mé ngoài bầu ngực cô một chút, chỉ vừa đủ để cô nhúc nhối ở những nơi cô chưa từng nghĩ tới, trước khi trượt xuống thấp

Anh đã cố tình làm thế.

Mọi chuyện đều vì lợi ích của Tottenham.

Đề tiếp tục duy trì chuyện giả vờ kết hôn vì tình yêu.

Chứ không phải vì anh không thể ngăn mình chạm vào cô.

Cô chưa rút ra được bài học sao?

“Nếu cô ấy có bất cứ điểm gì giống chị mình, tôi sợ đó là một phần đặt cược mà tôi sẽ không thắng được.”

Michael bật cười, và cô nhăn mặt trước tiếng cười đó, thấy ghét nó. Ghét sự giả dối của nó. “Tôi không nghĩ rằng ngài có thể cho chúng tôi vài phút?”

“Tôi cho là mình phải làm vậy, không thì phu nhân Bourne chắc sẽ không bao giờ có thể nhìn vào mắt tôi lần nữa.”

Penelope nhìn chòng chọc vào các nếp gấp trên cà vạt của Michael. Cô tự buộc giọng mình phải điềm tĩnh, biết rằng việc tỏ ra vô tư lự thực sự nằm ngoài tầm tay. “Tôi không chắc vài phút có thể thay đổi được điều đó, thưa ngài.”

Anh lại lợi dụng cô.

Tottenham cười khe khẽ. “Rượu brandy được rót ra rồi đây.”

Và rồi anh ta biến mất. Còn cô đơn độc.

Với chồng mình, người dường như có thói quen khiến cô luôn thất vọng. Cô không quay mặt đi khỏi miếng vải mới tinh ở cổ anh. “Diễn hay lắm”, cô nói, giọng đờm buồn, đầy chua cay. Nếu có nghe thấy, anh cũng không biểu lộ ra ngoài.

Khi anh lên tiếng, cứ như là lúc trước họ đang bàn luận về thời tiết chứ không phải hôn nhau trong góc khuất tối tăm. “Chắc sẽ phải đi một chặng đường dài mới chúng ta được chúng ta kết hôn vì lý do còn hơn cả Falconwell.”

Thế mà chính cô suýt tin vào chuyện đó.

Quả thực, hình như cô không thể rút ra được bài học đắt giá cho mình. Thật không công bằng khi cô lại quá bực bội với anh. Quá đau lòng. Chuyện kết hôn vì tình yêu ngớ ngẩn này là ý tưởng của cô, không phải sao? Cô chỉ có thể tự trách cứ bản thân bởi cảm giác mà chuyện này ảnh hưởng lên mình mà thôi.

Mạt hạng. Bị lợi dụng. Nhưng các em gái cô sẽ có được cuộc hôn nhân thích đáng, hoàn mỹ không chút vết nhơ từ chuyện này. Cũng bỏ công đấy chứ. *Cô phải tin tưởng vào chuyện đó.*

Penelope gạt nỗi buồn sang một bên. “Tại sao anh lại làm chuyện này?” Anh nhướn mày lên biểu lộ vẻ nghi ngờ và cô tiếp tục, “Đồng ý tham gia vào trò hề này?”

Anh ngoảnh mặt đi. “Tôi đã hứa với em rồi.”

Cô lắc đầu. “Anh không cảm thấy... như thể tôi đang lợi dụng anh sao?”

Một bên khóe miệng anh nhếch lên thành nụ cười châm biếm. “Thế tôi đã không lợi dụng em khi cưới em chắc?”

Cô đã không nghĩ về điều đó theo nghĩa cay nghiệt như thế. “Tôi cho là vậy. Nhưng mà...” Cô muốn nói rằng: *Cảm giác chuyện này còn tồi tệ hơn. Tôi cảm thấy như là mọi thứ thuộc về con người tôi, mọi thứ tôi có, tất cả đều để phục vụ hầu hạ những người khác.* Cô lắc đầu. “Nó có vẻ khang khác. Và mặc dù vậy, tôi hối tiếc vì đã yêu cầu anh làm việc này vì chúng. Vì tôi.”

Anh lắc đầu. “Đừng bao giờ hối tiếc.”

“Lại một quy tắc khác?”

“Chỉ của những tên vô lại thôi. Các tay chơi bạc chắc chắn hối tiếc.”

Cô cho là anh ắt phải biết.

“Tuy vậy, tôi vẫn hối tiếc.”

“Không cần thiết phải như thế. Tôi có lý do chính đáng để tham gia cùng em vào trò hề này.”

Cô cứng người. “Vậy à?”

Anh gật đầu. “Ừ. Chúng ta đều hưởng được cái gì đó từ cuộc chơi mà.”

“Anh được hưởng gì?” Anh nín thinh, sâu thẳm bên trong cô chợt cảm thấy ngờ ngợ. “Anh hưởng lợi từ ai?” Anh vẫn không đáp, nhưng Penelope đâu phải con ngốc mà dễ bị lừa. “Cha tôi. Ông có thứ gì khác. Là gì vậy?”

“Không quan trọng đâu”, cách anh nói làm cô cảm thấy thứ đó hết sức quan trọng. “Chỉ cần biết là em không nên hối tiếc về thỏa thuận của chúng ta vì tôi sẽ

có được lợi rất lớn từ nó. Tôi sẽ đưa em trở lại chỗ các quý bà quý cô”, anh đề nghị, đưa tay ra định nắm lấy khuỷu tay cô.

Và, éo le làm sao, cái ý nghĩ từ trước đến giờ anh luôn chơi trò của họ vì lợi ích cho riêng mình khiến cô cảm thấy tồi tệ hơn. Như thể cô cũng là nạn nhân của những lời dối trá từ anh.

Cảm giác bị phản bội chột bùng lên dữ dội ngay tức thì, cô gần như quyết liệt giật tay khỏi sự đụng chạm của anh. “Đừng động vào người tôi.”

Đôi lông mày anh nhướn lên trước lời lẽ ấy, trước cơn giận dữ của nó. “Xin lỗi, sao cơ?”

Cô không muốn anh ở gần cô. Không muốn bị nhắc phải nhớ rằng mình cũng bị lừa gạt. “Có thể chúng ta đang giả vờ yêu đương vì các em gái tôi, nhưng *tôi* không phải chúng. Đừng động vào tôi một lần nào nữa. Nếu như không phải vì lợi ích của tụi nó.”

Tôi không nghĩ mình có thể chịu đựng nổi điều đó.

Anh giơ cả hai bàn tay lên cao, tỏ ra mình đã hiểu lời yêu cầu. Đã chú ý đến nó.

Cô quay người bỏ đi trước khi lại nói ra điều gì khác. Trước khi để lộ cảm xúc của mình.

“Penelope.” Anh gọi với theo khi cô bước vào hành lang tối lờ mờ. Cô dừng lại, một tia hy vọng chột bùng lên từ tận sâu trong cô, hy vọng rằng anh chắc sẽ xin lỗi. Rằng có lẽ anh sẽ bảo cô đã sai. Rằng anh thật sự có quan tâm đến cô. Rằng anh rất muốn cô. “Đây là phần khó nhất với mấy quý bà ấy, em hiểu chứ?”

Hy vọng hão huyền.

Ý anh muốn nói cô sẽ phải giữ vững, tiếp tục giả vờ chuyện của họ. Những người đàn bà kia sẽ chất vấn cô kỹ càng lúc ở riêng hơn chốn đông người rất nhiều.

Đó sẽ là một nhiệm vụ cực kỳ gay go.

Nhưng việc anh gọi nó là khoảng thời gian cam go nhất buổi tối gần như nực cười, bởi vì chắc chắn cô vừa mới trải qua khoảng thời gian cam go nhất trong buổi tối rồi.

“Tôi sẽ lo được chuyện các quý bà, thưa ngài, như chúng ta đã thỏa thuận. Vào cuối buổi tối, bọn họ sẽ tin chắc ngài và tôi yêu nhau vô cùng, và các em gái tôi sắp sửa có một mùa vũ hội ra trò.” Cô tôi luyện giọng nói. “Nhưng tôi khuyên ngài nên nhớ việc ngài đã hứa với tôi sẽ có một chuyến tham quan câu lạc bộ của ngài, mà giờ đây tôi thấy rằng chẳng phải bản tính hào phóng gì hết, mà chỉ là trả công cho vai trò của tôi trong trò bịp bợm của ngài.”

Anh đông cứng người. “Đúng là tôi có hứa.”

Cô gạt đầu một cái đầy cương quyết. “Vậy khi nào?”

“Chúng ta sẽ bàn sau.”

Đôi mắt cô nheo lại khi nghe thấy câu đó, thường đồng nghĩa với *không*. “Phải, tôi cho là thế.”

Cô quay lưng đi và trở lại phòng khách dành cho phái nữ, đầu ngẩng cao, vai duỗi thẳng khi vịn tay nắm rồi đẩy cửa mở ra, quay lại với đám phụ nữ.

Con tam bành dần dần trôi dậy, cô nguyện sẽ không bao giờ mỉm lòng.

CHƯƠNG MƯỜI HAI

M thân mến

Tommy về nhà dịp lễ Tổng lãnh Thiên thần Michael và tụi em tổ chức ăn mừng rất tưng bừng, mặc dù hoàn toàn vắng bóng Michael của tụi em. Tuy nhiên, tụi em vẫn kiên quyết đến cùng, đi hái những quả mâm xôi còn sót lại trên cành và ăn chúng cho đến khi ngã bệnh, như mỗi dịp truyền thống. Hàm răng của tụi em hoàn toàn ngả màu xanh biển xám xám, rất ư là rắc rối trong khi đang ăn – ngài chắc hẳn sẽ tạt hào cho xem.

Có lẽ tụi em sẽ gặp ngài vào Giáng sinh năm nay? Lễ hội Thánh Stephen ở Coldharbour thực sự đang trở thành một buổi tiệc liên hoan thượng hạng đấy.

Tụi em đều đang nghĩ về ngài, và nhớ ngài rất nhiều.

Mãi mãi – P

Trang viên Needham, tháng Chín, 1818

Không hồi âm

Cô yêu cầu anh đừng chạm vào cô, và anh đã chấp nhận yêu cầu.

Tiến thêm một bước xa hơn nữa.

Anh đã bỏ cô lại hoàn toàn trợ trợ

Anh đã bỏ cô lại một mình tối hôm ấy, khi đưa cô trở về Ngôi Nhà Hỏa Ngục và ngay lập tức rời đi, không nói một lời, đến nơi nào đó mà những ông chồng hay lui tới, nhưng không phải cùng với các bà vợ.

Và lần nữa vào đêm hôm sau, khi cô dùng bữa tối trong phòng ăn rộng lớn, trống vắng, dưới sự theo dõi đầy cảnh giác của vài người hầu cửa còn quá trẻ, chẳng ăn khớp với nhau. Cô đang dần quen với họ, ít ra là vậy, và rất tự hào về bản thân vì đã không đổ mặt trong suốt bữa ăn.

Và lần nữa vào đêm tiếp theo, khi cô đứng tại cửa sổ phòng ngủ như một con ngốc, dõi mắt theo chiếc xe ngựa của anh chậm chậm lăn bánh đi mất cứ như bị buộc dây. Như thể nếu cô dõi theo đủ lâu thì anh sẽ quay lại.

Và anh sẽ cho cô cuộc hôn nhân cô hằng muốn.

“Không nhìn ra cửa sổ nữa”, cô thề với lòng mình, xoay người khỏi con đường tối tăm lạnh lẽo và băng qua căn phòng, đến chỗ chậu rửa rồi nhúng ngập hai bàn tay vào trong, nhìn dòng nước mát lạnh xao động và khiến chúng tái nhợt đi dưới mặt nước. “Không nhìn ra cửa sổ nữa”, cô lặp lại nho nhỏ, vừa lúc nghe thấy tiếng thắng xe dừng lại bên ngoài ngôi nhà, mặc kệ nhịp tim đập ngày một nhanh và sức hút của tấm kính cửa sổ.

Thay vào đó, cô lau khô tay một cách điềm tĩnh đến ấn tượng và di chuyển tới cánh cửa nối liền phòng ngủ của Michael với phòng ngủ của cô, áp tai vào mảnh gỗ mát mẻ để lắng nghe tiếng anh đi vào phòng bên kia.

Sau vài phút dài dằng dặc không mang lại điều gì cho cô ngoài việc bị trợ trợ cô khá khó chịu, cơn tò mò đã thắng thế. Cô đi tới cửa phòng ngủ để lên ra ngoài hành lang và xem thử có phải chồng mình đã thực sự về nhà hay không.

Cô mở cửa đánh cạch một tiếng, hé ra chưa đầy hai phân, để dòm vào hành lang.

Và hóa ra lại đối mặt với bà Worth.

Cô khẽ giật nảy người và đóng sầm cánh cửa, tim đập thành thịch, trước khi nhận ra mình vừa xử sự như một thằng hề trước mặt nữ quản gia đáng lo ngại của chồng mình.

Hít vào một hơi thật sâu, cô mở cửa với nụ cười rộng tới mang tai. “Bà Worth, chị làm ta giật cả mình.”

Nữ quản gia cúi đầu. “Phu nhân có khách đến thăm ạ.”

Penelope vội nhú mày. “Khách đến thăm ư?” Đã quá 11 giờ rồi.

Nữ quản gia chìa ra một tấm danh thiếp. “Ngài ấy nói việc rất quan trọng ạ.”

Ngài ấy.

Penelope nhận lấy tấm danh thiếp.

Tommy.

Nổi vui mừng nhảy múa khắp người cô. Anh là người đầu tiên đến thăm cô tại ngôi nhà to lớn, trống rỗng này – ngay cả mẹ cô còn không tới, mà chỉ gửi tin nhắn rằng bà sẽ đến chơi *khi bông hoa hồng mới cưới nở rộ*.

Mẹ cô không hề biết rằng, những bông hoa như thế thậm chí chưa bao giờ mang hàm ý là hoa hồng cả.

Nhưng Tommy là bạn của cô. Và những người bạn hay tới thăm nhau. Cô không thể ngăn mình mỉm cười với bà Worth. “Ta sẽ xuống ngay. Phục vụ trà cho ngài ấy. Hay... rượu vang đi. Hoặc... rượu scotch.” Cô lắc đầu. “Bất kể thứ gì mà người ta hay uống vào giờ này.”

Cô đóng cửa rồi chỉnh đốn lại dung mạo trước khi lao xuống bậc thang và chạy như bay vào phòng khách phía trước, nơi Tommy đang đứng trước một lò sưởi lớn bằng đá hoa, có vẻ bị thu nhỏ lại bởi căn phòng quá xa hoa. “Tommy!” Cô gọi lớn, đi thẳng tới chỗ anh, cực kỳ vui sướng vì được gặp anh. “Anh đang làm gì ở đây?”

Tommy mỉm cười. “Tất nhiên anh đến đây để cướp em đi rồi.”

Đáng ra nó chỉ là một lời nói đùa, nhưng từ ngữ ẩn chứa sự sắc bén mà cô không thích tí nào, và ngay lúc đó cô nhận thấy rằng, đáng lý ra Tommy không nên ở đây – rằng Michael sẽ nổi đóa nếu phát hiện Tommy Alles ở trong phòng khách của mình, với vợ của mình. Chuyện Tommy và Penelope làm bạn với nhau suốt một khoảng thời gian dài chẳng quan trọng gì đâu. “Anh không nên ở đây”,

cô nói khi anh quay về phía cô, nắm lấy bàn tay cô và đưa chúng lên môi mình. “Anh ấy sẽ giận điên lên đấy.”

“Em và anh vẫn là bạn bè phải không?”

Cô không do dự, cảm giác tội lỗi về buổi gặp gỡ gần đây nhất vẫn chưa phai mờ. “Dĩ nhiên rồi.”

“Và với tư cách là một người bạn tốt, anh đến đây để đảm bảo chắc chắn là em vẫn ổn. Quỷ tha ma bắt anh ta đi.”

Sau lần nói chuyện mới đây giữa cô và Michael, đáng lẽ cô nên ủng hộ chiến lược *Quỷ tha ma bắt anh ta đi*, nhưng lại không thể. Chẳng hiểu sao ý nghĩ về việc đứng đây, trong căn phòng này với Tommy, lại khiến Penelope cảm thấy như thể cô đang phản bội chồng mình và cuộc hôn nhân của họ.

Cô lắc đầu. “Anh ở đây không phải là ý hay đâu, Tommy.”

Tommy nhìn xuống cô, cái nhìn biểu lộ vẻ nghiêm túc hiếm thấy. “Hãy nói với anh một điều, em ổn chứ?”

Lời nói dịu dàng ẩn chứa vẻ quan tâm lo lắng, và cô không ngờ đến cảm xúc vỡ òa đổ ập xuống mình trước lời nói ấy, tức thì những giọt lệ bắt đầu tuôn rơi. Đã một tuần trôi qua kể từ khi cô làm đám cưới trong một buổi hôn lễ nhỏ xíu, hồi hải ở Surrey, và chẳng ai buồn nhớ đến việc hỏi thăm cô. *Ngay cả người chồng của cô cũng không.* “Em...”, cô im bật, xúc cảm nghẹn ứ nơi cổ họng.

Đôi mắt xanh biếc thân thiện thường ngày của Tommy bỗng dưng sẫm lại. “Em đang khổ sở. Anh sẽ giết hắn.”

“Không! Không.” Cô rút một bàn tay ra, đặt lên cánh tay anh. “Em không khổ sở. *Không*, thật mà. Em chỉ... Em...”, cô hít vào một hơi dài, cuối cùng đành miễn cưỡng chấp nhận. “Chuyện không dễ dàng gì.”

“Hắn làm em đau sao?”

“Không!” Cô vội vã bênh vực Michael trước cả khi suy nghĩ kỹ câu hỏi. “Không phải... không.” Không phải như ý anh muốn ám chỉ.

Tommy không tin lời cô. Anh khoanh tay lại. “Đừng có bảo vệ hắn. Hắn có làm em đau không?”

“Không.”

“Vậy thì chuyện gì?”

“Em không hay gặp anh ấy.”

“Chẳng ngạc nhiên gì”, anh nói, và Penelope nghe được nỗi chua chát trong đó. Cảm xúc cùng với tình bạn mất đi. Cô từng cảm thấy điều đó khi Michael bỏ đi. Khi anh thôi viết thư. Khi anh thôi quan tâm. Tommy lặng yên một lúc lâu rồi lên tiếng. “Em có mong muốn được gặp hẳn nhiều hơn không?”

©STENT: <http://www.sachmoi.net>

Đó là một câu hỏi không dễ dàng gì có thể trả lời được. Cô không muốn làm gì với một nửa Michael – người đàn ông lạnh lùng, xa cách đã cưới cô vì diện trang. Nhưng nửa còn lại – người đàn ông ôm cô, quan tâm đến cảm giác thoải mái của cô và làm những việc cực kỳ dễ chịu, tuyệt vời đối với tâm trí và cơ thể cô, cô sẽ sẵn lòng gặp lại anh ta.

Đương nhiên cô không thể nói điều đó cho Tommy biết được. Không thể giải thích Michael là hai người đó, và cô vừa giận giữ với anh vừa bị anh thu hút như thôi miên.

Cô không thể nói thế vì hầu như không muốn thừa nhận điều đó với chính mình.

“Pen?”

Cô thở dài. “Hôn nhân là một thứ lạ lùng.”

“Quả nhiên là vậy. Lạ lùng gấp đôi nếu người đề kết hôn lại là Michael, anh đoán thế. Anh biết hẳn sẽ đến tìm em. Biết hẳn sẽ lạnh lùng, vô tâm và bày mưu tính kế để cưới em nhanh chóng – vì Falconwell.” Penelope muốn mắng nhận ra đáng lẽ mình nên kịch liệt phản đối lời của Tommy và kể cho Tommy nghe về câu chuyện bịa đặt rất khéo léo, nhưng anh đã tiếp tục, quá trễ rồi. “Anh đã cố cưới em trước... để ngăn việc em kết hôn với hẳn.”

Lời nói của Tommy từ buổi sáng cầu hôn vang vọng trong đầu cô. “Thì ra ý định của anh lúc đó là vậy. Anh muốn bảo vệ em tránh khỏi Michael.”

“Hẳn không còn như xưa nữa.”

“Sao lúc đó anh không chịu nói cho em biết điều đó?”

Anh nghiêng đầu. “Liệu em có tin anh không?”

“Có chứ.” *Không.*

Tommy mỉm cười, khẽ hơn thường lệ. Nghiêm nghị hơn. “Penny, nếu lúc ấy em biết hẳn sẽ đến tìm mình, hẳn em sẽ chờ đợi.” Anh ngưng lại một chút. “Lúc nào cũng là hẳn cả.”

Penelope chau mày. Điều đó không đúng. Phải không?

Một cảnh tượng trong đầu vụt hiện lên – một ngày mùa xuân ấm áp, ba người bọn họ đang ở trong tòa tháp cổ kiến trúc kiểu Roma trụ vững trong vùng đất của Falconwell. Trong lúc thám hiểm, một cầu thang đứt gãy bên dưới Penelope, cô bị mắc kẹt trên Michael và Tommy một tầng. Khoảng cách không xa, cỡ chừng một thước hoặc hơn chút xíu, nhưng đủ để khiến cô e sợ khi phải nhảy xuống. Cô kêu cứu, và Tommy là người đầu tiên tìm thấy cô. Cậu giục cô nhảy, hứa sẽ đỡ được cô. Nhưng cô đông cứng cả người vì khiếp sợ.

Và rồi Michael xuất hiện. Michael bình tĩnh, dũng cảm, ngược nhìn vào đôi mắt cô và truyền cho cô thêm sức mạnh. *Nhảy đi, Sixpence. Ta sẽ làm cái lưới của em.*

Cô đã tin anh.

Cô hít vào thật sâu trước mảnh ký ức ấy, gọi nhớ lại khoảng thời gian của cô với Michael, nhớ lại việc anh đã luôn luôn bảo vệ cô an toàn. Cô nhìn Tommy. “Anh ấy không còn là cậu bé ngày xưa nữa.”

“Phải. Đúng thế. Langford đã làm điều đó.” Anh tạm dừng, rồi nói, “Phải chi anh có thể ngăn chặn được chuyện đó, Pen. Anh xin lỗi.”

Cô lắc đầu. “Đừng xin lỗi. Anh ấy lạnh lùng và làm người khác điên tiết khi muốn, nhưng anh ấy đã xây dựng cũng như phát triển bản thân rất nhiều, đã chứng tỏ giá trị của mình đáng giá gấp mười lần. Hôn nhân có thể rất thách thức, nhưng em cho là đa số những cuộc hôn nhân đều thế mà, đúng không?”

“Nếu là của chúng ta thì sẽ không như thế đâu.”

“Hôn nhân của tụi mình sẽ là một thách thức theo kiểu khác, Tommy. Anh biết vậy mà.” Cô mỉm cười. “Thơ ca của anh... thật không ưa nổi.”

“Chỉ có thể thôi mà.” Nụ cười của Tommy xuất hiện, rồi biến mất. Anh đổi chủ đề. “Anh đã luôn nghĩ tới Ấn Độ. Họ bảo có rất nhiều cơ hội ở đó.”

“Anh định rời khỏi Anh Quốc à? Sao vậy?”

Tommy nốc cạn rượu trước câu hỏi ấy rồi đặt cái ly rỗng xuống một cái bàn gần đó. “Chồng em dự tính hủy hoại anh.”

Phải mất một lúc cô mới hiểu ý câu nói. “Em chắc điều đó không đúng đâu.”

“Đúng đây. Hấn nói với anh mà.”

Cô bỗng trở nên bối rối. “Hỏi nào?”

“Vào ngày cưới của em. Anh đã tới dinh thự Needham tìm em, để thuyết phục em lấy anh, nhưng lại phát hiện ra mình đến quá trễ và em đã đi London với hấn. Anh đi theo hai người. Đến thẳng câu lạc bộ của hấn luôn.”

Michael chẳng nói chẳng rằng. “Và anh đã gặp anh ấy?”

“Đủ lâu để hấn giải thích về kế hoạch trả thù cha anh. Trả thù anh. Khi xong việc, anh sẽ không có lựa chọn nào ngoài việc phải rời nước Anh.”

Lời Tommy nói không làm cô ngạc nhiên. Tất nhiên là Falconwell sẽ chẳng đủ đối với người chồng không gì lay chuyển được của cô. Tất nhiên anh sẽ muốn báo thù Langford. Nhưng sao lại là Tommy? “Anh ấy sẽ không làm vậy đâu, Tommy. Anh có một quá khứ. Một câu chuyện có cả ba chúng ta.”

Tommy mỉm cười như châm biếm. “Anh e là quá khứ của chúng ta không có ảnh hưởng sâu nặng bằng việc báo thù.”

Cô lắc đầu. “Anh ấy có thể làm gì...”

“Anh không phải...”, Tommy hít vào một hơi thật sâu. “*Hấn biết...*” Ngừng lại, nhìn đi chỗ khác rồi thử lại lần nữa. “Anh không phải con trai của Langford.”

Cô há hốc miệng, giọng hạ thấp. “Anh cứ đùa.”

Anh bật cười nho nhỏ, tự nhạo báng mình. “Anh nhất định sẽ không nói dối về chuyện này đâu, Pen.”

Dĩ nhiên Tommy có lý. Ai đời lại đi nói dối về một chuyện như vậy. “Anh không phải...”

“Không.”

“Ai...”

“Anh không biết. Anh đã không biết mình là một thằng con hoang cho tới vài năm trước, khi cha... khi Langford kể cho anh nghe sự thật.”

Cô quan sát Tommy thật kỹ, để ý thấy nỗi buồn kín đáo ẩn sau đôi mắt anh. “Thế mà anh chẳng bao giờ nói một lời.”

“Đó không phải điều người ta hay nói, thật đấy.” Anh ngừng lại. “Em sẽ làm mọi thứ có thể để giữ bí mật chuyện đó... và hy vọng không ai phát hiện ra.”

Nhưng đã có người phát hiện ra.

Penelope nuốt khan, hướng sự chú ý sang một bức tranh sơn dầu lớn trên tường – một phong cảnh khác – một vùng heo hút quá gồ ghề và vẫn còn hoang sơ nên không thể là nơi nào khác, ngoài miền Bắc nước Anh. Cô nhìn đăm đăm vào một tảng đá mòn ở một bên mép bức tranh và chột hiều ra. “Chuyện đó sẽ hủy hoại cha anh.”

“Đứa con duy nhất của ông, một đứa con hoang.”

Cô nhìn thẳng vào mắt anh. “Đừng tự gọi mình như thế chứ.”

“Tất cả những người khác sẽ gọi như vậy, sớm thôi.”

Im lặng. và trong lúc đó, cô bỗng nhận thức rõ Tommy có lý. Nhận ra các kế hoạch của Michael bao gồm cả việc hủy hoại. *Một phương tiện để đạt cứu cánh.* Anh nhìn thấy ngay giây phút Penelope nhận ra sự thật và tiến một bước về phía cô. “Đi với anh đi Penny. Chúng ta có thể rời nơi này, cuộc sống này và bắt đầu lại từ đầu. Ấn Độ. Châu Mỹ. Hy Lạp. Tây Ban Nha. Các nước phương Đông. Bắt cứ nơi nào em chọn.”

Cô mở to mắt. Tommy thật sự không đùa. “Em kết hôn rồi, Tommy.”

Một bên khóe miệng anh cong lên. “*Với Michael.* Em cũng rất cần một lối thoát như anh. Không chừng còn nhiều hơn nữa... Chí ít thì việc anh bị hủy hoại trong tay hắn sẽ xảy đến cực nhanh.”

“Dẫu nó đúng đi chăng nữa, em đã kết hôn rồi. Còn anh...” Giọng cô nhỏ dần.

“Anh không là gì cả. Không là gì khi hắn xử xong anh.”

Penelope nghĩ về chồng mình, cô đã thề trung thành và thủy chung sát son với người đó, người đã đấu tranh cả một thời gian dài để xây dựng lại cơ đồ mà không có danh tiếng. Anh ta biết rõ tầm quan trọng của danh tiếng. Của một tước vị. Cô không thể tin được anh ta sẽ làm việc này.

Cô lắc đầu. “Anh nhầm rồi. Anh ấy sẽ không...” Nhưng ngay khi vừa cất lời, cô đã biết điều đó không đúng.

Anh ta sẽ làm mọi thứ để báo thù cho bằng được.

Kể cả hủy hoại các bạn của mình.

Quai hàm Tommy đánh lại thể hiện vẻ cương nghị, và cô bỗng thấy lo lắng. Chưa bao giờ cô thấy anh nghiêm nghị như thế. Đây quyết tâm như thế. “Anh không nhầm. Hắn có bằng chứng. Hắn sẵn sàng sử dụng nó. Hắn thật nhẫn tâm, Pen... Hắn không còn là người bạn ta từng biết nữa.” Tommy đứng gần và đưa cả hai tay lên nắm lấy bàn tay cô. “Hắn không xứng đáng có em. Hãy đi với anh. Đi với anh đi, và không ai trong chúng ta sẽ phải cô độc hết.”

Cô lặng thinh một lúc lâu trước khi dịu dàng nói, “Anh ấy là chồng em.”

“Hắn đang lợi dụng em mà.”

Câu nói đúng, nhưng vẫn đau nhói. Cô nhìn vào mắt Tommy. “Đương nhiên rồi. Y chang những người đàn ông khác trong cuộc đời em thôi. Cha em, Công tước Leighton, những kẻ theo đuổi khác... cả anh nữa.” Khi anh mở miệng định chối, cô lắc đầu và giơ một ngón tay lên. “Đừng. Tommy. Đừng cố biến cả hai thành trò cười nữa. Anh có thể không lợi dụng em vì đất đai, tiền bạc hay danh tiếng, nhưng anh lo sợ cho cuộc sống của mình một khi sự thật bị bại lộ, và anh nghĩ em sẽ trở thành một người bầu bạn thân thiết – người giúp anh xua tan nỗi cô đơn.”

“Như vậy tệ lắm sao em?” Tommy hỏi, nỗi tuyệt vọng dần dần hiện lên trong lời nói. “Tình bạn của chúng ta thì sao? Chuyện quá khứ của *tui mình* thì sao? Anh thì sao hả?”

Penelope không vờ như hiểu sai lời Tommy và ẩn ý đề nghị lần cuối trong đó, bắt nguồn từ nỗi đau buồn vô hạn. Anh đang yêu cầu cô quyết định chọn lựa. Người bạn lâu nhất của cô – người chưa bao giờ bỏ đi, hoặc chồng cô, gia đình cô, cuộc sống của cô. Không có lựa chọn nào hết. Không hẳn thế. Cô nói, “Anh ấy là chồng em! Có thể đáng ra em không viết nên câu chuyện này, nhưng dù sao thì đây cũng là câu chuyện để kể”.

Cô dừng lại, cơn bực bội và phiền muộn đang rút cạn hơi thở. Tommy nhìn cô một lúc lâu, lời nói của cô trôi lơ lửng giữa họ. “Thế đấy.” Anh cười buồn. “Thú thật, anh không ngạc nhiên chút nào. Em luôn thích hẳn nhất.”

Cô lắc đầu. “Không đúng đâu.”

“Tất nhiên đúng rồi. Một ngày nào đó, em sẽ nhận ra.” Anh đưa một tay lên giữ cằm cô – cử chỉ của một người anh trai. Dĩ nhiên đó là vấn đề, Tommy lúc nào cũng như một người anh trai hơn là một người bạn trai. Không giống như Michael. Chẳng có gì như anh em khi nhắc đến Michael cả.

Anh ta cũng không có gì là tốt bụng cả. Và mặc dù có thể đã chọn anh ta trong cuộc chiến kỳ lạ, buồn bã này, cô sẽ không đứng trơ ra nhìn anh ta hủy hoại Tommy. “Em sẽ không để anh ấy hủy hoại anh đâu”, cô hứa một cách nghiêm túc. “Em thề đấy.”

Tommy huơ một tay trong không khí, vẻ hoài nghi của anh hiện rõ mồn một. “Ôi, Penny... cứ như em có thể ngăn được việc đó vậy.”

Câu nói lẽ ra phải khiến cô buồn phiền. Đáng lẽ cô phải thấy được sự thật trong đó chứ.

Nhưng thay vì thế, nó khiến cô tức giận.

Michael đã mang cô khỏi gia đình, thay đổi cuộc sống của cô bằng hàng trăm cách, ép cô vào trò hề này, rồi còn hăm dọa người bạn thân thương nhất của cô. Và anh ta làm tất cả việc đó trong khi giữ cô ở một khoảng cách an toàn, như thể cô là một thứ tầm thường mà anh ta không cần phải lo nghĩ nhiều.

Chà, tốt hơn là anh ta nên bắt đầu lo lắng đi.

Cô hát hăm, duỗi thẳng vai. “Anh ta chẳng phải Chúa trời”, cô nói, giọng cương quyết. “Anh ta không có quyền đối xử tàn bạo với chúng ta như những chú lính bé nhỏ bằng thiếc.”

Tommy nhận thấy cơn nóng giận của cô. Anh mỉm cười buồn bã. “Đừng làm việc này, Pen. Anh không đáng đâu.”

Cô nhường một bên lông mày. “Em không đồng ý. Và cho dù anh không đáng đi chẳng nữa thì em cũng đáng phải bỏ công. Và em với anh ta đã chấm dứt rồi.”

“Hắn sẽ làm em tổn thương.”

Một bên miệng cô co rúm lại thành điệu cười châm biếm. “Có vẻ như dù gì thì anh ta cũng sẽ làm em tổn thương thôi. Lại càng thêm có lý do để đối mặt với anh ta.” Cô đi tới cửa phòng tiếp khách, kéo nó mở ra để Tommy rời đi. Anh đến gần, đôi giày ống cao cổ màu đen bóng loáng bước đi nhẹ nhàng, trên tấm thảm sang trọng, nổi buồn vẫn xoắn lấy cô. “Em xin lỗi, Tommy.”

Anh ôm lấy đôi vai và âu yếm hôn lên vàng trán cô, trước khi nói, “Anh rất muốn em được hạnh phúc, Pen à, em biết điều đó mà, phải không?”

“Em biết.”

“Em sẽ cho anh biết nếu em đổi ý chứ?”

Cô gật đầu. “Vâng.”

Tommy nhìn cô chằm chằm hồi lâu trước khi quay người đi, gương mặt điển trai tối sầm lại. “Anh sẽ đợi em. Cho tới khi nào anh không thể đợi thêm được nữa.”

Cô muốn bảo anh đừng đi. Muốn kêu anh ở lại. Nhưng có gì đó do nỗi buồn, nỗi sợ hãi hoặc ý thức sớm biết được chồng mình là một con tàu không thể quay đầu, nên cô lại nói, “Chúc anh ngủ ngon, Tommy.”

Anh quay đi rồi bước qua cánh cửa ra hành lang, và Penelope nhìn theo bờ vai Tommy lúc anh từ từ bước ra khỏi Ngôi Nhà Hỏa Ngục. Cánh cửa đóng lại đằng sau anh và cô nghe thấy tiếng bánh xe ngựa lóc cóc trong không gian tĩnh mịch, nhấn mạnh tình trạng cô đơn. Cô chỉ còn trơ trọi một mình.

Trơ trọi trong lãng tã của ngôi nhà toàn chứa những thứ không thuộc về cô và những người cô chẳng hề quen biết. Trơ trọi trong thế giới hiu quạnh này.

Chợt nhớ có sự chuyển động trong khoảng tối ở tận bên kia hành lang, và Penelope biết ngay đó là Bà Worth. Cô cũng biết rõ lòng trung thành của nữ quản gia đặt ở đâu.

Penelope nói vào bóng tối, “Khoảng bao lâu thì anh ta hay tin có một quý ông đến thăm ta vào lúc 11 giờ tối?”

Người phụ nữ quản gia bước ra khoảng sáng nhưng vẫn không hé răng nói lời nào một lúc lâu. Khi cô ta lên tiếng, giọng hoàn toàn điềm tĩnh. “Tôi đã gửi tin tới câu lạc bộ lúc ngài Alles đến ạ.”

Penelope quan sát người phụ nữ xinh đẹp trước mặt, bỗng chốc – lần này không bất ngờ gì – cảm thấy bị phản bội, như càng đổ thêm dầu vào lửa. “Chị đã phí giấy rồi.”

Cô tiến về cầu thang chính giữa Ngôi Nhà Hỏa Ngục và đi lên. Được nửa đường, cô quay lại nhìn nữ quản gia đứng dưới chân cầu thang đang quan sát mình chăm chú, với mái tóc, làn da và đôi mắt hoàn hảo, cứ như nếu đứng gác ở

đó, cô ta có thể ngăn Penelope làm bất kỳ việc nào khác chọc cho chủ nhân của cô ta nổi đóa lên vậy.

Và điều đó chỉ làm cho Penelope giận dữ hơn thôi.

Bỗng nhiên, cô có một ý nghĩ vô cùng táo bạo.

“Câu lạc bộ ở đâu?”

Đôi mắt nữ quản gia mở to. “Tôi chắc chắn là mình không biết.”

“Buồn cười thật, vì ta chắc chắn chị biết.” Cô không hạ thấp giọng mình mà để nó nhể nhúc móc người phụ nữ kia không chút thương xót. “Ta chắc chắn chị biết mọi thứ diễn ra trong ngôi nhà này. Tất cả những kẻ đến người đi. Và ta chắc chắn chị biết chồng ta dành mọi buổi tối ở câu lạc bộ của anh ta, thay vì ở đây.”

Trong một khoảng thời gian, Bà Worth lặng thinh, còn Penelope trong phút chốc chợt tự hỏi liệu mình có quyền cho người phụ nữ xinh đẹp, lão xược kia lui đi không. Cuối cùng, cô hươ hươ một bàn tay và tiếp tục đi lên. “Nói cho ta biết hoặc không nói cũng chẳng sao. Nếu được thì ta sẽ tự mình thuê một chiếc xe ngựa và đi tìm nó.”

“Ngài ấy sẽ không thích thế đâu.” Giờ thì người nữ quản gia đi theo Penelope, xuôi dọc theo hành lang dài phía trên đến phòng ngủ của cô.

“Đúng. Anh ta sẽ không thích. Nhưng ta thấy mình chẳng thêm quan tâm tới điều đó.” Mà quả thực, cô dần vỡ lẽ ra mình cảm thấy khá thoải mái khi không quan tâm gì đến mấy thứ ấy. Cô mở cửa vào phòng ngủ và băng qua căn phòng đến tủ quần áo, lôi ra một tấm áo choàng lớn. Quay người lại, cô bắt gặp ánh mắt đẹp quyến rũ của nữ quản gia đang mở to.

Và ngập ngừng. Không chừng *đây* chính là nữ thần tóc đen nhánh của Michael. Biết đâu chính Bà Worth là người nắm giữ trái tim anh ta, trí óc anh ta và mọi buổi chiều tối của anh ta. Và khi Penelope quan sát khuôn mặt trắng như sứ của nữ quản gia một cách chăm chú, ước lượng chiều cao của cô ta, xem làm sao cô ta lại ăn khớp với Michael, làm sao cô ta lại phù hợp với anh ta hơn rất nhiều so với mình, cô ta lại mỉm cười. Không hẳn chỉ là một nụ cười. Là một điệu cười toe toét niềm nở, rộng xéch đến mang tai. “Ngài Alles. Anh ta không phải tình nhân của cô?”

Ý niệm về một người hầu lại nói điều gì đó cực kỳ không thích hợp khiến Penelope không nói nên lời trong mấy giây trước khi trả lời hoàn toàn thành thật.

“Đúng. Anh ấy không phải.” Và, khi tháo đôi găng tay ra, “Còn chị không phải là tình nhân của Michael”.

Nỗi kinh ngạc làm người nữ quản gia nói liền không cần suy nghĩ. “Chúa ơi, không hề. Tôi sẽ không ngủ với ngài ấy dù ngài ấy có nài xin đi chẳng nữa.” Cô tạm ngưng. “Đó là... ý tôi không phải là... ngài ấy là một người đàn ông tốt, thừa phu nhân.”

Penelope đôi đôi găng tay da dê non màu trắng sang đôi găng da lợn màu xanh dương đậm. Trong lúc đeo găng vào ngón tay và chỉnh sửa cho vừa khít, cô nói thẳng. “Anh ta là một kẻ khó ưa. Và ta cũng không hoàn toàn chắc chắn mình sẽ ngủ với anh ta dù anh ta có nài xin đi chẳng nữa. Nhưng có điều, sự thật là ta đã kết hôn với anh ta.”

“Ừm, nếu phu nhân thứ lỗi, cô tuyệt đối *không* nên ngủ với ngài ấy cho tới khi nào ngài ấy cầu xin. Ngài ấy không nên bỏ rơi cô quá...”

“Thường xuyên?” Penelope điền vào chỗ trống, quyết định rằng có lẽ mình đã đánh giá sai người nữ quản gia. “Thật đáng tiếc, Bà Worth à, ta không tin là cầu xin lại nằm trong số những việc chồng ta có thể làm đâu.”

Nữ quản gia mỉm cười. “Phu nhân cứ việc gọi tôi là Worth. Tất cả những người khác đều gọi tôi thế.”

“Những người khác?”

“Những đối tác khác của Thiên Thần.”

Đôi lông mày của Penelope vội nhíu lại. “Sao chị biết những đối tác của chồng ta?”

“Tôi đã từng làm việc tại Thiên Thần, cọ rửa mấy cái nồi, nhổ lông gà, bất cứ việc gì cần làm.”

Con tò mò trôi dạt. “Rồi sao cuối cùng chị lại ở đây?”

Khuôn mặt người nữ quản gia thoáng hiện nỗi phiền muộn. “Cơ thể tôi dần trưởng thành. Người ta bắt đầu để ý.”

“Đàn ông ư?” Nó không phải là một câu hỏi. Penelope biết câu trả lời. Một gương mặt xinh đẹp như Worth không thể nào ẩn giấu mãi được, ngay cả khi làm việc trong căn bếp của một sòng bạc.

“Những nhân viên đã làm mọi thứ có thể để giữ các thành viên không được đến quá gần, không chỉ với tôi, mà với tất cả các cô gái.” Penelope ngả người tới trước, biết rõ điều gì sắp xảy đến. Ghê tởm nó. Ước gì cô có thể xóa sạch những từ ngữ trước khi chúng được thốt ra. “Nhưng tôi đã bắt cần. Các quý ông quyền lực có thể đeo bám rất dai dẳng. Những người đàn ông giàu sụ có thể là một thứ cám dỗ. Và toàn thể phái nam là những tên dối trá khá hay ho khi bọn họ muốn thế.”

Penelope biết rõ điều đó. Chồng cô thực sự khéo mồm khéo miệng, đầy sức thuyết phục.

Nụ cười của Worth trông buồn rầu. “Bourne đã tìm thấy chúng tôi.”

Penelope quan sát người phụ nữ kia lướt một ngón tay dọc theo khung mạ vàng của bức tranh sơn dầu lớn trên tường. “Anh ta đã rất điên tiết”, cô nói, bản năng mách bảo cô rằng, bất kể lỗi làm gì đi nữa, chồng cô sẽ không bao giờ đứng yên chịu đựng hành vi như thế.

“Ngài ấy gần như đã giết người đàn ông đó.” Penelope cảm thấy niềm hãnh diện trào dâng trong khi Worth tiếp tục nói. “Cho dù ngài ấy có cay độc... cho dù ngài ấy có ích kỷ... ngài ấy là một người tốt.” Nữ quản gia lùi lại, đánh giá xiêm y của Penelope. “Nếu sắp sửa lao xồng xộc vào Thiên Thần, phu nhân sẽ phải đi qua lối vào của chủ nhân. Đó là cách duy nhất để tới được khu vực chính. Và cô sẽ cần một tấm áo choàng có cái mũ trùm đầu lớn hơn nếu định giấu kỹ khuôn mặt của mình.”

Penelope đã không nghĩ đến chuyện đó. Cô băng ngang căn phòng, vào trong hành lang sáng mờ mờ phía bên kia. “Cảm ơn chị.”

Worth nói thêm, “Ngài ấy sẽ rất cáu tiết khi cô tới đó cho xem. Bức thư ngắn của tôi sẽ chẳng giúp ích gì được”. Chị ta ngấp ngừng. “Tôi xin lỗi về chuyện đó.”

Penelope nhìn vào mắt Worth khi họ xuống tới chân cầu thang. “Ta sẽ đòi lại món nợ ấy”, Penelope nói, “nhưng không phải đêm nay. Đêm nay, ta chỉ nói là tin nhắn của chị vẫn chưa đầy đủ. Và ta định sẽ đích thân chuyển phần còn lại”.

M thân mến,

Lại sắp tới sinh nhật em rồi, và lần này còn phiền toái hơn mấy lần trước nữa. Mẹ em có vẻ sẽ tổ chức chiêu đãi một buổi dạ vũ ra mắt toàn xã hội lần đầu tiên, và em bị lấy ra làm mục tiêu nhắm bắn như con bê to béo (Không phải là phép

ấn dụ phù hợp nhất, đúng không?). Dù sao đi nữa, bà đang sớm lập ra các kế hoạch cho tháng Ba, nếu ngài có thể tin được điều này – em chắc chắn mình sẽ không trụ nổi qua mùa đông đâu.

Hãy hứa là ngài sẽ đến dự sự kiện đã định trước này đi... Em biết tuổi hai mươi thực sự là còn quá trẻ để ngài có thể tham dự các buổi dạ tiệc hoặc quan tâm một chút đến mùa vũ hội, nhưng sẽ thật tuyệt khi được gặp một khuôn mặt thân thiện.

Mãi mãi – P

Trang viên Needham, Tháng Tám, 1920

Không hồi âm

“Bạn nên ở nhà với vợ mình chứ.”

Bourne không ngoảnh mặt khỏi cửa sổ nhìn xuống khu vực sông bài của Thiên Thần Sa Ngã. “Vợ tôi hiện đang được bao bọc an toàn và ấm áp trong chăn, và ngủ rồi.”

Anh biết việc đó trông sẽ thế nào, Penelope trong bộ váy ngủ bằng vải lanh trắng tinh sạch sẽ, đắp trên mình một đồng mền, cuộn tròn trên chiếc giường của mình, mái tóc vàng óng trải dài như gợn sóng phía sau và phát ra tiếng thở dài nhỏ nhỏ đầy êm ái trong giấc ngủ. Nó cảm dỗ anh, ngay cả trong mộng tưởng.

Hoặc thậm chí còn hay hơn nữa là trên giường của anh, trên tấm da lông thú, gợi cảm và chờ đợi được khám phá.

Quãng thời gian kể từ lúc cô yêu cầu anh đừng động vào cô thật là dài lê thê.

Ban đầu, buổi tối tại Dinh thự Tottenham chỉ có chủ đích là đạt được mục tiêu một cách dễ dàng, đặt nền móng thành công cho tình yêu giả tạo của Bourne và Penelope trước đám người trong xã hội thượng lưu. Nhưng rồi cô đã cư xử vô cùng mạnh mẽ, cực kỳ vững vàng trong cái hố đầy những kẻ miệng lưỡi chua ngoa ở phòng ăn kia, cùng tung hứng hỗ trợ phát triển câu chuyện của anh, giả những cử chỉ triu mến và tận tâm, rồi sau cùng, bên vực anh bằng một phong thái hoàn hảo và rất có học thức.

Càng tự nhủ rằng mình đi theo cô chỉ để thuyết phục các vị khách của Tottenham nhiều hơn về việc bị người vợ mới cưới lôi cuốn nhiều bao nhiêu, thì

tận sau thẳm trong đáy lòng, anh càng biết rõ điều đó không đúng. Những vị khách ấy đã vắng xa khỏi tâm trí anh, và sức lôi cuốn thực sự không phải là đối trá. Anh phải chạm vào cô. Anh phải ở gần bên cô.

Ngay giây phút hôn cô, anh đã mất khả năng kiểm soát tình hình – thờ hôn hên, ôm chặt cô vào sát người mình, ước mong phải chi họ ở bất kỳ nơi đâu ngoài chỗ đó, trong hành lang ấy, trong ngôi nhà ấy, với những con người ấy. Anh đã muốn giết chết Tottenham vì đã chen ngang họ, nhưng có Chúa biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu lúc ấy vị từ tước kia không làm thế, xét đến việc Bourne đã thực sự tính kéo váy trên người cô dâu của mình lên, quỳ xuống, và cho cô biết lạc thú có thể đưa cả hai tới đích xác nơi đâu cho tới khi từ tước đàng hẵng làm đầu óc anh tỉnh táo trở lại.

Cô ngây ra như phồng trong vòng tay anh, và ngay lúc đó anh biết cô nghĩ anh là con người xấu xa nhất. Cô đã tin rằng mọi chuyện được dựng lên đều vì lợi ích của Tottenham... mà đúng là vậy, nhưng Bourne không ngờ chuyện lại đi xa như thế. Và anh chưa hề thừa nhận với cô rằng anh cũng bị cuốn đi đến nơi không kém gì cô.

Cho nên anh cho cô sự thật về vụ thỏa thuận, biết rằng nó sẽ làm cô đau đớn. Biết cô sẽ căm ghét anh nhiều hơn vì đã lừa dối cô. Và khi Penelope tuyên bố, với tư thế hoàn toàn đĩnh đạc như một nữ hoàng, rằng anh sẽ không được chạm vào cô lần nào nữa, anh biết đó là điều tốt nhất cho cả hai.

Mặc dù anh không muốn gì hơn ngoài việc đưa cô về nhà và khiến cô rút lại lời tuyên bố.

Chase thử lại lần nữa. “Đêm nào cậu cũng ở đây từ lúc trở về.”

“Sao cậu lại quan tâm nhiều thế?”

“Tôi hiểu phụ nữ. Và tôi biết họ không thích bị phớt lờ đâu.”

Bourne không đáp.

“Tôi nghe nói cậu đang cố tranh thủ biến một trong số các cô gái nhà Marbury trở thành phu nhân Tottenham.”

Bourne nheo mắt lại. “Cậu nghe nói cơ đấy.”

Chase nhún một bên vai và cười khẩy. “Tôi có nguồn tin riêng.”

Bourne quay mặt trở lại cửa sổ, quan sát Tottenham tí phía bàn chơi pikê bên dưới. “Những tiểu thư độc thân nhà Marbury vừa đến thành phố hôm nay. Việc

đó cho tôi vài ngày để chiếm được sự quan tâm của ngài tử tước.”

“Vậy bữa tối hôm ấy thành công rồi à?”

“Tôi hình dung thấy cả đám người gửi giấy mời tới ào ào.”

Chase bật cười. “Tôi nghiệp, buồn thay cho Bourne. Bị ép buộc phải khôi phục thứ duy nhất mình không muốn vì một thứ duy nhất mình muốn.” Bourne chiếu tia nhìn vào Chase, nhưng không phản đối. “Cậu có nhận ra câu lạc bộ đã đem lại cho cậu nhiều tiền hơn khoản cần chi, và không hề có lý do gì để cậu phải chứng tỏ bản thân bằng cách đi trả thù, đúng không nào?”

“Không phải chuyện tiền bạc.”

“Thế thì là cái gì, tước vị ư? Vì lão ta đã hạ thấp giá trị của nó sao?”

“Tôi không quan tâm đến tước vị.”

“Đương nhiên là cậu có quan tâm. Cậu cũng chỉ y chang mọi quý tộc khác thôi – bị sức hút thần kỳ của cái tước vị choán hết tâm trí. Dẫn cho cậu bực tức, căm ghét nó.” Chase ngừng lại. “Không phải chuyện đó còn quan trọng hay không. Cậu đã cưới cô gái ấy, và đang trên con đường tới đích báo thù rất trơn tru. Hay đây là sự phục hưng?”

Bourne quắc mắt nhìn xuyên tấm kính màu đỏ tượng trưng cho ngọn lửa địa ngục, qua đó anh có thể thấy được bánh xe rulet đang quay tròn phía dưới. “Tôi không định phục hưng gì hết. Tôi sẽ làm việc gì cần thiết để hủy hoại Langford. Và ngay khi xong chuyện, tôi sẽ trở về cuộc sống bình thường của mình.”

“Mà không có cô ấy?”

“Không có cô ấy.” *Nhưng anh muốn cô.*

Trước đây anh bỏ đi mà không có những thứ mình muốn. Và vẫn sống sót được.

“Và cậu nghĩ sẽ giải thích ra sao với phu nhân về điều đó đây?”

“Cô ấy không cần tôi mới có được cuộc sống mình mong đợi. Cô ấy có thể sống ở nơi nào mình muốn, theo kiểu mình muốn, trên đất của tôi, với tiền của tôi. Tôi rất vui lòng được để cô ấy tự nhiên.” Anh từng nói ra việc này trước đây, hơn một lần, nhưng nó đang dần trở nên khó tin hơn.

“Làm sao cậu mừng tượng được chuyện đó sẽ xảy ra hay vậy?”, Chase kéo dài giọng. “Cậu kết hôn rồi.”

“Dẫu vậy nhưng có nhiều cách để cô ấy được hạnh phúc mà.”

“Và đó là thứ cậu đang tìm kiếm à? Hạnh phúc của cô ấy?”

Anh suy nghĩ kỹ những từ ngữ ấy, nhận thấy vẻ ngạc nhiên trong giọng điệu của Chase. Chắc chắn anh đã không bắt đầu quãng đời này với ý nghĩ nào về hạnh phúc của Penelope. Thế nhưng, ngay cả khi biết nó có thể biến mình thành người chồng tệ hại nhất, anh vẫn sẽ hy sinh hạnh phúc của cô để trả được thù. Nhưng Bourne không phải là một tên quái ác, nếu có thể, anh sẽ luôn làm cô hạnh phúc *mà* vẫn hủy hoại được Langford.

Để chứng minh, anh sẽ tôn trọng lời yêu cầu không động vào cơ thể cô.

Vì anh đủ hiểu rõ rằng tạo thành thói quen mang cô dâu hoàn hảo, trong trắng của mình lên giường sẽ là một sai lầm, khi cô chính xác là kiểu phụ nữ mong muốn nhiều hơn.

Hơn những gì anh phải cho đi rất nhiều.

Cho nên anh sẽ giữ khoảng cách với cô thật xa.

Cho dù anh muốn cô nhiều hơn có thể nói thành lời.

“Tôi đã ép cô ấy lấy mình vì một mảnh đất. Việc tối thiểu tôi có thể làm là nghĩ về thứ có thể khiến cô ấy thỏa nguyện sau khi cuộc hôn nhân đáp ứng yêu cầu của mình. Tôi sẽ thu xếp một chỗ ở khác cho cô ấy ngay giây phút chứng minh được Langford đã mất hết thế mạnh.”

“Tại sao?”

Bởi vì cô ấy xứng đáng được hơn thế nữa.

Anh vờ như không quan tâm. “Tôi đã hứa trả tự do cho cô ấy. Và phiêu lưu.”

Chase cười khùng khục trước câu nói đó. “Vậy hả? Tôi chắc cô ấy cực kỳ vui sướng chấp thuận. Cô ấy đã chờ đợi cả một thời gian dài kể từ lời cầu hôn đầu tiên – đủ lâu để nhận ra hầu hết các cuộc hôn nhân chẳng đáng giá một tờ giấy xác nhận hôn ước. Thế cậu sẽ thực hiện đúng như đã hứa chứ?”

Bourne không quay mặt khỏi khu vực sông bãi. “Có chứ.”

“Bất kỳ cuộc phiêu lưu nào?”

Bourne quay đầu lại. “Nói vậy nghĩa là sao?”

“Ý của tôi là, theo kinh nghiệm bản thân, các quý cô hay có tình trạng phấn khích trong người thường khá... sáng tạo. Cậu có bằng lòng để cô ấy được du lịch vòng quanh thế giới không? Được tổ chức chiêu đãi các buổi tiệc bữa bãi phóng đảng và gây sốc cho cả giới thượng lưu không? Được chọn một nhân tình không?”

Ý cuối cùng được thốt ra một cách thản nhiên, nhưng Bourne biết Chase có tình chọc tức mình. “Cô ấy có thể làm bất cứ việc gì mình thích.”

“Vậy là, nếu phu nhân quyết định lựa chọn, cậu sẽ cho phép cô ấy cảm sùng mình hả?”

Anh biết đó là mồi nhử. Biết mình không nên cắn câu. Tuy nhiên, nắm tay anh lại siết chặt. “Nếu cô ấy thật trọng và kín đáo, tôi chẳng bận tâm.”

“Cậu không muốn giữ cô ấy cho riêng mình sao?”

“Không.” *Nói dối.*

“Một trải nghiệm không đem lại sự thỏa mãn nhỉ? Thế thì tốt nhất nên để kẻ khác đối phó với cô ấy vậy.”

Bourne kiểm chế thôi thúc muốn tông Chase thẳng vào tường. Anh ghét phải nghĩ tới việc một người đàn ông khác chạm vào cô. Một người đàn ông khác khám phá ra niềm háo hức đầy nhiệt tình của cô, niềm đam mê của cô – cảm dỗ hơn các lá bài, hơn trò bi-a, hơn cả trò rulet. Cô là mối đe dọa đến khả năng kiểm soát của anh, đến những cơn khao khát bị thắt chặt, đến lương tâm được che giấu bấy lâu.

Anh không thể làm cô hạnh phúc.

Và việc anh muốn làm thế nào thì chỉ còn là vấn đề thời gian.

Nên theo cách này thì hơn.

Vì cả hai người họ.

Cánh cửa dãy phòng của các chủ sòng bài mở ra, và Temple tránh cho Bourne khỏi phải tiếp tục cuộc nói chuyện bực mình này. Bóng dáng to kềnh của người đàn ông thứ ba che mất ánh sáng bên kia cửa khi anh ta băng ngang căn phòng.

Bữa nay là tối thứ Bảy, Chase, Cross, và Temple thường cùng nhau chơi bài faro^[1].

[1] Một trò chơi bài ăn tiền có nguồn gốc từ Pháp vào cuối thế kỷ XVII, những người chơi sẽ đánh cuộc theo thứ tự từng lá bài xuất hiện.

Cross theo sau Temple, đang xáo một cỗ bài. Anh ta lên tiếng, giọng đượm vẻ ngạc nhiên. “Ừa, Bourne cũng chơi hả?”

Bourne lờ đi sức cảm dỗ chột bùng lên trước câu hỏi. Anh muốn chơi. Anh muốn lạc lối trong những luật chơi đơn giản, dễ hiểu. Anh muốn làm ra vẻ cuộc sống không có gì ngoài vận may.

Nhưng anh biết rõ hơn.

Vận may đã không đứng về phía mình từ lâu rồi.

“Tôi không chơi.”

Cả ba người không hẳn trông mong anh sẽ tham gia, nhưng lần nào họ cũng hỏi. Chase nhìn vào mắt anh. “Vậy thì ở lại làm một ly đi.”

Nếu anh ở lại, Chase sẽ thúc ép anh dữ dội hơn. Sẽ hỏi han anh nhiều hơn.

Nhưng nếu anh rời đi, Penelope sẽ ám ảnh anh, khiến anh cảm thấy mình xuẩn ngốc.

Anh ở lại.

Những người còn lại đã yên vị tại bàn dành cho chủ sòng bạc, cái bàn chỉ được sử dụng cho trò chơi này – chỉ có Temple, Cross, và Chase là người chơi. Bourne yên vị ở ghế thứ tư, luôn luôn ngồi vào bàn mà không bao giờ chơi

Temple xáo bài, còn Bourne chăm chú nhìn các lá bài sàng qua ngón tay của anh chàng to lớn một lần, hai lần, trước khi chúng bay khắp bàn. Bản thân nhịp điệu của tiếng giấy tron nhẵn cọ xát với miếng vải nỉ dày màu xanh lá đã là một cảm dỗ rồi.

Họ đã chơi hai ván trong im lặng trước khi câu hỏi của Chase xuất hiện rõ ràng và không nhượng bộ từ bên kia bàn. “Rồi khi cô ấy muốn có con thì sao?”

Temple và Cross lưỡng lự trước việc xem xét các lá bài, câu hỏi đầy bất ngờ đến nỗi họ không thể không tỏ ý quan tâm. Cross lên tiếng trước, “Ai mong muốn có con?”

Chase ngả người ra sau. “Penelope của Bourne.”

Bourne không thích kiểu mô tả sở hữu ấy

Hoặc có lẽ anh quá thích đi chứ.

Con cái. Chúng sẽ cần nhiều hơn một người cha ở London và một người mẹ ở miền thôn dã. Chúng sẽ cần nhiều hơn việc trải qua thời thơ ấu trong cái bóng của một sòng bạc. Và nếu là con gái, chúng sẽ cần nhiều hơn một người cha với danh tiếng dơ bẩn. Một người cha phá hủy mọi thứ hấn động vào.

Bao gồm cả mẹ chúng.

Khốn kiếp.

“Cô ấy sẽ muốn có chúng”, Chase tiếp tục lần tới. “Cô ấy là kiểu người muốn có chúng.”

“Sao cậu biết hay thế?”, Bourne hỏi, bực bội vì thậm chí đây lại là một chủ đề tranh luận.

“Tôi biết rất nhiều về phu nhân.”

Bây giờ thì Temple và Cross quay ngoắt sự chú ý sang Chase. “Thật hả?”, Temple hỏi, tông giọng thể hiện vẻ hoài nghi.

“Cô ta có xấu xí không?”, Cross hỏi. “Bourne thì nói không, nhưng tôi nghĩ đó chắc hẳn là lý do vì sao cậu ấy ở đây với chúng ta thay vì ở nhà, cho cô ta thấy những trải nghiệm đêm khuya của Nữ hầu tước Bourne có thể thú vị ra sao.”

Bourne bồng cẩu tiết. “Đâu phải tất cả chúng ta đều dành mọi buổi tối động đực như heo.”

Cross xem xét các lá bài của mình lần nữa. “Tôi thích thỏ hơn”, anh ta nói thản nhiên như không, khiến Temple phải bật ra một tràng cười khanh khách trước khi nhìn sang Chase lần nữa. “Mà nói thật đi. Kể cho tụi này nghe về phu nhân Bourne mới đi?”

Chase dập bài. “Cô ấy không xấu.”

Bourne nghiêng răng. *Không. Không hề.*

Cross ngả người tới trước. “Cô ta đàn hả?”

“Theo tôi biết thì không”, Chase nói, rồi quay sang Bourne. “Cô ấy có đàn không?”

Cảnh tượng Penelope thơ thần dạo chơi trong lúc tuyết rơi và đêm hôm khuya khoắt, với một cái đèn măng sông trước khi thông báo mình đang tìm kiếm nhưng tên hải tặc nội địa chợt hiện ra, tiếp theo là ký ức về khoảnh khắc cô khóa thân, nằm dài trên tấm ga giường lông thú của anh. Bourne đổi tư thế ngồi. “Cô ấy không hề đàn.”

Temple cầm một lá bài lên. “Vậy cậu bị gì thế?”

Khoảng lặng bao trùm, Bourne nhìn từ đối tác này đến đối tác kế tiếp, người nào cũng giương mắt ếch to hơn người kia. “Nói thẳng nhé, các cậu giống y mấy mụ nhiều chuyện, chỉ toàn ưa thích những vụ tai tiếng.”

Chase nhướn một bên lông mày. “Vì cậu nói đó, tôi kể cho họ nghe đây.” Rồi ngưng lại, trong lúc những người kia ngả người về phía trước, chờ đợi. “Chuyện là cậu ấy đã nguyện với lòng mình sẽ thu xếp một chỗ ở khác cho cô ấy.”

Temple ngẩng mặt lên. “Trong bao lâu?”

“Vĩnh viễn.”

Cross mím môi và quay sang Bourne. “Có phải tại cô ta là trinh nữ không? Thật tình đó Bourne. Cậu không thể chỉ trích, đổ lỗi cho cô ta vì chuyện đó được. Ý tôi là, có trời mới biết vì sao, nhưng đa số những kẻ quý tộc quyền quý ngoài kia coi trọng đặc điểm ấy. Hãy cho cô ta thời gian. Cô ta sẽ học được thôi.”

Bourne nghiêng chặt răng. “Cô ấy thực sự làm rất tốt.”

Temple nghiêng người tới, hoàn toàn nghiêm túc. “Cô ta không thích chuyện đó hử?”

Chase cười khùng khục, còn Bourne thì nheo mắt tí hi. “Cậu đang khoái trá lắm đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Chắc cậu nên hỏi xin Worth vài lời khuyên”, Cross đề xuất, dập bài.

Chase rút lá bài. “Tôi rất vui lòng được chia sẻ từ kinh nghiệm cá nhân, nếu cậu thích.”

Temple nhe răng cười nhăn nhở trước xấp bài trên tay. “Tôi nữa.”

Quá quắt lăm rồi. “Tôi không cần lời khuyên. Cô ấy vô cùng thích chuyện đó.”

Cross nói, “Tôi nghe nói không phải tất cả bọn họ đều thích thú chuyện đó ngay lập tức đâu”.

“Điều đó đúng đây”, Chase nói, hoàn toàn tinh thông.

Temple đề nghị, “Nếu cô ta không thích cũng chẳng sao đâu ông bạn. Cậu có thể thử lại lần nữa mà”.

“Cô ấy thích.” Giọng Bourne nhỏ và gắt gỏng, anh nghĩ mình có thể giết người phát ngôn kế tiếp.

“Ồ, chắc chắn một điều”, Temple nói với vẻ điềm nhiên, và Bourne phớt lờ nỗi thất vọng chột dưng lên vì người đàn ông to lớn này chắc là kẻ duy nhất ở bàn anh không thể giết được.

“Điều gì?”, Chase hỏi, dập bài.

“Nếu cô ta muốn có con, phải có ai đó làm việc ấy.”

Nếu cô muốn có con, anh sẽ làm việc đó.

Cross dập bài. “Nếu cậu chắc chắn cô ta không xấu xí, tôi rất vui lòng được...”

Anh ta không nói được hết câu. Bourne thỉnh linh lao tới anh ta, và cả hai ngã nhào xuống, lăn qua lăn lại dưới sàn, trong tạp âm lộn xộn chói tai của tiếng ghế gãy, tiếng cười, và tiếng thịt va phải xương.

Temple thờ dài, ném các lá bài xuống bàn. “Mấy trò chơi này chẳng bao giờ kết thúc theo cách ván bài đáng lý phải kết thúc cả.”

“Tôi tưởng những trò chơi bài hấp dẫn luôn kết thúc trong tiếng cãi vã và đánh đấm chứ”, Chase nói. Cross và Bourne lăn vào một cái ghế, làm nó lung lay đổ xuống vừa lúc Justin bước vào phòng. Người đàn ông đeo kính mặc kệ Bourne và Cross đang lăn lộn điên cuồng khắp sàn nhà mà chỉ cúi xuống thì thầm điều gì đó với Temple và Chase.

Sau đó Temple bắt đầu xen vào cuộc ẩu đả, một quả đấm nào đó tình cờ sượt qua phía trên một bên gò má, khiến anh ta phải chửi thề rửa sả trước khi lôi giật Cross khỏi Bourne. Rút ra một chiếc khăn tay, Cross lau vệt máu từ vết trầy xước ngay phía trên mắt và chiếu tia nhìn thấu hiểu chòng chọc vào Bourne. “Nếu mới

tuần hôn nhân đầu tiên mà cậu đã dễ bị kích động thế này rồi thì cậu cần phải đưa cô vợ của mình lên giường, hoặc đem cô ta ra khỏi nhà cậu ngay.”

Bourne quệt một bàn tay lau dọc bờ môi sưng phồng, biết rõ Cross nói đúng.

“Tôi cần cô ấy. Không có cô ấy, tôi không có được Langford.”

Và nếu chạm vào cô ấy lần nữa, có thể tôi sẽ không buông cô ấy ra được.

Và rồi anh sẽ hủy hoại cô, y hệt như đã hủy hoại mọi thứ giá trị khác mà mình từng có.

Đôi mắt Cross ánh lên một xúc cảm gì đó, một con mắt nhanh chóng sưng tấy lên nhắm lại, như thể đã hoàn toàn thông suốt suy nghĩ của Bourne. “Như thế thì điều đó hạn chế quyền lựa chọn của cậu.”

“Bourne”, Justin nói, lôi kéo sự chú ý của anh, “ngài có một bức thư ngắn từ Worth”.

Lòng Bourne bỗng dung cứ xôn xang không yên khi bẻ con dấu của Ngôi Nhà Hỏa Ngục và đọc vài dòng chữ viết nguệch ngoạc rất vội vàng khắp tờ giấy. Những con chữ ấy khiến anh không thể tin vào mắt mình và cơn thịnh nộ bùng nổ.

Nguồn ebooks: <http://www.sachmoi.net>

Tommy Alles đã ở trong nhà anh. Với vợ anh.

Anh sẽ giết hấn nếu hấn chạm vào cô.

Dù gì thì có lẽ anh cũng sẽ giết hấn thôi.

Với một tiếng chửi rửa độc địa, Bourne đứng thẳng dậy và tiến về phía cửa, băng qua căn phòng rộng lớn được nửa đường thì Chase lên tiếng, “Tôi cũng được báo là có một vấn đề rắc rối xảy ra ở bàn chơi rulet nữa đây.”

“Mặc xác cái bàn chơi rulet đó”, anh lau bàu, giật phăng cửa phòng mở ra.

“Chà, tính đến việc vợ cậu đang ở dưới đó, chắc Cross sẽ sẵn lòng, nhưng...”

Bourne đông cứng người bởi câu nói ấy, ruột gan anh dần trở nên lộn tung phèo vì hoài nghi và kinh sợ khi nhận thấy những cái cười khẩy trên mặt các đối tác của mình. Hầu như khó làm chủ được bản thân, anh đến cửa sổ để nhìn xuống khu vực sòng bài, bị thu hút ngay bởi một dáng người mặc áo choàng đang đứng

bên bàn chơi rulet, đang chìa ra một bàn tay thanh tú để đặt đồng tiền vàng lên phần vải len xanh lá được đánh số.

Chase nói về châm biếm. “Xem ra phu nhân đang thực hiện chuyến phiêu lưu cậu đã hứa đấy.”

Không.

Không thể nào là cô được. Cô sẽ không làm việc đại dột như thế

Cô sẽ không đánh liều gây rủi ro cho các em gái mình.

Cô sẽ không đánh liều với *chính bản thân mình*.

Bất kể chuyện gì cũng có thể xảy đến với cô ở dưới đó, trong cái hố đầy những con rắn độc hiểm ác, bị bao quanh bởi những gã uống quá nhiều rượu và cá cược vô độ... Những gã đang say con chiến thắng tiền cược hoặc bị dồn vào thế phải chứng tỏ mình vẫn còn nắm quyền quản lý thứ gì đó, cho dù không thuộc hầu bao của chúng.

Anh chửi thề, độc địa và xấu xa, rồi bắt đầu chạy ra khỏi cửa.

Một tiếng huýt sao nho nhỏ vang lên, theo sau là lời nói của Cross. “Nếu gương mặt phu nhân tuyệt bằng một nửa dũng cảm của cô ta thì tôi sẽ sẵn lòng cuỗm cô ta khỏi tay cậu.”

Hãy bước qua xác anh đã.

CHƯƠNG MƯỜI BA

M thân mến

Ái chà, hôm nay Hầu tước Phu nhân Needham và Dolby thực sự rất ư là tự hào. Em đã ra mắt xã hội lần đầu tiên, được đưa vào triều đình yết kiến, được tặng voucher đến câu lạc bộ Almack's cũng như mọi nơi khác, và hoàn toàn chắc chắn rằng em là một thành công vang dội.

Chuyện này mới không biết bất ngờ gì, bởi vì em đã chính thức ở trong trung tâm mai mối gần hai tuần rồi mà vẫn chưa có lấy một cuộc trò chuyện nào thú vị hết. Không một lần nào, ngài tin nổi không? Mẹ em đang cầu một công tước, làm như có sẵn cả đống công tước trẻ, hội tụ đủ điều kiện để kết hôn ở gần kẻ không bằng.

Em xin thú nhận mình đã hy vọng có thể gặp ngài tại một buổi dạ vũ, một buổi tiệc tối hoặc một số sự kiện tuần này, nhưng ngài đã mất tích, và tất cả những gì em còn là giấy viết.

Cái tên gọi thích hợp ghê. Quả đúng là kẻ ngốc mà^[1]

[1] Giấy viết hoặc giấy in khổ to (330 x 200 mm) có tên tiếng Anh là “foolscap”, trong từ này có chữ “fool” mang nghĩa “kẻ ngốc”.

Chưa ký tên

Dinh thự Dolby, Tháng Ba, 1820

Thư không được gửi

Thiên Thần Sa Ngã thật nguy nga tráng lệ.

Penelope chưa từng trông thấy thứ gì lộng lẫy như nơi đây, cái chỗ sang trọng, phi thường này, tràn ngập ánh nến và màu sắc, chen chúc nào những người hét ra các khoản tiền cược khủng thái quá và cười lẫn lộn, nào những người hôn vào xúc xắc và nguyên rửa vận rủi của mình.

Cô đã kín đáo thông báo sự có mặt của mình, không muốn tiết lộ danh tính nhưng biết rõ, nếu không nói tên mình cho những người canh gác, cô sẽ không được phép đi vào. Mắt họ đã mở to kinh ngạc khi cô tiết lộ danh tính, nêu tên chồng mình và chần chừ trong bóng tối nơi lối vào, đợi họ quyết định xem có tin được cô hay không.

Một trong số những người đàn ông cao to toét miệng cười và gõ hai tiếng lên cánh cửa bên trong dẫn vào câu lạc bộ, bằng một nắm tay có kích cỡ như đùi lợn, cửa chỉ mở ra he hé. “Phu nhân của Bourne. Tốt nhất nên để cô ấy vào.”

Phu nhân của Bourne.

Một luồng nhận thức chọt rung lên trong Penelope trước cách diễn tả đó - cụm từ cô không muốn nhưng vẫn không thể cưỡng lại. Cụm từ cô định dùng làm lợi thế tuyệt đối cho bản thân tối nay khi mắng chồng mình một trận ra trò.

Nhưng rồi cánh cửa mở toang, làm hiện ra một cuộc vui chơi hội hè đầy áp hoạt động và âm thanh, Penelope quên mất mục đích trước mắt.

Cô kéo áo choàng quấn chặt quanh mình, biết ơn lời khuyên của Worth, và mũ trùm đầu quá rộng đã bao phủ cô trong bóng tối khi quan sát những người xung quanh phân vân với các lá bài của họ, theo dấu quả bóng nhỏ bằng ngà trong

bánh xe rulet, theo dõi viên xúc xắc chạy dọc khắp tấm vải nỉ xanh lá, hoa lê, khi nó được đổ lăn lóc theo chiều hướng của số mệnh.

Đó là cuộc phiêu lưu trái đạo đức nhất, thuần túy nhất.

Và cô yêu mọi thứ về nó.

Thảo nào Michael dành rất nhiều thời gian ở chỗ này. Đây là nữ thần của anh, mỹ nhân với mái tóc đen nhánh. Và cô không thể trách anh được. Đây là một cô nhân tình thật lộng lẫy.

Những người đàn ông trong chiếc áo choàng đen, đơn sơ với cà vạt được ủi phẳng phiu, những người hầu đi lại khắp sòng bạc với những cái khay chất đầy rượu scotch và brandy, còn những người đàn bà thì mặc áo nịt bó sát, phơi bày áo lót bên trong, cái sau càng lúc càng rục rở hơn cái trước. Họ đánh phấn, thoa son, chải chuốt, tóc được tạo kiểu và nhuộm màu. Và Penelope muốn được là họ. Chỉ trong một giây phút ngắn ngủi, để tận hưởng cảm giác nắm vận may trong tay là thế nào. Để được ném xúc xắc và biết được cảm giác hồi hộp kích động khi trải nghiệm cuộc phiêu lưu kỳ thú.

Nhưng chính tấm kính màu đỏ sộ tuyệt đẹp trên tường mới làm cô nín thở. Một bức chân dung hoàn mỹ, tuyệt vời của Lucifer, dây xích ở mắt cá quần hai vòng quanh chân trước khi kéo lê vị thần xuống vực thẳm, cây vương trượng bị bẻ gãy làm đôi vẫn nắm chặt trong một bàn tay, tay còn lại giữ chặt chiếc vương miện. Thiên sứ khổng lồ ngã ập xuống, đôi cánh không thể giữ cho y tiếp tục bay, rồi y bỏ nhào xuống dàn hỏa bùng bùng của âm ti.

Bức tranh đẹp đến kỳ lạ - cách bố trí phong nền thật hoàn hảo đối với hang ổ của những thói xấu xa vô đạo đức này.

Cô cứ cúi đầu xuống và di chuyển vào đám đông, yêu thích việc những thân thể xê dịch cô qua cả đồng người. Cô để họ dẫn đường cho mình, tự nhủ sẽ dùng chân ở bàn đầu tiên dọc theo lối đi.

Đó là bàn chơi rulet, và tim cô muốn nhảy tót khỏi lồng ngực trong cảm giác hỗn độn giữa biết ơn và phấn khích. Cô biết trò này. Biết luật chơi. Biết đây thuần túy là canh bạc may rủi không kiểm soát được. Và cô muốn thử vận may của mình.

Vì đột nhiên cô đang cảm thấy thực sự rất may mắn.

Cô gặp ánh mắt của người hồ li^[2], anh ta nhướng một bên lông mày và huơ cái cào tiền dài ngoẵng phía trên mặt bàn. “Thưa các quý ông... quý cô”, ngữ

điều của anh ta nghiêm nghị, “xin hãy đặt cược”.

[2] Người chia bài và thu tiền trong sòng bạc.

Bàn tay cô đã rút sẵn trong túi áo, sẵn sàng đùa nghịch với những đồng tiền ở đó. Cô lôi ra một đồng xô-vơ-ren^[3] bằng vàng sáng chói, lướt ngón cái khắp mặt đồng tiền, chăm chú nhìn những người khác tại bàn đặt cược. Tiền được để lên miếng vải nỉ xanh thẫm suốt dọc khu vực chơi, và đôi mắt Penelope bị cuốn đến chỗ trống màu đỏ hấp dẫn ở giữa bàn.

[3] Sovereign: Đồng tiền vàng của Anh trước đây, có giá trị một bảng Anh.

Con số hai mươi ba.

“Chúng tôi đợi tiền đặt cược của quý cô.”

Mắt cô bắt gặp ánh nhìn của người hồ li và cô ngập ngừng vươn tay để một đồng tiền lên tấm vải nỉ, thích cái cách đồng tiền vàng ấy lóe lên dưới ánh nến.

“Xin không cược thêm nữa.”

Và rồi bánh xe bắt đầu chuyển động, quả bóng đang xoay tròn dọc theo đường rãnh, bản thân âm thanh va chạm giữ ngà và thép đã đầy cảm dỗ rồi. Penelope nghiêng người tới trước, háo hức muốn có tầm nhìn rõ ràng hơn, hơi thở tắc nghẽn trong cổ họng.

“Người ta nói rulet là trò chơi của Lucifer.” Tiếng nói phát ra bên vai Penelope, và cô không thể ngăn mình quay về hướng giọng nói ấy và cẩn thận kéo giữ áo choàng xuống thấp qua mặt. “Thật phù hợp, phải không?”

Kẻ lạ mặt đặt tay lên mép bàn, đủ gần để chạm vào cô, và sự mon trón kéo dài đến nỗi không thể hiểu làm được. Cô vội dịch tay tránh xa khỏi cảm giác khó chịu ấy.

“Rất lôi cuốn”, cô nói, từ từ dịch xa khỏi kẻ bầu bạn không mong muốn, hy vọng từ ngữ kia sẽ kết thúc cuộc trò chuyện. Cô dồn sự chú ý trở lại bánh xe đang quay tròn trong khe đỏ đen đẹp rục rỡ, quá nhanh nên không thể theo dõi kịp.

“Có câu chuyện kể về một anh chàng người Pháp vì bị hút vào trò chơi, bị cảm dỗ bởi bánh xe đến độ phải bán linh hồn mình cho quỷ để biết được những bí mật được giấu kín.”

Bánh xe bắt đầu quay chậm dần, và Penelope ngả người tới gần hơn, hiểu được việc bị cảm dỗ của anh chàng người Pháp. Gã đàn ông bên cạnh cô lướt

một ngón tay dọc xuống bề mặt ngoài cánh tay cô, khiến cô chột rùng mình vì nổi khó chịu chán ghét và thu hút sự chú ý của cô. “Thứ gì cảm dỗ được em đến nổi phải bán linh hồn mình?”

Cô không có cơ hội trả lời, hoặc kịp bảo gã bên cạnh bỏ tay ra khỏi người mình, vì gã đã lập tức bị giật mạnh khỏi chỗ đứng rồi bị quăng xuống sàn cách xa vài mét. Cô quay về hướng náo động và phát hiện Michael đang hăm hăm tiến về phía người đàn ông trong lúc gã vội vàng thụt lùi, như một con cua, đến khi đụng phải những đôi chân của một nhóm người đã dừng bước ở chính giữa khu sông sòng bãi để xem diễn biến kịch tính của sự việc.

Chồng cô cúi người xuống và túm lấy cà vạt của gã đàn ông rồi kéo gã lên, dáng người to lớn của anh che mất khuôn mặt của gã đàn ông sắp bị đánh. “Mày sẽ không bao giờ động vào một quý cô nào trong sông bạc này nữa”, anh gầm gừ, giờ nắm đấm lên đe dọa đầy nguy hiểm.

“Mẹ kiếp, Bourne.” Lời nói bị bóp nghẹt trong cổ họng khi gã đưa hai tay ra chặn giữ hai cổ tay của Michael. “Thôi đi. Ặ chỉ là...”

Bàn tay Michael bao quanh cổ gã. “Nói hết câu đi, Densmore, và tao sẽ rất thích thú khi đoạt lấy hơi thở của mày”, anh nói nhỏ gần nạn nhân của mình. “Nếu tao còn chứng kiến hoặc nghe được việc mày đặt một tay lên người phụ nữ nào khác ở đây, tư cách thành viên của mày sẽ không phải là thứ duy nhất bị mất đầu. Hiểu chưa?”

“Vâng.”

“Nói đi.” Anh trông như sẵn sàng giết chóc tới nơi, và câu chuyện Worth kể vang vọng trong ký ức của Penelope.

“Vâng. Vâng, tôi hiểu rồi.”

Michael ném gã xuống sàn trở lại và bất thành linh quay sang Penelope, theo bản năng cô túm chặt áo choàng che đi. Anh vươn tay chụp lấy một bàn tay của cô rồi kéo cô vào trong một hốc tường nơi ánh sáng quá mập mờ để không ai có thể nhìn thấy cô, sau đó bước đến gần che chắn cô khỏi những con mắt tọc mạch. “Còn em”, anh thì thầm, cơn thịnh nộ không thể nhầm lẫn đi đâu được, “Em đang làm cái quái gì ở đây?”

Cô nhìn vào mắt anh một cách cương nghị, quyết không để bị dọa cho sợ hãi. Đã đến lúc cô đóng vai của mình – nữ hầu tước ra ngoài phiêu lưu. “Tôi đang có một khoảng thời gian tốt đẹp trước khi anh tới gây sự.”

Cơ hàm anh giật giật, những ngón tay siết chặt quanh cổ tay cô. “Tôi gây sự à? Nửa dân London đang ở trong phòng này, mà em tưởng một cái áo choàng lông bích sẽ che giấu được em trước mặt họ sao?”

Cô vặn vẹo tay mình trong vòng kim kẹp của anh, cố gắng gỡ ra. Anh không chịu thả cô. “Hồi nãy nó đang làm điều đó đấy chứ. Đâu ai để ý thấy tôi.” Anh đẩy cô vào tường, xa hơn vào khoảng tối. “Không ai nhận ra tôi cả. Tất nhiên *bây giờ* thì tất cả bọn họ đều đang thắc mắc tôi là ai.”

“Có vẻ họ biết hết rồi.” Anh bật cười lớn và khàn đục. “Tôi đã nhận ra em ngay giây phút trông thấy em, cô ngốc ạ.”

Thật hả? Cô mặc kệ cảm giác vui sướng gõ dồn dập trong người và duỗi thẳng vai, quyết tâm không chùn bước.

Người hồ li trò rulet xuất hiện ở mé hốc tường. “Bourne.”

Michael bắn một tia nhìn qua vai, thứ có thể ngăn chặn cả một quân đội. “Không phải lúc này.”

Cô hỏi, “Thì, xét đến việc tôi bị nửa dân London trông thấy hết như anh mau chóng chỉ ra, điều tồi tệ nhất có thể xảy đến là gì nào?”

“Để xem”, anh nói, giọng điệu chứa đựng vẻ mỉa mai châm biếm, “em đã có thể bị bắt cóc, ngược đãi, *bị lột trần...*”

Penelope cứng người. “Vậy có gì khác so với cách tôi được đối đãi trong tay anh?”, cô thì thầm, giữ cho giọng mình đủ nhỏ để chỉ mình anh có thể nghe, biết rằng mình đang đẩy anh đi quá sức chịu đựng.

Đôi mắt anh chột lóe sáng. “Cực kỳ khác biệt chứ. Và nếu em không thể nhìn ra được...”

“Ôi, làm ơn thôi đi. Đừng giả bộ quan tâm chút gì đến tôi, hay hạnh phúc của tôi. Nếu trường hợp đó có xảy ra thì cũng cùng một xà lim, chỉ là một cai ngục khác thôi.”

Răng anh nghiến chặt lại. “Ba phút ở riêng với tên lỗ mãng Densmore kia thì đáng nhẽ em phải nhận ra tôi là một vị thánh đích thực so với một số kẻ vô lại chứ. Tôi đã bảo em không được tới đây mà. *Không được nếu không có tôi.*”

“Tôi thấy mình không còn quan tâm đến việc bị bảo không được làm thế này thế kia nữa.” Penelope hít vào một hơi thật sâu, chẳng biết đào đâu ra dũng khí,

nhưng hy vọng giờ đây nó sẽ không rời bỏ cô lúc cô đang cần, vì trông anh rất rất giận giữ.

Và, cô nhận thấy quần áo anh đang xộc xệch. Cà vạt bị nhàu không thể chỉnh được, phần vai của chiếc áo khoác chẳng ngay ngắn, và một bên măng sét dưới ống tay áo đã biến mất.

Thật không bình thường. Không bình thường đối với Michael.

Cô hỏi, “Chuyện gì đã xảy ra với anh vậy?”

“Bourne.”

Tay hồ li kêu tên anh lần thứ ba, Michael quay phắt lại. “Mẹ kiếp. Chuyện gì?”

“Là về quý cô đây.”

“Cô ta thì sao?”

Penelope len lén nhìn quanh người Michael, kéo mũ trùm đầu về phía trước, bảo đảm mình không thể bị nhận ra. Đôi lông mày của tay hồ li nhướng lên khi anh ta mỉm cười nửa miệng với cả hai người. “Cô ấy đã thắng.”

Im lặng một lúc, Bourne nói, “Cậu vừa nói gì?”

“Cô ấy đã thắng.” Tay hồ li không thể che giấu vẻ ngạc nhiên. “Con số hai mươi ba. Thật đấy.”

Michael lướt ánh nhìn tới cái bàn, rồi tới bánh xe. “Thật à?”

Penelope giương mắt éch lên. “Thật hả?”

Tay hồ li nở một nụ cười ngớ ngẩn với cô. “Thật mà.”

“Gửi tiền thắng cược lên dãy phòng trên.” Chỉ trong vài giây Michael đã kéo cô đi qua một cánh cửa được canh phòng cẩn mật ở gần đó.

Khi họ đi lên những bậc thang dài ngoằn, tăm tối. Penelope góp nhặt lại dũng khí, chuẩn bị sẵn sàng để đối mặt với anh. Nhưng trước tiên, cô phải theo kịp anh cái đã. Bàn tay cô nắm gọn trong tay anh, và chẳng có dấu hiệu gì cho thấy anh sẽ thả cô ra khi kéo cô đi xuôi theo một hành lang dài, rồi cuối cùng vào trong một căn phòng rộng lớn, đáng ra sẽ hoàn toàn tối mù nếu không có ánh sáng từ khu vực chính của sòng bạc tràn qua bức tường bằng kính màu ở phía cuối cùng, khiến toàn bộ khoảng không tăm tối trong nhưng mảnh ghép đầy màu sắc.

“Huy hoàng quá”, cô thở thê, không để ý thấy anh đã buông mình ra trước khi khóa cánh cửa đằng sau họ. “Không có dấu hiệu nào cho thấy người bên dưới có thể nhìn thấy bất cứ thứ gì giấu mặt kính hết.”

“Mục đích là vậy mà.”

“Thật tuyệt mỹ.” Cô đi tới cửa sổ, đưa một tay chạm vào tấm ván ô kính vàng tạo thành một mớ tóc của Lucifer.

“Em đang làm gì ở đây hả, Penelope?”

Cô vội rút tay khi nghe câu hỏi, quay lại nhìn anh, hầu như không thể hiểu thấu được anh trong những khoảng tối. Dường như anh đã khuất dần vào bóng tối ở tận phía cuối căn phòng. Tim cô bắt đầu đập thình thịch, và cô nhớ ra lý do lúc đầu khi quyết định đến câu lạc bộ. “Chúng ta cần phải nói chuyện.”

“Chuyện này không thể đợi tôi trở về Căn Nhà Hỏa Ngục sao?”

“Nếu tin rằng anh sẽ trở về nhà, thưa ngài, thì chắc tôi đã đợi rồi”, cô nói đầy chua cay. “Vì không biết chính xác các dự định của anh về mặt đó là gì, nên tôi cảm thấy tốt nhất mình nên tham gia cùng anh.”

Anh khoanh tay lại trước vòm ngực rộng, lớp vải áo khoác giãn căng ra, áp sát vào cánh tay cơ bắp rắn chắc. “Tôi sẽ sa thải tên đánh xe nào đã đưa em tới.”

“Không được rồi. Tôi tới bằng xe thuê.” Cô chẳng thể giữ giọng mình không reo lên đắc thắng.

“Nếu Tommy giúp em bằng bất kỳ cách nào, tôi sẽ rất vui sướng khi hủy hoại hắn.”

Cô hát hàm. “Và thế là chúng ta nói đến chủ đề này.”

“Em sẽ không gặp lại hắn nữa.”

Penelope không thềm quan tâm anh đang chiếm thế thượng phong trong bóng tối, rõ ràng đang giận dữ với cô. Vì cô cũng đang giận dữ với anh. “Tôi không dám chắc mình sẽ làm theo mệnh lệnh đó đâu.”

“Em sẽ tuân theo.” Bourne hằm hằm tiến lại gần, áp cô về hướng cửa. “Gặp lại hắn đi. Rồi tôi sẽ hủy hoại hắn. Cứ việc gánh chịu trách nhiệm về việc này.”

Đó là cơ hội để ngó mà cô trông chờ mãi. “Tôi nghe nói dù sao đi nữa anh vẫn định hủy hoại anh ấy cơ mà.” Anh không chối, và cô chợt thoáng thất vọng. Cô

lắc đầu. “Thật kinh ngạc làm sao, khi mà tôi cứ tiếp tục kỳ vọng tốt hơn về con người anh, để rồi lại được chứng minh là mình đã nhầm.” Cô quay đi khỏi anh, bước tới cửa sổ lần nữa, nhìn đăm đăm xuống tầng dưới. “Anh thật nhẫn tâm.”

“Tốt nhất là em nhận ra điều đó ngay bây giờ, trước khi những ngày tháng hôn nhân của chúng ta kéo dài thêm một giây phút nào nữa.”

Cô xoay lại phía anh, điên tiết trước cái kiêu anh nói đến cuộc sống của họ một cách vô tâm. Cách anh nói đến cuộc sống của cô. “Dù sao chẳng nữa thì có lẽ cuộc hôn nhân giả tạo của chúng ta cũng chấm dứt sớm thôi.”

“Nói vậy là sao?”

Cô bật cười nho nhỏ không hề hài hước. “Chỉ có nghĩa là rõ ràng anh chẳng thèm quan tâm chút nào đến cuộc hôn nhân này hết.”

“Tommy yêu quý của em đã kêu em chạy trốn cùng hắn đúng không?” Đến lượt cô giữ im lặng. Cứ để anh tin những gì anh muốn. Anh tiến tới gần hơn. “Em đang định đi hả, Penelope? Định hủy hoại hôn nhân của chúng ta cùng danh tiếng của em và thanh danh của các em gái mình bằng một lựa chọn ích kỷ sao?”

Cô không thể ngăn mình đối đáp lại. “Tôi ích kỷ à?” Cô bật cười và đi chen qua để tới cánh cửa. “Tức cười ghê, câu đó được thốt ra từ anh – con người ích kỷ nhất tôi từng quen biết, đủ ích kỷ để phá hủy các bạn của mình, vợ của mình, chỉ để phục vụ cho những mục đích của bản thân.”

Cô với tay ra tóm lấy nắm cửa, chọt hít vào gấp gấp khi bàn tay anh từ trong bóng tối trườn ra giữ chặt cổ tay cô. “Em sẽ không đi đâu cả cho tới khi nói xong chuyện này. Cho tới khi em hứa với tôi tránh xa Tommy Alles ra.”

Dĩ nhiên cô sẽ chẳng đi bất kỳ nơi đâu với Tommy. Nhưng cô quyết không để anh được thỏa mãn vì điều đó. “Vì sao chứ? Không phải sẽ dễ dàng hơn cho anh nếu tôi bỏ đi với anh ấy sao? Như thế anh có thể trả được thù và có được tự do chỉ trong một lần ra tay luôn.”

“Em là của tôi.”

Cô quay lại đốp chát anh. “Anh mất trí rồi.”

“Có lẽ vậy. Nhưng tôi còn là chồng của em nữa. Tốt hơn hết em nên ghi nhớ việc đó. Và việc em đã thề nguyện sẽ vâng lời tôi.”

Cô lại bật cười nho nhỏ chẳng hài hước chút nào. “Còn anh đã thề nguyện sẽ *trân trọng* tôi”, cô vặn lại. *Và chúng ta đều thề nguyện sẽ yêu nhau. Cả việc đó*

cũng chẳng đi tới đâu.

Anh bắt động. “Em nghĩ tôi đã không trân trọng em?”

“Tôi nghĩ anh chẳng hề trân trọng tôi mỗi lần anh chạm vào tôi.”

Thế là anh thả cô ra, quá nhanh đến nỗi như thể da cô đã đốt cháy anh. “Điều đó có nghĩa là gì?”

Cô lưỡng lự, ngập ngừng, cuộc tranh cãi bỗng nhiên chuyển sang một hướng khiến cô hoàn toàn không thoải mái.

“Ồ không, thưa phu nhân.” Anh gần như thốt ra lời lẽ kính cẩn một cách phi nhỏ. Cô nhận thấy mình đã xúc phạm anh. “Em sẽ phải trả lời câu hỏi.”

Phải. Cô sẽ nói.

“Mỗi khi anh chạm vào tôi, mỗi khi anh cho tôi thấy sự quan tâm cực kỳ mỏng manh, tất cả đều vì lợi ích của anh. Những mục đích của anh. Sự trả thù của anh, mà tôi chẳng muốn tham gia vào việc đó. Không có cái gì là vì tôi cả.”

“Không ư?” Lời nói đậm chất mỉa mai, “Thú vị ghê, vì có vẻ như em đang thích sự đụng chạm của tôi.”

“Đương nhiên là tôi rất thích. Anh làm mọi thứ có thể để đảm bảo rằng tôi sẽ đi theo anh xuyên qua làn tên mũi đạn trong những trường hợp kia. Anh đã sử dụng...” Cô ngừng lại, hươ hươ một bàn tay về phía anh, “... kỹ năng thành thạo hiển nhiên của mình trong phòng ngủ để xúc tiến cho việc đạt được mục đích riêng”.

Lời lẽ giờ đây đang tuôn ra ào ạt và mạnh mẽ. “Và anh đã làm việc đó thật xuất sắc. Tôi phải công nhận là mình rất ấn tượng. Bởi cả chiến lược tài tình và cách thực hiện không chệ vào đâu được. Nhưng cơn khoái cảm trôi qua nhanh lắm, ngài Bourne à... đủ nhanh đến độ nó không đáng bằng nỗi đau vì bị lợi dụng.” Cô đặt một tay lên nắm cửa, mong muốn được rời khỏi phòng ngay. Và cả anh nữa. “Thứ lỗi cho nếu tôi thấy bản thân không muốn bỏ qua mọi chuyện và nhớ lại những lời thề ước trong khi anh đã thực hiện cực kỳ *sai* lời thề của chính mình.”

“Em tưởng với Tommy yêu quý của em thì mọi chuyện có thể sẽ khác đi sao?”

Ánh mắt cô nheo lại. “Tôi sẽ không cảm thấy hối tiếc vì quan tâm đến anh ấy. Đã từng có một thời anh cũng quan tâm đến anh ấy. Anh ấy là người bạn thân

quen lâu nhất của anh mà.” Người thứ ba trong bộ tam. Cô để nỗi thất vọng len lỏi vào giọng nói.

Cơn tức giận vụt lóe lên trong mắt anh. “Hắn chẳng phải bạn bè gì khi để lộ bản chất thật của mình.”

Cô lắc đầu. “Anh tưởng anh ấy không ân hận về những hành động của cha mình sao? Anh lầm rồi. Anh ấy đã rất hối hận. Ngay từ đầu.”

“Chưa đủ đâu. Nhưng hắn sẽ hối hận khi tôi xong việc với hắn.”

Cử chỉ của cô trở nên che chở. “Tôi sẽ không để anh làm hại anh ấy.”

“Em không có bất kỳ lựa chọn nào. Tommy yêu dấu của em sẽ bị hủy hoại cùng với cha hắn. Chín năm về trước, tôi đã thề phải báo thù, và không gì có thể cản đường tôi. Và em sẽ phải cảm ơn Thượng đế vì mình đã không lấy hắn, không thì tôi sẽ xếp em ngang hàng với họ.”

Cô nheo mắt lại. “Nếu anh hủy hoại Tommy, đảm bảo tôi sẽ ân hận về từng giây phút trong cuộc hôn nhân với anh.”

Anh bật cười trước câu nói ấy, tiếng cười chẳng hề có tính hài hước. “Tôi cứ ngỡ em đã ở sẵn trên con đường đó rồi chứ cưng.”

Cô lắc đầu. “Hãy nghe tôi. Mỗi cừu hận lầm lạc này – nếu anh quyết thực hiện đến cùng – điều đó sẽ chứng minh mọi thứ về con người anh trước đây, mọi thứ tốt đẹp trong anh... Tất cả đều tiêu biến.”

Anh không cử động. Thậm chí không tỏ ra mình có nghe thấy lời cô nói.

Anh chẳng buồn quan tâm. Đến Tommy. Hay đến cô. Hay tới quá khứ của họ, và sự thật ấy khiến cô đau đớn. Cô không thể ngăn đợt sóng từ ngữ đang dâng trào. “Anh ấy đã rất đau khổ và suy sụp vì mất anh. Y như...” cô im bặt.

“Y như...?”, anh nhắc.

“Y như em vậy”, cô thảng thốt, ghét cay ghét đắng khi nói ra lời đó ngay lúc một dòng chảy ký ức hiện ra, cùng với nỗi đau buồn thống khổ khi nghe tin Michael bị hủy hoại. “Anh ấy đã nhớ anh y như em. Anh ấy đã lo lắng cho anh y như em. Anh ấy đã đi kiếm anh. Cố gắng tìm anh cho bằng được. *Y như em đã làm*. Nhưng anh đã đi mất.” Cô tiến một bước về phía anh. “Anh nghĩ anh ấy bỏ rơi anh sao? *Chính anh* mới là người đã bỏ đi, Michael. Anh đã bỏ rơi tụi em.” Giọng cô run rẩy, mọi cơn tức giận, buồn bã, khiếp sợ mà cô đã cảm thấy trong

những tháng ngày đó, những năm xa xưa ấy sau khi Michael biến mất lại trở dậy.

“*Anh* đã bỏ rơi em.” Cô đặt hai tay lên ngực anh, dốc hết sức lực và cơn giận đẩy anh thật mạnh. “Còn em lại nhớ anh vô cùng.” Anh thụt lùi vài bước trong không gian tĩnh mịch của căn phòng tối tăm, và Penelope nhận ra mình đã nói nhiều hơn những gì nên nói – nhiều hơn những điều cô từng hình dung mình sẽ nói. Cô hít một hơi thật sâu, dần lại những giọt nước mắt đang chực tuôn ra, suýt nữa đã thất bại rồi. Cô sẽ không khóc. Không khóc vì anh.

Thay vào đó, cô thì thầm nghẹn ngào trong cổ họng, “Em đã nhớ anh da diết. Bây giờ vẫn nhớ anh, đồ chết bầm”.

Cô đứng đó chờ đợi, trong bóng tối, chờ anh nói gì đó. *Bất cứ điều gì.*

Chờ anh nói tiếng xin lỗi.

Chờ anh nói với cô rằng anh cũng nhớ cô.

Một phút trôi qua. Hai phút. Thêm nhiều phút.

Khi nhận thấy anh sẽ không lên tiếng, cô quay người đi, vịn mạnh cánh cửa mở ra trước khi anh di chuyển, bàn tay vụt qua vai cô đóng sầm cửa lại. Cô giật mạnh tay nắm cửa, nhưng anh giữ nó đóng chặt chỉ bằng một bàn tay to lớn. “Đồ cục súc. Để em đi.”

“Không. Không cho đến khi chúng ta giải quyết xong chuyện này. Tôi không còn là cậu bé đó nữa.”

Cô khẽ bật cười chẳng ra chiều hài hước. “Em biết.”

“Và tôi không phải là Tommy.”

“Em cũng biết điều đó.”

Bàn tay anh di chuyển lên cổ cô, những ngón tay vạch theo đường gân ở đó, và cô biết anh có thể cảm nhận được mạch của cô đang đập rất nhanh. “Em tưởng lúc ấy tôi không nhớ em sao?” Cô cứng người trước câu nói, hơi thở trở nên gấp gáp, mong mọi anh nói nhiều hơn nữa. “Em nghĩ tôi không nhớ mọi điều về em sao? Tất cả những thứ đặc biệt về con người em?”

Anh áp sát người cô, hơi thở nhẹ nhàng phả bên thái dương cô. Penelope nhắm mắt lại. Làm sao họ lại rơi vào tình thế này, ở chốn này, nơi anh cực kỳ xấu xa, đầy bí ẩn và đau khổ trong tuyệt vọng như vậy? “Em nghĩ tôi không muốn về

nhà hay sao?” Giọng nói anh khàn đặc vì xúc cảm. “Nhưng tôi không có nhà để về. Không còn ai ở đó cả.”

“Anh nhầm rồi”, cô cãi lý. “Em đã ở đó. Còn em ở đó... và em...” Đơn độc. Cô nuốt khan. “*Em đã ở đó.*”

“Không.” Từ ngữ được thốt ra đầy cay nghiệt khiến người ta phá cái. “Langford đã lấy đi tất cả. Còn cậu bé đó... người mà em nhớ nhưng ấy... lão cũng đã lấy đi luôn rồi.”

“Có thể là vậy, nhưng Tommy không làm việc đó. Anh không thấy sao, Michael? Anh ấy chỉ là một con tốt đen trong mưu đồ của anh thôi... y hết em... giống như các em gái em. Anh cưới em và sẽ mai mối cho bọn chúng. Nhưng nếu hủy hoại anh ấy... anh sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân mình. Em biết điều đó.”

“Em lầm rồi”, anh đáp lại. “Tôi sẽ ngủ ngon. Ngон giấc hơn bất cứ giây phút nào trong suốt một thập kỷ qua.”

Cô lắc đầu. “Không đúng đâu. Anh ngỡ việc trả thù của mình sẽ không gây đau đớn à? Anh tưởng mình sẽ không đau khổ bởi tác động của nó à? Bởi việc biết mình đã phá hoại cuộc đời một người khác theo cách kinh tởm, được mưu toan bài bản y như Langford đã phá hoại cuộc đời anh sao?”

“Lúc đầu Tommy chỉ là một thương vong rủi ro trong trận chiến này thôi. Nhưng sau hôm nay, sau khi hấn nỗ lực mang em đi, tôi không chắc hấn có xứng đáng với sự trừng phạt tôi đưa ra hay không.”

“Em sẽ đánh cược với anh chuyện này.” Lời lẽ được thốt ra khỏi miệng trước khi cô kịp suy ngẫm. “Án định cuộc chơi và ra giá đi. Em sẽ chơi. Vì những bí mật của Tommy.”

Anh cứng người. “Em không có gì tôi muốn cả.”

Cô ghét câu nói đó, và ghét cả anh vì đã nói những lời lẽ ấy. Cô có bản thân mình. Cô có cuộc hôn nhân của họ. Cô có tương lai của họ, chẳng thứ gì trong số đó có giá trị với anh.

Và đó là lúc cô nhận ra Tommy nói đúng – trước giờ lúc nào cũng đều là Michael, là cậu bé mạnh mẽ, đáng tin cậy mà cô từng quen biết. Là người cô đã từng cười đùa, cùng lớn lên và thương nhớ quá lâu rồi. Là người đã ra đi, nhường chỗ cho người đàn ông xấu xa, bị cơn khổ não giày vò này, nhưng đồng thời cũng đầy hấp dẫn theo cách riêng của mình.

Cô mất hết ý chí quyết tâm. “Để em đi.”

Anh áp sát cô hơn, rử rử vào tai cô. “Tôi sẽ trả được mối thù. Em càng nhận ra điều đó sớm thì hôn nhân của chúng ta sẽ càng dễ thờ hơn.”

Cô giữ im lặng, dập tắt ý định kháng cự.

“Em muốn ra khỏi đây?”, anh hỏi thẳng, rõ ràng và chọc cho người khác bực mình.

Không. Em muốn rằng anh muốn em ở lại.

Tại sao? Vì sao anh lại có sức ảnh hưởng tới cô dữ dội thế chứ? Cô hít vào một hơi thật sâu. “Phải.”

Anh nhắc tay ra khỏi cửa rồi lùi về một bước, và cô cảm thấy thiếu vắng hơi ấm của anh gần như ngay tức thì. “Vậy thì đi đi.”

Penelope không chân chừ.

Cô chạy vụt vào hành lang phía bên kia, không thể giữ khỏi đầu suy nghĩ về điều gì đó vừa mới xảy ra giữa họ. Điều gì đó không thể rút lại được. Cô tạm dừng bước, dựa người vào tường, hít thở thật sâu khi được bóng tối và tiếng âm ĩ hỗn loạn vang lên loáng thoáng từ khu sòng bài xa xa bao phủ.

Cô vòng hai cánh tay ôm chặt lấy người mình, nhắm mắt lại chống cự ý nghĩ ấy, chống cự những từ ngữ họ vừa nói với nhau, chống cự việc nhanh chóng hiểu ra rằng, suốt tám năm chờ đợi một cuộc hôn nhân gắn liền với nhiều thứ hơn cả những gì cô sở hữu, hay biểu trưng, hay mục đích được dưỡng dục, nhưng rồi lại lấy phải một người chỉ xem cô không hơn những thứ kia.

Tệ hơn là một người cô từng luôn nghĩ sẽ khác biệt.

Người đàn ông đó chưa bao giờ tồn tại cả.

Anh chưa bao giờ trưởng thành từ cậu bé mà cô đã biết.

Từ chàng trai mà cô đã yêu

Cô thở ra một hơi dài và bật cười khô khốc trong bóng tối.

Định mệnh quả thực mới ác nghiệt làm sao!

“Phu nhân Bourne?”

Penelope giật thót người bởi tiếng gọi danh xưng của mình vẫn còn mới lạ đối với cô, và lại dựa người vào tường khi một người đàn ông cao lớn lù lù hiện ra từ trong bóng tối. Anh ta cao như cây sậy, với quai hàm vuông vức, khỏe khoắn, và vẻ biểu cảm trong đôi mắt anh ta là một sự pha trộn giữa cảm thông với một cảm xúc gì khác mà cô không thể gọi tên, khiến cô tin tưởng anh ta là bạn hơn thù.

Anh ta hơi cúi chào thật nhẹ. “Tôi tên Cross. Tôi đang giữ tiền thắng cược của cô đây.”

Anh ta đưa ra một cái bọc da nhỏ sẫm màu, và phải ngó người ra một lúc Penelope mới hiểu đó là vật gì, cũng như nhớ ra tối nay cô đã đến đây để được phiêu lưu, trải nghiệm cảm giác phấn khích và vui sướng, rồi lại rời đi chỉ với nỗi thất vọng mà thôi.

Cô với tay ra nhận lấy nó, trong lượng nặng trĩu của những đồng tiền bên trong làm cô kinh ngạc.

Anh ta bật cười khe khẽ rất vui vẻ và nói, “Ba mươi lăm bản là một khoảng tiền khá lớn. Mà cược vào trò rulet ư? Cô cực kỳ may mắn đấy.”

“Tôi không hề may mắn gì cả.” *Ít nhất thì không phải tối nay.*

Một khoảng lặng nhỏ. “VẬY THÌ, CÓ KHI VẬN MAY CỦA CÔ ĐANG THAY ĐỔI.”

Đáng ngờ đó.

“Chắc thế.”

Không khí trở nên im hơi lặng tiếng khá lâu trong lúc anh ta quan sát cô chăm chú trước khi khẽ gật đầu, và nói, “VỀ NHÀ CẨN THẬN NHÉ. SỐ TIỀN NÀY ĐỦ GÂY NÊN MỘT NĂM CƯỚP GIẬT ĐẮY”. Anh ta quay người bước đi, còn cô chuyển bọc tiền từ tay này qua tay kia, kiểm tra thử cân nặng của các đồng tiền bên trong cùng âm thanh tạo ra khi chúng chà xát vào nhau.

Và rồi, trước khi có thể suy nghĩ lại, cô gọi với theo anh ta, “Ngài Cross?”

Anh ta dừng bước và quay lại. “Vâng thưa phu nhân?”

“Ngài biết rõ chồng tôi không?”, Penelope buột miệng thốt ra trong bóng tối, suốt một lúc lâu, cô ngỡ anh ta chắc sẽ không trả lời.

Rồi anh ta đáp lại. “Cũng rõ như bất kỳ người nào quen biết Bourne.”

Cô không thể kìm nén tiếng cười nho nhỏ bật ra trước câu nói đó. “Biết rõ hơn tôi là cái chắc.”

Anh ta không đáp lại lời phát biểu này. Anh ta không cần phải làm vậy. “Cô muốn hỏi điều gì sao?”

Cô muốn hỏi rất nhiều điều. Có quá nhiều thứ để hỏi.

Anh là ai? Chuyện gì đã xảy ra với cậu bé mà cô từng biết xưa kia? Cái gì đã khiến anh trở nên xa cách như thế? Tại sao anh chẳng thêm màng đến cuộc hôn nhân này?

Cô không thể hỏi bất cứ câu nào trong số đó. “Không.”

Anh ta chờ một lúc lâu xem cô có đổi ý không. Khi cô vẫn im lặng, anh ta nói, “Cô đúng như những gì tôi đã trong đợi”.

“Ý anh là sao?”

“Người phụ nữ chọc Bourne hoàn toàn điên tiết như thế hẳn phải là một người cực kỳ đặc biệt.”

“Tôi đâu có chọc anh ấy điên tiết. Anh ấy không nghĩ về tôi vượt quá những gì tôi có thể làm để phục vụ cho các mục đích cao cả hơn của anh ấy đâu.” Cô lập tức hối hận vì đã nói ra những lời như vậy. Hối hận vì lời lẽ thể hiện sự hờn dỗi.

Một bên lông mày của Cross vụt nhướng lên. “Tôi xin cam đoan với cô, thưa phu nhân, chuyện không phải như thế đâu.”

Giá mà đó là sự thật.

Đương nhiên không phải rồi.

“Suy cho cùng thì hình như ngài không biết rõ về anh ấy lắm.”

Dường như anh ta hiểu rằng cô không có hứng thú với việc bàn cãi ý kiến này. Thay vì thế, anh ta đổi chủ đề. “Cậu ấy đâu rồi?”

Cô lắc đầu. “Tôi không biết nữa. Tôi bỏ về.”

Hàm răng trắng của anh ta lóe sáng trong bóng tối. “Chắc chắn cậu ấy rất ngưỡng mộ việc làm đó.”

Anh đã buộc cô rời đi. “Tôi hoàn toàn không quan tâm anh ấy cảm thấy thế nào về việc đó.”

Vậy là anh ta bật cười, âm thanh vang lên giòn giã và thân thiện. “Cô thật hoàn hảo.”

Cô chẳng thấy gì hoàn hảo cả. Cô có cảm giác như mình là một con ngốc độc nhất vô nhị. “Xin lỗi, sao cơ?”

“Suốt những năm tháng quen biết Bourne, tôi chưa từng thấy một phụ nữ nào lại tác động đến cậu ấy kiểu như cô hết. Tôi chưa bao giờ thấy cậu ấy phải ráng cưỡng lại người nào như cô cả.”

“Đó không phải cưỡng lại. Mà là thờ ơ.”

Một bên lông mày màu hung nhướng lên. “Phu nhân Bourne, tuyệt đối *không phải* thờ ơ đâu.”

Anh ta không biết. Anh ta chưa thấy cách Michael bỏ rơi cô. Cách anh giữ khoảng cách cực kỳ xa xăm với cô. Cách anh chẳng màng ngó ngang gì tới cô.

Cô không muốn tiếp tục trầm tư suy nghĩ về điều đó. *Không phải tới nay.* “Ngài có thể vui lòng giúp tôi kêu một chiếc xe thuê không? Tôi muốn về nhà.”

Anh ta lắc đầu. “Bourne sẽ giết chết tôi nếu cậu ấy biết tôi đã để cô về nhà bằng một chiếc xe thuê. Để tôi đi tìm cậu ấy.”

“Không!”, cô vội thốt ra trước khi có thể kịp ngăn mình lại. Cô hạ ánh mắt nhìn xuống sàn. “Tôi không muốn gặp anh ấy.”

Anh ấy không muốn gặp tôi.

Cô chẳng biết ý nào quan trọng hơn nữa.

“Nếu không phải là cậu ấy, thì chính tôi sẽ hộ tống cô. Trong tay tôi cô sẽ an toàn.”

Penelope nheo mắt lại. “Làm sao tôi biết được ngài đang nói thật chứ?”

Một bên khóe miệng anh ta nhếch lên. “Trong tất cả mọi việc, Bourne sẽ vô cùng khoái trá với việc được tiêu diệt tôi nếu tôi làm hại cô.”

Cô nhớ lại lúc Michael quăng Densmore văng qua bên kia khu vực sòng bạc mà không đổ một giọt mồ hôi đầu buổi tối nay. Cái cách anh đứng nhìn chăm chăm tên bá tước lấp ba lấp bấp với nắm đấm siết chặt, giọng nói run lên vì giận dữ.

Nếu có một điều mà cô chắc chắn thì đó là Bourne sẽ không bao giờ để cô bị tổn hại.

Tất nhiên, trừ phi chính anh là người làm chuyện đó.

CHƯƠNG MƯỜI BỐN

M thân mến

Em vừa nghe về Langford – kẻ tàn ác khó ưa và việc ông ta đã làm. Thật hung bạo, đương nhiên là vậy. Không ai chịu tin ông ta có thể đáng ghét đến thế - không ai ngoài Tommy và em. Về phần Tommy... anh ấy vẫn đi tìm ngài suốt từ suốt lúc đó. Em cầu nguyện anh ấy sẽ tìm thấy ngài.

Sớm tìm được.

Mãi mãi – P

Trang viên Needham, tháng Hai, 1821

Thư không được gửi

Cú móc ngang bằng tay trái của Temple quá hiểm và thỏa lòng.

Và đích đáng.

Nó đâm trúng quay hàm Bourne, đập đầu anh bật ngửa ra sau, khiến anh chệnh choạng ngã nghiêng vào một cột gỗ ở bên rìa góc võ đài quyền anh trong tầng hầm của Thiên Thần. Bourne kịp xoay xở để không lao vào nó trước khi ngã xuống sàn đấu phủ toàn mùn cưa, mắt anh gặp ngay ánh nhìn của Chase phía trên dây thừng trên cùng bao quanh võ đài, sau đó anh bấu vào dây mà gắng gượng đứng dậy, quay lại đối mặt với người bạn tập luyện đấm bốc cùng mình.

Temple đang nhún nhảy từ chân này sang chân kia khi Bourne tiến tới. “Cậu là một thằng xuẩn ngốc.”

Bourne không thèm đến xĩa tới điều Temple nói và sự thật trong lời lẽ ấy, mà chỉ tung ra cú đấm có thể đốn ngã một cây gỗ sồi.

Temple lanh lẹ cúi người xuống né đòn và làm động tác giả đấm hướng khác trước khi toét miệng cười tươi. “Cậu là một tên đại ngốc, và cậu đang lự nghề. Có lẽ cũng lự nghề với các quý cô luôn chẳng?”

Bourne liền mau chóng giáng một quả đấm vào má Temple, đặc ý với tiếng nầm đấm va vào thịt. “Giờ thì cậu có gì để nói về ngón nghề của tôi nào?”

“Cú đấm khá tốt”, Temple bình luận bằng nụ cười toe toét, ngoặt sang trái, tránh khỏi cú đánh thứ hai của Bourne. “Nhưng vợ cậu đã về nhà với Cross, cho nên tôi không thể bình luận gì về chuyện đó cả.”

Bourne chửi thề và đuổi theo người bạn có thân hình cao hơn mình khoảng vài phân và bề ngang to hơn khoảng mười lăm centimet, nhưng bù lại, anh hơn Temple ở tốc độ, sự nhanh nhẹn, và tối nay, là ý chí quyết tâm tuyệt đối.

Anh không ngần ngại mà tấn công bằng những cú đấm được bao bọc trong một khúc vải lanh, háo hức muốn đánh trúng thân hình trần trụi của anh chàng bự con hơn. Đầu tiên là cú đánh trái, rồi đấm phải. Các động tác bị ngắt quãng bởi những tiếng gầm gừ ngán trong cổ họng của Temple trước khi anh chàng to lớn này nhảy ra chỗ khác.

“Đừng có trêu chọc cậu ta, Temple”, Chase nói từ phía bên kia võ đài, đang sắp xếp và xem qua một chồng giấy tờ, chỉ phần nào chú ý tới hai người bạn đang tập luyện. “Cậu ấy đã có một buổi tối đủ khó tin lắm rồi.”

Có trời biết rõ điều đó vô cùng chính xác.

Anh đã để cô về nhà. Đó là việc khó khăn nhất mà anh từng làm.

Bởi vì điều anh thực sự muốn thực hiện lúc ấy là làm tình với cô trên sàn căn phòng lớn của các chủ nhân, với ánh sáng từ bên kia tấm kính màu phủ ngập người cô trong vô số sắc màu. Anh muốn chứng minh rằng mình chưa hề có ý định không trân trọng cô, dù chỉ một lần.

Quả thật, cái ý nghĩ về việc mình đã không trân trọng cô khiến anh cảm thấy mình như đủ loại những kẻ ngu ngốc.

Cú đấm thẳng hoàn hảo bằng tay phải của Temple ra đòn trúng quai hàm Bourne, khiến anh choáng váng mặt mày.

“Tại sao không chạy theo cô ấy?”, Temple hỏi, gập người xuống tránh những cú đánh của Bourne và đứng lên giáng nhanh một quả vào ngực anh. “Đưa cô ấy lên giường. Chuyện đó thường khiến bọn họ cảm thấy tốt hơn, không phải sao?”

Bourne không thể nói cho bạn mình biết rằng chính việc đưa vợ mình lên giường đã đẩy anh vào tình thế khó xử này. “Khi nào cậu tìm được cho mình một người vợ thì hãy đưa ra tất cả lời khuyên cậu thích nhé.”

“Tới lúc đó thì tôi không cần phải làm thế. Khi ấy cậu đã đuổi cô vợ của mình đi luôn rồi.” Anh ta vội di chuyển để né đòn. “Tôi thích cô gái này.”

Buồn thay, vì Michael cũng vậy. “Cậu còn chưa quen biết cô ấy nữa mà.”

“Đâu cần phải thế.” Đòn móc phải của Bourne có thể hạ nóc ao một kẻ kém cỏi hơn, nhưng cú đấm chẳng ảnh hưởng gì tới Temple. Quả là đáng tiếc. Anh ta đơn giản chỉ tiếp tục lấn tới. “Bất kỳ người nào khiến cậu nổi khùng rõ rệt như cách cô ấy làm đều xứng đáng được tôi ngưỡng mộ. Chỉ riêng vai trò tham gia vào trò tiêu khiển tối nay thôi mà cô ấy đã giành được lòng trung thành của tôi rồi. Và tôi cho là khi Cross trở về, cậu ta sẽ gần như phải lòng cô ấy cho xem.”

Lời nói có ý kích động, và đúng thế thật. Bourne phát ra một tiếng gầm gừ trong lúc lao đến tấn công Temple, nhưng anh cản được hai quả đấm tới tấp trước khi lãnh một cú thúc mạnh vào bụng. Bourne chửi thề, và nghiêng người tới đẩy mạnh anh chàng kia, hơi thở của anh trở nên gấp gáp, mồ hôi mau chóng vã ra trong một giây, hai giây. Năm giây. Cuối cùng, Temple giật lùi lại, và trước khi Bourne có cơ hội di chuyển, anh chàng to lớn hơn bất thành linh đấm hích mạnh một cái, hai cái, khiến Bourne loạng choạng ngã vào vành đai dây thừng, máu mũi trào ra.

Lần này thì Bourne không định thần đủ nhanh. Anh ngã quỵ xuống đất.

“Xong một hiệp”, Chase tuyên bố rõ to, còn Bourne chửi thề rửa sả khi Temple bước tới giúp anh đứng dậy.

“Cứ mặc tôi”, anh nói một cách cáu kỉnh, lọ mọ đứng lên và lò dò đi đến chiếc ghế ở một góc võ đài, được đánh dấu bằng chiếc khăn tay màu xanh lá. “ba mươi tám giây”, anh nói, xé toạc mảnh vải trên cột, giữ nó ấn chặt vào mũi, và ngửa đầu ra sau. “Tôi đề nghị cậu hãy chuẩn bị cho cuộc phản công kế tiếp đi.”

Temple nhận lấy một cốc rượu gạo từ Bruno, trợ tá đặc lực của anh ta, rồi uống cạn một hơi trước khi dựa người vào dây thừng, hai cánh tay giang rộng – mỗi cánh tay trưng ra một hình xăm cỡ lớn vòng quanh khắp bắp tay to tướng, sải tay che phủ gần như một nửa chiều dài võ đài. Temple có thể xuất thân từ tầng lớp quý phái, nhưng hiện giờ đây mới là vương quốc của anh ta. “Cô ấy đã nói gì khiến cậu nóng lòng muốn bị nện một trận như tử như thế?”

Bourne phớt lờ câu hỏi, cơn đau bất chợt bùng nổ ở má không gây ảnh hưởng như mong đợi, nó thất bại trong việc mang đi mọi suy nghĩ về chuyện đã xảy ra trước đó với vợ mình. Về việc đôi mắt xanh biếc của Penelope đã rực sáng thế nào khi cô buộc tội anh lợi dụng cơ thể cô để đảm bảo an toàn cho quyền lợi của bản thân. Về cách cô duỗi thẳng vai và tự bảo vệ danh dự của mình – việc mà đáng lẽ anh nên làm vì cô mới đúng.

Về cách cô nhìn anh, vẻ chân thật và nước mắt hiện hiện trong ánh mắt, và nói với anh rằng cô nhớ anh.

Câu nói ấy làm anh vô cùng sửng sốt đến ngộp thở - ý nghĩ rằng Penelope trong sáng, hoàn hảo đã nghĩ về anh, lo lắng cho anh.

Là vì lúc đó anh cũng nhớ cô.

Anh đã phải mất bao nhiêu năm mới quên được – những năm tháng bị xóa sạch trong một khoảnh khắc trung thực, khi cô nhìn vào đôi mắt anh và kết tội anh đã bỏ rơi cô.

Đã không trân trọng cô.

Và ở đó, từ tận đáy lòng mình, nơi vẫn còn bị cơn đau hành hạ nhức nhối ê ẩm do trận đòn của Temple, là cảm xúc anh vẫn luôn lo sợ kể từ lúc bắt đầu tình huống giả vờ ngớ ngẩn này.

Cảm giác tội lỗi.

Cô nói đúng. Anh đã bạc đãi cô. Anh đã đối xử tệ với cô, không như những gì cô đáng được nhận. Và cô đã tự bảo vệ bản thân bằng sức mạnh và lòng kiêu hãnh. Ấn tượng đến kinh ngạc.

Và ngay khi cố để cô đi, đẩy cô ra xa, anh biết mình muốn cô. Anh không tự lừa phỉnh bản thân nghĩ rằng dự vọng mới hình thành gần đây. Anh đã muốn cô ở Surrey, lúc cô đứng trong bóng tối chỉ với một chiếc đèn măng sông để phòng vệ. Nhưng giờ đây... mong muốn đã biến thành thứ gì đó nghiêm trọng hơn. Nguy hiểm hơn. Bây giờ, anh muốn cô – người vợ mạnh mẽ, thông minh, tốt

bụng, mỗi ngày lại quỵen rũ hơn. Cô dần biến đổi và nở hoa thành một con người mới – khác hẳn cô gái anh đã gặp vào buổi tối trời hôm ấy ở Surrey.

[©STE.NT](#)

Và hiện giờ, anh đã cưới được cô, hầu như bị ràng buộc bởi quy luật của Chúa trời và con người để được phép ngủ cùng cô. Được đặt cô nằm xuống và tôn thờ cô. Được chạm vào cô bằng mọi cách tinh quái mà anh có thể tưởng tượng ra.

Được tuyên bố cô thuộc về anh.

Thế mà cô không muốn dính líu gì đến anh hết.

Anh nắm chặt bàn tay trái, nếm trái cơn đau nhức nhối bên dưới các mảnh vải lanh – cảm giác về trận đấu vừa xảy ra, cảm giác hứa hẹn đầy triển vọng về một trận nữa sắp xảy đến, và hạ khăn tay xuống. Mũi anh đã được cầm máu.

Nếu hôm nay cô chưa quyết định đẩy anh đi, rốt cuộc chuyện đó cũng sẽ tới – không chừng là sau khi mọi chuyện đã quá trễ, khi anh không nở buông cô ra. “Tôi cần ai đó trông chừng cô ấy.”

Chase quay qua nhìn anh. “Sao vậy?”

“Alles đã rủ cô ấy chạy trốn cùng hắn khi tôi kéo hắn xuống bùn.”

Hai người đàn ông kia cùng quay lại nhìn nhau trước khi Temple lên tiếng, “Và cậu muốn trả tiền cho một người nào đó để đảm bảo chuyện đó chắc chắn không xảy ra?”

Anh muốn tin rằng chuyện đó sẽ không xảy ra. Rằng cô sẽ chọn anh.

Rằng cô sẽ quyết tâm chiến đấu vì anh như cách cô làm vì Tommy.

Một ký ức đã bị chôn vùi từ lâu bỗng nhiên xuất hiện – Penelope bé nhỏ, hai tay duỗi ra ở một bữa tiệc trong vườn, đang chơi trò bịt mắt bắt dê. Những đứa trẻ khác chạy tán loạn khắp nơi, gọi to về phía cô bé, và cô lão đảo, thỉnh thoảng nhào tới đủ hướng, bật cười giòn giã trước trò chơi trẻ con này. Anh và Tommy rón rén đi đến chỗ cô rồi cùng nhau thì thầm gọi tên cô. Cô xoay về phía anh, bắt được anh một cách dễ dàng, đôi bàn tay cô dò dẫm lên bầu má anh, nụ cười cô mở rộng và dễ thương. “Michael”, cô dịu dàng nói, “Em tóm được ngài rồi.”

Anh dùng cả hai tay vuốt dọc khuôn mặt và nhìn xuống bàn chân đang bị mùn cưa phủ kín. “Tôi nghĩ đó là điều tốt nhất.”

Chase là người đầu tiên đáp lại. “Có thể nó không phải là cách tốt nhất làm phu nhân yêu mến mình đâu Bourne, cho người theo dõi cô ấy á.”

Anh đứng dậy. “Tôi sẵn sàng tiếp thu những ý tưởng bớt bỉ ổi hơn đây.”

Temple cười khẩy và nói, “Tại sao không rời khỏi võ đài và đến với cô ta đi? Hứa và nói với cô ta những lời lẽ cô ta đang cần, đưa cô ta lên giường, và bằng mọi giá, nhắc cô ta nhớ lý do vì sao cậu tốt hơn Alles?”. Anh ta nhún lên nhún xuống trên sợi dây thừng một vài lần theo mô phỏng tục tũ, hao hao giống hành động làm tình. “Một trận đấu khác biệt, nhưng vui thú hơn rất nhiều.”

Bourne quắc mắt nhìn Temple trừng trừng rồi đứng thẳng người, giữ giữ hai tay ra và thử kiểm tra sức nặng của mình trên đôi chân mệt mỏi.

Chase hỏi, “Cậu đã không ngủ bao lâu rồi hả?”

“Tôi có ngủ.” *Không nhiều.*

Anh tiến một bước tới chính giữa võ đài, nhận thấy căn phòng vừa dung đưa chỉ chút ít. Temple luôn đánh thẳng tay. Lúc nào cũng vậy. Đó là điều biến anh ta trở thành một đối thủ ưu tú đến đáng gờm trong những ngày này – khi người ta không muốn gì, ngoài lãng quên.

“Cậu đã thức bao lâu rồi kể từ giấc ngủ hơn một tiếng đồng hồ ở rải rác đó đây hả?”

“Tôi không cần một bà mẹ.”

Chase nhướn một bên mày. “Vậy có lẽ một cô vợ chẳng?”

Bourne ước chi Chase cũng ở trong cái võ đài chết giẫm này.

Âm thanh khi Temple đang vẽ một đường trong đồng vỏ bào gỗ ở trung tâm võ đài vang vọng xuyên qua căn phòng tối đồ sộ. “Đến vạch đâu nào ông bạn. Để tôi cho cậu ăn trận đòn đích đáng mà cậu hoàn toàn xứng đáng nhận được. Tụi này sẽ đưa cậu về nhà với nữ hầu tước của mình cùng nhu cầu bức thiết cần được cô ấy chăm sóc và quan tâm lo lắng.”

Bourne bước tới chính giữa võ đài, lờ đi cả lời nói lẫn cơn bực bội khó chịu đang bắt đầu găm nhám trái tim mình trước ý nghĩ, nữ hầu tước của anh không còn sẵn lòng chăm sóc hay quan tâm lo lắng gì cho anh cả.

Sau một hiệp đấm bốc nữa, Bourne ra khỏi võ đài, hầu như không thể nhìn thấy thứ gì rõ ràng bằng con mắt bên trái. Temple vẫn còn ở trong sàn đấu, đang

căng duỗi người vào vành đai dây thừng, quan sát Bourne nhận lấy một khúc sườn bò sống từ trong thùng đá ở ngay chân Bruno rồi ngồi xuống kế bên Chase, ngả người ra sau và đắp miếng thịt lên con mắt sưng vù.

Nhiều phút trôi qua – vài phút thôi – trước khi Chase phá vỡ bầu im lặng. “Tại sao hỏi tôi cô ấy ra về mà không có cậu vậy?”

Bourne thở dài một hơi. “Cô ấy giận dữ với tôi.”

“Bọn họ luôn thế mà”, Temple nói, bắt đầu tháo khúc vải lạnh đang quấn quanh các khớp đốt ngón tay trước trận đấu.

Chase hỏi, “Cậu đã làm gì?”

Có cả trăm lý do vì sao cô ấy giận dữ. Nhưng chỉ có một lý do quan trọng đáng kể, nó xuất hiện nhanh chóng và rõ rệt, như quả đấm được tung ra từ nắm tay to bụ của Temple. “Tôi là một gã khốn.”

Bourne chắc chắn các đối tác của anh sẽ tán thành ngay lập tức, cho nên khi không có ai lên tiếng, anh tự hỏi phải chăng họ đã bỏ anh ở lại một mình trong phòng. Anh nhắc miếng thịt bò khỏi mắt và ngược lên mới phát hiện ra cả Chase, Temple, và Bruno đều giương mắt ếch nhìn anh chằm chằm. “Gì chứ?”, anh hỏi.

Chase tìm được từ ngữ trước. “Chỉ là suốt năm năm quen biết cậu...”

“Với tôi thì lâu hơn nhiều”, Temple xen vào.

“Tôi chưa hề thấy cậu thừa nhận mình sai.”

Bourne lướt ánh nhìn từ Chase tới Temple rồi lại tới Chase. “Biên mẹ hết đi.” Anh tiếp tục đắp miếng thịt bò lên mắt và ngả ra sau lần nữa. “Tôi không thể đem lại cho cô ấy thứ mà cô ấy hằng mong muốn.”

“Đó là?”

Thật dễ dàng hơn khi nói chuyện với họ mà không cần phải nhìn họ. “Một cuộc hôn nhân bình thường. Một cuộc sống bình thường.”

“Tại sao không?”, Chase giục.

“Điều duy nhất tôi làm thành công là tội lỗi và thói trụy lạc. Cô ấy đối lập với những thứ đó. Cô ấy sẽ muốn thứ tốt đẹp hơn thế. Cô ấy sẽ muốn...” Giọng anh nhỏ dần.

Tình yêu.

Thứ duy nhất anh không thể mua cho cô. Thứ duy nhất anh không thể liêu lĩnh trao cho cô.

Giấy tờ của Chase kêu sột soạt. “Và nỗi sợ Alles nằm trong đó.”

Bourne cứng người. “Không phải sợ.”

“Dĩ nhiên là không rồi”, Chase sửa lại bằng một tông giọng thoáng vẻ hài hước. “Bourne à, theo dõi phụ nhân không phải là câu trả lời. Mà là mang lại cho cô ấy những thứ cô ấy muốn. Là trở thành người chồng cô ấy xứng đáng có được.”

Quý tha ma bắt, anh muốn trở thành người chồng đó lắm chứ. Cô đang từ từ phá hủy anh bằng sức mạnh và nghị lực của mình. Lẽ ra chuyện không như thế này. Đáng lẽ mọi thứ sẽ diễn ra dễ dãi và suôn sẻ - một vụ bắt cóc gọn lẹ, một cuộc hôn nhân dễ ăn, và một cuộc chia tay lạng lẽ có lợi cho cả hai.

Có điều, vợ anh dường như không có vẻ gì là dễ dãi và lạng lẽ cả.

Michael co gập các ngón tay lại, cảm thấy các khớp đau nhức nhối từ sau trận đấu. “Không dễ như thế đâu.”

“Đối với phụ nữ thì không bao giờ dễ dàng hết”, Chase tiếp tục nói. “Cậu có thể nói ra mọi điều mình thích, rằng cậu sẽ vứt bỏ cô ấy sau khi rửa được hận, nhưng cậu sẽ không có khả năng làm thế. Không hẳn. Cậu vẫn sẽ còn vợ.”

“Trừ phi cô ấy đi theo Alles”, Temple chọc ghẹo từ bên trong võ đài.

Michael rửa sả anh ta một cách độc địa. “Cô ấy không cần Alles mới có được cuộc sống mình hằng muốn. Tôi sẽ trao cho cô ấy. Mọi thứ cô ấy mong ước.”

“Mọi thứ ư?”, Chase hỏi. Michael không đáp. “Tất cả không còn vì mảnh đất và báo thù nữa phải không? Cậu quan tâm đến cô ấy.”

Anh không nên lo lắng. Anh đã mất toàn bộ những gì mình từng quan tâm. Anh đã hủy hoại mọi thứ tốt đẹp mình từng động vào. Sự quan tâm lo lắng của anh báo hiệu cho việc cô sắp bị tàn phá.

Nhưng anh thách bất cứ người đàn ông nào ở Anh dám dành ra một ngày với vợ anh mà không quan tâm tới cô.

Temple chen vào, “Chí ít thì cậu ấy có muốn cô ta. Và cậu không thể trách cậu ấy được. Lòng can đảm tối nay của cô ta có thể cảm dỗ cả một vị thánh.”

“*Đã cảm dỗ được một vị thánh*”, Chase đáp. “Cross đã hộ tống cô ấy về nhà.”

Con tức giận ủa tới xuyên qua Michael khi anh nghe thấy điều đó. “Cross sẽ không chạm vào cô ấy đâu.”

“Đúng vậy. Cậu ấy sẽ không làm thế. Nhưng chẳng phải vì cô ấy không hấp dẫn, mà vì cậu ấy là Cross”, Chase nói.

Temple nói thêm. “Và nếu không phải là Cross, cậu ấy sẽ không chạm vào cô ta vì cô ta là của cậu.”

Chúa giúp anh, anh muốn cô là của anh.

“Cô ấy không phải của tôi. Tôi không thể có cô ấy được.”

Cô ấy không muốn dính dáng gì tới tôi hết. Anh đã phá hỏng mọi cơ hội có được điều đó, hết như đã phá hỏng mọi thứ khác, những cái thiện và đúng đắn trong cuộc đời mình.

“Nhưng Bourne à”, Temple nói “cậu *thực sự* có cô ấy mà.”

Bầu im lặng kéo dài bao trùm khi lời nói vang vọng khắp căn phòng. Đương nhiên điều ấy không đúng. Không có lý gì cả. Nếu có cô, anh sẽ không sợ phải về nhà với cô. Nếu có cô, anh sẽ không ở đây, ở cái nơi toàn mùi mồ hôi và thịt sống. Nếu anh có cô, cô đã không rời bỏ anh.

Cuối cùng, anh nói, “Tôi đã kết hôn với cô ấy. Hai điều đó không giống nhau”.

“Ồ, ít ra nó cũng là một sự khởi đầu, tôi nghĩ vậy.” Nói xong, Chase đứng dậy, cầm xấp giấy tờ lên và nói thêm, “Cô ấy là của cậu, đã được mua và thanh toán. Và bởi hiện giờ hai người đang mắc kẹt với nhau. Chúa giúp cô ấy, có lẽ đã tới lúc để cậu nỗ lực tạo dựng một cuộc hôn nhân không kết thúc thảm thương như lúc bắt đầu rồi đây.”

Ý tưởng rằng rồi đây có thể Penelope sẽ quan tâm tới anh, một ngày nào đó họ có thể có một cuộc hôn nhân nhiều hơn cái vỏ danh nghĩa, lời cuốn anh hơn cả những lá bài, hơn cả bánh xe rulet.

Khiến anh phải trở thành người chồng cô xứng đáng có được.

M thân mến,

Đức Bà, Nữ công tước Leighton. Hình như có đây rầy công tước trẻ, đủ tư cách một cách thừa thãi. Một người là đủ rồi. Công tước Leighton bày tỏ nguyện

vọng muốn qua lại tìm hiểu em, cha em đã đồng ý, còn mẹ em thì hân hoan ra mặt.

Dĩ nhiên có nhiều đặc tính tốt đẹp để giới thiệu về anh ta lắm. Anh ta đẹp trai này, thông minh này, có quyền thế lớn và giàu có nữa, và như mẹ hay thích nhắc nhở em về cơ hội – anh ta là một CÔNG TƯỚNG. Nếu anh ta là đàn ngựa đua, bảo đảm sẽ có cả đám đồ xô tới Tattersalls^[1] để mua cho xem.

[1] Nơi phụ trách việc bán đấu giá những con ngựa đua ở Ireland và Vương quốc Anh.

Tất nhiên em sẽ làm tròn nhiệm vụ của mình. Đây sẽ là một cuộc hôn nhân đáng nhớ được lưu truyền đời đời. Thật khó tin là em sẽ trở thành một nữ công tước – chén Thánh được khao khát và săn lùng dữ dội của các cô con gái lớn trong giới quý tộc. Hoan hô.

Em đã không nhớ ngài quay quắt trong suốt một thời gian dài. Ngài đang ở đâu?

Chưa ký tên

Dinh thự Dolby, tháng Chín, 1823

Thư không được gửi

Buổi sáng hôm sau, Penelope gửi một bức thư ngắn tới Dinh thự Dolby mới có người ở để mời Olivia và Philippa cùng tham gia những hoạt động trong ngày với cô – ngày đầu tiên cô ngừng việc chờ đợi Michael và bắt đầu trải nghiệm cuộc sống của riêng mình một lần nữa.

Cô sẽ đi trượt băng.

Cô đang rất cần một buổi chiều bên các em gái để nhắc bản thân nhớ đến lý do cho những trận cãi vã với Michael cùng cơn bất bình của mình, và để tiếp tục duy trì mưu kế đại dột này – bảo đảm hôn nhân của cô là thật, chứ không phải cái vỏ vờ như tốt đẹp đầy bi thảm.

Cô cần nhắc nhở bản thân rằng vụ tai tiếng của mình sẽ sớm thành của các em gái cô nếu ai đó để lộ tin này ra, mà Philippa và Olivia xứng đáng có cơ hội tốt đẹp hơn. Nhiều cơ hội hơn nữa.

Cô nghiên rãng trước từ ngữ kia, trước ý nghĩ của nó vào đêm định mệnh – khi cô cho phép mình dính líu vào chuyện phiêu lưu trong hôn nhân và khám phá Michael. Gạt ý nghĩ ấy khỏi đầu, Penelope gạt đầu với người thị nữ đang giúp cô

bước vào đồng xiêm y, kéo căng các sợi dây áo nịt ngực rồi thắt lại thành những nút nơ bướm, buộc các dải dây ruy băng và gài các khuy áo.

Biết mình sẽ bị sấm soi kỹ lưỡng bên kia những bức tường của Ngôi Nhà Hỏa Ngục, nên cô ăn mặc thật cẩn thận, vì những cặp mắt của toàn thể dân London – ít nhất là hết thảy những người đang cư trú ở London vào tháng Giêng, sẽ quan sát, ngắm nghía tìm kiếm kẽ hở, khuyết điểm trong tính cách hoặc lời ăn tiếng nói của tân Hầu tước phu nhân Bourne.

Người phụ nữ mà bọn họ tin rằng đã chiếm giữ được trái tim đối tác ma mãnh nhất của Thiên Thần Sa Ngã, thuyết phục được anh khôi phục tước vị của mình và trở lại tầng lớp của bọn họ.

Người phụ nữ mà anh tránh xa bằng mọi giá.

Cô lựa một chiếc áo đầm len màu xanh lá cây tươi, chắc chắn nó ấm áp và tươi sáng nên sẽ thích hợp với cuộc đi chơi ngắn, kèm áo khoác màu xanh dương đậm cô đã mặc vào buổi tối định mệnh ấy - khi băng qua những mảnh đất của dòng họ Needham và Falconwell rồi gặp Michael, giờ là Bourne, trong đêm lạnh.

Nó có thể là bộ y phục bạt đên xanh cho buổi tối nay, tới khoảnh khắc cô mở ra tiền đồ mới lạ này, tới hy vọng có thể cô sẽ tìm thấy nhiều thứ hơn thế nữa, bất chấp việc cô có một người chồng không muốn dính dáng gì tới mình. Penelope sẽ trải nghiệm cuộc phiêu lưu của riêng mình trong tấm áo choàng này, dù có anh hay không.

Chiếc mũ bonê lót lông thú bên trong và đôi găng tay là phụ kiện điểm xuyết cho chiếc áo đầm ngoài trời, trông thật hợp mắt. Cô đi xuống những bậc thang rộng của Ngôi Nhà Hỏa Ngục tới nơi phát ra những tiếng nói chuyện huyền thuyên của các em gái ở tiền sảnh bên dưới. Cuộc chuyện trò của chúng phá vỡ không gian thiếu sinh khí dường như hiển hiện khắp nơi trong ngôi nhà của chồng cô.

Nhà của cô, chắc là vậy.

Khi cô đang vội vã băng qua từ đầu cầu thang tầng một, háo hức đến chỗ các em gái mình và ra khỏi nhà, cánh cửa thư phòng riêng của Bourne chợt mở, rồi anh sải bước đi ra với xấp giấy tờ trong tay, áo choàng dài không được cài khuy, áo sơ mi bằng vải len trắng kéo căng trên vòm ngực rộng. Anh bất ngờ khi nhìn thấy cô và lập tức đưa tay lên cài khuy áo choàng.

Penelope chột cứng người, lướt ánh mắt khắp gương mặt anh. Khi nhìn kỹ, cô thấy một bên mắt anh lốm đốm những vùng đổi màu, vết cắt trên bờ môi dưới trông rất kinh khủng. Cô bước tới gần, vô thức đưa một bàn tay đeo găng lên, không thể ngăn bản thân chạm vào gương mặt trầy xước tả tơi của anh. “Chuyện gì đã xảy ra với anh vậy?”

Anh giật lùi tránh sự đụng chạm, ánh nhìn lấp lánh chiếu lên cô. “Em sắp đi đâu đó?”

Cuộc trò chuyện thay đổi đột ngột không kịp cho cô cơ hội quyết định liệu mình có cho anh biết sự thật hay không. “Trượt băng. Mắt anh...”

“Chẳng có gì đâu.” Anh đưa một tay lên vết thâm tím.

“Trông khủng khiếp quá.” Anh nhướn một bên mày, và cô lắc đầu. “Ý em là... ôi, anh biết ý em là gì mà. Toàn thân màu đen và vàng thôi.”

“Có kính tẩm lắ không?”

Cô gật đầu. “Có.”

“Đó là điều tôi đang hy vọng.” *Anh đang giấu cọt cô à?* “Cảm ơn em đã quan tâm.” Sau đó là một khoảng lặng kéo dài mà cô sẽ tưởng Michael đang không thoải mái nếu chưa biết rõ về anh. Rốt cuộc, anh nói thêm, “Em thấy đó, tôi đã nhận lời tham dự buổi Dạ vũ nhà Beaufetheringstone”.

Cô không thể nén lại câu trả lời. “Em thấy rồi, anh thừa biết rằng thường thì người vợ mới là người trả lời những thư mời xã hội mà, đúng không?”

“Khi nào chúng ta chuyên nhận những lời mời thì tôi sẽ sẵn lòng nhường lại nhiệm vụ này cho em. Quả thật ngạc nhiên khi chúng ta được mời đấy.”

“Em thì không. Quý bà B thích thú một vụ tai tiếng hơn hết thảy. Đặc biệt nếu nó nằm trong phòng khiêu vũ của bà ta.”

Một tràng cười om sòm vang lên từ tầng trệt, tránh cho cô khỏi phải trả lời thêm, còn Michael từ từ đi tới lan can nhìn xuống tiền sảnh. “Chắc là các tiểu thư Marbury?”

Penelope cố hết sức ngoảnh mặt khỏi vết rạch sâu trên môi anh. Thực sự cố gắng.

Việc cô thất bại cũng không quan trọng.

“Chúng đã trở lại thành phố.” Cô tạm ngừng, không thể che giấu vẻ sốt ruột trong giọng nói, “Chắc chắn sẽ kiếm được chồng đủ sớm...”

Anh quay phắt sự chú ý lại phía cô. “Trượt băng à?” Giọng đờm vẻ ngạc nhiên.

“Anh không nhớ hồi nhỏ chúng ta từng trượt băng trên hồ nước sao?” Lời nói được thốt ra trước khi cô kịp ngăn nó lại, và cô ước chi mình đã nói điều gì khác... bất cứ điều gì... bất cứ điều gì không gợi nhớ về Michael mình từng biết. Từng hiểu.

Cứ như thể anh đã xóa bỏ ký ức về cô. Cô ghét việc bản thân cứ trào dâng những xúc cảm khi nghĩ về chuyện đó. “Muộn rồi.” Cô quay đi khỏi anh, tiến về cầu thang, chẳng trông mong anh sẽ thốt ra điều gì. Anh cực kỳ giỏi giữ im lặng. Còn cô đã từ bỏ suy nghĩ rằng anh sẽ nói mà không cần phải thúc giục. Và cô cũng chẳng muốn thúc giục anh làm gì.

Cho nên, khi anh lên tiếng, cô liền thấy sốc. “Penelope.”

Âm thanh về tên của mình trên môi anh làm cô choáng váng. Cô quay người lại ngay tức thì. “Vâng?”

“Tôi có thể tham gia cùng em không?”

Penelope chớp chớp mắt. “Xin lỗi, sao cơ?”

Anh hít vào một hơi thật sâu. “Trượt băng ấy. Tôi có thể đi cùng em không?”

Ánh mắt cô nheo lại. “Vì sao chứ? Thế anh tưởng chuyện của Quý ngài và Phu nhân Bourne sẽ được đăng tải trong bản tin trên các tờ báo nếu người ta thấy chúng ta tay trong tay cùng nhau trượt khắp hồ Serpentine hả?”

Anh đưa một bàn tay lên cào những lọn tóc xoắn thâm màu. “Tôi đáng bị nói vậy.”

Cô sẽ không cảm thấy có lỗi đâu.

“Phải. Tôi đáng bị vậy. Và bị nhiều hơn thế nữa.”

“Tôi muốn bù đắp cho em.”

Đôi mắt cô mở to. *Chuyện gì đây?*

Có thể anh đang thao túng cô và kiểm soát tương lai của họ nhưng lần này, cô sẽ không lay chuyển. Cô sẽ không dễ bị lừa gạt.

Cô biết rõ hơn. Cô phát ngán vì cơn nhức nhối quặn thắt trong lồng ngực bất cứ khi nào anh ở gần... mà kể cả khi anh không ở gần cũng thế. Cô phát ngán vì những cuộc tranh cãi, những trò chơi, những lời dối trá. Cô phát ngán vì những nỗi thất vọng.

Anh không thể nào cho rằng chỉ một lời đề nghị nho nhỏ muốn bầu bạn sẽ có thể bù đắp lại tất cả những gì anh đã làm... tất cả những thứ anh đe dọa sẽ phá hỏng. Tôi luyện bản thân và điều chỉnh cho giọng nói trở nên cứng rắn, cô đáp, “Em không nghĩ vậy đâu”.

Anh chớp mắt. “Đáng lẽ tôi nên đoán ra câu đó.”

Sau cái cách họ rời bỏ nhau tối hôm trước ư? Phải. Đáng lý ra anh nên đoán được chứ. Cô quay người đi, bước tới những bậc thang dẫn xuống chỗ các em gái mình.

“Penelope.” Anh chặn cô lại bằng cách gọi tên cô – cái tên được thốt ra khe khẽ và đáng yêu từ môi anh.

Cô không thể kiềm chế, đành quay người lại. “Vâng?”

“Điều kiện cần có là gì? Để được đi cùng em?”

“*Điều kiện cần có là gì?*”

“Ra giá đi.” Anh tạm ngưng. “Một buổi chiều với vợ mình mà không phải lo ngại quá khứ hay tương lai ảnh hưởng tới chúng ta. Điều kiện là gì?”

Cô đáp lại không chút do dự, thẳng thắn và nghiêm túc. “Đừng hủy hoại Tommy.”

“Lúc nào cũng đòi hỏi cho người khác. Chẳng bao giờ cho bản thân mình.”

“Còn anh, lúc nào cũng làm vì bản thân mình mà chẳng bao giờ vì người khác.”

“Tôi thấy mình thích kết quả hơn.” Anh chọc cho người ta điên tiết mà. Anh tiến đến gần hơn, nói bằng tông giọng khe khẽ và trầm ấm, khiến cô bất chợt lấy lại ý thức. “Cho tôi điều kiện để có được em trong một buổi chiều?”

Hơi thở của cô trở nên gấp gáp khi những từ ngữ đó gọi lên trong tâm trí cô đủ loại hình ảnh, chẳng liên quan gì tới trượt băng hoặc các em gái mình, mà toàn gắn với tấm trải giường lông thú trong phòng ngủ xa hoa của anh.

Anh vươn tay lướt một ngón tay dọc theo má cô. “Ra giá của em đi.”

Chúa giúp cô, anh thật dễ dàng điều khiển được cô.

“Một tuần”, cô nói, giọng run rẩy. “Anh ấy được an toàn trong một tuần.” *Một tuần để thuyết phục anh rằng anh đã sai lầm. Rằng báo thù không phải câu trả lời.*

Anh không đồng ý ngay, thế là cô ép mình quay trở lại cầu thang, thất vọng bởi bản thân hoàn toàn chẳng có chút ảnh hưởng nào đến anh. Khi cô đặt chân lên nấc thang cao nhất, Philippa nhận ra cô. “Penny!”, cô bé kêu lên. “Và ngài Bourne!”

Penelope ngoái nhìn Michael và thì thầm, “Anh không cần phải hộ tống em đâu. Em cam đoan với anh mình hoàn toàn có khả năng tìm được đường đến cửa trước.”

“Được rồi, thỏa thuận vậy đi”, anh nói khẽ khàng cạnh khuỷu tay cô. “Một tuần.”

Thắng lợi chạy xuyên qua người cô, cuồng nhiệt và hào hứng. Họ xuống tới chân cầu thang trước khi cô có thể nói được điều gì, và Olivia chẳng biết từ đâu nhảy bổ vào. “Chị xem tờ báo tai tiếng số hôm nay chưa?”

“Chưa cung, tiếc quá” Penelope trêu chọc, giả vờ không để ý đến Michael đang ở sau lưng mình, gằn gỏi một cách không thoải mái. “Em biết được tin hay ho hấp dẫn gì nào?”

“Không có chuyện phiếm gì cho chúng ta đàm đạo cả”, Pippa đáp. “Chuyện về chúng ta... à, ít ra là về hai người.”

Ôi, không. Có người nào đó đã phát hiện ra sự thật về hôn nhân của họ. Về việc cô tổn hại lúc ở vùng nông thôn. “Tin đồn gì thế?”

“Tin khiến tất cả dân London đều ghen tị với cuộc hôn nhân đẹp như mơ, lãng mạn không thể chịu nổi của hai người đó!”, Olivia hét lên.

Phải mất một lúc cô mới từ từ nhớ ra được ý nghĩa của các từ ấy.

Olivia nói, “Tụi em không biết hai người từng gặp nhau vào ngày lễ thánh Stephen đâu, Penelope. Tụi em còn không hề biết ngài Bourne đã ở Surrey trong suốt dịp giáng sinh nữa cơ!”

Pippa nhìn vào ánh mắt của Penelope, hoàn toàn nghiêm túc, “Đúng vậy. Tụi em không hề biết.”

Pippa đâu dễ bị lừa, nhưng Penelope gương cười.

“Đọc đi chị Pippa”, Olivia yêu cầu.

Tiểu thư Marbury đẩy cặp kính trên sống mũi lên cao và giờ tờ báo lên. “*Những ngày cuối tháng Giêng không phải lúc nào cũng là khoảng thời gian cho việc thu hoạch thành quả chín muồi từ những câu chuyện phiếm, nhưng năm nay chúng tôi có một cuộc thiết đãi đặc biệt ngon lành do Hầu tước Bourne vừa mới quay trở lại!*” Cô bé ngược nhìn Michael, “Là anh đó, thưa ngài.”

Olivia nói, “Em ngờ rằng anh ấy biết điều đó đây”.

Pippa mặc kệ em gái mình và tiếp tục. “*Nhất định những độc giả sáng suốt của chúng tôi... Em không chắc những độc giả của Tờ báo Tai tiếng lại ‘sáng suốt’ như thế, phải không nào?*”

“Thật tình đây, chị Philippa. Đọc tiếp đi!”

“*Nhất định những độc giả sáng suốt của chúng tôi đã nghe tin vị Hầu tước vừa cưới vợ.*” Philippa ngược nhìn Penelope, nhưng trước khi cô bé có thể nói được điều gì, Olivia đã rên rỉ và giật lấy tờ báo khỏi tay nó.

“Được rồi. Em sẽ đọc nó. *Chúng tôi nghe được rằng Quý ngài và Phu nhân Bourne lúc nào cũng dính chặt lấy nhau đến nỗi hiếm khi thấy họ tách rời. Và, một phần phụ hấp dẫn đây! Đường như không chỉ có đôi mắt của ngài Bourne mới theo sát vợ mình... mà còn cả đôi tay và đôi môi nữa! Trước mặt bàn dân thiên hạ, không hơn không kém! Thật tuyệt vời làm sao!*”

“Câu cuối cùng là Olivia lồng ý kiến cá nhân của mình vào đây”, Pippa xen vào.

Penelope nghĩ mình có thể chết vì ngượng mặt. Ngay tại đó. Ngay lập tức.

Olivia tiếp tục đọc. “*Không phải chúng tôi không đánh giá cao ngài Bourne như mong đợi, nhưng dù đã là chồng hay không, ngài ấy vẫn là một tên vô lại! Và mặc dù chúng tôi có gọi kẻ vô lại ấy bằng bất cứ tên nào khác, anh ta vẫn làm người khác chướng tai gai mắt theo cách đây thu hút!*”^[2]

[2] Tác giả mượn câu trong “Romeo & Juliet” của Shakespeare, khi Juliet nói với Romeo: “What’s in a name? That which we call a rose. By any other name would smell as sweet”. Phạm Trọng Lệ đã dịch là “Bông hồng dù gọi tên nào, thì hoa cũng vẫn ngọt ngào thơm tho”. Ý nói danh xưng thì có xá gì, quan trọng là bản chất.

“Ôi, trời ạ.” Penelope thực sự đảo mắt khi nghe đoạn vừa rồi, quay lại nhìn Michael, người trông có vẻ... hài lòng. “Anh được *khen ngợi* sao?”

Anh ngoảnh sang nhìn cô bằng ánh mắt nai tơ. “Anh không nên được khen à?”

“Thì”, Philippa nói thêm với vẻ suy tư thận trọng, “Bất kỳ thứ gì liên quan tới Shakespeare chí ít phải là một lời khen *mơ hồ* nào đó”.

“Chính xác”, Michael nói, tặng Pippa một nụ cười khiến Penelope cực kỳ ganh tị. “Hãy tiếp tục đi.”

“Chỉ cần nói rằng, thưa các bạn đọc, chúng tôi rất vui mừng về câu chuyện mùa đông này...”

Philippa chen vào, “Mọi người có nghĩ rằng ý họ muốn ám chỉ nghĩa thứ hai của lối chơi chữ liên quan tới Shakespeare không^[3]?”

[3] Ý của Pippa muốn nhắc đến tác phẩm “The Winter’s Tale (Câu chuyện mùa đông) của Shakespeare.

“Có”, Olivia nói.

“Không”, Penelope nói.

“...Và chúng ta chỉ có thể hy vọng sự xuất hiện của cặp tiểu thư cuối cùng trong nhà Marbury...”

Pippa đẩy cặp kính của mình ngược lên trên mũi, và nói, “Tụi em đó”.

“... Sẽ tạo nên một sự kiện nhộn nhịp lý thú đủ để sưởi ấm cho chúng ta trong những ngày tháng lạnh giá. Đó không phải là mẩu tin gợi tình khiếm nhã nhất mà anh chị từng nghe sao?” Olivia nói, và Penelope kìm nén thôi thúc muốn xé bài báo lố lăng ấy ra từng mảnh.

Tâm trí cô lúc đó chẳng hề nảy ra ngay ý nghĩ rằng có thể các em gái mình cũng không biết sự thật.

Rằng hôn nhân của cô là gian trá.

Đương nhiên điều ấy cũng hợp lý thôi. Càng ít người biết, càng ít những quý cô có thiên hướng nhiều chuyện biết được, thì chúng sẽ càng tìm được chồng dễ dàng hơn. Bourne trượt một cánh tay ôm quanh thắt lưng cô. Các em gái cô quan sát chăm chú cánh tay đó, cách bàn tay anh uốn lượn một cách âu yếm và trực tiếp vòng qua cơ thể cô, ngừng lại ngay chỗ đường cong nơi hông cô như thể nó thuộc về nơi đó. Như thể *anh* thuộc về nơi đó.

Như thể anh là bển đồ thích hợp dành cho cô.

Cô bước đi để tránh xa sự đụng chạm của anh.

Có thể cô đã đồng ý nói dối một nửa dân Cơ Đốc giáo, nhưng cô sẽ không nói dối các em gái mình.

Cô mở miệng định phủ nhận bài báo, định kể cho chúng nghe sự thật.

Rồi dừng lại.

Cuộc hôn nhân vì tình yêu này có thể là một trò hề, Michael có thể tham gia vì những mục đích bí ẩn của riêng mình, nhưng Penelope thì có lý do. Cô đã có lý do ngay từ đầu. Các em gái cô đã phải sống trong cảnh tối tăm bởi thất bại thảm hại của cô quá lâu rồi. Cô sẽ không che mất ánh sáng của chúng nữa.

Michael đã sớm lên tiếng, mồm miệng khéo léo đầy mê hoặc. “Với việc bài báo này bắt đầu xuất hiện tràn lan, các em sẽ phải cần tới sự bảo vệ khỏi đám người cầu hôn, mà dứt khoát là chẳng bao lâu nữa, bọn họ sẽ lại tụ hội đông đúc thôi.”

“Anh phải đi cùng tụi em!” Olivia nói, và Penelope cưỡng lại thôi thúc muốn la hét lên khi các em gái cô lại trao lợi thế vào tay anh.

Anh mắt anh nhấp nháy nhìn cô, và cô mong muốn anh từ chối, muốn anh nhớ lại những gì cô đã nói ở trên lầu. “Anh e là mình không thể đi được.”

Lẽ ra cô nên vui mừng mới phải, nhưng khi nói tới Michael, cô thấy buồn nhiều hơn vui, nên thay vào đó, cô lấy làm ngạc nhiên đầy thú vị vì anh đã làm theo yêu cầu của mình đến nỗi ước chi anh đã đồng ý đi cùng họ.

Mà ý nghĩ đó quả là nực cười.

Đàn ông thật khiến người ta bực mình hết sức.

Và chồng cô là một điển hình.

“Ôi, đi mà”, Olivia thúc ép, “sẽ rất thú vị khi được làm quen và tìm hiểu về người anh mới của tụi em”.

Pippa phụ họa theo. “Đúng đó. Hai người kết hôn nhanh quá... Chúng ta còn chưa có cơ hội để chính thức làm quen với nhau lần nữa.”

Cái nhìn của Penelope vụt bay sang cô em gái. Có điều gì đó không ổn. Pippa biết rồi. Cô bé hẳn phải biết rồi.

Anh lại lắc đầu. “Anh xin lỗi, thưa các quý cô, nhưng anh không có giày trượt.”

“Tụi em vẫn còn một đôi giày trong xe”, Olivia nói. “Giờ thì anh chẳng có lý do lý trấu gì để từ chối nhé.”

Penelope lập tức sinh nghi. “Sao tụi em lại có dư một đôi giày trượt trong xe?”

Olivia mỉm cười tươi rói thật xinh đẹp. “Người ta không bao giờ biết khi nào có thể gặp được người mà mình muốn trượt băng cùng.”

Penelope hướng đôi mắt đầy kinh ngạc về phía Michael, người xem ra đang gặp khó khăn khi phải nín cười. Cô nhướn một bên lông mày khi anh nói, “Một câu ngạn ngữ xuất sắc. Đường như tôi không còn cách nào khác, buộc phải sắm vai người đi kèm rồi”.

“Có thể anh sẽ không trở thành người đi kèm tốt nhất đầu Bourne”, Penelope nói qua kẽ răng. “Bởi vì anh quả là một kẻ *vô lại*.”

Anh nháy mắt với cô. Thực sự nháy mắt với cô! *Người đàn ông này là ai vậy?*

“À, nhưng còn ai tốt hơn một kẻ vô lại từng trải qua cải tạo để nhận biết một gã y chang thế? Và thú thật, tôi muốn có dịp được trượt băng với vợ mình lần nữa. Đã quá lâu rồi.”

Nói dối.

Anh chẳng nhớ nhung gì việc trượt băng cùng cô. Anh hầu như đã thừa nhận điều đó mấy phút trước khi ở trên lầu đầy thôi.

Cô không nghĩ mình có thể chịu nổi một buổi đi chơi với tất cả bọn họ, khi anh liên tục chạm vào cô, hỏi thăm sức khỏe của cô, chòng ghẹo cô, *cám dỗ* cô.

Không thể chịu được sau đêm hôm qua, khi cô cực kỳ mạnh mẽ. Khi cô cực kỳ tự tin.

Biết đích xác mình muốn gì.

Bỗng nhiên, vào ban ngày, anh chàng Michael tử tế hơn, hòa nhã hơn này lại chẳng có vẻ gì khiến cô phải kháng cự cả.

Và đó quả thực là điều vô cùng tồi tệ.

CHƯƠNG MƯỜI LĂM

M thân mến,

Lúc này chắc ngài đã biết tin, cho dù ngài đang ở bất kỳ nơi đâu. Tư cách của em đã bị hủy hoại. Công tước đã làm một việc có thể cứu nguy cho em khỏi tình trạng ngưng ngừng chín người, nhưng đây là London, và một nỗ lực như thế tất nhiên là vô ích. Anh ta đã kết hôn lần nữa trong vòng một tuần – một cuộc hôn nhân vì tình yêu, không hơn không kém. Mẹ (chẳng có gì ngạc nhiên) vô cùng kích động, than khóc và kêu gào như một dàn đồng ca đưa đám.

Liệu có sai trái không khi em cảm thấy như thể bản thân đã trút được một phần gánh nặng trên vai? Chắc sai rồi.

Phải chi có ngài ở đây. Ngài sẽ biết phải nói gì.

Chưa ký tên

Dinh thự Dolby, tháng Mười một, 1823

Thư không được gửi

Penelope ngồi trên một băng ghế gỗ, nhìn ra hướng mặt hồ Serpentine đóng băng, nơi một nửa dân London có vẻ đang hiện diện đông đảo. Cái lạnh hiếm thấy của mùa đông đã tạo nên lớp băng dày nhất trong gần một thập kỷ, khiến cái hồ nhỏ đầy ắp những người háo hức muốn dành cả buổi chiều để trượt băng.

Không thể nào thoát khỏi những cặp mắt của giới thượng lưu.

Ngay khi bước khỏi xe ngựa và trèo lên đỉnh đồi dốc thoải xuống hồ Serpentin, đội trượt băng của họ liền thay phiên nhau ngồi xuống để gắn các lưỡi trượt bằng gỗ và thép vào đế giày đi bộ của mình. Penelope gắng hết sức chờ tới lượt mình được ngồi xuống ghế và buộc dây da vào các lưỡi trượt, mau chóng nhận thức việc trượt băng với Michael sẽ là một nhiệm vụ khó khăn, vì có khả năng anh sẽ tận dụng cơ hội này để chứng tỏ cho toàn thể London thấy hai người họ yêu nhau say đắm đến cỡ nào.

Penelope đã nguyên rửa trăm lần về trò hề lộ bịch này và dõi theo các em gái mình từ từ trượt xuống đồi, tay trong tay, gợi nhớ lại mục đích cao cả hơn của tâm trạng bực bội chán nản lúc này.

Sự xao nhãng khiến cô gặp khó khăn với việc trượt lười vào giày, sau ba lần thấy cô cố gắng mà không được, Michael liền quăng lười trượt của mình qua một bên rồi cúi người gần như ngồi xổm xuống trước mặt Penelope, cầm lấy một bên mắt cá chân của cô trước khi cô kịp nhận ra ý định của anh. Cô giật mạnh chân mình lại, khiến anh suýt nữa ngã ngửa ra sau nếu không nhanh chóng chống tay lên đồng tuyết. Cảnh tượng đó thu hút sự chú ý của một đám phụ nữ trẻ gần đấy. “Anh nghĩ mình đang làm gì thế?”, cô thì thầm, ngả người tới trước, không muốn gây thêm trận cãi vã nào nữa.

Anh ngược lên nhìn cô, bằng mọi đường nét điển trai và đôi mắt giả nai, rồi chỉ nói đơn giản, “Giúp em mang giày trượt.”

“Em không cần anh giúp.”

“Thứ lỗi cho tôi, nhưng hình như em cần đấy.” Anh hạ giọng nhỏ lại để mình cô nghe được. “Hãy để tôi giúp em.”

Anh đâu có giúp đỡ cô vì *cô*. Anh đang giúp cô vì *họ*. Những con người hay để ý kia sẽ rất yêu thích cảnh tượng ấy và đảm bảo sẽ ham hố điên cuồng với việc chạy đi kể cho bạn bè cùng gia đình họ nghe về hầu tước Bourne, là người đàn ông sao mà ân cần, tốt bụng, tuyệt vời đến thế, là người đàn ông đỉnh nhất trong số những người từng dạo bước dọc hai bên bờ hồ Serpentine.

Nhưng cô sẽ *không* yêu thích cảnh tượng ấy.

Cô sẽ tự mang đôi giày trượt mắc dịch của mình..

“Em ổn. Cảm ơn.” Rồi cô mau chóng trượt cái thứ cứng đầu cứng cổ qua đôi giày, cẩn thận kéo căng rồi thắt chặt những sợi dây da để đảm bảo nó vừa khít. “Đó.” Cô ngược nhìn Michael, người đang quan sát cô chăm chú, ánh mắt anh hiển hiện điều gì đó rất kỳ lạ và không thể nhận biết được. “Hoàn hảo.”

Thế là anh đứng dậy, chìa tay xuống để giúp cô đứng lên. “Ít ra hãy để tôi làm việc này, Penelope.”, anh thì thầm, và cô không thể cưỡng lại lời nói dịu dàng ấy.

Cô đặt hai tay mình vào đôi tay anh.

Anh đỡ cô đứng thẳng dậy và giữ chặt cô trong lúc cô lấy lại thăng bằng trên những lười trượt. “Nếu tôi nhớ chính xác thì em chẳng bao giờ đi trên mấy cái lười trượt giỏi như lúc trượt trên chúng.”

Cô chớp chớp mắt nhìn lên anh và suýt ngã lộn nhào chỉ vì cử động đó. Cô nắm chặt cánh tay anh một cách thận trọng trong khi lấy lại thăng bằng. “Anh nói

mình không nhớ mà.”

“Không”, anh nói nhỏ nhẹ, giúp cô trượt xuống dốc đồi và tới hồ. “Là *em* nói tôi không nhớ gì.”

“Thế nhưng anh có nhớ.”

Một bên khóe miệng anh khẽ nhấc lên thành nụ cười buồn bã. “Em sẽ kinh ngạc bởi tất cả những thứ tôi nhớ cho xem.”

Có cái gì đó trong điều anh nói, những lời nhẹ nhàng thật xa lạ đối với anh, và cô không thể không dấy lên nỗi ngờ vực. “Tại sao anh lại cư xử thế này?” Cô cau mày. “Một dịp may khác để chứng tỏ cuộc hôn nhân của chúng ta phát sinh từ tình yêu sao?”

Cái nhìn long lanh của anh ánh lên điều gì đó rồi biến mất ngay. “Chúng mình ở bất cứ dịp nào”, anh nói nhỏ nhẹ trước khi ngoảnh mặt đi. Cô dõi theo hướng nhìn của anh tới Pippa và Olivia đang tay trong tay, giúp nhau trượt đến phía mặt băng. Nhân bất cứ dịp nào để kết đôi cho các em gái cô.

“Em nên tới đó cùng chúng”, cô nói, ngẩng mặt lên nhìn anh, gập ngay đôi mắt nâu lục nhạt đẹp đẽ của anh. Chỉ khi đó cô mới nhận thấy anh đang quan sát mình thế nào, cũng như con đường đồi dốc thoải khiến mắt cô gần như ngang tầm với anh.

Một bên khóe miệng anh giật giật. “Hai má em như những quả anh đào.”

Cô rúc cằm vào mũ trùm đầu bằng lông thú quần quanh cổ. “Lạnh mà”, cô chống chế.

Anh lắc đầu. “Tôi đâu phàn nàn gì. Tôi nghĩ chúng khá duyên dáng. Chúng làm em trông như một nữ thần mùa đông”.

“Em hầu như chẳng giống nữ thần chút nào.”

Anh giơ tay lên và ấn một ngón vào bên lông mày đang nhướng lên của cô. “Em chưa từng làm thế. Chưa từng tỏ vẻ nhạo báng đến vậy.”

Cô giật lùi để tránh khỏi sự đụng chạm ấm áp này. “Hắn em đã học được từ anh đấy.”

Anh nhìn cô một lúc lâu, hoàn toàn nghiêm túc, rồi ngả người lại gần thì thầm vào tai cô, “Những nữ thần không nên chế nhạo, tình yêu à”.

Bỗng dung cô cảm thấy dường như không còn lạnh nữa.

Anh giật lùi lại, lắc đầu. “Đáng tiếc quá.”

“Sao vậy?”

Anh cúi đầu xuống nhìn cô, trán họ gần như chạm vào nhau, “Tôi hầu như chắc chắn em đang đờ mắt. Nhưng cái lạnh làm tôi thấy thật khó nhận ra điều đó.”

Penelope không thể ngăn mình nhoẻn miệng cười, thích thú với lời trêu chọc vui vẻ ấy, chỉ trong giây phút quên đi chuyện đó không có thật. “Tiếc ghê vì anh sẽ không bao giờ biết được.”

Michael nâng cả hai bàn tay cô lên môi, đầu tiên hôn một loạt lên những ngón tay được bao bọc trong lớp da dê non, hết tay này tới tay kia, và cô ước gì mình đang không mang găng. “Hồ băng đang đợi, thưa quý cô. Tôi sẽ trượt cùng em sớm thôi.”

Penelope nhìn qua anh tới mặt hồ đông người, nơi các em gái cô đã nhập hội với đám người ham vui, cùng nhau vây quanh thành những vòng tròn trên bề mặt bằng phẳng, dễ chịu. Và bất chợt việc đứng trên băng cùng anh dường như khiến cô thấy vui thích nhiều hơn bất cứ điều gì khác tại đây. Nhưng đứng cùng anh không phải là quyền để cô lựa chọn. “Vâng.”

Michael nhìn cô trượt dọc ven bờ hồ rồi bắt đầu đẩy một chân ra sau lấy đà và mất hút vào đám đông, chẳng mấy chốc đã tìm được các em gái mình. Olivia khoác tay Penelope và nói, “Bourne thật tuyệt vời, chị Penny. Nói em nghe, chị có hạnh phúc ngất ngây không?”. Cô bé thờ dãi, “Là em thì em sẽ sung sướng đến mê ly luôn”.

Penelope nhìn xuống chân, quan sát chúng lướt dọc khắp mặt băng, trộm nhìn ra từ bên dưới áo đầm. “*Ngất ngây* có thể là một kiểu miêu tả”, cô nói. *Ngao ngán và hoang mang cực độ có thể là một kiểu khác.*

Olivia làm bộ nhìn quanh hồ. “Em thắc mắc không biết anh ấy có biết ai trong số những quý ngài độc thân này không nhỉ?”

Nếu anh nói đúng thì phân nửa bọn họ nợ tiền Thiên Thần. “Có, chị cho là anh ấy biết đó.”

“Tuyệt cú mèo!”, Olivia nói thêm, “Làm tốt lắm, chị Penny. Em nghĩ anh ấy sẽ là người anh rể rất giỏi giang! Mà còn đẹp trai nữa chứ, đúng không? Ô! Em thấy

Lousia Holbrooke kia!”.

Cô bé vẩy lia lịa qua bên kia mặt băng và tách ra tới gặp người bạn của mình, bỏ lại Penelope đang đứng nói khẽ, “Phải. Anh ta đẹp trai”, biết ơn vì trong một khắc cô không phải nói dối.

Ánh nhìn của cô chuyển đến phía trên đồi, nơi họ vừa đứng lúc trước. Anh vẫn chưa nhúc nhích, dồn toàn bộ sự chú ý về hướng cô. Bàn tay cô ngứa ngáy muốn vẩy anh. Nhưng việc đó sẽ rất ngốc nghếch, phải không?

Sẽ ngớ ngẩn lắm cho xem.

Trong khi cô đang cân nhắc hành động, anh đã khiến quyết định của cô trở nên vô ích. Anh giơ cánh tay dài lên vẩy cô.

Phớt lờ anh thì sẽ thật thô lỗ.

Nên cô vẩy lại.

Anh cúi người ngồi xuống băng ghế rồi bắt đầu buộc dây vào giày trượt, rồi Penelope thở dài khe khẽ, ép bản thân quay đi trước khi làm điều gì dại dột hơn.

“Có chuyện rồi.”

Trong chốc lát, Penelope tưởng Pippa đã để ý thấy những hành động tương tác kỳ lạ giữa Michael và cô. Đầu óc cô hoạt động hết tốc lực khi cô quay sang nhìn em gái mình. “Ý em là gì?”

“Castleton đã cầu hôn em.”

Mắt Penelope mở to trước thông báo đột ngột ấy, và cô chờ cho Pippa nhận ra việc bọn họ đã dành rất nhiều thời gian bên nhau hồi sáng nay, nhưng cô bé lại chỉ vừa mới quyết định đề cập tới lời cầu hôn đó.

Khi Pippa không nói không rằng, điềm nhiên trượt về phía trước như thể bọn họ đang bàn chuyện thời tiết, chứ không phải tiền đề của cô bé, Penelope không thể kiềm chế được. “Em nói nghe chẳng có vẻ gì là hạnh phúc lắm về chuyện đó.”

Pippa cứ thế cúi đầu trong ít phút. “Anh ta là một bá tước. Dường như cũng đủ thân thiện, anh ta không phiền khi biết em ghét khiêu vũ, anh ta còn có một chuồng ngựa rộng rãi và đẹp đẽ.”

Lẽ ra Penelope sẽ mỉm cười khi nghe những từ ngữ mộc mạc kia, cứ như đó là bốn đặc điểm tiêu biểu đủ tạo thành một cuộc hôn nhân mãi nguyên, nếu không ản ý thêm phần cam chịu trong đó.

Cô chợt nghĩ rằng chắc Pippa chọn thời điểm này để kể về lời cầu hôn vì hiện đang có rất nhiều người xung quanh – rất nhiều cặp đôi đang theo dõi và nhiều đôi tai đang lắng nghe họ, quá nhiều đến nỗi không thể cho phép họ có một cuộc trò chuyện nghiêm túc được.

Tuy vậy, Penelope vẫn nắm chặt một bàn tay của em gái mình rồi kéo cô bé dừng lại ngay chính giữa hồ. Cô nghiêng người tới trước và nói đầy dịu dàng, “Em không cần phải đồng ý đâu”.

“Liệu có quan trọng không nếu em từ chối?”, Pippa đáp lại, toét miệng cười như thể bọn họ đang bàn về vài sự kiện vui nhộn hồi sáng, thay vì tương lai của cô bé. Những giấc mơ của cô bé. “Sẽ chẳng người đàn ông nào khác tìm kiếm điên cuồng để đoạt được của hồi môn của em, đúng không? Và một người khác sau đó? Và thêm một người khác? Cho tới khi các lựa chọn của em biến mất. Anh ta biết em thông minh hơn anh ta, và sẵn lòng để em quản lý điền trang của anh ta. Cũng có ý nghĩa lắm rồi.” Cô bé đối mặt Penelope. “Em hiểu những gì chị đã làm.”

Nguồn ebook: <https://www.sachmoi.net>

Penelope gặp ngay ánh mắt hiểu chuyện của em gái. “Em nói thế nghĩa là sao?”

“Em cũng có mặt trong ngày lễ thánh Stephen, Penny à. Em cho rằng mình sẽ chú ý nếu Bourne thật sự trở về. Cũng như một nửa cư dân giáo khu sẽ thấy.”

Penelope bặm nhẹ môi, tự hỏi mình nên nói gì đây.

“Chị không cần nói rằng em đúng đâu.” Pippa cứu nguy cho cô. “Nhưng hãy nhớ rằng em hiểu việc chị đã làm. Em rất cảm kích.”

Họ trượt băng cùng nhau trong im lặng trong thoáng chốc, trước khi Penelope lên tiếng, “Chị làm vậy để em không cần phải nhận lời cầu hôn của Castleton, Pippa à. Michael và chị... việc này là vì lợi ích của các em. Lợi ích của em và của Olivia.”

Pippa mỉm cười. “Chị thật tử tế. Nhưng rõ là ngớ ngẩn nếu chị nghĩ tụi em sẽ có được hôn nhân xây dựng trên tình yêu, chị Penny. Nó đâu có thường xuyên xuất hiện. Chị hiểu rõ hơn ai hết mà.”

Penelope nuốt cục nghẹn ở cổ họng xuống khi nghe điều đó – lời nhắc nhở rằng hôn nhân của chính cô cũng không là thứ gì gần với tình yêu. “Những người khác kết hôn vì tình yêu”, cô chỉ ra, chỉnh đôi găng tay lông thú nhẵn nhéo và nhìn bao quát khắp cái hồ nhỏ. “Cứ xem Leighton và vợ anh ta đi.”

Pippa ánh nhìn vào cô qua đôi mắt to tròn như cú đằng sau cặp kính. “Chị chỉ nói được tới đó thôi hả? Một cuộc hôn nhân gây xôn xao dư luận từ tám năm trước?”

Đó là tấm gương cô giữ chặt trong tim mình nhất.

“Số năm không quan trọng. Vụ tai tiếng cũng vậy.”

“Quan trọng chứ sao không”, Pippa nói, đứng thẳng dậy và buộc lại dây chiếc mũ bonê dưới cằm. “Một vụ tai tiếng như thế có thể sẽ khiến mẹ kích động cuồng loạn. Còn những người khác trong gia đình sẽ lẩn trốn.”

“Chị thì không.” Cô nhấn giọng.

Pippa suy nghĩ lời nói. “Đúng, chị thì không trốn. Chị đã có một ông chồng tai tiếng của riêng mình rồi còn gì.”

Penelope ngấm nhìn chồng mình đang ở tận bên kia mặt hồ, đôi mắt cô nấn ná trên vết bầm tím to đùng ở một bên khuôn mặt anh. “Anh ấy chính là tai tiếng.”

Pippa ngoảnh mặt sang nhìn cô. “Dù đám cưới của chị là vì bất kể lý do gì đi nữa, Penny... anh ấy dường như có quan tâm đến chị đó.”

Drury Lane^[1] chắc chắn đã bỏ lỡ một nhân tài vĩ đại. Cô không nói ra. Pippa không cần thiết phải nghe điều ấy.

[1] Nhà hát hoàng gia Drury Lane nằm trên con đường cùng tên, con đường nổi tiếng về các rạp hát lớn nhỏ ở London.

Pippa nói, “Em cũng có thể kết hôn với Castleton . Việc đó sẽ khiến cha vui lòng. Và em sẽ không bao giờ phải chứng kiến cảnh tượng diễn ra trong mùa vũ hội lần nào nữa. Hãy nghĩ tới những chuyến viếng thăm thợ may mà em có thể bỏ qua.”

Penelope cười vang trước lời nói đùa, ngay cả khi cùng lúc ấy cô muốn mở miệng và hét lên trước sự bất công trong mọi chuyện. Pippa, cũng như các cô gái nhà Marbury, không đáng phải chịu đựng một cuộc hôn nhân không tình yêu. Không đáng bị như cô.

Nhưng đây là xã hội London, nơi coi các cuộc hôn nhân không tình yêu là tiêu chuẩn bình thường. Cô thở dài nhưng chẳng nói gì.

“Đừng lo cho em, chị Penny”, Philippa nói, kéo Penelope vào những đám đông trượt băng một lần nữa. “Em sẽ ổn với Castleton thôi. Anh ta đủ tốt mà. Em không nghĩ cha sẽ cho phép anh ta qua lại tìm hiểu nếu anh ta không tốt đâu.” Cô bé nghiêng người sát lại gần hơn. “Và đừng lo lắng về Olivia. Nó không biết chuyện chị và ngài Bourne là...” Giọng nói cô bé nhỏ dần. “Con bé quá tập trung vào việc bày cho mình một anh chàng quý tộc đẹp trai mà.”

Penelope chẳng cảm thấy được an ủi bởi ý nghĩ có thể cô đã lừa gạt được đứa em nhỏ tuổi nhất tin rằng cuộc hôn nhân của cô được xây dựng trên cơ sở tình yêu. Nó khiến cô cực kỳ khó chịu. Olivia, *Tờ báo Tai tiếng*, tất cả đám người còn lại trong xã hội đều tin rằng Michael yêu cô, rằng cô yêu Michael – tất cả chỉ được dùng để chứng minh sự việc tồi tệ nhất... rằng Penelope đang đánh mất bản thân vào việc giả vờ ngớ ngẩn này.

Nếu các em gái cô còn hầu như không nghi ngờ cảm giác của cô giành cho Michael, thì ai dám đảm bảo chẳng bao lâu nữa bản thân cô sẽ không tin vào trò giả vờ này?

Rồi cô sẽ đi về đâu?

Lại một mình đơn cô.

“Penelope?” Câu hỏi của Pippa kéo cô ra khỏi cơn mơ màng.

Cô gượng cười.

Pippa chăm chú quan sát cô một lúc lâu, xem chừng hiểu ra nhiều điều hơn những gì Penelope muốn, và cô ngoảnh mặt đi tránh cái nhìn soi xét. Sau cùng, em gái cô nói, “Em nghĩ mình sẽ nhập bọn với Olivia và Louisa. Chị tới luôn không?”.

Penelope lắc đầu. “Không đâu.”

“Thế em ở lại với chị nhé?”

Penelope lắc đầu. “Thôi khỏi. Cảm ơn em.”

Tiểu thư trẻ nhà Marbury nhoẻn miệng cười. “Đang đợi chồng à?” Penelope lập tức chối phăng, và nụ cười của Pippa trở nên thấu hiểu. “Em nghĩ chị thích anh ấy đó, chị yêu. Ngược lại với óc phán đoán tuyệt nhất của mình. Chuyện đó

không có gì là sai trái cả, chị biết đấy.” Cô bé tạm ngừng, sau đó phát biểu một câu rất thản nhiên, “Thiết nghĩ sẽ khá hay nếu người ta thích chồng của mình”.

Trước khi Penelope có thể đáp trả, Pippa đã đi mất. Không cần suy nghĩ, cô tìm Michael một lần nữa, giờ anh đã rời khỏi chỗ trên đồi nơi lần cuối cô thấy anh. Cô dõi ánh mắt khắp hồ và xác định được vị trí của anh, ngay trên rìa mặt băng, đang trò chuyện cùng Tử tước Tottenham.

Cô chăm chú nhìn khá lâu trước khi Michael nhìn ra bên kia mặt băng, cái nhìn nghiêm nghị của anh giao với ánh mắt cô gần như ngay tức thì. Tâm trạng bồn chồn lo lắng vụt chạy xuyên qua Penelope và cô vội ngoảnh mặt đi, không thể đứng vững khi nửa dân London đang ở giữa họ. Cô rúc cằm sau bao tay rồi trượt tiếp, đầu cúi xuống, lướt qua một đám đông gần đó đến tận phía cuối hồ, nơi cô bước ra khỏi hồ băng và tập tễnh đi tới chỗ bán hạt dẻ dạo vừa mới mở trên dốc đồi.

Vừa mới tiến được một bước thì cô nghe tiếng nói huyền thuyên.

“Chị có thể tin nổi Tottenham đang sẵn lòng chịu tin lời gã dù chẳng chắc lắm không?” Câu hỏi xuất hiện từ sau lưng cô, và Penelope đứng lại, biết ngay là có ai đó đang đàm luận về chồng mình.

“Tôi còn không thể tượng tưởng được làm sao Tottenham lại quen biết một người như *gã*.”

“Tôi nghe nói Bourne vẫn đang điều hành câu lạc bộ tai tiếng đó. Chị nghĩ việc này nói lên điều gì?”

“Chẳng có gì tốt đẹp cả. Bourne cực kỳ xấu xa, y chang mấy gã hay lui tới chỗ đó vậy.” Penelope cương lại thôi thúc muốn quay lại và bảo những kẻ thích ngồi lê đôi mách kia rằng, cha hoặc chồng của bọn họ có khả năng là những người sẽ sẵn sàng làm bất cứ việc gì để giành được một cơ hội cá cược ở Thiên Thần Sa Ngã.

“Người ta nói gã đó đang cố moi những thiệp mời mùa vũ hội này. Họ nói gã sẵn sàng trở về xã hội thượng lưu. Họ còn nói *cô ta* chính là lý do.”

Penelope nghiêng người tới gần hơn do gió thổi ngày càng mạnh và lời lẽ trở nên khó nghe hơn. “Phu nhân Holloway kể cho em họ của mẹ tôi nghe ở bữa tối hồi tuần trước là gã không thể nào ngừng chạm vào cô ta.”

“Tôi cũng nghe được điều tương tự, mà chị có xem *Tờ báo Tai tiếng* sáng nay không?”

“Chị tin nổi không? Một cuộc hôn nhân tình yêu à? Với *Penelope Marbury* sao? Tôi xin thề rằng gã cưới ả vì thanh danh của ả thôi, đáng thương ghê.”

“Và đừng quên Falconwell... nó là cơ ngơi thuộc lãnh địa của hầu tước trước khi...”

Lời nói im lặng mất vào trong gió, nhưng Penelope vẫn hiểu được. *Trước khi gã đánh mất nó.*

“Ai cũng thực sự thắc mắc làm sao mà cô gái trinh nguyên như Penelope Marbury lại có thể quan tâm tới một kẻ xấu xa như Hầu tước Bourne.”

Lại hết sức dễ dàng mới đáng sợ chứ, Penelope lo ngại.

“Vớ vẩn. Nhìn anh chàng đó đi. Câu hỏi đúng ra phải là làm sao một người như gã có thể rơi vào lưới tình của một người chán ngắt như cô ta chứ! Cô ta còn không thể giữ chân được Leighton lạnh lùng, tẻ nhạt nữa kia.”

Cả hai bắt đầu phá lên cười khúc khích, còn Penelope nhắm mắt lại trước âm thanh chói tai ấy. “Chị tệ quá! Tội nghiệp, Penelope.”

Trời ơi, cô ghét cái tên đó.

“Thật tình. Cục kỳ xấu xa và đẹp trai còn gấp đôi... thậm chí với con mắt như thế. Chị nghĩ gã bị vậy ở đâu?”

“Tôi nghe nói ở sông bài thường có những trận đấu. Các trận cãi vã đánh nhau âm ỉ có thể sánh với những trận đấu của các võ sĩ giác đấu đấy.” Penelope đảo tròn mắt. Chồng cô là nhiều thứ, nhưng sẽ không nằm trong số đấu sĩ đương đại.

“Chà, thú thật nha, tôi sẽ không khước từ cơ hội được chăm sóc những vết thương của gã đâu...” Giọng nói nhỏ dần thành một tiếng thở dài.

Penelope kìm nén cơn thôi thúc muốn cho hai mụ đàn bà gớm ghiếc đó thấy chính xác loại thương tích nào có thể gây đau đớn cho một người.

“Biết đâu Penelope sẽ mách cho chị một vài bí quyết – chị có thể thử vớ lấy một người trong số những thành viên khác.”

Tiếng cười tàn nhẫn của họ nhỏ dần về phía xa xa. Cô quay lại nhìn họ trượt đi, nắm tay siết chặt, không thể nhận ra họ từ đằng sau. Mà cô cũng chẳng làm được gì nếu có nhận ra họ.

Tất nhiên họ thấy câu chuyện của cô đáng để đem ra tán gẫu làm chuyện phiếm. Đúng là nực cười khi cô và Michael kết hôn vì tình yêu. Khi hôn nhân của họ có thể là bất cứ thứ gì hơn là một thỏa thuận kinh doanh.

Khi một người như anh ta có thể yêu một người như cô.

Penelope hít vào một hơi dài trước ý nghĩ ấy, không khí lạnh buốt đang vật lộn với cảm giác khó chịu thắt chặt cổ họng cô.

“Phu nhân Bourne.” Cô xoay người về hướng phát ra tiếng gọi tức hiệu nghe vẫn còn lạ tai, và phát hiện ra Donovan West cách mình chưa đầy nửa mét đang tiến lại gần. Không có dấu hiệu nào cho thấy anh chàng ký giả này đã nghe lỏm được cuộc đối thoại của hai người đàn bà kia, nhưng Penelope không thể ngăn mình nghĩ rằng anh ta đã nghe được.

“Ngài West”, cô nói, gạt những suy nghĩ chán nản qua một bên và mỉm cười xa giao với anh ta. “Ngạc nhiên làm sao.”

“Em gái tôi cần tôi đi kèm”, anh ta nói, chỉ vào một nhóm các cô tiểu thư trẻ cách họ vài mét. “Và thú thật tôi rất ghiền môn thể thao này.” Anh ta chìa một cánh tay về phía cô rồi ra dấu ngụ ý tới chỗ bán dạo gần đây. “Cô có muốn ăn hạt dẻ không?”

Cô nhìn theo ánh mắt anh ta, khói bốc ra từ chiếc xe thô mỗ^[2] chở hạt dẻ che khuất cả mặt chủ quán. “Tôi rất muốn, cảm ơn ngài.”

[2] Loại xe ngựa (một ngựa kéo), bắt nguồn từ kiểu xe song mã sang trọng của Pháp.

Họ chậm chậm di chuyển đến quầy, Penelope đi tập tễnh trên lối trượt, West quá ư là hào hoa phong nhã vì không đề cập tới việc thiếu duyên dáng trong động tác phối hợp chân tay của cô. “Tôi cũng có em gái.” Cô nghĩ tới sự cam chịu của Pippa khi con bé quyết định lấy Castleton bất chấp việc nó thờ ơ, vì mọi lý do sai lầm.

“Những đứ đờ chuyên gây phiền toái đúng không?”

Cô gượng cười. “Bản thân là một người chị gái, tôi phải từ chối trả lời thôi.”

“Nói hay lắm.” Người đàn ông tóc vàng ngừng lại rồi trêu chọc. “Tôi cho rằng cuộc hôn nhân với Bourne có thể phần nào khiến mọi cô em gái trở nên phiền hà.”

Cô mỉm cười. “Hãy tự xem như mình may mắn vì ngài không phải anh trai của tôi.”

Anh trả tiền cho người bán hàng và chuyển một túi hạt dẻ sang cho Penelope, đợi cô dùng thử một hạt rồi mới nói, “Cô đang làm rất tốt.”

Sự chú ý của cô đột ngột hướng lên ánh mắt nâu sắc sảo của anh ta. *Anh ta biết rồi.* Cô cố gắng hết sức nói giọng thản nhiên, cố tình hiểu sai từ ngữ của anh ta. “Tôi đã trượt băng từ rất lâu rồi mà.”

Anh ta nghiêng đầu, tỏ ý đã nhận ra cách cô tránh né từ ngữ của mình. “Kỹ thuật của phu nhân khéo léo hơn cả những gì được mong đợi ở một quý cô đây.”

Bọn họ không phải đang bàn luận về trượt băng, cô biết rõ điều đó, nhưng có phải anh ta đang ám chỉ chuyện ngồi lê đôi mách về cô và Bourne không? Hay là cuộc hôn nhân lố bịch của họ? Hay còn chuyện gì khác gây nguy hại hơn nữa chăng?

Cô nhắm nháp một hạt dẻ, từ từ thưởng thức phần nhân ngọt lịm trong khi cân nhắc câu trả lời. “Tôi luôn vui mừng khi gây ngạc nhiên cho những người xung quanh mình.”

“Biểu diễn với vẻ duyên dáng và dẻo dai như thế đòi hỏi phải tốn rất nhiều công sức.”

Cô nướng một bên mày và nhìn thẳng vào mắt tay ký giả một cách chân thật. “Tôi đã có nhiều năm tập luyện.”

Thế là anh ta mỉm cười nồng hậu. “Quả thật là vậy, thưa phu nhân. Và tôi xin phép được nói rằng Bourne thật may mắn biết bao vì cuối cùng đã có được cô. Tôi rất háo hức muốn gặp lại hai người trong suốt mùa vũ hội – chắc chắn hai người sẽ là cặp đôi được bàn tán nhiều nhất ở London. Tôi biết các nhà báo phụ trách chuyên mục của mình đang rất phấn khích khi tìm được hai người trong thành phố.”

Tư tưởng sáng tỏ xuất hiện như cơn gió lạnh băng. “Các nhà báo phụ trách chuyên mục của ngài.”

Anh ta gật đầu, mỉm cười vẻ kín đáo, “*Tờ báo Tai tiếng* là một trong số các chuyên mục của tôi”.

“Tin tức hôm nay...”, giọng cô nhỏ dần và tắt ngấm.

“Sẽ mờ nhạt so với tin về những kỹ năng trượt băng của cô.”

Cô mím môi, “Thật không ngờ đó.”

Anh ta bật cười. Cô đâu cố tỏ vẻ khôi hài.

“Penelope có khả năng trượt nhiều vòng xung quanh tôi từ khi chúng tôi chỉ vừa mới biết đứng thôi đấy.” Lời nói của Michael làm cô giật cả mình, và cô xoay người đối diện với anh. Nổi ngạc nhiên trước sự xuất hiện của anh làm cô loạng choạng mất thăng bằng trên lưỡi trượt và nghiêng người ngã vào vòng tay đợi chờ của anh, như thể anh đang lên kế hoạch cho tất cả mọi thứ. Cô ré lên một tiếng cụt ngủn khi anh kéo cô vào sát người mình.

“Như được biểu lộ qua vẻ duyên dáng lạ thường của tôi ngay giây phút này”, Penelope chỉ ra, khiến Michael cười ngất đầy nồng nhiệt, những tràng cười chạy xuyên qua cô hoàn toàn dễ chịu. Cô giật lùi ra để nhìn vào mắt anh.

Anh không ngoảnh mặt khỏi cô trong khi nói, “Đó là một trong nhiều nguyên do khiến tôi cưới cô ấy. Tôi chắc ngài không thể trách tôi được đâu, West.”

Hai má Penelope có cảm giác đỏ ửng rõ rệt, rồi cô quay sang nhìn vị ký giả đang khẽ gật đầu và nói, “Không hề. Đây quả thực là một cuộc hôn nhân may mắn”. Anh ta nháy mắt với Penelope. “Phu nhân rõ ràng luôn tận tâm yêu thương ngài.” Rồi anh ta nhìn xa xăm trước khi khẽ nghiêng nón và cúi chào Penelope nhanh gọn. “Tôi nghĩ mình đã bỏ bê em gái quá lâu. Phu nhân Bourne, thật vinh dự khi được trượt băng cùng cô.”

Cô khẽ nhún gối cúi chào. “Tôi phải lấy làm vinh hạnh mới phải.” Khi anh ta đi khỏi, cô quay sang nhìn Michael, hạ giọng nhỏ lại thành tiếng thì thào. “Người đàn ông đó biết hôn nhân của chúng ta còn có điều gì hơn cả vì tình yêu.”

Anh nghiêng người lại gần, cũng thì thào giống cô. “Không phải ý em là *kém hơn* mức độ tình yêu sao?”

Mắt cô nheo lại. “Anh đang né tránh vấn đề chính đây.”

“Đương nhiên là West biết rồi”, anh nói không cần suy nghĩ. “Anh ta là một trong những người đàn ông thông minh nhất nước Anh. Có thể là người thông minh *nhất* nước Anh, và cũng là một trong số những người thành đạt nhất. Nhưng anh ta sẽ giữ bí mật của tụi mình.”

“Anh ta là *nhà báo* đó”, cô nhắc nhở anh.

Thế là Michael bật cười, một điệu cười chân thật, đáng yêu khiến anh càng đẹp trai hơn bội phần. “Em không cần nói ra điều ấy, như thể anh ta là một loài sâu bọ bên dưới lớp kính đâu.” Anh tạm ngừng, quan sát người được nói đến

đang mê hoặc em gái mình và đám bạn của cô bé. “West đủ khôn ngoan để biết rằng không nên đưa giả thuyết về chuyện hôn nhân của chúng ta lên báo đâu.”

Cô không tin anh. Sự thật về cuộc hôn nhân của họ sẽ gây ra vụ tai tiếng lớn khó mà tin được. “Sao anh biết rõ anh ta như vậy?”

“Anh ta thích trò hazard.”

“Hình như người đàn ông thông minh nhất nước Anh trông không có vẻ gì là thích thú với một trò chơi may rủi nhiều đến thế.”

“Anh ta sẽ thích nếu có vận may hiếm thấy.”

“Dường như anh không lo lắng việc anh ta biết chuyện.”

“Là tại vì tôi không lo chút nào hết. Tôi biết quá nhiều bí mật của anh ta đến nỗi anh ta không dại gì mà đi kể bất kỳ bí mật nào của tôi.”

“Nhưng anh ta sẽ sẵn lòng kể bí mật của Tommy à?”

Michael lướt ánh nhìn về cô. “Đừng nói về chủ đề đó nhé.”

Cô tiếp tục. “Anh vẫn đang lên kế hoạch hủy hoại anh ấy phải không?”

“Không phải hôm nay.”

“Vậy thì khi nào?”

Anh thở dài, “Chỉ ít thì một tuần kể từ lúc này như đã hứa”.

Cách nói đầy nhân nhượng, nhẫn nhịn của anh chất chứa điều gì đó, điều mà cô ước chi mình có thể nhận biết được. Có phải nỗi hoài nghi? Ân hận?
“Michael...”

“Tôi đã mua và thanh toán cho buổi chiều nay, vợ à. Không hơn.” Anh thò tay vào túi hạt dẻ của cô và vùi vàng cho một hạt vào miệng. Tức thì, đôi mắt anh mở to, và miệng anh hít vào một hơi dài. “Bỏng cả răng!”

Lẽ ra Penelope không nên khoái trá trước cơn đau của anh, nhưng cô rất thích thú. “Nếu anh chịu hỏi xin trước chứ không phải cứ thế tiện tay lấy thứ mình muốn thì em đã cảnh báo anh rồi.”

Một bên lông mày anh nhướng lên. “Không bao giờ thêm hỏi. Cứ lấy thứ mình muốn, khi nào mình muốn.”

“Lại một quy tắc khác của những tên vô lại à?”

Anh khẽ gật đầu tỏ ý nhận ra câu nói dí dỏm đó. “Một phần của trò vui mà.”

Lời nói làm cô kích động khi hồi ức lại tự động hiện về, lúc anh quăng cô lên vai vào đêm đầu tiên ấy... Cái đêm thay đổi mọi thứ.

Cô hắt cằm, không có phép mình ngượng ngùng. “Phải, đó cũng chính là điều em khám phá ra ở câu lạc bộ của anh tối qua khi thắng cái trò quay bánh xe ấy.” Cặp lông mày anh liền nhướng lên, còn Penelope khá tự hào về bản thân. *Một đòn hiểm trúng thẳng mục tiêu.*

“Đó là một trò chơi may rủi. Nó chẳng cần kỹ năng gì sất.”

“Không kỹ năng nào ngoài trừ vận may”, cô nhận xét hóm hỉnh.

Anh mỉm cười, điển trai hơn vẻ đẹp nên có của một người đàn ông. “Đi nào vợ. Trượt quanh hồ nhé.”

Anh cầm lấy túi hạt dẻ từ tay cô, nhét nó vào trong túi áo khoác rồi dẫn cô tới mặt băng, cô hướng cuộc trò chuyện về chủ đề những điều bí mật. “Đó có phải là cách vận hành không? Anh buôn bán các bí mật à?”

“Chỉ khi nào tôi buộc phải làm vậy.”

“Chỉ khi cần một phương tiện cứu cánh thôi.” Câu nói dành cho chính cô hơn là dành cho anh.

“Tôi biết mình đã ra khỏi giới thương lưu một thập kỷ rồi, nhưng đây vẫn là London, đúng chứ? Thông tin vẫn là mặt hàng giá trị nhất, phải không nào?”

“Em cho là thế.” Cô không thích cách anh nhìn nhận nó đơn giản như vậy. Anh hẳn tâm ra sao. Cách anh dễ dàng giữ các bí mật. Cách anh dễ dàng sử dụng chúng để trừng trị những người xung quanh mình. Cô gượng ép nặn ra một nụ cười, biết rằng toàn thể London đang quan sát họ. Ghét việc phải diễn trò trước công chúng. “Và đó là cách giải quyết giữa anh và Langford hả?”

Michael lắc đầu. “Hôm nay đừng đề cập tới Langford. Chúng ta đã thỏa thuận rồi.”

“Em chưa bao giờ đồng ý cả.”

“Trên đường tới đây em không ném tôi ra khỏi xe chính là thỏa thuận ngầm rồi”, anh nói mát. “Nhưng nếu em muốn chính thức thỏa thuận, tôi sẽ có thiện ý

nhận vật tượng trưng của em làm tin.”

“Em không có vật tượng trưng của riêng mình.”

“Mọi chuyện đều ổn”, anh mỉm cười. “Em có thể mượn vật của tôi.”

Cô phóng ánh nhìn ngờ vực qua anh. “Ý anh muốn nói là em có thể *trả lại* vật của anh.”

“Ngữ nghĩa cả thôi.”

Cô không thể giấu nụ cười khe khẽ trên môi khi thò tay vào trong túi áo choàng, nơi để đồng ghi-nê anh đã đưa và moi nó ra. Cô nói, “Một buổi chiều”.

“Đổi lấy một tuần”, anh thỏa thuận.

Cô thả đồng tiền vào lòng bàn tay đang mở rộng ra, quan sát anh bỏ nó vào trong túi áo khoác. Cô ngoảnh mặt đi, nhìn theo Pippa đang cười đùa ở phía bên kia hồ với một nhóm phụ nữ trẻ tuổi. “Ngài Castleton đã cầu hôn Pippa.”

Anh không nhúc nhích. “Và?”

“Và con bé sẽ đồng ý.” Anh không đáp. Dĩ nhiên anh không trả lời rồi. Anh không hiểu. Anh sẽ *không* hiểu được. “Đó không phải là một đám tốt.”

“Như vậy lạ lắm sao?”

Không. Chẳng có gì kỳ lạ. Nhưng anh đâu cần phải vô cảm trước việc này như thế.

Cô bắt đầu trượt nhanh hơn. “Nó xứng đáng có một cơ hội tốt hơn.”

“Con bé đâu cần đồng ý.”

Cô nguyệt anh một cái. “Em bất ngờ vì anh có thể nói một câu như vậy đó. Không phải anh muốn nó kết hôn càng sớm càng tốt à?”

Anh quay mặt đi, tập trung vào việc trượt băng trong vài phút. “Em biết tôi muốn thế mà. Nhưng tôi không muốn ép duyên con bé.”

“Thì ra chỉ là duyên của em là anh muốn ép thôi phải không?”

“Penelope”, anh mở đầu, còn cô vượt lên trước, trượt nhanh hơn nữa, cảm nhận cơn gió lạnh buốt trên bầu má, ước gì mình có thể tiếp tục lướt mãi, lướt ra khỏi cuộc sống lạ lùng, bị cưỡng bách lúc này. Cô lách qua một nhóm người

đông đúc, và anh lại ở cạnh cô, bàn tay anh nắm lấy cánh tay cô, làm cô chậm lại. “Penelope”, anh kêu lần nữa, “Làm ơn đi mà.”

Có lẽ do lời nói. Về nhu nhược trong đó. Sự kỳ quặc trong câu chữ được phát ra từ đầu lưỡi anh. Cái cách anh nói, cứ như cô có thể phớt lờ anh và anh sẽ để cô đi.

Nhưng cô dừng lại, lưỡi trượt của cô xoáy sâu vào lớp băng khi quay lại nhìn anh. “Đáng lẽ em nên ngăn việc này lại”, cô nói, biết rằng lời của mình chất chứa quá nhiều xúc động. “Lẽ ra em có bốn phạm phải thành công để chúng có thể sống một cuộc sống khác. Có một cuộc sống vợ chồng được xây dựng trên nhiều thứ hơn là...”

“Hơn là một lượng của hồi môn hậu hĩnh.”

Cô ngoảnh mặt khỏi câu nói kia. “Đáng lý chúng phải có một cơ hội tốt hơn chúng ta. Anh đã đưa em vật tượng trưng của mình mà.”

“Và ít ra thì một trong số chúng sẽ có.” Anh chỉ ra tận phía cuối hồ và cô nhìn theo hướng tới tới nơi Olivia và Tottenham đang đứng nói chuyện với nhau, gò má hoàn hảo của Olivia thì đỏ ửng còn Tottenham thì hiển hiện điệu cười toe toét. “Cậu ta đáng giá cả gia tài đấy, còn danh tiếng của cậu ta trong sạch đủ để giành được chức thủ tướng một ngày nào đó. Nếu họ hợp nhau, đây có thể là một đám lớn phi thường.”

“Họ đang ở riêng một mình à? Cùng nhau sao?” Cô bắt đầu trượt lần nữa về phía bọn họ. “Michael, chúng ta phải trở lại!”

Anh vươn tay ra nắm lấy bàn tay cô, làm chậm tốc độ của cô lại. “Penelope, họ đâu có ở riêng trên một ban công tại một buổi dạ vũ. Họ đang đứng trò chuyện trên bờ hồ rất vui vẻ mà.”

“*Sans chaperon*^[3].” cô nói, “Em nghiêm túc đó. Chúng ta phải trở lại!”

[3] (Tiếng Pháp) Không có người đi kèm.

“Nếu em nói bằng tiếng Pháp thì quả thực rất nghiêm túc.” Mặt anh đã quay đi hướng khác nên Penelope không thể nhận biết chính xác, nhưng cô nghĩ anh đang trêu mình. “Hoàn toàn không quan co.” Tay anh giờ ra nắm lấy tay cô, xoay cô trượt theo một hướng khác ngay cả khi cô đang cố gắng giật ra. “Em nợ tôi một buổi chiều đầy vợ ạ.” Khi Michael giữ cô đứng vững, cô ngừng kháng cự, và anh xoay cô quay tròn cho đến lúc cô không thể nào làm gì ngoài việc theo anh, đối mặt với anh một cách trọn vẹn.

Rồi anh kéo cô vào trong vòng tay như thể họ đang khiêu vũ, và trượt lùi ra xa bằng những động tác hao hao một điệu van, cho tới khi họ ở khoảng cách khá xa để không có bất kỳ ai nghe lỏm được.

“Mọi người đang nhìn kia.”

“Cứ để họ nhìn.” Anh ôm chặt cô, thì thầm nho nhỏ bên tai cô, “Em không nhớ cảm giác lần đầu dành ra những giây phút nghệt thờ để ở riêng với một anh chàng theo đuổi mình sao?”

“Không.” Cô cố giãi ra. “Michael, chúng ta phải quay lại.”

Bỗng nhiên không phải vì Olivia mà cô cảm thấy mình phải quay lại. Mà vì bản thân cô. Vì sự minh mẫn của cô. Bởi trong vòng tay anh, cùng giọng nói bên tai, thì thật không tốt cho những niềm tin chắc chắn của cô.

Anh chậm chậm xoay tròn cả hai người. “Chúng ta sẽ trở lại với bọn họ trong ít phút nữa. Còn bây giờ hãy trả lời câu hỏi đi nào.”

“Em trả lời rồi đó.” Cô cố giật lùi lại, nhưng bị anh giữ chặt. “Việc này không đứng đắn.”

“Tôi sẽ không buông em ra đâu. Nếu có ai nhìn thấy chúng ta, họ chỉ đơn giản thấy Hầu tước Bourne đang si mê người vợ đáng yêu của mình như điều hiển nhiên mà thôi. Giờ thì trả lời câu hỏi đi.”

Có điều là, anh đâu có đang say mê cô. Nó không thật.

Phải không?

“Em chưa bao giờ được tán tỉnh cả. Không đến nỗi nghệt thờ đâu.” Cô không thể tin mình vừa mới thú nhận điều đó cho anh biết.

“Hồi đó công tước của em không gắng hết sức để ve vãn em sao?”

Penelope không thể kìm lại được. Cô bật cười. “Anh đã từng gặp Công tước Leighton chưa? Anh ta đâu phải người có tính thích ve vãn.” Cô tạm ngừng, ký ức về vị công tước dừng cả buổi khiêu vũ lại vì người vợ sắp cưới của mình chợt ùa về trong tâm trí, trước khi nói thêm, “Ít ra thì không phải với em”.

“Còn những người khác?”

“Những người khác nào?”

“Những người theo đuổi khác, Penelope. Chắc chắn một trong số họ đã cố hết sức để...”

Cô lắc đầu, đưa mắt nhìn xung quanh họ, tìm kiếm các em gái mình, lo sợ sẽ bị nhìn thấy. Philippa đang đứng chung với một nhóm các cô gái ở chính giữa mặt băng lóng lánh. “Em chưa bao giờ được một kẻ nào theo đuổi đến nghệt thờ cả.”

“Thậm chí Tommy cũng không?”

Không. Đáng lẽ cô nên nói ra, nhưng lại không muốn. Không muốn phản bội bạn mình. Không muốn Michael biết rằng cô luôn là một phương tiện để đạt cứu cánh đối với tất cả bọn họ... kể cả Tommy. “Em tưởng chúng ta không đề cập đến Tommy chứ.”

“Em có yêu hắn không?” Tông giọng của anh cấp bách ẩn chứa sự khăng khăng cố nài, và cô biết anh sẽ không dụi đi cho tới khi cô trả lời.

Cô nhún một bên vai. “Anh ấy là một người bạn thân thương. Tất nhiên em quan tâm đến anh ấy.”

Đôi mắt anh tối sầm. “Đó không phải ý tôi muốn hỏi, và em biết rõ điều đó.”

Cô không giả bộ hiểu sai. Thay vì thế, cô nói cho anh biết sự thật, biết rằng lời thú nhận sẽ trao cho anh quyền hạn. Mặc kệ nó, bởi vì cô muốn có thứ gì đó trong mối quan hệ của họ là thật. “Anh ấy cũng không khiến em nghệt thờ nốt.”

Một đứa trẻ nhỏ - khoảng chừng bốn hoặc năm tuổi, trượt ngang qua, theo sau là người cha với nét mặt tỏ vẻ có lỗi và một người mẹ cười quay sang khẽ nhún gối cúi chào họ. Penelope mỉm cười và vẫy tay ra hiệu không cần xin lỗi trước khi nhẹ nhàng nói, “Tuy vậy, có lẽ đó là vấn đề. Có lẽ em đã chờ đợi cảm giác nghệt thờ quá lâu và bỏ lỡ... ừm... mọi thứ khác.”

Khi Michael không nói năng gì, cô ngược lên nhìn anh và phát hiện anh đang dõi theo gia đình mà cô vừa quan sát lúc nãy. Sau cùng, anh nhìn xuống cô bằng ánh mắt rất nghiêm túc, và cô không thể ngoảnh mặt đi khi họ xoay tròn... xoay tròn theo đà của điệu van, không ai trong số họ cố di chuyển, thế nhưng vẫn cứ quay tròn. Có điều gì đó thay đổi trong bầu không khí giữa hai người.

“Tôi rất mừng vì em đã không lấy Leighton hay Tommy hay bất kỳ kẻ kém cỏi đáng thương nào khác hết, Sixpence.”

Không ai ngoài Michael từng gọi cô là Sixpence cả, một biệt danh ngớ ngẩn anh đã tặng cô từ rất lâu, quả quyết rằng đối với anh, cô có giá trị còn hơn một đồng penny nhiều. Những lời lẽ lúc ấy thật ngọt ngào, một ý tưởng nho nhỏ dễ thương đảm bảo sẽ khiến cô nhoẻn miệng cười, và lúc này đây phản ứng của cô cũng không hề khác như thế là mấy.

Hơi âm lan tỏa khắp người khi cô nghe cái tên ấy, theo sau là một câu hỏi còn hệ trọng hơn cái tên rất nhiều. “Đó có phải là lời nói chân thật không? Hay nó là thành thật giả tạo? Ngay lúc này thì anh là ai vậy? Con người thật của anh? Hay là người hao hao tuýp người mà anh nghĩ người ta muốn anh trở thành? Đừng nói với em nó không quan trọng, bởi vì bây giờ... trong khoảnh khắc này... điều đó thực sự quan trọng.” Giọng nói của cô dịu đi. “Mà thậm chí em còn không chắc tại sao nữa.”

“Đó là sự thật.”

Và có thể việc này biến cô thành một con ngọc, nhưng cô tin anh.

Họ đứng đó trong một lúc lâu, đôi mắt anh lóe lóe những màu xám, vàng, xanh lục và chăm chăm chú ý vào cô thôi, như thể chỉ có mỗi họ trên hồ, như thể toàn bộ dân London không phải đang đu đưa và lướt xung quanh họ, và cô tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra nếu hết thấy dân London không có ở đó. Nếu tất cả dân London chẳng còn quan trọng.

Anh đang đứng rất gần, hơi nóng từ anh rất thật và đầy cảm dỗ, và cô nghĩ anh có thể sẽ hôn cô ngay tại đó.

Không.

Cô giật lùi lại trước khi anh có thể hôn cô.

Cô phải làm vậy.

Cô không thể chịu được ý nghĩ anh lại đang lợi dụng cô.

Tuyết bắt đầu rơi, rắc lên vành mũ sọc nhỏ và vai áo khoác được cắt may tuyệt đẹp của anh. “Em nên đi tới chỗ Olivia trước khi con bé và Tottenham quyết định bỏ trốn để cưới chui.” Cô tạm ngừng. “Cảm ơn anh về buổi chiều nay.”

Cô quay đi và rời khỏi đó, trượt ra xa, thấm thía cảm giác thiếu vắng anh dữ dội. Thật không ổn khi anh có thể khiến cô muốn anh nhiều đến thế, mau chóng đến thế, chỉ bằng một nụ cười dịu dàng hoặc một từ ngữ yêu thương. Trước bất kỳ chuyện gì liên quan tới anh, cô đều trở nên mềm yếu.

Còn anh thì vô cùng mạnh mẽ.

“Penelope”, anh gọi to tên cô, và cô quay lại nhìn vào ánh mắt anh, điều gì đó cực kỳ nguy hiểm rực sáng trong đôi mắt nâu ấy. “Buổi chiều nay chưa xong đâu.”

Và, trong một khoảnh khắc ngắn ngủi đó, Penelope nghĩ rằng có thể mình đã ghét thờ.

CHƯƠNG MƯỜI SÁU

M thân mến

Em tuyệt đối không còn nghi ngờ gì về việc mùa vũ hội này sẽ rất kinh khủng, nhưng rất cuộc nó còn tệ hơn em tưởng. Ôi, em có thể chịu đựng được việc ngồi lê đôi mách, các tin đồn rỉ tai nhau, việc em trở nên vô hình với những quý ông độc thân đủ tư cách, với những người từng mời em khiêu vũ, nhưng nhìn thấy công tước và nữ công tước mới rất xinh đẹp của anh ta lại thật khó khăn.

Họ rất mực yêu nhau, thậm chí còn có vẻ chẳng để ý đến những cái miệng lẩm chuyện theo sau họ. Và rồi, ngày hôm qua, em nghe người ta kể trong phòng khách dành cho phụ nữ là cô ta đang ngày càng to ra.

Thật kỳ lạ khi nhìn người khác sống cuộc sống đáng lẽ thuộc về mình. Ấy thế mà còn kỳ lạ hơn khi vừa khao khát muốn có cuộc sống đó, đồng thời lại hân hoan trong tình trạng tự do vì không có nó.

Chưa ký tên.

Dinh thự Dolby, tháng Tư, 1824.

Thư không được gửi

Tán tỉnh vợ mình, quả thực là một việc kỳ quặc.

Anh đã trông mong việc như thế sẽ diễn ra dưới ánh nến, trong một phòng ngủ yên tĩnh, và dành ra một hoặc hai tiếng đồng hồ thủ thỉ những lời đường mật gọi tình. Thế mà hóa ra tán tỉnh vợ của anh lại dính dáng tới các em gái cô, người mẹ hơi lơ lửng của cô, năm con chó săn của cha cô, và một trò chơi đồ chữ.

Đây là lần đầu tiên anh chơi trò đồ chữ kể từ khi rời Surrey đi học mười tám năm về trước.

“Anh không cần phải ở lại đây đâu, anh biết đó”, Penelope khẽ nói từ chỗ ngồi kế bên anh trên ghế sofa trong phòng khách Dinh thự Dolby.

Anh ngả người ra sau, vắt chéo chân. “Tôi thích tận hưởng một vòng chơi đồ chữ thú vị cũng nhiều như người ngồi bên cạnh.”

“Và theo kinh nghiệm của em thì đàn ông rất mê các trò chơi trong nhà”, cô nói châm biếm. “Anh biết đấy, buổi chiều nay đã trôi qua rồi.”

Câu nói là một lời nhắc nhở không quá khó để nhận ra rằng cô đã cho anh đầy đủ... rằng thời gian của anh đã hết. Anh nhìn vào ánh mắt xanh biếc của cô. “Chỉ vừa mới qua buổi trưa thôi, Sixpence.” Anh hạ giọng, “Theo tính toán của mình thì tôi còn ít nhất năm tiếng nữa với em... cho tới tận đêm khuya”.

Cô đỏ mặt, còn anh cưỡng lại thôi thúc muốn làm tình với cô ngay tại đó, muốn cởi phăng cái áo đầm quá duyên dáng của cô và đặt cô nằm xuống, khóa thân trên chính chiếc ghế họ đang ngồi.

Gia đình cô chắc sẽ không tán thành đâu.

Cả ngày hôm nay, đây nào có phải lần đầu tiên anh nghĩ tới việc lột hết váy áo của cô ra, mà cũng có phải lần thứ mười đâu. Cũng có thể không phải lần thứ một trăm.

Điều gì đó đã xảy ra trên băng, điều gì đó mà Michael chưa sẵn sàng để đối phó.

Anh đã có khoảng thời gian lý thú.

Anh đã rất vui vẻ với Penelope.

Anh đã tận hưởng và thích thú được trượt băng cùng cô, chọc ghẹo cô, quan sát cô với các em gái mình, mọi thứ từ cô đều toát lên vẻ yêu kiều. Anh đã bị quyến rũ đến muốn với tay ra và chiếm lấy vợ mình. Nhưng khi anh cố thử thì cô lại quay đi bằng sức mạnh đáng thán phục, cầm vững cao xinh xắn, và không chịu ngó nghiêng mà thỏa hiệp vì thứ thua kém hơn cái cô đáng được hưởng.

Lúc anh cứ dán chặt mắt vào Penelope khi cô rời khỏi anh, cực kỳ tự hào về cô khi cô trượt băng qua hồ Serpentine, và anh phải huy động mọi khả năng kiềm chế để không đi theo cô rồi giữ cô lại đó, ở nơi dường như rất cách xa chỗ mà cuộc hôn nhân của họ thực sự tồn tại. Anh đã đắm mình vào cảm giác có cô trong vòng tay khi họ trượt cùng nhau, vui sướng với khoảnh khắc cô ngược lên

mỉm cười khi anh lấy trộm một hạt dẻ trong bao giấy, và khi cô yêu cầu anh nói sự thật với đôi mắt mở to... Anh đã sẵn lòng trả lời cô một cách thành thật.

Mặc dù vậy, sự thành thật của anh là chưa đủ. *Một bài học nhớ đời.*

Cô đã mong anh từ chối lời mời trò đồ chữ, anh biết chứ, và đáng lý ra anh nên làm thế. Nhưng anh thấy mình chưa sẵn sàng rời xa cô – thực ra, anh thấy mình không thích ý nghĩ phải rời xa cô. Cho nên anh đang ở đây, tại một phòng khách, chơi đồ chữ trong cảnh gia đình điền viên.

Các em gái của Penelope chạy ủa vào phòng. Philippa đang mang một cái bát chứa đầy những mảnh giấy nhỏ, theo sau là một con chó bự màu nâu chạy lon ton tới ghé sofa, lấy chân rẽ lối để leo lên ngai giữa anh và Penelope, xoay vòng vòng hai lần trước khi yên vị, đặt cằm lên đùi cô, phần thân sau xô đẩy thô bạo vào hông Michael. Anh nhích người để nhường chỗ cho chú chó sấn, trong khi tay cô vuốt ve đôi tai nó một cách vắn vờ.

Lòng ghen tị chột bùng lên khi chú chó thở dài và rúc sâu vào bàn tay vuốt ve của Penelope. Michael háng giọng, bực mình trước việc mình lại đi đổ kị với con chó, và hỏi, “Trong nhà này có bao nhiêu con chó vậy?”

Cô nhăn mũi, trầm ngâm suy nghĩ, còn anh bắt chột bị ấn tượng bởi nét mặt ấy – một vết tích từ thời thơ ấu của họ khiến anh muốn vươn tay ra và lướt ngón tay dọc xuống những nếp nhăn trên sống mũi nhỏ nhắn xinh xắn kia. “Mười? Mười một?” cô nói nhún vai, khẽ khàng và duyên dáng. “Thật tình là em chẳng nhớ nổi có bao nhiêu nữa. Đây là Brutus.”

“Xem ra nó rất thích em.”

Cô nhoẻn miệng cười. “Cậu chàng thích đợc chú ý lắm.”

Michael quyết định rằng dù ngu ngốc hay không, anh vẫn sẽ sẵn lòng dùng hết khoản tiền dẫn vốn trong Thiên Thần để có đợc đôi tay cô trên người mình, dịu dàng và dễ chịu như thế.

“Anh có thấy Tottenham cao thế nào không? Và rất ư là đẹp trai!” Olivia nói một thôi một hồi, chạy tới ngai kế bên Michael, nghiêng người qua nói chuyện với anh. “Em không thể hình dung nổi một người anh rể với tiếng tăm như anh lại có thể gặp đợc một người chồng tiềm năng đầy ưu tú như thế!”

“Olivia!” Nữ hầu tước Needham và Dolby trông như có thể chết vì ngượng. “Người ta ai đời lại đi bàn luận những việc như vậy với *các nhà quý tộc* chứ!”

“Ngay cả anh rể của mình cũng không được sao ạ?”

“Ngay cả ngài ấy cũng không!” Giọng của Phu nhân Needham đã cao vút lên mấy quãng tám. “Một lời xin lỗi lúc này là hợp lẽ đây!”

Pippa ngược lên khỏi chỗ mình vừa để cái bát to chưa các manh mỗi gợi ý và đẩy cặp kính lên trên sống mũi. “Con bé không có ý nói danh tiếng của anh *xấu xa* đâu, thưa ngài. Chỉ là nó...”

Michael nhướn một bên lông mày, tự hỏi không biết cô bé sẽ kết thúc câu nói thế nào.

“Thật tình, chị Pippa à. Anh ấy đâu có đàn độn. Anh ấy biết mình có một thanh danh đầy tai tiếng mà. Em cá là anh ấy rất thích điều đó.” Cô bé nhe răng ra cười toe toét với anh, và anh quyết định mình thích những cô gái này. Không thể nói thêm gì khác, vì họ thật sự rất thú vị.

“Thôi được rồi. Đủ rồi đây”, Penelope xen vào. “Ta chơi được chưa? Olivia, em bắt đầu trước đi.”

Olivia trông có vẻ còn hơn được sẵn lòng tham gia trò chơi, cô bé đi tới chỗ lò sưởi lớn để nhận lượt của mình. Chọn một mảnh giấy từ trong bát, cô bé lẩm nhẩm, mím môi, ra vẻ đang tính toán chiến lược.

Tuy nhiên, thay vì ra dấu mô tả thứ trong mảnh giấy, cô bé ngẩng mặt lên và nói, “Mọi người có nghĩ Tottenham sẽ mua cho em một chiếc nhẫn đính hôn thật to không?”.

“*Vở đám cưới của Figaro*”, Penelope nói thản nhiên.

“Đúng rồi!”, Olivia nói. “Sao chị biết hay vậy?”

“Sao chị biết được”, Penelope đáp.

“Con gái thông minh quá!”, hầu tước phu nhân phát biểu ý kiến.

Michael không thể nhịn được cười, điều đó lôi kéo sự chú ý của Penelope. Cô nhúu mày lại vì bối rối, như thể anh là một mẫu thực vật mới lạ mà cô vừa khám phá ra. Anh hỏi, “Sao vậy?”

“Không có gì... em chỉ... anh thường không cười nhiều.”

Anh nghiêng người ở góc độ gần nhất có thể khi con chó đang ở giữa họ. “Thế khó coi lắm à?”

Cô bật cười, âm thanh như tiếng nhạc. “Không đâu... Em...” Cô lại đỏ mặt, và anh nghĩ mình có thể đổi cả gia tài để biết được những suy nghĩ của cô ngay lúc ấy. “Không.”

“Olivia”, Pippa nói, “Thử lại đi”.

Olivia đưa tay vào trong cái bát một lần nữa, nhưng trước khi làm vậy, con bé nhìn thẳng vào Michael và tuyên bố, “Em luôn thích những viên hồng ngọc đỏ, ngài Bourne. Em tin chúng và nước da của em là một sự kết hợp hoàn hảo. Phòng khi chủ đề này có nảy sinh trong cuộc trò chuyện. Với bất kỳ ai.”

Tottenham đang gặp rắc rối lớn, quả thực là thế.

“Ôi, chị chắc chủ đề này thế nào cũng nảy sinh”, Penelope nói mát, “bởi các quý ông như Bourne và Tottenham hẳn phải đàm luận nào đó về nữ trang đá quý, rồi về nước da của quý bà quý cô”.

“Em sẽ kinh ngạc cho xem”, anh nói với vợ mình, hoàn toàn nghiêm túc, và cô lại bật cười. “Anh sẽ ráng hết sức ghi nhớ sở thích với những viên hồng ngọc của em, tiểu thư Olivia.”

Cô bé nhoẻn miệng cười. “Anh nhớ đó nha.”

“Chị không chắc nữ trang lại góp phần làm nước da hoàn hảo hơn”, Pippa nói với vẻ dí dỏm tinh ranh. “Một vở kịch.”

“Philippa, cha mẹ đã mời ngài Castleton đến dùng bữa trưa mai đây”, hầu tước phu nhân thông báo. “Mẹ hy vọng hai con sẽ dành khoảng thời gian buổi chiều để đi dạo.”

“Dạ được, thưa mẹ.” Sự chú ý của Pippa không dao động. “Sáu chữ.”

“Tottenham không được mời ăn trưa”, Olivia trề môi ra nói.

“Em không được nói, Olivia”, Pippa nói. “Tuy thế câu đó cũng bao gồm sáu chữ, cho nên, hoan hô em.”

Michael mỉm cười trước câu bắt bẻ khôn ngoan, nhưng không thể không trông thấy vẻ thờ ơ trong câu trả lời của em vợ. Cô bé không muốn cưới Castleton. Anh không thể trách con bé, bởi Castleton là một gã ngốc. Chỉ mất mấy tiếng đồng hồ, Bourne đã có thể nhận ra Pippa thông minh hơn hầu hết đàn ông, và anh chàng Castleton đó sẽ khiến cô bé có một cuộc hôn nhân khủng khiếp. Dĩ nhiên, Castleton sẽ là một đám khủng khiếp với bất kỳ ai, nhưng Philippa sẽ còn thấy cuộc hôn nhân của mình vô cùng chán ngắt.

Và Penelope sẽ ghét anh vì đã không ngăn chặn chuyện đó.

Anh quay sang vợ mình, người đang nhìn anh chăm chú. Cô nghiêng người qua. “Đúng là anh không thích cuộc hôn nhân này.”

Lẽ ra anh có thể nói dối. Philippa và Castleton kết hôn càng sớm thì anh trả được mối thù càng lẹ, càng nhanh chóng thoát khỏi cuộc đời đầy những đám mây đen giập dũ và thịnh nộ đã che bóng cả thập kỷ qua. Không có gì thay đổi hết.

Ngoại trừ, một thay đổi.

Penelope.

Anh lắc đầu. “Đúng vậy.”

Làn thu thủy xanh biếc trong đôi mắt cô sáng ngời điều gì đó khiến anh phát ngiên. Hy vọng. Hạnh phúc. Nó khiến anh cảm thấy như mình tốt hơn một người đàn ông đích thực gấp mười lần để trở thành nguyên nhân khiến điều đó xảy ra. “Anh sẽ ngăn nó chứ?”

Anh lưỡng lự. Anh có ngăn lại không?

Việc đó sẽ khiến Penelope vui mừng.

Nhưng phải trả giá thế nào?

Anh được Philippa cứu khỏi việc phải trả lời, cô bé đang quay lại nhìn họ. “Cái quái gì thế này? Anh chị có thấy không?”

Nãy giờ anh đâu có tập trung chú ý, nhưng hiện giờ Olivia đang lần lượt ra dấu và làm điệu bộ quất roi đen đét, và nhăn mặt nhíu mày, nhắm mắt lại, nhe ra răng, đưa tay banh rộng hai bên khoe miệng.

“*Cười mực!* Quất vào ánh nắng!” Hầu tước phu nhân hét to, tông giọng ần chứa niềm kiêu hãnh, thu hút tiếng cười của những người khác trong phòng.

“Cười Mực là vở kịch con tha thiết muốn xem qua đấy”, Philippa nói trong tiếng cười khúc khích, quay lại nhìn Penelope. “Thật tình đó, chị Penny. Tụi em có thể dùng quyền trợ giúp của chị.”

Penelope quan sát Olivia hồi lâu, còn Michael khó mà ngoảnh mặt đi khi bị mê mẩn bởi sự tập trung của cô. Anh tự hỏi cảm giác sẽ sao khi nhận được sự quan tâm như thế. Nhận được vẻ hài lòng như thế. Lòng ghen tị lại bùng lên, và

anh tự trách mắng bản thân. Chẳng có người đàn ông trưởng thành nào lại đi đổ kị với mấy con chó hay em vợ cả. “*Thuần phục cô nàng đánh đá.*”

Olivia dừng lại. “Chính nó! Cảm ơn chị, Pen. Em bắt đầu cảm thấy mình như đũa dờ hơi đây.”

“Chị không thể hình dung ra lý do vì sao”, Pippa nói mát. “Chị không nghĩ là các cô nàng đánh đá lại bị mù đâu, Olivia.”

“Ôi, vớ vẩn. Em muốn coi chị diễn tả hay hơn đó. Tiếp theo là ai nào?”

“Đến lượt Penny. Chị ấy là người đoán ra cuối cùng.”

Penelope đứng dậy và vuốt xiêm y cho phẳng, còn Michael thì dõi theo khi cô tiến lên vũ đài tạm thời, rút một mảnh giấy rời mở ra. Cô xem xét cụm từ một lúc lâu trước khi nảy ra ý tưởng, và gương mặt cô tươi tỉnh hẳn ra. Anh ngồi không yên nên đổi tư thế, bất chợt cảm thấy không thoải mái, bỗng đứng muốn vội vã kéo cô ra khỏi phòng và dinh thự để về nhà, đến giường của anh.

[©STENT](#)

Nhưng vòng chơi đã bắt đầu, và anh đành phải đợi.

Khi cô giơ bốn ngón tay lên, anh liền tưởng tượng ra cảm giác khi chúng ở trên quai hàm, bờ môi, gò má mình.

“Bốn chữ!”

Cô làm dáng điệu cứng đờ và đưa một tay lên đầu ra hiệu chào các em gái, rồi vững vàng bước đều quanh vũ đài, bộ ngực tròn đầy căng ra ngay mép áo đầm. Anh nghiêng người tới trước, chống khuỷu tay lên đầu gối, theo dõi và tận hưởng cảnh tượng trước mắt.

“Tuần hành!”

“Binh lính!”

Cô đưa tay ra dấu động viên.

“Napoleon!”

Cô diễn đạt điệu bộ bắn một khẩu súng trường, và sự chú ý của anh nấn ná ở nơi giáp giữa vai và cổ cô, chỗ lõm mềm mại, bị khuất bóng mà anh khao khát

được hôn lên... là chỗ anh sẽ hôn vào lúc khác và ở nơi khác, nếu họ kết hôn và anh sẽ là một con người khác hẳn.

Nếu anh là người đàn ông cô có thể yêu.

Nếu hôn nhân của họ được xây dựng dựa trên điều gì khác ngoài việc *báo thù*.

Đừng động vào người tôi. Lời nói thì thào văng vẳng xuyên qua anh, và anh căm ghét nó. Căm hờn thứ mà nó biểu trưng – cách cô nghĩ về anh, cách mà cô tin anh sẽ đối xử với cô. Cách anh đã đối xử với cô.

Cách anh đang đối xử với cô.

“Đi săn!”

“Cha!”

“Cha đi săn Napoleon!” Câu trả lời đoán mò ngớ ngẩn của Olivia lôi Penelope ra khỏi việc ra hiệu và làm cô phá lên cười. Cô lắc đầu, rồi chỉ vào chính mình. “Cha đi săn chị!”

Pippa nhìn Olivia. “Làm thế quái nào mà câu đó lại nằm trong bát đồ chữ được chứ?”

“Em không biết. Có lần, em bốc trúng *Bộ tóc giả của dì Hester*.”

Pippa bật cười. “Chị bỏ nó vào đó!”, Penelope đăng hăng. “Hiểu rồi. Xin lỗi, Pen. Chị đang ra dấu gì thế?”

Penelope chỉ vào người mình.

“Phu nhân?”

“Phụ nữ?”

Người vợ. Vợ của anh.

“Cô gái?”

“Con gái?”

“Nữ hầu tước!” Nữ hầu tước Needham và Dolby chen vào lần đoán đầu tiên với niềm hoan tràn đầy vui sướng, đến nỗi Michael tưởng bà có thể lao đảo và ngã khỏi ghế.

Penelope thở dài và đảo mắt trước khi bắt gặp cái nhìn của anh, cặp lông mày nhướng lên như thể muốn nói, *Giúp với?*

Thứ gì đó gần giống một cách lạ lùng với niềm kiêu hãnh bùng nổ trong lồng ngực anh trước lời thỉnh cầu ấy, trước ý nghĩ có lẽ cô sẽ nhờ cậy anh giúp đỡ. Anh thấy mình muốn trở thành người cô tìm đến nhờ giúp. Anh muốn giúp cô.

Trời ạ, Bourne, đó là trò đố chữ mà.

“Penelope”, anh nói.

Đôi mắt sáng ngời. Cô chỉ vào anh.

“Penelope ư, chị là một phần manh mối sao?” Olivia trông có vẻ hoài nghi. Penelope bắt đầu diễn tả điều bộ lằn nữa. “May đồ?”

Cô cười toe toét chỉ vào Olivia, rồi làm điệu bộ nhanh chóng giật sợi chỉ ra khỏi tranh thêu. “Tháo chỉ?”

Cô lại chỉ vào Olivia, rồi tới mình, rồi diễn đạt động tác may đồ và tháo chỉ một lần nữa trước khi nhìn sang Pippa, rõ ràng là đưa em gái cô thực sự trông đợi có khả năng ghép các manh mối lại với nhau.

Anh không muốn Pippa thắng. Anh muốn thắng. Để gây ấn tượng với cô.

“Trường ca Odyssey”, anh nói.

Penelope nhón miệng cười toe toét – một nụ cười đầy duyên dáng, vỗ tay và nhảy lên xuống, vui thích với chiến thắng ngắn ngủi, sau đó làm điệu bộ bắn súng trường và bước đều quanh vũ đài nhỏ bé một lần nữa. Penny xoay người lại, chĩa thẳng vào Michael, mọi sự chú ý đều dồn vào anh, còn anh có cảm giác như một người hùng khi đoán ra, “Cuộc chiến thành Troy”.

“Đúng rồi!”, Penelope tuyên bố cùng tiếng thở dài thườn thượt. “Giỏi lắm, Michael.”

Anh không thể ngăn niềm kiêu hãnh, tự thán phục chính mình. “Chuyện đó thì miễn bàn rồi phải không?”

“Em không hiểu”, Olivia nói. “Chị Penny may đồ rồi tháo chỉ ra thì sao lại cho ra kết quả ‘Cuộc chiến thành Troy’?”

“Penelope là vợ của Odyssey”, Philippa giải thích. “Chàng lên trường đi chinh phạt để nàng ở lại nhà, và nàng ngồi bên khung cửi dệt vải cả ngày, ban đêm thì tháo chỉ hết tác phẩm của mình. Trong nhiều năm ròng rã.”

“Vì cái quái gì mà lại có người làm thế chứ?” Olivia nhăn mũi, lựa một món ngọt ở khay gần đó. “Nhiều năm ròng rã? Thật tình.”

“Nàng đang chờ chàng trở về”, Penelope nói, nhìn vào ánh mắt của Michael. Một nét đầy biểu cảm hiện lên ở đó, và anh nghĩ có lẽ cô đang nói về điều gì khác hơn cả thần thoại Hy Lạp. Cô chờ đợi anh vào ban đêm sao? Cô đã bảo anh đừng chạm vào cô... đã đẩy anh đi xa... nhưng đêm nay, nếu anh đến với cô, liệu cô có chấp nhận anh? Liệu cô có đi theo con đường của người cùng tên?

Olivia chọc, “Em hy vọng chị có nhiều việc thú vị hơn để làm trong khi chờ đợi Michael về nhà, Penny”.

Penelope mỉm cười, nhưng có vẻ gì đó trong ánh mắt cô mà anh không thích, vẻ gì đó giống nỗi buồn. Anh trách bản thân vì điều đó. Trước khi lấy anh, cô hạnh phúc hơn. Trước khi lấy anh, cô cười giòn giã, và chơi đùa với các em gái mà không vương bận đến những thứ nhắc cô nhớ đến số phận bất hạnh của mình.

Michael đứng lên đón cô khi cô tới gần chiếc ghế sofa. “Tôi sẽ không bao giờ rời xa Penelope của mình trong nhiều năm ròng rã đâu.” Anh nói, “Tôi quá sợ hãi có một kẻ nào đó sẽ cuốn cô ấy đi mất”. Mẹ vợ anh thở dài thành tiếng từ bên kia căn phòng trong khi các cô em gái mới của anh bật cười. Tay anh nâng một bàn tay của Penelope lên môi và hôn phớt một loạt khắp các đốt tay. “Dù gì thì

Penelope và Odyssey chưa bao giờ là cặp đôi thần thoại anh ưa thích nhất. Lúc nào anh cũng khoái cặp Persephone và Hades hơn.”

Penelope mỉm cười với anh, và căn phòng bỗng nhiên trở nên âm áp hơn rất nhiều. “Anh nghĩ họ là một cặp đôi hạnh phúc hơn chẳng?”, cô hỏi, về mĩa mai.

Anh cũng mỉm cười cùng cô, cảm thấy rất vui thích khi hạ giọng nhỏ đi. “Anh nghĩ sáu tháng tiệc tùng còn tuyệt hơn hai mươi năm đói kém.” Cô đỏ mặt, và anh dẫn lại thôi thúc muốn hôn cô ngay tại đó, trong phòng khách, mặc xác kiểu cách đúng mực và tính nhạy cảm tinh tế của các quý bà quý cô.

Không nhận thấy sự trao đổi ngầm kia, Olivia thông báo, “Ngài Bourne, em tuyên bố đến phiên anh đây”.

Anh không ngoảnh mặt khỏi vợ mình. “Anh e là muộn rồi. Anh nghĩ mình nên đưa vợ về nhà.”

Phu nhân Needham đứng dậy, làm một con chó nhỏ ngã khỏi lòng mình với một tiếng ăng khe khẽ. “Ôi, hãy ở lại thêm một chút nữa đi. Chúng ta đều đang rất vui vì các con ở đây mà.”

Anh nhìn Penelope, muốn cuỗm cô xuống âm phủ của mình nhưng vẫn để cô tự quyết định. Cô quay sang mẹ. “Ngài Bourne nói đúng”, cô nói, khiến cả người anh rợn ràng. “Tụi con đã đi chơi suốt cả buổi chiều rồi. Con muốn về nhà.”

Với anh.

Niềm vui chiến thắng dâng trào, và anh cưỡng lại cơn thôi thúc đầy bốc đồng muốn quăng cô lên vai mà vác ra khỏi phòng. Đêm nay cô sẽ để anh chạm vào cô. Cô sẽ để anh tán tỉnh cô.

Anh chắc chắn về chuyện đó.

Ngày mai vẫn còn là một dấu chấm hỏi, nhưng đêm nay... đêm nay, cô sẽ là của anh.

Dấu anh không xứng đáng có cô.

M thân mến.

Hôm nay Victoria và Valerie với những người chồng quả thực tầm thường trong cùng một đám cưới. Dứt khoát khả năng lựa chọn của chúng bị hạn chế do

vụ bê bối của em, còn em hầu như không thể nén nổi cơn giận và chịu đựng được sự bất công trong tất cả mọi thứ.

Hình như bất công vô cùng khi một vài người trong chúng ta có được một cuộc sống thật tốt đẹp – tràn đầy hạnh phúc, tình yêu, tình bạn cùng tất cả những thứ ta được dạy bảo đừng hòng mơ tưởng tới, bởi vì chúng rất hiếm và không hề là những thứ ta đòi hỏi, sẽ xuất hiện trong một cuộc hôn nhân kiểu Anh loại tốt.

Em biết tính ganh tị là một tội lỗi, và nỗi thù thuồng cũng vậy. Nhưng em không thể ngăn được cơn thèm muốn những thứ người khác có. Cho em, và cho các em gái của em.

Chưa ký tên

Dinh thự Dolby, tháng Sáu, 1825

Thư không được gửi

Penelope đang phải lòng chồng mình.

Nhận thức đầy bất ngờ chợt đến trong lúc Michael đưa tay diu cô vào trong xe, gõ hai tiếng lên nóc xe trước khi yên vị bên cạnh cô trên chuyến xe về nhà.

Cô đang phải lòng một phần trong anh, phần trượt băng, chơi trò đổ chữ, trêu ghẹo cô bằng tài chơi chữ láu lỉnh, và cười với cô như thể cô là người phụ nữ duy nhất trên đời vậy. Cô đang phải lòng sự ân cần, tử tế ẩn nấp dưới vẻ ngoài của anh.

Và có một phần trong cô, tấm tối và trầm lặng, đang phải lòng phần còn lại nơi anh. Cô không biết làm sao có thể xoay sở để yêu toàn bộ con người anh. Anh quá phức tạp, quá sức chịu đựng của cô.

Cô rùng mình.

“Em lạnh à?”, anh vừa hỏi vừa kéo một tấm chăn đắp cho cô.

“Vâng”, cô nói dối, ôm chặt tấm chăn len vào người, cố gắng nhớ rằng người đàn ông này, người đang ân cần chăm sóc chu đáo và hỏi han xem cô có thoải mái không, chỉ là một phần nhỏ bé trong anh thôi.

Phần mà cô yêu.

“Ta sẽ về nhà sớm thôi”, anh nói, xích lại gần, quàng một cánh tay qua vai mà ôm lấy cô, một đai thép ấm áp. Cô yêu sự đụng chạm của anh. “Em có thích buổi

chiều nay không?”

Từ ngữ trôi qua cô như một lời hứa hẹn, và cô không thể ngăn gò má mình ửng đỏ, cùng lúc đó lại cố hết sức giữ khoảng cách, tránh thân mật với anh và những cảm xúc anh mang tới. “Em thích lắm. Chơi đồ chữ với các em gái luôn vui vẻ và thú vị.”

“Anh rất thích các em gái của em.” Lời nói thật êm ái, tựa hồ như một tràng âm thanh vang lên thẽ thọt trong bóng tối. “Anh rất vui vì là một phần của trò chơi.”

“Em nghĩ chúng rất vui khi có một người anh trai đáng yêu”, cô nói, nghĩ về những đứa em rể của mình. “Chồng của Victoria và Valerie thì không...”, cô ngập ngừng.

“Đẹp trai bằng?”

Cô không thể nhìn được mà mỉm cười. “Cả điều đó nữa, nhưng em định nói...”

“Quyền rũ bằng?”

“Và điều đó luôn, nhưng...”

“Vô cùng hấp dẫn đến mê hoặc?”

Cô nhướn mày. “Anh hấp dẫn đến mê hoặc à?”

Anh giả bộ bị sỉ nhục. “Bộ em không nhận thấy điều đó ở anh hả?”

Đáng sợ là thứ cô nhận thấy. Nhưng cô sẽ không nói cho anh biết. “Không. Nhưng em có thể thấy anh còn khiêm tốn dễ sợ, hơn những kẻ khác rất nhiều.”

Đến lượt anh bật cười. “Bọn họ chắc phải khó tính lắm.”

Cô cười toe toét. “Em thấy rằng anh biết được nhược điểm của mình.”

Bầu yên lặng lại bao trùm, và cô ngạc nhiên khi anh phá tan nó. “Anh vừa có một khoảng thời gian chơi đồ chữ rất vui vẻ. Cứ như anh là một phần trong gia đình vậy.”

Lời lẽ rất thật thà, bất ngờ và cực kỳ chân thật, rồi những giọt lệ tự dưng xuất hiện làm mắt Penelope cay xè. Cô chớp chớp mắt để gạt đi những giọt lệ ấy, đơn giản chỉ nói, “Chúng ta kết hôn rồi.”

Anh kiếm tìm anh mắt cô trong bóng tối. “Chỉ cần như thế thôi sao? Trao nhau những lời thề trước mặt Linh mục Compton, và thế là một gia đình ra đời à?” Khi cô không kịp đáp lại, anh nói thêm, “Anh ước gì chuyện xảy ra như vậy”.

Cô cố gắng giữ lời nói nhỏ nhẹ. “Anh cứ tự nhiên nhận chúng làm các em gái của mình, thưa ngài. Em chắc chúng sẽ rất thích khi có người anh trai như anh... vì tình bạn của anh với ngài Tottenham và...” Cô im bật.

“Và sao nữa?”, anh nhắc.

Cô hít vào một hơi. “Và khả năng anh sẽ giữ Pippa không trở thành phu nhân Castleton.”

Anh thở dài, tựa đầu ra sau ghế. “Penelope... việc đó không dễ thế đâu.”

Penelope bắt động, rồi giật người ra khỏi vòng tay anh, cái lạnh liền tấn công cô. “Ý anh muốn nói việc đó không có lợi cho anh.”

“Phải. Chẳng đem lại lợi lộc gì.”

“Tại sao việc chúng nhanh chóng kết hôn lại quan trọng?” Anh ngập ngừng, và cô lấp đầy sự im lặng. “Em đã cố hiểu, Michael... nhưng không thể nhìn ra được. Sao việc này lại giúp ích cho việc kia chứ? Anh đã có sẵn bằng chứng Tommy là con ngoài giá thú rồi mà...” Rồi cô chợt hiểu ra. “Nhưng anh không có, đúng không?”

Anh không nhìn đi chỗ khác, nhưng cũng chẳng nói chẳng rằng. Đầu óc cô quay cuồng trong khi gắng hiểu thấu vụ dàn xếp kia, cách nó hình thành, nhưng bên chắc hẳn có dính líu cũng như tính logic của tình huống này. “Anh không có nó, nhưng cha em thì có. Và anh sẽ trả cho cha khoản hậu hĩnh là những cô con gái đã có chồng. Mặt hàng ưa chuộng nhất của ông ấy.”

“Penelope.” Anh nghiêng người tới trước.

Cô tránh ra, xích tới sát cửa xe, cách anh xa nhất có thể. “Anh có phủ nhận việc đó không?”

Anh bất động. “Không.”

“Và thế là mọi thứ được tiến hành”, cô nói chua chát, sự thực về việc đang diễn ra choán hết không gian chật hẹp của chiếc xe, dường như bóp nghẹt hơi thở của cô. “Cha và chồng cùng nhau âm mưu sắp xếp chuyện của các em gái tôi và tôi. Chẳng có gì thay đổi hết. Chỉ là lựa chọn, phải không? Thanh danh của các em gái tôi hoặc của bạn tôi? Cái này, hay cái kia?”

“Ban đầu thì đúng là lựa chọn”, anh thừa nhận. “Nhưng giờ đây... anh sẽ không cho phép các em gái của em bị hủy hoại đâu, Penelope.”

Cô nhường một bên lông mày. “Thưa ngài, thứ lỗi cho tôi nếu tôi không tin ngài, xét đến việc ngài đã đe dọa những thanh danh kia nhiều thế nào kể từ lúc ta gặp nhau.”

“Không còn đe dọa gì nữa. Anh muốn chúng hạnh phúc. Anh muốn em hạnh phúc.”

Anh có thể làm cô hạnh phúc. Suy nghĩ ấy thâm thì trong cô, và cô không nghi ngờ nó. Không một chút nào. Đây là người có khả năng chú tâm phi thường, và nếu đặt tâm trí và việc trao cho cô hạnh phúc cả đời, anh sẽ thành công. Nhưng có vẻ như việc đó sẽ không xảy ra. “Anh muốn trả thù hơn.”

“Anh muốn cả hai. Anh muốn tất cả mọi thứ.”

Cô quay đi khỏi anh, nói với con đường bên kia cửa sổ xe, đột nhiên cáu tiết. “Ôi, Michael, ai đã bảo anh là anh có thể có tất cả vậy?”

Họ đi trong im lặng một khoảng thời gian dài trước khi chiếc xe ngựa dừng lại, và Michael bước xuống, quay người lại giúp cô ra khỏi xe. Anh đứng đó trong những khoảng tối lờ mờ của chiếc xe, một tay chìa ra, điều này gợi nhớ lại đêm ấy tại Falconwell, khi anh đề nghị cưới cô và trao tặng tên của mình cùng chuyến phiêu lưu, còn cô đã nhận lấy, cứ nghĩ anh vẫn còn là cậu bé cô đã từng biết.

Anh không còn là cậu bé ấy. Đích thực anh không có phần nào của cậu bé ấy cả... Bây giờ anh hoàn toàn là một con người với hai mặt – người bảo hộ tử tế và kẻ chuộc lỗi hung ác. Anh là chồng cô.

Và, Chúa giúp cô, cô yêu anh.

Suốt bao năm qua, cô đã chờ đợi giây phút này, chờ sự khám phá này, chắc rằng nó sẽ thay đổi cuộc đời cô, làm muôn hoa đua nở khoe sắc thắm và chim hót líu lo reo vui với niềm hân hoan tột cùng.

Nhưng tình yêu này không có hạnh phúc hân hoan. Nó thật đau đớn.

Nó không đủ.

Cô bước xuống xe mà không cần sự giúp đỡ từ anh, tránh xa bàn tay đeo găng dày mạnh mẽ của anh khi đi lên các bậc thềm và bước vào tiền sảnh của ngôi nhà

trong thành phố, chẳng thấy bóng dáng một người hầu nào cả. Anh theo sau cô, nhưng cô không chần chừ mà tiến thẳng tới cầu thang rồi bắt đầu đi lên.

“Penelope”, anh gọi từ chân cầu thang, còn cô nhắm mắt chống lại tên mình, chống lại cách tiếng gọi phát ra trên môi anh khiến cô đau khổ.

Cô không dừng lại.

Michael đi theo, chậm rãi và cẩn thận, bước lên lầu rồi đi dọc theo hành lang dài tới tận đến phòng ngủ của mình. Cô để cửa mở, vì biết rằng anh sẽ tìm được lối vào cho dù cô có khóa trái. Anh đóng cửa lại phía sau lưng cô khi cô bước tới bàn trang điểm và tháo găng tay ra, thận trọng vắt chúng lên một chiếc ghế.

“Penelope”, anh lặp lại với giọng kiên quyết đòi hỏi sự vâng lời.

Hừm, cô đã đoạn tuyệt với vâng lời rồi.

“Làm ơn, nhìn anh đi mà.”

Cô không dao động. Không đáp lời.

“Penelope...” Giọng anh nhỏ dần, và từ khóe mắt mình, cô trông thấy anh cào những ngón tay vào tóc, để lại một vệt chẳng hoàn mỹ nhưng đáng chú ý ở đó – cực kỳ đẹp trai, cực kỳ khác thường. “Một thập kỷ qua, anh đã sống cuộc sống này. Trả thù. Báo oán. Đây là thứ đã cứu sống anh... nuôi dưỡng anh.”

Cô không quay người lại. Không thể. Không muốn Michael thấy anh đang khiến cô tủi lòng. Thấy cô muốn gào thét nhiều cỡ nào, muốn xỉ vả nhiều ra sao, và rất muốn bảo anh rằng cuộc sống... *anh...* còn nhiều thứ tốt đẹp hơn mục đích độc ác này.

Anh sẽ không chịu lắng nghe cô.

“Anh sai rồi”, cô nói, đi tới chậu rửa tại cửa sổ. “Thay vì thế, nó đã đầu độc anh.”

“Có thể là vậy.”

Cô đổ nước sạch, mát lạnh vào trong chậu rồi nhúng hai tay vào, quan sát chúng trở nên nhợt nhạt và dao động trên mặt đáy lớp sứ, dòng nước làm bề ngoài của chúng trông méo mó. Khi lên tiếng, là cô nói với hai cánh tay xa lạ kia. “Anh biết việc này sẽ không hiệu quả như dự kiến, đúng không?” Khi anh không trả lời, cô tiếp tục. “Anh biết một khi anh ban phát cái trò trả thù quý báu ấy, sẽ

có điều gì khác. Faconwell, Langford, Tommy... rồi sao nữa? Kế tiếp là cái gì đây?”

“Rốt cuộc sẽ tới cuộc sống...”, anh nói đơn giản. “Cuộc sống thoát khỏi bóng ma ám ảnh của lão ta và quá khứ lão dành cho anh. Cuộc sống không có báo oán.” Anh tạm ngừng. “Cuộc sống cùng với em.”

Anh đang ở rất gần khi nói ra câu đó, gần hơn cô tưởng. Cô nhấc tay ra khỏi chậu nước rồi quay lại, cùng lúc lời nói khiến cô đau khổ. Đó là câu cô đã muốn nghe vô cùng... kể từ thời điểm bắt đầu cuộc hôn nhân của họ... có lẽ từ trước lúc ấy nữa kìa. Có lẽ từ khi cô bắt đầu viết những lá thư cho anh, biết anh sẽ chẳng bao giờ nhận được chúng. Nhưng bất luận muốn nghe câu nói ấy nhiều ra sao, cô thấy mình chẳng thể tin anh được.

Và niềm tin, không phải sự thật, mới là thứ quan trọng. Anh đã dạy cô điều đó.

Anh đứng cách cô chưa tới một cánh tay, nghiêm nghị và khắt khe, đôi mắt nâu lục nhạt của anh sẫm lại trong những khoảng tối của căn phòng, còn cô không thể ngăn bản thân thốt ra lời nói, ngay cả khi cô biết mình sẽ không bao giờ giúp anh nhìn ra chân lý. “Anh làm rồi. Anh sẽ không đổi thay. Mà anh vẫn sẽ tiếp tục chìm trong bóng tối, bị nhấn chìm trong việc báo thù.” Cô ngừng lại, để biết rằng lời lẽ tiếp theo là điều quan trọng nhất mà anh nghe thấy. Để cô nói ra. “Anh sẽ khổ sở, Michael. Và em sẽ khổ sở cùng với anh.”

Quai hàm anh đan lại. “Còn em là một chuyên gia tinh thông lắm nhỉ? Em với cuộc đời may mắn, được giấu kỹ ở Surrey, chưa bao giờ dám mạo hiểm dù chỉ một giây, danh tiếng đoan trang, hoàn hảo của em không có lấy một vết nhơ nào. Em không biết một tí gì về cơn giận dữ, hay nỗi thất vọng, hay sự suy sụp cả. Em không biết cảm giác khi cuộc sống của em bị xé toạc, tước đoạt, và không muốn gì hơn ngoài việc trừng trị kẻ đã làm chuyện đó.”

Những lời nói thì thầm ấy như một khẩu súng thần công trong phòng, vang dội quanh Penelope cho đến khi cô không thể nào nín thính được nữa. “Đồ... ích... kỷ.” Cô tiến một bước về phía anh. “Anh tưởng tôi không hiểu nỗi thất vọng sao? Anh tưởng tôi đã không thất vọng khi nhìn mọi người xung quanh mình, bạn bè, các em gái, lần lượt kết hôn sao? Anh tưởng tôi không suy sụp vào cái ngày tôi phát hiện ra người đàn ông tôi sắp lấy làm chồng đã yêu một người khác sao? Anh tưởng tôi không giận dữ mỗi ngày khi thức dậy trong nhà của cha mình và biết rằng tôi có thể sẽ chẳng bao giờ được mãn nguyện... và rằng tôi sẽ chẳng bao giờ tìm được tình yêu sao? Anh tưởng là một người phụ nữ như tôi rất dễ dàng bị

ném từ người đàn ông này qua người đàn ông khác để họ kiểm soát – cha, hôn phu, giờ là chồng hay sao?”

Cô tiến về phía anh, dồn ép anh lùi về cánh cửa căn phòng, quá điên tiết nên không thể tận hưởng việc anh đang từ từ rút lui cùng cô. “Tôi có cần nhắc anh nhớ rằng tôi chưa bao giờ, chưa hề có quyền lựa chọn đối với cuộc đời mình không? Rằng mọi việc tôi làm, mọi thứ về con người tôi, đều để phục vụ những kẻ khác không?”

“Đó là lỗi của em, Penelope. Không phải lỗi của chúng tôi. Lúc đó em có thể khước từ mà. Không ai đang đe dọa cuộc sống của em cả.”

“Tất nhiên là đe dọa rồi!”, cô bùng nổ. “Lúc đó họ đang đe dọa sự an toàn của tôi, sự yên ổn của tôi, tương lai của tôi. Nếu không phải Leighton hoặc Tommy hoặc *anh* thì thế nào, hả? Chuyện gì sẽ xảy ra khi cha tôi mất, và tôi *chẳng có gì?*”

Thế là anh lại gần cô, hai tay nắm lấy đôi vai cô. “Có điều lúc đó không phải vì bản năng tự bảo toàn để sinh tồn, đúng không? Mà là do cảm giác có lỗi và trách nhiệm, và niềm mơ ước muốn cho các em gái mình cuộc sống em không thể có.”

Cô nheo mắt lại. “Tôi sẽ không hối tiếc khi làm điều đúng đắn vì chúng. Chúng tôi không giống như toàn bộ con người anh, Michael, hư hỏng, ích kỷ và...”

“Đừng dừng lại ngay lúc này, cưng à”, anh dài giọng, buông cô ra và khoanh tay lại trước vòm ngực rộng. “Em sắp tiến tới phần hay rồi đấy.” Khi cô không đáp, anh nhướn một bên lông mày. “Đồ hèn nhát. Thích hay không thì tùy, nhưng em đã lựa chọn rồi, Sixpence. Không ai khác làm việc đó cả.”

Cô ghét anh vì lúc này lại dùng biệt danh đó với cô. “Anh nhầm rồi. Anh tưởng nếu được lựa chọn, tôi sẽ chọn Leighton sao? Anh tưởng tôi sẽ chọn Tommy à? Anh tưởng tôi sẽ chọn...”

Cô ngăn bản thân mình lại... cực kỳ muốn kết thúc câu nói, muốn nói *anh*. Muốn làm anh tổn thương. Muốn trừng phạt anh vì đã khiến mọi chuyện trở nên khó khăn rất nhiều. Vì khiến cho việc chỉ yêu anh thôi cũng không thể thành sự thật.

Dù sao anh cũng hiểu được đó là từ gì. “Nói ra đi.”

Cô lắc đầu. “Không.”

“Tại sao không? Điều đó đúng mà. Dù sao tôi có là người đàn ông cuối cùng ở nước Anh thì em vẫn sẽ không bao giờ chọn tôi. Tôi là nhân vật phản diện trong vở kịch này, người lôi em ra khỏi cuộc sống thôn quê hoàn hảo của mình, trong đầu chỉ có báo thù và phản nộ, quá đỗi nhẫn tâm và lạnh lùng, không xứng đáng có em. Không xứng đáng với tình cảm của em. Không xứng đáng được bầu bạn với em.”

“Đó là anh nói. Không phải tôi.” Có điều lời lẽ ấy không đúng. Bởi vì, trên tất cả những việc cô đã làm, hơn tất cả những đám cô suýt cưới, anh là người đàn ông duy nhất cô thực sự muốn.

Anh thụt lùi một bước, đưa bàn tay cào vào mái tóc, và bật ra tiếng cười bực bội trong chốc lát. “Em đã học được cách đấu khẩu rồi phải không? Penelope đáng thương không còn nữa.”

Cô duỗi thẳng vai ra sau và hít vào một hơi thật sâu, tự hứa với lòng cô sẽ đem anh, và việc cô yêu anh, ra khỏi tâm trí mình. “Phải”, cuối cùng cô cũng đồng ý. “Penelope đáng thương không còn nữa.”

Điều gì đó thay đổi trong anh, và lần đầu tiên kể từ lúc kết hôn, cô không thắc mắc về cảm xúc trong ánh mắt anh. Vẻ nhẫn nhịn. “Vậy là mọi chuyện xong rồi, phải không?”

Cô gật đầu chỉ một lần, toàn bộ cơ thể đang kìm nén để không bật ra lời nói tức giận, trong lòng muốn gào thét vào sự bất công hơn bất cứ thứ gì. “Thế đấy. Nếu anh khăng khăng đòi trả thù thì anh cứ làm vậy đi, nhưng sẽ không có tôi kề bên ủng hộ tinh thần đâu.”

Cô biết câu tuyên bố tối hậu này sẽ chẳng bao giờ được đáp ứng, nhưng khi anh lên tiếng, lời lẽ không khác chi một cú đấm, “Vậy cũng được”.

CHƯƠNG MƯỜI BẢY

M thân mến,

Tối nay em đến rạp hát, và nghe thấy tên anh. Vài quý bà đang kháo nhau về một sòng bạc mới mở cùng các chủ sở hữu của nó, và em không thể cưỡng lại việc hóng chuyện khi nghe họ đề cập tới anh. Thật kỳ quặc khi người ta nhắc đến anh bằng cái tên Bourne – em vẫn liên tưởng cái tên đó đến cha anh, nhưng em tin nó đã thuộc về anh được một thập kỷ rồi.

Một thập kỷ. Đã mười năm trôi qua em không được nhìn thấy hay nói chuyện với anh. Đã mười năm kể từ khi mọi thứ thay đổi. Mười năm trôi, và em vẫn nhớ anh không nguôi.

Chưa ký tên

Dinh thự Dolby, tháng Năm, 1826

Thư không được gửi

Một tuần sau, Michael đi lên những bậc thềm dẫn vào Dinh thự Dolby, đáp lại thư triệu tập từ cha vợ được gửi đến Ngôi Nhà Hỏa Ngục sáng hôm đó, khi anh đang đứng trong phòng làm việc, cố gắng kiềm chế không lao xông xộc khắp ngôi nhà để nắm chặt lấy vợ mình mà chứng minh dứt điểm lần cuối, rằng họ đã kết hôn và cô là của anh.

Chuyện đã đến nước này... Sự thật đáng xấu hổ là anh dành hầu hết thời gian ở nhà lắng nghe tiếng bước chân của cô bên kia căn phòng, chờ đợi cô đến và nói với anh rằng, cô đã đổi ý, rồi nài xin anh hãy chạm vào cô.

Cũng y như anh muốn cô chạm vào mình.

Trong sáu đêm liền, anh đã ở nhà mỗi buổi tối, vừa tránh mặt vợ mình vừa đứng bên kia cánh cửa chết giấm nối liền hai phòng ngủ của họ, lắng tai nghe những người hầu đổ đầy nước vào bồn tắm và tán gẫu với cô, rồi cô trượt vào bồn, những âm thanh cử động của cô trong dòng nước khiến anh nhức nhối vì bị cám dỗ.

Vì khao khát muốn chứng tỏ khả năng của mình cho cô thấy.

Trải nghiệm này tra tấn, giày vò anh. Và anh đáng bị thế. Anh tự trừng phạt bản thân bằng cách từ chối bước vào căn phòng đó, kéo cô ra khỏi bồn tắm và đặt cô nằm dài lên giường một cách đáng yêu và gợi cảm, rồi chiếm đoạt cô. Khi quay đi khỏi cánh cửa đang nhạo báng mình bằng những điều bí ẩn nằm bên kia, cảm giác của anh ngay lúc ấy là *hối tiếc*.

Cô đang trở thành mọi thứ anh muốn, và cô lại luôn hơn mức anh đáng được hưởng.

Tối qua là đêm tồi tệ nhất: Cô đang cười đùa với thị nữ của mình về chuyện gì đó, còn anh đứng im, một bàn tay đặt trên nắm cửa, tiếng cười du dương của cô như một giai điệu trữ tình mời gọi của mỹ nhân ngư. Anh tựa trán vào cửa như một gã ngốc và lắng nghe thật lâu, chờ nghe những chuyển động.

Sau cùng, anh quay người đi, khát khao muốn tới chỗ cô, và phát hiện Worth đang đứng ở tận phía cuối căn phòng, ngay bên trong cánh cửa đã khép.

Anh vừa ngượng ngùng vừa tức tối. “Bộ gõ cửa không còn là điều phải phép nữa hả?”

Worth nhướn một lông mày màu hung lên. “Hồi này tôi không nghĩ nó cần thiết, do ngài hiếm khi ở nhà vào giờ này mà.”

“Tôi nay ta ở nhà.”

“Ngài còn là một tên ngốc nữa.” Nữ quản gia lúc nào cũng nói toạc móng heo.

“Ta nên đuổi việc cô vì tính láo xược.”

“Nhưng ngài sẽ không sa thải tôi. Bởi vì tôi nói đúng. Ngài bị cái gì vậy hả? Rõ ràng ngài quan tâm đến phu nhân, và cô ấy rõ ràng quan tâm tới ngài.”

“Việc đó chẳng có gì rõ ràng cả.”

“Ngài có lý”, nữ quản gia nói, để một chồng khăn tắm xuống gần chậu rửa. “Nó hoàn toàn mờ mịt – đó là lý do tại sao cả hai người đều dành rất nhiều thời gian đứng đối diện ở hai bên cánh cửa đó mà lắng nghe tiếng của nhau.”

Michael nhú mày. “Cô ấy có...”

Worth nhún một vai. “Tôi cho là ngài sẽ không bao giờ biết được.” Cô tạm ngừng. “Chết tiệt, Bourne. Ngài đã dùng rất nhiều thời gian của cuộc đời trưởng thành để bảo vệ những kẻ khác. Ai sẽ bảo vệ ngài khỏi bản thân mình đây?”

Anh ngoảnh mặt khỏi nữ quản gia. “Lui đi.”

Tối hôm ấy, anh chăm chú lắng nghe, đợi Penelope bước ra khỏi bồn tắm và đi đến cánh cửa liên thông. Anh thề rằng nếu mình bắt được thậm chí một tín hiệu cho biết cô đang đứng bên kia chờ đợi, anh sẽ mở cửa ra, họ sẽ nói chuyện và giải quyết vụ bất đồng này. Nhưng thay vào đó, anh lại nhìn ánh sáng phía dưới cửa tắt ngấm, nghe tiếng sột soạt của đồng chặn mền khi cô leo lên giường, thế là anh vội vã đi đến Thiên Thần, rồi dành buổi tối trong sòng bài, xem từng lượt mười nghìn bảng được đem ra đặt cược và thua sạch, nhắc anh nhớ lại sức mạnh của nỗi khao khát, của cơn nghiện. Nhắc anh nhớ lại mình đã đoạt được gì.

Nhớ lại mình đã mất những gì.

Vẫn để nguyên áo khoác và mũ, Bourne đi theo một người hầu cửa qua mê cung trong Dinh thự Dolby – một trong vài điền trang nằm ở khu vực London và bước lên một ban công lớn dẫn xuống các mảnh đất phủ tuyết của cơ ngơi này. Có dấu chân người in từ trong ra khỏi nhà, xung quanh là các dấu chân thú có móng vuốt.

Một tiếng nổ của khẩu súng trường vang vọng trong không gian yên tĩnh, và Michael quay sang người hầu cửa nhờ chỉ giúp, biết rằng mình được trông mong sẽ đi theo âm thanh đó. Anh theo con đường mòn tới chỗ cha vợ, lớp tuyết vừa rơi che lấp vết chân anh.

Chợt một cơn gió lộng thổi ngang trời, và anh bước chậm lại, quay mặt khỏi luồng gió mạnh, nghe rãng rã trước không khí lạnh buốt. Một tiếng nổ của khẩu súng săn phát ra từ bên kia dãy đồi nhỏ, anh bỗng dừng thấy lòng bồn chồn. Anh không có hứng thú để mình bị Hầu tước Needham và Dolby bắn trúng đâu, chí ít là *một cách ngẫu nhiên*.

Cân nhắc các lựa chọn, anh dừng lại, khum hai bàn tay quanh miệng, và gọi to, “Needham!”

“Hu ra!” Một tiếng reo hò vui tươi vang lên nho nhỏ bên kia ngọn đồi, bị chen ngang bởi nửa tá tiếng sủa và hú khác nhau.

Bourne xem đó như là dấu hiệu được đến gần.

Anh tạm dừng chân khi trèo lên đỉnh đồi, ngắm nhìn khoảng rộng bao la của mảnh đất trải dài đến tận sông Thames. Anh hít vào một hơi thật sâu, tận hưởng cảm giác khí trời lành lạnh mờ hơi sương ứa vào buồng phổi, và hướng sự chú ý tới Needham, người đang lấy tay che mắt khỏi ánh nắng ban mai.

Đi xuống dốc được nửa đường, Needham nói vọng lên trên. “Ta không chắc là cậu sẽ đến”.

“Tôi thấy người ta nên đáp lại lệnh triệu tập của cha vợ mới phải đạo.”

Needham bật cười. “Đặc biệt khi người cha vợ được nhắc tới lại đang nắm giữ thứ duy nhất cậu muốn.”

Michael nhận lấy cái bắt tay chắc khỏe của Needham. “Trời lạnh tê người, Needham. Chúng ta đang làm gì ở ngoài này?”

Vị hầu tước phớt lờ anh, quay mặt đi với một tiếng “Ha!” rõ to và ra lệnh cho những con chó chạy vào bụi cây cách xa gần hai mươi thước. Một con gà lôi bị

xua khỏi nơi trú ẩn liền bay vọt lên không trung. Needham giơ khẩu súng sẵn lên và bắn.

“Chết tiệt! Trượt rồi!”

Sốc dễ sợ, chắc luôn.

Hai người đàn ông đi bộ đến các lùm cây, và Bourne đợi người lớn tuổi hơn lên tiếng trước. “Cậu đã làm rất tốt việc giữ các con gái tôi tránh xa vũng bùn của mình.” Michael không đáp lời nên Needham tiếp tục, “Castleton đã cầu hôn Pippa”.

“Tôi có nghe tin. Thú thật, tôi ngạc nhiên vì ngài chấp thuận đấy.”

Needham nhăn nhó khi cơn gió thổi xoẹt qu họ. Cách đó không xa, một chú chó đứng sủa, và Needham quay người lại. “Thôi nào, Brutus! Chúng ta chưa xong việc đâu!” Ông tiếp tục bước đi. “Con chó chẳng thể sẵn được thứ gì ra hồn.” Bourne kìm lại để không ứng đáp một cách châm biếm trước lời lẽ kia. “Castleton là một gã khờ, nhưng cậu ta là một bá tước, và điều đó sẽ làm vợ cậu ta được hạnh phúc.” Những con chó xua tiếp một con gà lôi khác, Needham bắn, và trượt. “Pippa quá thông minh nên điều đó khó mà có lợi cho bản thân con bé.”

“Pippa quá thông minh cho một cuộc sống với Castleton.” Anh biết mình không nên nói ra. Biết mình không nên quan tâm cô bé lấy ai, miễn sao cuộc đính hôn kết thúc bằng việc phương tiện trả thù Langford nằm trong tay anh.

Nhưng anh không thể ngừng nghĩ về Penelope, và việc cuộc hôn nhân không chút cảm hứng nào của Pippa làm cô phiền lòng. Anh muốn cô hạnh phúc.

Anh đang trở nên mềm yếu.

Needham dường như không để ý thấy điều đó. “Con bé nhận lời rồi. Ta không thể hủy bỏ được. Không thể nếu không có một lý do chính đáng.”

“Vậy Castleton thật sự là một kẻ đàn độn thì sao?”

“Chưa đủ chính đáng.”

“Thế nhờ tôi tìm được cho ngài một lý do khác thì sao? Một lý do chính đáng hơn?” Chắc chắn có điều gì đó trong tập hồ sơ ở Thiên Thần – điều gì đó sẽ quy tội cho Castleton và chấm dứt việc đính hôn.

Needham phóng một tia nhìn qua anh. “Cậu quên rồi, ta nhanh chóng nhận thức rõ hình phạt cho những vụ hủy hôn. Ngay cả những vụ có lý do chính đáng

cũng gây tổn hại đến các cô gái. Và chị em của họ.”

Như Penelope.

“Cứ cho tôi vài ngày đi. Tôi sẽ tìm được thứ gì đó để chấm dứt chuyện này.” Việc Bourne tìm cho Pippa một con đường thoát khỏi vụ đính ước bỗng nhiên trở nên cực kỳ hệ trọng. Chuyện anh có thể thưởng thức mùi vị báo thù, rất gần tầm tay và rất ngọt ngào, không còn quan trọng nữa.

Needham lắc đầu. “Ta phải nắm lấy những lời dạm hỏi, không thì lại có thêm một Penelope khác phải căng đáng. Ta không thể lo nỗi việc đó nữa.”

Bourne nghiêng chặt răng trước lời lẽ ấy. “Penelope hiện là một nữ hầu tước.”

“Con bé sẽ chẳng trở thành nữ hầu tước nếu cậu không đi theo Falconwell, đúng không? Thế vì sao cậu nghĩ ta lại trói buộc mảnh đất vào con bé ngay từ phút đầu? Đó là cơ hội cuối cùng của ta.”

“Cơ hội cuối cùng làm cái gì chứ?”

“Ta không có con trai, Bourne.” Ông trông về phía Dinh thự Dolby. “Khi ta mất, ngôi nhà này và trang viên sẽ được truyền vào tay thằng cháu ngu ngốc nào đó, kẻ chẳng thèm quan tâm chút gì đến ngôi nhà, trang viên hay mảnh đất chúng tọa lạc trên đó. Penelope là một cô gái ngoan. Con bé làm những gì được bảo. Ta đã làm rõ vấn đề để nó thấy rằng nó phải kết hôn để giữ giá cho các em gái mình. Con bé không thể trở thành một bà cô không chồng và buộc phải lưu lại Surrey rồi héo hon suốt phần đời còn lại. Nó biết bổn phận của mình. Con bé biết Falconwell sẽ thuộc về con cái của nó, và cùng với nơi đó là vài sự kiện lịch sử gắn liền với mảnh đất nhà Needham.”

Những bé gái với mái tóc vàng tơ xuất hiện trong luồng suy nghĩ của anh.

Không phải ký ức. Mà là tưởng tượng.

Con cái của cô.

Con của *họ*.

Ý nghĩ ấy choán hết tâm trí anh, hết như niềm khát khao đi cùng nó. Anh chưa từng xem xét đến việc có con. Anh chưa từng hình dung ra mình sẽ muốn có chúng. Chưa bao giờ nghĩ mình sẽ là người cha mà chúng đáng được có. “Ngài muốn lấy thứ gì đó trong quá khứ của ngài để trao cho tương lai của mình.”

Vị hầu tước quay trở lại phía ngôi nhà. “Thứ gì đó mà ta cá là cậu hiểu.”

Kỳ lạ làm sao khi anh thực sự chưa hề nghĩ về chuyện này theo một cách như vậy. Cho tới lúc này. Anh đã quá chăm chăm vào việc giành lại Falconwell mà chưa bao giờ nghĩ mình sẽ làm gì với nó. Về chuyện gì sẽ xảy đến kế tiếp. Về ai sẽ xuất hiện kế tiếp.

Trong tâm trí anh, chẳng có gì đến sau việc khôi phục lại Falconwell. Chẳng có gì ngoài báo thù.

Có điều, giờ đây còn gì đó hơn thế nữa, vượt qua cả bóng tối khổng lồ của ngôi nhà và quá khứ của anh.

Một điều gì đó mà việc trả thù sẽ giết chết nó.

Anh gạt suy nghĩ ấy sang một bên.

“Thú thật, khi Langford đem Falconwell ra đặt cược vào trò chơi, ta đã biết cậu sẽ lần theo nó. Ta rất vui khi có được nó, biết tổng nó sẽ mời gọi cậu tới.”

Michael nghe thấy lời nói đượm vẻ tự mãn. “Vì sao thế?”

Needham khẽ nhún một bên vai. “Ta đã luôn biết con bé sẽ lấy cậu hoặc Tommy Alles, và chỉ riêng chúng ta với nhau, ta đã luôn hy vọng người đó sẽ là cậu. Không phải vì lý do rành rành rằng Alles là con ngoài giá thú... mặc dù cũng có đôi chút. Hồi trước lúc nào ta cũng thích cậu, chàng trai à. Lúc nào cũng nghĩ cậu sẽ trở về sau khi học xong và sẵn sàng lãnh tước vị, đất đai cùng với con gái ta. Khi Langford vét sạch túi của cậu, còn ta phải đi lòng Leighton, ta đã rất bực bội, nói cho cậu biết.”

Michael lẽ ra sẽ thấy tính ích kỷ trong lời tuyên bố kia thật tức cười, nếu như không quá sốc bởi việc Needham đã luôn muốn anh dành cho Penelope.

“Sao lại là tôi?”

Needham trông ra khắp sông Thames, suy nghĩ kỹ về câu hỏi. Cuối cùng, ông nói, “Cậu là người quan tâm nhiều nhất đến mảnh đất”.

Đó là sự thật. Anh đã quan tâm đến đất đai và những người sống ở đấy. Rất nhiều, đến nỗi khi đánh mất tất cả, anh không đủ can đảm trở về nhìn mặt bọn họ.
Nhìn mặt cô.

Và bây giờ thì quá trễ để có thể sửa chữa những lỗi lầm ấy.

“Điều đó...”, Needham nói tiếp, “và cậu là người con bé thích nhất”.

Một cảm giác phấn khởi gõ nhịp thành thịch xuyên qua anh khi câu nói đó vang lên và anh nhận thấy sự thật bên trong. Cô đã thích anh nhất. Cho đến khi anh bỏ đi. Và cô còn lại một mình. Và cô đã hết tin tưởng anh. Dĩ nhiên cô đã đúng khi không tin anh. Anh đã diễn đạt những mục đích của mình rõ ràng, và do mãi kiếm tìm để cố đạt được thứ duy nhất mình hằng muốn, anh sẽ đánh mất cô.

Anh đã dự tính biến cô thành vật hy sinh ngay từ đầu. Lúc ấy thì không hy sinh nhiều nhận cho lắm, giờ đây thì hy sinh quá nhiều đến nỗi anh không dám nghĩ tới.

Tất nhiên việc anh hủy hoại toàn bộ những thứ đầy ý nghĩa mình hằng nắm giữ đã được dự đoán là sẽ xảy ra.

“Giờ thì chuyện đó không quan trọng”, Needham tiếp tục, không nhận thấy âm thanh lộn xộn khó chịu trong suy nghĩ của Michael. “Cậu làm tốt lắm. Tờ báo sáng nay tán dương những đức tính tốt trong hôn nhân của hai đứa... Thú thật, ta lấy làm kinh ngạc bởi việc cậu đã nỗ lực hết mình thêu dệt lên câu chuyện – ăn hạt dẻ, nhảy điệu van trên băng rồi dành cả buổi chiều với các con gái ta và những việc buồn cười khác. Nhưng cậu đã làm rất tốt... và West có vẻ tin lắm. Các tờ báo thề chắc như đinh đóng cột rằng hôn nhân của hai đứa xuất phát từ tình yêu. Castleton sẽ không cầu hôn nếu thanh danh của chúng ta, bằng bất kỳ cách nào đó, đã bị bại hoại bởi một đám cưới đầy tai tiếng.”

Ngài nên là người phản đối cuộc hôn nhân kia, chứ không phải Castleton. Pippa sẽ hạnh phúc hơn khi đến với người chỉ có một nửa là rai cá thôi. Michael mở miệng định nói những lời ấy thì Needham lên tiếng, “Dù sao đi nữa, cậu đã đánh lừa được bọn họ. Sự trả thù là của cậu, như đã hứa”.

Sự trả thù là của cậu. Câu nói anh đã chờ được nghe suốt một thập kỷ.

“Ta đã để sẵn lá thư trong nhà cho cậu rồi đấy.”

“Ngài không muốn đợi Olivia đính hôn luôn sao?” Câu hỏi được thốt ra trước khi Michael có thể ngăn lại... trước khi anh có thể xem xét việc mình đang nhắc cha vợ nhớ ra, anh vẫn chưa chính thức hoàn thành phần cuối giao kèo.

Needham giơ cây súng trường lên, chĩa nó về hướng một bờ gịau nhô lên chẳng cao khỏi mặt nước là bao nằm ven sông. “Tottenham đã mời con bé cùng cưới ngựa hôm nay. Thằng bé sẽ trở thành thủ tướng một ngày nào đó. Tương lai của Olivia xem ra sẽ xán lạn lắm.” Ông bắn một phát, rồi quay sang nhìn Michael. “Và, bên cạnh đó, cậu đã đối đãi với các con của ta rất hào hiệp. Ta giữ lời hứa của mình.”

Nhưng anh đã chẳng đôi đũa hào hiệp gì với họ, không đúng sao? Philippa sắp sửa lấy một tên đàn, còn Penelope – cô đã lấy một gã đốn mạt. Anh lơ đãng rút tay vào túi áo, cố gắng đứng vững trước cơn gió, và quay lại, ngẩng lên nhìn Dinh thự Dolby đang hiện ra đồ sộ trong mơ hồ. “Vì sao lại đưa nó cho tôi?”

“Ta có năm cô con gái, và, mặc dù chúng khiến ta uống rượu liên tục, nhưng nếu có chuyện gì đó sắp xảy đến với ta, ta muốn biết người giám hộ của chúng – người mà ta đã chỉ định trong chứng thư, sẽ quan tâm lo lắng cho chúng y như ta.” Needham quay người về phía ngôi nhà, lần mò theo vết chân trở lại con đường cũ. “Langford phớt lờ quy tắc đó. Lão đáng chịu mọi hình phạt cậu tặng cho lão.”

©STENT: <http://www.sachmoi.net>

Đáng lý ra Michael phải cảm thấy niềm vui chiến thắng. Phải cảm thấy vui sướng. Suy cho cùng thì anh vừa được trao thứ mình mong muốn nhất trên đời.

Thay vào đó, anh lại cảm thấy trống rỗng. Trống rỗng, ngoại trừ một sự thật hiển nhiên duy nhất.

Cô sẽ ghét anh vì chuyện này.

Nhưng không nhiều bằng việc anh ghét chính mình.

Chơi bi-a đêm nay.

Sẽ có một chiếc xe ngựa đến đón lúc 11 giờ 30 phút.

Éloa.

Một bức thư nhỏ vuông vắn màu nâu, có đóng dấu hình một nữ thiên thần thanh nhã, được gửi đến sau bữa trưa, Worth đưa nó ra cùng một nụ cười thấu hiểu. Penelope bóc lá thư bằng đôi tay run run và đọc lời hứa hẹn đầy huyền bí thắm kín trên giấy nhẵn.

Lời hứa hẹn về chuyến phiêu lưu.

Cô ngẩng lên khỏi thư triệu mình đi, gò má chột ửng hồng, và hỏi nữ quản gia, “Chồng ta đâu rồi?”

“Ngài ấy ra ngoài cả ngày nay, thưa phu nhân.”

Penelope giơ mảnh giấy lên. “Còn cái này?”

“Được gửi đến chưa đầy năm phút trước.”

Cô gật đầu, suy xét kỹ về lời mời và những hàm ý trong đó. Cô đã không gặp Michael kể từ ngày họ trượt băng và cãi nhau, rồi cô nhận ra mình yêu anh. Anh đã ra khỏi phòng ngủ của cô đêm đó mà chưa hề trở lại, trong lúc ấy cô đã chờ đợi, không dại gì mà hy vọng có thể anh sẽ quyết định từ bỏ việc tìm kiếm sự báo thù, để lựa chọn cuộc sống bên cô.

Liệu có khi nào lời mời này là từ anh không nhỉ?

Ý nghĩ này khiến cô họng cô nghẹn lại. Không chừng đúng là vậy. Biết đâu anh đã chọn cô. Biết đâu anh đang trao cho cô một chuyến phiêu lưu và cho cả hai một cơ hội mới về cuộc sống.

Cũng có thể không phải vậy.

Dẫu là gì đi nữa, mảnh giấy nhắn này là một cám dỗ mà cô không thể cưỡng lại. Cô muốn có cơ hội được phiêu lưu, được chơi bi-a, được trải nghiệm một đêm tại Thiên Thần. Và cô sẽ không nói dối, cô muốn có cơ hội được gặp lại chồng mình. Chồng cô, người cô vừa mong muốn có được vừa biết điều đó chỉ là vô nghĩa mà thôi.

Có thể Penelope đã nguyện tránh mặt anh, giữ khoảng cách thật xa khỏi sức cám dỗ từ anh, bảo vệ bản thân khỏi cảm giác anh mang tới, nhưng cô không thể cưỡng lại anh.

Đó là tất cả những gì cô có thể làm trong lúc chờ màn đêm buông xuống, sau đó, chờ giờ hẹn tới trong bóng tối. Cô mặc đồ một cách cẩn thận, ước gì mình đừng quan tâm quá nhiều đến việc anh sẽ nghĩ gì, đến cách anh sẽ trông thấy cô. Cô chọn một áo đầm bằng lụa màu hồng da cam đậm, hoàn toàn không thích hợp cho thời điểm đầu tháng Hai, nhưng đó là màu cô luôn nghĩ sẽ tôn lên làn da trắng nõn của mình, giúp cô trông bớt xấu hơn và hơn cả... *hơn thế nữa*.

Chiếc xe ngựa đã đến cổng vào dành cho người hầu của Ngôi Nhà Hỏa Ngục, và chính Worth là người tới đưa cô ra xe, đôi mắt sáng lên cùng vẻ am hiểu khiến Penelope đỏ mặt tràn trề hy vọng.

“Phu nhân sẽ cần cái này”, nữ quản gia thì thầm khi ấn một chiếc áo domino bằng lụa trơn đen, được tô điểm bằng những dải ruy băng màu đỏ tươi, vào tay Penelope.

“VẬY Ậ?”

“CÔ SẼ TẬN HƯỞNG BUỔI TÔI CỦA MÌNH THÚ VỊ HƠN NHIỀU NẾU KHÔNG PHẢI LO SỢ BỊ PHÁT HIỆN.”

Tim Penelope bắt đầu đập nhanh dần khi cô vuốt ve chiếc mặt nạ, yêu thích cảm giác sờ vào chất liệu tơ tằm – cảm giác run lên vui sướng ấy, đầy hứa hẹn. “Một cái mặt nạ”, cô thủ thỉ, với bản thân hơn là với nữ quản gia. Lòng chợt dâng trào niềm hy vọng. “Cảm ơn chị.”

Nữ quản gia mỉm cười hòa nhã và thấu hiểu. “Tôi rất vui được làm việc này.” Worth tạm ngừng, xem Penelope đưa mặt nạ lên mắt, cột dây phía sau, và điều chỉnh phần lụa chỗ lông mày. “Liệu tôi có thể nói, thưa phu nhân, tôi vui thế nào khi ngài ấy đã chọn cô không?”

Đây là hành động quá táo bạo và chắc chắn không phải là điều các nữ quản gia hay nói, nhưng Worth cũng không phải kiểu nữ quản gia người ta thường có, cho nên Penelope nhòe miệng cười và nói, “Ta không chắc anh ấy đồng ý với chị đâu”.

Điều gì đó sáng ngời trong đôi mắt của người phụ nữ kia. “Tôi nghĩ chỉ là vấn đề thời gian trước khi ngài ấy đồng ý.” Chờ Worth gật đầu duyệt xong xuôi, Penelope đi qua cánh cửa và bước vào chiếc xe ngựa bốn bánh đang chờ, tim như nhảy vọt lên cổ họng, trước khi có thể làm khác đi.

Trước khi cô có thể ngăn bản thân lại.

Chiếc xe không đưa cô tới cổng chính dẫn vào Thiên Thần, mà lại đến cổng vào xa lạ, không ấn tượng gì nhưng có thể dễ dàng đi qua khu có nhiều chuồng ngựa chạy dọc theo sát bên tòa nhà. Cô đi lên trong bóng tối ảm đạm, bám chặt lấy cánh tay người đánh xe, người đã giúp cô leo xuống và dẫn cô đến một cánh cửa bằng thép đen. Lòng cô bỗng cảm thấy lo lắng.

Cô lại đang đứng tại câu lạc bộ của Michael một lần nữa, lần này là được mời, trong chiếc áo đầm cô tin là xinh xắn nhất của mình, để chơi bi-a.

Cực kỳ hào hứng.

Người đánh xe gõ cửa giùm cô rồi bước lùi ra xa khi một cái khe hở ở cửa trượt mở, và một cặp mắt đen như than xuất hiện. Không có âm thanh nào phát ra đằng sau cánh cửa.

“Tôi... Tôi đã nhận được giấy mời. Đến chơi bi-a”, cô nói, đưa một tay lên kiểm tra xem mặt nạ của mình còn an toàn không, thấy ghét hành động này và cục nghẹn trong cổ họng. Thần kinh cô đang căng thẳng cực độ.

Một khoảng im lặng theo sau đó, và khe cửa trượt đóng lại, để cô đứng một mình trơ ra trong bóng tối lúc đêm hôm khuya khoắt. Phía sau một sông bạc London.

Cô nuốt nghẹn. *Chà. Việc đó không diễn ra chính xác như mong đợi.*

Cô lại gõ cửa. Khe cửa nhỏ mở ra lần nữa.

“Chồng của ta là...”

Khe cửa đóng lại.

“... ông chủ của người”, cô nói với cánh cửa, như thể nó có thể tự mở ra bằng sự khích lệ thích hợp.

Trời ơi, nó vẫn đóng chặt.

Penelope kéo áo choàng ôm quanh người và nhìn qua vai mình đến chỗ người đánh xe ở phía sau, chỉ vừa ngồi thẳng lên trên ghế. Ồn trời, anh ta nhận ra tình huống khó xử của cô nên nói, “Thường thường phải nói mật khẩu ra, thưa phu nhân”.

Tất nhiên rồi. Từ lạ cuối cùng của giấy mời.

Ai lại cần một mật khẩu để làm việc nào đó chứ? Cứ như từ một tiểu thuyết thể loại gothic không bằng. Cô hắng giọng và đương đầu với cánh cửa to lớn một lần nữa.

Lại gõ cửa.

Cái khe trượt mở ra cùng một tiếng click, và Penelope mỉm cười với cặp mắt kia.

Không có dấu hiệu nhận biết.

“Tôi có mật khẩu!”, cô đồng dục tuyên bố đầy đắc thắng.

Cặp mắt kia chẳng ấn tượng gì.

“Éloa”, cô thì thầm, không biết quy trình hoạt động ra sao.

Khe cửa đóng lại lần nữa.

Thật không vậy?

Cô đợi, quay người lại chiếc xe ngựa và ném về tay đánh xe một cái liếc đầy lo lắng. Anh ta nhún vai như thể muốn nói, “Tôi đéch biết gì”.

Nhưng vừa lúc sắp sửa bỏ cuộc, cô nghe thấy tiếng lách cách của một ổ khóa và tiếng kèn kẹt của kim loại chà xát vào nhau... rồi cánh cửa đồ sộ mở ra.

Cô không thể nén lại cơn phản kích.

Gã đàn ông bên trong thật cao lớn, với làn da thẫm màu, đôi mắt đen và sắc mặt không đổi lẽ ra sẽ khiến Penelope lo sợ, nhưng có điều cô lại đang phản kích đến kích động. Gã vặn quần ống túm và áo sơ mi sẫm màu, loại màu cô không thể nhìn ra trong ánh sáng mập mờ, nhưng mau chóng nhắc nhở bản thân rằng mình chưa từng bước vào sòng bài qua một cánh cửa bí ẩn, yêu cầu có mặt khẩu bao giờ, vì vậy cô cho là mình biết rất ít về quần áo của một người đàn ông phù hợp với hoàn cảnh như thế.

Penelope hươ hươ tờ giấy được gửi đến trưa hôm đó. “Ông có muốn xem thiệp mời của tôi không?”

“Không.” Gã tránh qua một bên để cô bước vào.

“Ồ”, cô nói, hơi thất vọng, đi chen qua gã đến lối vào nhỏ, quan sát gã đóng cửa sau lưng mình bằng một tiếng ạch đáng ngại. Gã không nhìn cô, mà thay vào đó lại ngồi vào một chiếc ghế đầu cao gần cửa, cầm một cuốn sách lên từ cái kệ gần đấy, và bắt đầu đọc dưới ánh sáng từ ngọn nến trên đế treo tường.

Penelope chớp chớp mắt trước hình ảnh sinh động kia. Hình như gã là một văn nhân.

Cô đứng yên lặng một lúc lâu, không chắc phải làm gì tiếp theo. Có vẻ gã không hề để ý.

Cô đằng hắng.

Gã lật sang một trang mới.

Rốt cuộc, cô nói, “Xin thứ lỗi?”.

Gã không ngẩng mặt lên. “Gi?”

“Tôi là Phu nhân...”

“Không tên.”

Cô giương mắt ra nhìn. “Xin lỗi sao cơ?”

“Bên này không cần tên.” Gã lật sang một trang khác.

“Tôi...” Cô dừng lại, không chắc phải nói gì. *Bên này?* “Được rồi, nhưng tôi...”

“Không tên.”

Họ vẫn im lặng thêm hồi lâu cho tới khi Penelope không thể chịu nổi thêm một giây nào nữa. “Ông có thể nói cho tôi biết liệu tôi có phải đứng đây suốt đêm không? Nếu đúng thế, lẽ ra tôi đã đem theo một quyển sách cho riêng mình rồi.”

Lúc đó gã mới chịu ngước lên, và cô lấy làm thích thú cái cách cặp mắt đen của gã mở to hơn có chút xíu, như thể cô đã làm gã sững sờ. Gã chỉ về phía tận cuối lối vào, nơi có một cánh cửa to lớn khác hiện ra mờ mờ trong bóng tối. Hồi nãy cô đã không nhìn thấy.

Cô bước tới đó. “Đi qua đây là chỗ chơi bi-a sao?”

Gã chăm chú quan sát cô, cứ như cô là một mẫu vật dưới lớp kính. “Phải, cùng với những trò khác.”

Cô mỉm cười. “Tuyệt vời. Đáng lẽ tôi sẽ hỏi tên ông để có thể cảm ơn ngài hoàng, thưa ông, nhưng...”

Gã quay trở lại cuốn sách của mình. “Không tên.”

“Chính xác.”

Cô mở cửa, choáng váng bởi ánh sáng từ hành lang bên kia. Cô ngoái cổ lại nhìn gã đàn ông lạ lùng kia, ấn tượng bởi những đốm sáng vàng long lanh vờn khắp làn da sẫm màu của gã, và nói, “Thôi, dù sao cũng cảm ơn ông nhé”.

Gã không đáp, và cô bước vào hành lang sáng choang, đóng cửa lại sau lưng mình thật chặt, giờ thì cô chỉ còn một mình trong không gian mới lạ này. Hành lang nơi đây rộng và dài, mở rộng ra cả hai hướng, cứ cách vài bước lại có ánh nền thấp sáng rực rỡ tỏa vào lớp nền như mạ vàng, làm cho toàn bộ không gian trở nên ấm áp và sáng trưng. Các bức tường che phủ đầy hoa văn, gồm những đường cong uốn lượn bằng lụa màu đỏ tươi và nhung màu rượu vang đỏ,

Penelope không thể ngăn mình đưa tay sờ vào chúng, yêu thích cảm giác miếng vải nhung lụa đem lại ngay dưới sự đụng chạm của cô.

Một tràng cười lớn của phụ nữ vang lên từ đầu hành lang, thế là theo bản năng, Penelope đi đến chỗ đó, không biết mình sẽ tìm thấy gì, nhưng lần đầu tiên lại có cảm giác sẵn sàng đối phó với bất cứ việc gì sắp xảy đến tiếp theo. Cô từ từ đi xuôi theo hành lang, các ngón tay lần mò dọc trên tường, tìm đường đi qua một cánh cửa đang đóng liền sau cái kế tiếp. Cô dừng lại trước một cánh cửa đang mở, căn phòng bên kia trống không, ngoại trừ một cái bàn dài. Không chút do dự, cô bước vào trong để có thể nhìn kỹ hơn.

Bề mặt khu vực để chơi bằng vải nỉ màu xanh lá bố trí sâu vào bàn, xuống vải phân, và tấm vải mềm mại này được thêu trang trí bằng chỉ trắng tinh, mới toanh với một bảng ca rô những con số trải ra theo chiều dài và bề rộng. Penelope chòm người tới để xem xét kỹ phần viết lộn xộn được thêu một cách cẩn thận – tổ hợp bí ẩn gồm các con số, phân số, và từ ngữ.

Cô lướt một ngón tay mang găng dọc theo từ *Chance*^[1], một cảm giác phấn khích gõ nhịp xuyên qua người khi cô lần theo đường cong của chữ C và chữ H được đánh nét vòng.

[1] Tên gọi những con số được ném ra khác “Nicks” và “Throws out”, nằm trong khoảng từ 4 đến 10. Có thể tóm lược như sau: Đầu tiên, người chơi định rõ một con số từ 5 đến 9 (được gọi là “Main”) rồi ném cặp xúc xắc.

- Nếu lăn ra được một trong tập hợp “Main” thì người đó thắng, gọi là “Nicks” hoặc “Throws in”.

- Nếu lăn ra con số 2 hoặc 3 thì người đó thua, gọi là “Throws out”.

- Nếu lăn ra con số 11 hay 12 thì kết quả phụ thuộc vào “Main”:

* Lúc đầu chọn “Main” là 5 hoặc 9 thì người chơi thua khi ném ra cả 11 và 12.

* Lúc đầu chọn “Main” là 6 hoặc 8 thì người chơi thua khi ném ra 11 và thắng khi ném ra 12.

* Lúc đầu chọn “Main” là 7 thì người chơi thắng khi ném ra 11 và thua khi ném ra 12.

- Và nếu lăn ra con số không thuộc tập hợp thắng hay thua thì đó gọi là “Chance”.

“Cô đã tìm ra trò hazard”.

Cô thở hắt vì bất ngờ rồi vội xoay người lại về phía người nói, tay đặt ngay cổ họng, và thấy Cross đang đứng nơi ngưỡng cửa, gương mặt điển trai của anh ta nở nụ cười nửa miệng. Cô cứng người, biết là mình đã bị bắt gặp. “Tôi xin lỗi. Tôi không biết nơi nào... Không có ai ở...” Giọng cô nhỏ dần và tắt hẳn, cô quyết định im lặng là lựa chọn sáng suốt hơn tiếp tục nói như một đứa dở hơi.

Anh ta bật cười rồi bước tới. “Không cần phải xin lỗi đâu. Bây giờ cô đã là một thành viên và có thể đi đâu tùy ý.”

Cô nghiêng đầu. “Một thành viên ư?”

Anh ta mỉm cười. “Đây là câu lạc bộ mà, thừa phư nhân. Tư cách thành viên bắt buộc phải có đây.”

“Tôi chỉ đến đây chơi bi-a thôi. Với Michael?” Cô không định thốt ra phần cuối như một câu hỏi.

Cross lắc đầu. “Với tôi.”

“Tôi...” Cô dừng lại, đôi lông mày nhíu chặt. *Không phải với Michael.* “Giấy mời không phải đến từ anh ấy.”

Cross cười, nhưng Penelope không cảm thấy dễ chịu hơn chút nào. “Đúng thế.”

“Anh ấy không có ở đây à?” Cô cũng không được gặp anh ở đây luôn sao?

“Cậu ấy có ở đây, đang loanh quanh đâu đó. Nhưng cậu ấy không biết *cô* đang ở đây.”

Nổi thất vọng chợt bùng lên.

Dĩ nhiên anh không biết rồi.

Anh đâu có hứng thú muốn dành mỗi buổi tối cùng cô.

Một ý nghĩ khác chợt lóe lên liền ngay sau suy nghĩ ấy. *Anh sẽ nổi giận xung thiên cho xem.*

“Nó đến từ ngài.”

Anh ta nghiêng đầu. “Nó đến từ Thiên Thần.”

Cô suy xét về câu nói ấy, và điều bí ẩn nằm trong đó, *Thiên Thần.*

“Nó còn hơn cả một giấy mời nữa phải không.”

Cross nhún một bên vai. “Giờ thì cô biết mặt khẩu rồi. Việc đó biến cô thành một thành viên.”

Một thành viên.

Lời đề nghị đầy cảm dỗ - quyền được vào một trong những câu lạc bộ trứ danh nhất London, và được trải nghiệm mọi chuyến phiêu lưu mình hằng mong muốn. Cô nghĩ về cảm giác phấn khích xuất hiện ngay lúc nhận giấy mời đến chơi bi-a, về cảm giác kinh ngạc và ngưỡng mộ khi bước qua cánh cửa dẫn vào hành lang ấm áp, sáng chói của câu lạc bộ kỳ bí này. Về cảm giác rung mình vui sướng chạy xuyên qua người khi cô quan sát bánh xe rulet quay tròn trong suốt buổi chơi đầu tiên.

Nhưng cô ngỡ buổi chơi tiếp theo – đêm nay, sẽ là cùng với anh.

Cô đã sai.

Michael chẳng muốn dính dáng gì đến cô cả. Không phải như thế này.

Anh gọi cho cô nhớ về việc lần nào họ cũng vờ như đang yêu nhau. Lần nào anh chạm vào cô cũng là để bảo đảm chắc rằng cô có tham gia vào trò hề trớ trêu này. Lần nào anh cũng ra khỏi nhà thay vì qua đêm với cô. Lần nào anh cũng chọn báo thù hơn là tình yêu.

Cô đẩy cục nghẹn xúc cảm đang thắt chặt cổ họng mình đi mất.

Anh sẽ không đem lại cho cô cuộc hôn nhân đúng nghĩa... *Và vì vậy, thay vào đó, cô phải nắm lấy cuộc phiêu lưu này.*

Xét cho cùng thì cô đã đi trên con đường này quá xa nên không thể nào từ bỏ được.

Cô bắt gặp ánh mắt màu xám trầm tĩnh của Cross và hít vào một hơi thật sâu. “Thế thì chơi bi-a đi nào. Ngài có ý định giữ lời hứa không đấy?”

Cross mỉm cười và quơ một tay về phía ô cửa. “Phòng chơi bi-a ở bên kia hành lang.” Tim cô bắt đầu đập thành thịch. “Cho phép tôi cầm hộ cô áo choàng nhé?”

“Trông cô đẹp lắm”, anh ta nói khi tấm len màu đen được thay thế bằng tấm xa tanh màu hồng da cam – chiếc áo cô đã mặc dành cho một người đàn ông khác, người sẽ không nhìn được nó, mà nếu có thấy, thì anh cũng chẳng hề quan tâm cô trông thế nào.

Cô gạt suy nghĩ ấy ra khỏi đầu rồi nhìn vào ánh mắt xám thân thiện của Cross, mỉm cười khi anh ta mang đến một bông hồng trắng, đưa cuống hoa đáng yêu tới trước mặt cô. “Chào mừng phu nhân đến với Phía Bên Kia”, anh ta nói khi cô nhận lấy bông hoa. “Chúng ta đi chứ?”

Anh ta ra dấu chỉ về hành lang bên kia, và Penelope đi trước để ra khỏi phòng. Trước khi cô có thể mở cánh cửa dẫn vào phòng chơi bi-a, vài tiếng người nói huyền thuyên đã vang lên từ đằng xa dọc theo hành lang. Cô quay lại, biết ơn vì bộ quần áo cải trang đơn giản của mình, khi thấy một nhóm phụ nữ cũng đeo mặt nạ tương tự vội vàng đi về phía họ.

Họ cúi đầu xuống lúc đi qua, và cơn tò mò chột dưng trào trong Penelope. Họ cũng là các thành viên giới quý tộc luôn à? Có phải những người phụ nữ này giống cô? Đang tìm kiếm chuyến phiêu lưu?

Chông họ cũng phớt lờ họ chằng?

Cô lắc đầu khi nghĩ đến điều đó, ý nghĩ sai trái và khó chịu, trước khi một người trong đám kia dừng lại nhìn Cross, đôi mắt xanh lam của cô ta sáng ngời đằng sau tấm áo choàng domino màu hồng.

“Cross...”, cô ta kéo giọng hơi dài, nghiêng người tới trước để tặng anh ta một tầm nhìn tuyệt hảo vào bộ ngực của mình. “Em nghe nói đôi khi vào mỗi buổi tối ngài lại cô đơn.”

Penelope há hốc miệng.

Cross nhướn một bên mày. “Tối nay thì không, cung à.”

Quý cô ấy quay sang Penelope, ánh nhìn nấn ná tại bông hồng trong tay cô. “Đêm đầu tiên à? Cô có thể tham gia cùng chúng tôi, nếu thích.”

Ánh mắt Penelope mở to trước câu nói. “Cảm ơn, nhưng không đâu.” Cô tạm ngừng, rồi nói thêm, “Thế nhưng tôi cũng khá... vinh hạnh”. Dường như đó là điều hợp lẽ nên nói.

Người đàn bà ấy hơi ngửa đầu ra sau rồi phá lên cười, âm thanh vang to, không chút ngại ngần, và Penelope nhận ra rằng cô không nghĩ mình đã từng được nghe tiếng cười chân thật nào khác phát ra từ một người phụ nữ không có họ với mình. *Đây là nơi nào vậy?*

“Đi đi, tình yêu”, Cross nói cùng một nụ cười khích lệ. “Các người đẹp phải đi xem một trận đánh mà, phải không nhỉ?”

Nụ cười chuyển thành một cái bĩu môi nũng nịu hoàn hảo, và Penelope cưỡng lại cơn cảm dỗ muốn thử làm vẻ mặt giống vậy. Một vài phụ nữ làm hành động ve vãn xem ra dễ dàng vô cùng. “Quả đúng thế thật. Em nghe nói tối nay Temple rất sung sức. Có lẽ ngài ấy chỉ ở một mình sau trận đấu.”

“Biết đâu đây”, Cross nói theo kiểu khiến Penelope dám chắc Temple nhất định sẽ ở một mình sau trận đấu.

Quý cô mang mặt nạ đưa một ngón tay lên môi. “Hoặc có lẽ là Bourne...”, cô ta trầm ngâm suy nghĩ.

Penelope vội nhăn mặt cau mày.

Tuyệt đối không phải Bourne.

Chỉ riêng ý nghĩ về người đàn bà này cùng với chồng mình, đã khiến Penelope muốn giật mạnh cái mặt nạ ra khỏi đôi mắt kia, và cho cô ta chứng kiến một trận đánh đầy hiểm độc ngay trước mắt. Cô mở miệng định bảo cô ta chính xác những điều như thế thì Cross xen vào, hình như hiểu được cuộc nói chuyện đang chuyển theo hướng nào. “Không chắc Bourne sẽ rảnh tôi nay đâu cưng. Em sẽ lỡ phần đầu nếu không nhanh lên.”

Câu nói đó dường như thúc giục cô ta bắt đầu nhúc nhích bước đi. “Khỉ thật. Em phải đi thôi. Em sẽ gặp ngài tại Pandemonium^[2] nhé?”

*[2] Vừa mang nghĩa là nơi huyên náo, âm ỉ, vừa là tên của Thủ phủ địa ngục trong cuốn **Paradise Lost** (Thiên đường bị mất) của John Milton.*

Cross cúi đầu trang nhã. “Tôi sẽ không bỏ lỡ đâu.”

Cô ta vội vã bỏ đi, còn Penelope dõi theo cô ta một lúc lâu trước khi quay sang Cross. “Pandemonium là gì thế?”

“Chẳng là gì đâu, cô không cần bận tâm làm gì.”

Cô cân nhắc đến việc tiếp tục hỏi dồn Cross về vấn đề này trong lúc anh ta với tay ra mở cánh cửa phòng chơi bi-a. Nếu người phụ nữ kia định tham dự sự kiện này, Penelope cũng muốn tham gia, nếu không vì lý do nào khác ngoài việc gom dững khí để ngăn mục đàn bà phóng đảng ấy đeo đuổi chồng mình.

Không phải Penelope khác biệt gì.

Suy cho cùng, cô đang đeo mặt nạ và sắp sửa được học cách chơi bi-a từ một người không phải...

“Rốt cuộc cậu cũng chịu xuất hiện. Tôi nay tôi không có thời gian chờ cậu và đám phụ nữ của cậu đâu. Mà chúng ta chơi bên này làm cái quái gì? Chase sẽ lấy đầu chúng ta nếu...”

... *chồng mình*. Người đang đứng tựa vào bàn chơi bi-a đang được nói tới, gậy chọc bi-a trong tay, trông rất rất đẹp trai.

Và rất rất giận dữ.

Anh đứng thẳng dậy. “Penelope?”

Thế là tiêu đời cái mặt nạ.

“Bên này phu nhân sẽ chơi dễ hơn”, Cross nói, rõ ràng tỏ ra rất khoái chí.

Michael tiến hai bước về phía họ trước khi dừng lại, hai bàn tay siết lại thành nắm bên người. Anh nhìn thẳng vào mắt cô, đôi mắt màu xanh lá lấp lánh dưới ánh nến. “Cô ấy sẽ không chơi.”

Cô nói, “Em không nghĩ anh có quyền lựa chọn, bởi vì em có giấy mời đảng hoàng”.

Anh có vẻ không quan tâm. “Bỏ cái mặt nạ lộ bịch đó ra đi.”

Cross đóng cửa lại, còn Penelope đưa tay lên cởi áo choàng domino ra, gỡ bỏ mặt nạ trước mặt chồng mình còn khó hơn cởi hết xiêm y trước mặt toàn thể Nghị viện.

Cho dù vậy, cô vẫn đứng thẳng người và tháo mặt nạ ra rồi nhìn thẳng vào anh. “Em được mời đấy, Michael”, cô nói, giọng đầy phòng thủ.

“Bằng cách nào? Cross đã đưa ra lời mời khi hộ tống em về nhà đêm khuya hôm trước đúng không? Cậu ta còn đề nghị gì khác nữa?”

“Bourne”, Cross nói, lời lẽ mang ý cảnh cáo khi anh ta bước tới trước để tự vệ.

Để bênh vực cô. Cô không cần anh ta bảo vệ. Cô chẳng làm gì sai trái cả. “Không”, Penelope nói, tông giọng sắt thép. “Ngài Bourne biết chính xác tôi đã ở đâu và với ai trong suốt thời gian kết hôn ngắn ngủi, thảm họa này.” Cô bước về phía Michael, lời nói lảng mạn làm cô trở nên bạo gan. “Ở nhà, một mình. Thay vì ở đây, nơi nửa số phụ nữ London rõ ràng mong muốn có mặt khẩu lên giường của anh ta.” Mắt anh mở to.

“Em sẽ rất cảm kích nếu anh đi ra giùm, Michael”, cô nói thêm, quăng mặt nạ và đặt bông hồng lên bàn bi-a. “Anh thấy đó, em đã rất mong chờ được học chơi bi-a. Và anh đang khiến việc thưởng thức trò này trở nên vô cùng khó khăn.”

CHƯƠNG MƯỜI TÁM

M thân mến,

Em ước gì mình có can đảm để tới câu lạc bộ của anh và tự thông báo mình là bạn cũ của anh, nhưng đương nhiên là em không đủ dũng khí rồi. Tuy vậy, như thế có khi lại tốt nhất, vì em không chắc mình muốn làm gì hơn: Đánh anh hay ôm anh.

Chưa ký tên

Dinh thự Dolby, tháng Ba, 1827

Thư không được gửi

Cô đang hành anh đến mức tả tơi.

Người vợ dịu dàng, dễ thương mà anh tưởng mình có thể thấu hiểu, tuyệt phủ lấp tâm lên chiếc mũ bonê lúc cô thú thật về những khoảng thời gian dĩ vãng khi cô được theo đuổi, tán tỉnh, một bông tuyết rơi lạc lối đậu xuống và tan chảy gần như ngay lập tức trên chóp mũi khi cô ngược lên mỉm cười với anh. Cô ấy không còn nữa.

Và thế vào chỗ người con gái ấy là một nữ chiến binh Amazon, đứng ở chính giữa câu lạc bộ của anh, tại trung tâm thế giới ngầm London, đặt cược vào trò rulet trong lúc cả thành phố dõi theo, yêu cầu sự an toàn cho bạn mình và thanh danh cho các em gái, cũng như bố trí lên lịch học chơi bi-a với một trong những người đàn ông uy quyền và đáng sợ nhất thành phố.

Và ngay lúc này, cô đứng trước mặt anh, mặt dày mày dạn, đề nghị anh để cô yên.

Anh nên làm y như thế.

Anh nên bỏ cô mà đi và giả vờ như họ chưa bao giờ kết hôn.

Gửi trả cô về Surrey hoặc, hay hơn nữa, tổng khứ cô lên miền Bắc nước Anh để cô thực hiện những ao ước tai tiếng của mình ở cách xa anh. Anh có Falconwell cùng các công cụ để báo thù, và đã đến lúc đuổi cô ra khỏi cuộc đời mình.

Nhưng anh không muốn từ bỏ cô.

Anh muốn quăng cô lên vai và đưa cô lên giường. Chết tiệt. Thậm chí chiếc giường cũng không cần thiết. Anh muốn ném cô xuống những dải đất phủ tuyết dọc theo hai bên bờ hồ Serpentine, hoặc sàn nhà trong căn phòng khách của cha cô, hoặc trên chiếc ghế quá sức chật chội của xe ngựa mà lột trần cô, để không có gì bảo vệ được cô khỏi đôi tay và đôi môi anh. Con thèm khát đó vẫn chưa suy suyễn.

Bàn bi-a này đủ vững chắc để giữ được cả hai, anh đảm bảo điều đó.

“Anh sẽ không đi đâu hết cho tới khi nào em nói anh nghe tại sao em lại ở đây.” Anh gầm lên, bước đến gần hơn nữa, không chắc chắn về khả năng ở gần cô mà không trách mắng cô, không giải thích cực kỳ rõ ràng cho cô hiểu rằng, đây không phải là nơi dành cho cô.

Rằng cô không được chào đón tại nơi này.

Rằng nó sẽ hủy hoại cô.

Ý nghĩ cuối cùng đẩy anh qua ngưỡng cửa tự chủ. “Trả lời anh, Penelope. Sao em lại ở đây?”

Cô nhìn anh, đôi mắt xanh biếc trở nên cứng cõi. “Em đã nói rồi. Em đến đây chơi bi-a.”

“Vói Cross.”

“Ừ thì, để cho công bằng, lúc đầu em ngỡ sẽ là vói anh.”

“Sao em lại nghĩ như thế?” Anh sẽ không bao giờ mời cô đến sông bạc của mình.

“Giấy mời được Bà Worth giao tận tay. Em tưởng anh là người gửi nó.”

“Sao anh lại đi gửi cho em một tấm thiệp mời chứ?”

“Em có biết đâu. Có thể anh vỡ lẽ ra mình đã sai và không muốn thừa nhận điều đó bằng miệng?”

Cross bật cười khịt khịt mũi nơi ngưỡng cửa, và Michael suy tính đến việc giết chết anh ta. Nhưng anh đang quá bận rộn đối phó với cô vợ cố chấp của mình. “Em nghĩ sai rồi. Đừng nói vói anh là em lại thuê xe nữa nhé.”

“Không”, cô nói, “một chiếc xe ngựa đã đến đón em.”

Mắt anh mở to. “Một chiếc xe ngựa do ai sở hữu?”

Cô nghiêng đầu, suy nghĩ. “Em không chắc nữa.”

Anh thực lòng nghĩ mình có thể phát điên. “Em đã chấp nhận phương tiện đi lại là một chiếc xe xa lạ để tới công vào phía sau của sông bài khét tiếng nhất London...”

“Mà *chông* em sở hữu”, cô nói, như thể sẽ tạo nên sự khác biệt vậy.

“Trả lời sai rồi cung.” Anh lùi lại một bước, ép buộc mình đứng dựa vào bàn bi-a. “Em đã tới đây trong một chiếc xe lạ.”

“Em tưởng anh đã cử nó đến!”

“Không hề!”, anh nạt nộ.

“Ồ, đó không phải lỗi tại em!”

Sau đó cả hai đều im lặng, câu nói vắn lại đầy câu tiết của cô vang vọng quanh căn phòng nhỏ, hơi thở của họ trở nên khó khăn và gấp gáp.

Anh sẽ không để cô thắng thế. “Làm thế quái nào mà em lại vào được trong này?”

“Giấy mời của em có một mật khẩu”, cô nói, và anh nghe thấy vẻ thích thú trong giọng cô. Cô đang cảm thấy vui thích trước nỗi kinh ngạc của anh.

Penelope tiến đến gần hơn, và Michael bị lôi cuốn bởi làn da long lanh dưới ánh sáng của cô. Anh hít vào một hơi dài, tự nhủ đó đúng ra là hành động giữ cho anh bình tĩnh, chứ không phải bởi vì anh bức thiết muốn ngửi được hương thơm thoang thoảng của cô – như những bông hoa violet giữa mùa hè Surrey. “Có ai thấy em đi vào không?”

“Không ai ngoài tay đánh xe và người nhận mật khẩu ở cửa.”

Câu đó chẳng làm anh nguôi giận. “Em không nên ở đây.”

“Em không có sự lựa chọn nào khác.”

“Thật hả? Không có sự lựa chọn nào ngoài việc ra khỏi căn nhà ấm áp, tiện nghi của chúng ta vào đêm hôm khuya khoắt để đến chỗ làm ăn của anh sao? Nơi anh đã kiên quyết bảo em tuyệt đối không được tới? Một nơi không bao giờ là chốn mà những phụ nữ kiểu như em nên bén mảng đến?”

Cô bắt động, đôi mắt xanh ánh lên về gì đó mà anh không nhận ra được. “Trước hết, nó không phải nhà *của chúng ta*. Nó là nhà *của anh*. Mặc dù em không thể hình dung tại sao anh lại sở hữu nó nếu xét đến lượng thời gian ít ỏi anh có mặt ở đó. Tuy vậy hoàn toàn chắc chắn nó không phải nhà *của em*.”

“Đương nhiên nó là nhà của em mà.” Cô đang nói về cái gì vậy? Anh gần như đã chuyển giao ngôi nhà cho cô.

“Không. Nó không phải nhà em. Người hầu nhận lệnh từ anh, chịu trách nhiệm trước anh. Thư từ, bưu kiện đều đến tay anh. Vì Chúa, thậm chí anh còn không để em phúc đáp các thiệp mời xã hội!” Anh mở miệng định trả miếng nhưng thấy mình không có lời biện hộ nào. “Người ta tin rằng chúng ta đã *kết hôn*, nhưng em không hề biết chút gì về cách ngôi nhà đó vận hành. Về cách sống của anh. Em còn không biết món bánh pudding ưa thích nhất của anh là gì nữa kìa!” Giờ thì lời nói được thốt ra nhanh và điên tiết hơn.

“Anh tưởng em không muốn một cuộc hôn nhân được xây dựng dựa trên bánh pudding”, anh nói.

“Đúng thế! Chí ít thì em đã không nghĩ mình muốn thế! Nhưng bởi vì em hầu như chẳng biết được gì khác về anh nên em đành chấp nhận bánh pudding!”

“Bánh pudding quả sung đó cưng”, anh giễu. “Em đã biến nó thành món pudding ưa thích nhất của anh rồi^[1].”

[1] Tên tiếng Anh là “Figgy pudding”: Món bánh đặc trưng vào dịp lễ Giáng sinh ở Anh từ thế kỷ XVI, là tiền thân của bánh pudding Noel hiện nay. Lúc trước Penelope đã thuê dệt nên câu chuyện hai người gặp lại nhau vào dịp Giáng sinh có món bánh này.

Cô nheo mắt chiều tia nhìn vào anh. “Em muốn ném một cái bánh pudding quả sung lên đầu anh.”

Cross khẽ cười hí hí, và Michael nhớ ra họ có một khán giả. Anh liếc xéo đôi tác của mình một cái. “Ra ngoài.”

“Không. Ngài ấy đã mời em đến đây. Để ngài ấy ở lại.”

Cross nhướn một bên lông mày. “Thật khó nói lời từ chối với một quý cô, Bourne à.”

Anh sắp giết chết gã cao lêu nghêu với mái tóc hung hung này. Và anh sẽ lấy làm vui thích với việc đó. “Cậu hết chuyện rồi hay sao mà lại mời vợ tôi ra khỏi nhà lúc đêm khuya thế này hả?”, anh nói, không thể ngăn mình tiến một bước đầy hăm dọa về phía người từng là bạn mình.

“Tôi cam đoan với cậu, Bourne, tôi đang rất đặc chí khi chứng kiến cảnh vợ cậu liên tục thắng thế đến nỗi, tôi ước gì chính mình là người đã gửi thiệp mời. Nhưng lại không phải.”

“Xin lỗi, sao cơ?”, Penelope chen vào. “Ngài không gửi thiệp mời sao? Nếu không phải ngài thì là ai chứ?”

Bourne biết câu trả lời. “Chase.”

Chase không thể nào tránh xa chuyện của người khác.

Penelope liền chĩa dùi sang anh. “Chase là ai?”

Khi Bourne không đáp, Cross trả lời, “Chase là người sáng lập nên Thiên Thần, thừa phụ nhân, người đã mang tất cả chúng tôi vào mối quan hệ đối tác làm ăn”.

Penelope lắc đầu. “Hà có gì ngài ấy lại mời tôi đến chơi bi-a?”

“Một câu hỏi tuyệt hay.” Anh quay sang Cross. “Cross?”

Cross khoanh tay lại và tựa lưng vào cửa. “Hình như Chase cảm thấy phụ nhân có một món nợ chưa được trả.”

Một bên lông mày của Bourne nhướng lên, nhưng anh không nói gì.

Penelope lắc đầu. “Không thể nào. Chúng tôi chưa gặp nhau mà.”

Michael nheo mắt nhìn Cross, người đang mỉm cười và nói, “Không may là Chase luôn đi trước chúng tôi một bước. Nếu tôi là cô, đơn giản tôi sẽ nhận phần thanh toán này”.

Penelope nhướng mày. “Bằng những chuyến đi chơi ở một sòng bạc à?”

“Có vẻ như đó là giá sẵn lòng chi trả rồi.”

Cô mỉm cười. “Sẽ thật khiếm nhã nếu khước từ.”

“Quả thực là vậy, thừa phụ nhân”, Cross bật cười, và Michael thấy khinh ghét vẻ thân mật quá đáng trong âm thanh đó.

“Cô ấy sẽ nhận lời mời tới Thiên Thần từ Chase, hay bất kỳ ai khác, khi nào bước qua xác tôi đã”, anh gầm lên, và dường như Cross, cuối cùng, cũng nhận ra anh đang nghiêm túc. “Cút ra.”

Cross nhìn sang Penelope. “Tôi sẽ ở ngay bên ngoài nếu cô cần đến tôi.”

Câu nói khiến Bourne điên tiết hơn nữa. “Cô ấy sẽ không cần cậu đâu.”

Tôi sẽ cho cô ấy mọi thứ cô ấy cần.

Anh không phải nói ra điều ấy, vì Cross đã ra khỏi phòng rồi, còn Penelope đang lên tiếng. “Suốt bao nhiêu năm qua, em đã kiên nhẫn chịu đựng rất nhiều người đàn ông rồi, Michael. Em đã nếm mùi đau thương khi hứa hôn với một người chẳng hề quan tâm gì đến mình, mà tất cả chỉ là quan tâm đến thanh danh của em thôi, chịu đựng việc hủy hôn bị nhắc lại và truyền miệng khắp các phòng khiêu vũ trong trọn vẹn hai mùa vũ hội... trong lúc hôn phu của mình cưới tình yêu của anh ta và sinh ra người thừa kế, ấy thế mà dường như không ai thêm bận tâm.”

Cô vừa dùng một ngón tay liệt kê từng sự việc trên những ngón tay khác, vừa tiến về phía anh. “Sau đó là năm năm được tìm hiểu và tán tỉnh bởi những người chẳng coi em ra gì, mà chỉ chú trọng đến phần hồi môn của em. Chẳng phải tránh những cuộc hôn nhân *kia* thì giúp ích được gì, vì có vẻ như em đã tự đưa bản thân vào một cuộc hôn nhân không liên quan gì tới mình, mà chỉ dính líu tới mối quan hệ của em với một mảnh đất thôi.”

“Còn Tommy, người tình yêu đầu nhất của em thì sao?”

Đôi mắt cô rực lửa. “Anh ấy không phải người tình yêu đầu nhất của em, và anh biết điều này mà. Anh ấy còn không phải hôn phu của em nữa là.”

Anh không thể che giấu vẻ kinh ngạc. “Không phải à?”

“Đúng vậy. Em đã nói dối anh. Em đã làm ra vẻ anh ấy là hôn phu để anh dừng các kế hoạch điên rồ trừ tính việc cướp cô dâu lại.”

“Anh đã không dừng.”

“Phải. Và do đó, em không có hứng thú muốn kể sự thật cho lắm.” Cô tạm ngừng và trấn tĩnh lại bản thân. “Anh cũng y như tất cả những kẻ khác, cho nên vì sao em phải kể chứ? Ít ra đính hôn với Leighton còn bao hàm vài khía cạnh tính cách của riêng em – đầu cho đó là khía cạnh tế nhị, đoan trang.”

Michael cố nín thính khi cô tiến lên phía trước. Không có gì là tế nhị hay đoan trang khi nói về Penelope cả, người đang đứng trong một sòng bạc như thể cô sở hữu nó, vô cùng cáu tiết. Cô sôi nổi, tràn đầy sức sống và lộng lẫy đến

tuyệt vời, còn anh chưa từng muốn bất cứ thứ gì trên đời như muốn cô, ngay lúc này.

Cô tiếp tục lần tới. “Do anh không quan tâm một chút nào đến những mong ước của em, em đã quyết định tự tìm niềm vui từ trải nghiệm có sẵn trong tay. Miễn sao các tấm thiệp được gửi đến là mời em phiêu lưu, em sẽ nhận lời hết.”

Không được nếu không có anh.

Đến phiên anh tiến về phía cô, không biết phải bắt đầu từ đâu, dòn cô lùi lại chỗ bàn bi-a. “Em có nhận thức được chuyện gì có thể xảy đến với mình tại một nơi như thế này không? Em có thể bị tấn công và bỏ mặc đến chết.”

“Người ta hiếm khi bị tấn công và bỏ mặc đến chết ở Mayfair lắm, Michael à.” Cô bật cười một chút. Một điệu cười *đích thực*, và anh cân nhắc tới việc tự tay siết cổ cô. “Trừ phi gặp nguy hiểm vì bị người gác cửa mê văn chương xáp tới ga găm, thì nói thẳng ra, em nghĩ nơi này khá an toàn.”

“Sao em biết được? Em thậm chí còn không biết mình đang ở đâu.”

“Em biết mình đang ở phía bên kia của Thiên Thần. Người đàn ông ở ngay cửa đã nhắc em rồi. Cross cũng nhắc tới nó như thế. Và *anh* nữa.”

“Em được đưa mật khẩu là gì?”

“Éloa.”

Anh hít vào một hơi. Chase đã trao tặng cô tấm thẻ trắng của câu lạc bộ. Được toàn quyền đi vào bất kỳ căn phòng nào, tham dự bất cứ sự kiện nào, có được bất kể chuyến phiêu lưu nào cô muốn, mà không cần người đi kèm.

Không cần có anh.

“Vậy nghĩa là sao?”, cô hỏi, vừa để ý thấy anh đang kinh ngạc.

“Nghĩa là anh sắp sửa đi nói vài lời với Chase.”

“Ý em là, Éloa có nghĩa là gì?”

Anh nheo mắt lại, trả lời cô theo đúng nghĩa đen. “Đó là tên của một Thiên Thần.”

Penelope nghiêng đầu, trầm ngâm suy nghĩ. “Em chưa hề nghe nói tới vị thiên thần này.”

“Đúng thế.”

“Ngài ấy có phải là một thiên thần sa ngã không?”

“Phải, đó là nữ thiên thần.” Anh lưỡng lự, không muốn kể cho cô biết về câu chuyện, nhưng lại chẳng thể kìm nén được bản thân. “Lucifer đã lừa cô ấy rơi xuống từ thiên đàng.”

“Sao lừa được?”

Anh nhìn vào ánh mắt cô. “Cô ấy đã phải lòng anh ta.”

Đôi mắt Penelope mở to. “Anh ta có yêu cô ấy không?”

Giống một kẻ nghiện yêu thói nghiện của hắn vậy. “Theo cách duy nhất mà anh ta biết.”

Cô lắc đầu. “Làm sao anh ta có thể lừa cô ấy được chứ?”

“Anh ta chưa bao giờ nói cho cô ấy biết tên của mình.”

Một nhịp đập trôi qua.

“Không tên.”

“Ừ, ở bên này không cần tên.”

“Chuyện gì xảy ra ở bên này vậy?” Cô hơi ngả ra sau tựa vào bàn chơi bi-a, bàn tay bám chặt lấy đường biên ở cạnh bàn.

“Em không cần phải lo nghĩ chuyện gì hết.”

Cô mỉm cười. “Anh không thể giấu em, Michael. Bây giờ em là một thành viên rồi.”

Anh không muốn cô là thành viên. Anh không muốn cô bị thế giới này tác động. Anh từ từ đến gần cô, không thể kiềm chế được. “Em không nên.”

“Nhờ em muốn làm một thành viên thì sao?”

Giờ thì anh đã ở gần cô, đủ gần để có thể đưa tay ra chạm vào cô, lướt ngón tay dọc theo làn da trắng ngần, mịn màng trên bầu má cô. Nhưng khi anh giơ tay lên, cô lại né tránh, đồng thời quay người bước đi và đưa một bàn tay mang găng vuốt dọc theo miếng vải nỉ màu xanh lá.

Dừng động vào người tôi.

Câu nói của cô thì thâm trong đầu anh, và anh dẫn lòng để không đi theo cô.

“Michael?” Tên gọi ấy kéo anh ra khỏi tình trạng mơ màng. “Ở bên này hay diễn ra những việc gì?”

Anh nhìn vào đôi mắt xanh biếc của cô. “Đây là nơi dành cho nữ giới.”

“Ở bên kia cũng có phụ nữ sao?”

“Không phải các quý bà quý cô. Những phụ nữ đó đến cùng với đàn ông... hoặc rời khỏi đó cùng họ.”

“Ý anh muốn nói bọn họ là nhân tình.” Những ngón tay cô tìm được một quả bóng bi-a màu trắng, và cô vờn nó tới lui trong tay mình, còn anh chết đứng bởi cái cách bàn tay cô chuyển động, bắt giữ và thả ra, lăn rồi dừng lại.

Anh muốn bàn tay ấy trên người mình.

“Ừ.”

“Còn ở bên này?”

Bây giờ thì cô đứng đối diện anh, đá vào tấm bảng và tấm vải ni gân hai mét chắn giữa họ. “Các quý cô ở bên này.”

Đôi mắt cô mở to. “Quý cô *đích thực*?”

Anh không thể kìm tông giọng giễu cợt tỉnh khô. “À, anh không chắc bọn họ xứng đáng với tính từ đó đến ngàn nào, nhưng phải đấy. Bọn họ có tước vị, đại loại vậy.”

“Họ có bao nhiêu người?” Cô bị chuyện này mê hoặc. Anh không thể trách cô. Ý tưởng về một lượng lớn phụ nữ thuộc tầng lớp quý tộc được ném mùi trụy lạc và tội lỗi mà ít được báo trước quả thật cũng rất sai trái và gây sốc.

Nguồn ebooks: <http://www.sachmoi.net>

“Không nhiều. Một trăm?”

“*Một trăm ư?*” Cô đặt bàn tay lên bàn rồi nghiêng người tới trước, và đôi mắt anh bị thu hút vào bầu ngực tròn đầy phập phồng rất nhanh bên dưới mép áo đầm của cô. Miếng vải được cột thắt lại bằng một dải ruy băng dài màu trắng, hai đầu dây bằng lụa đang van nài được tháo ra. “Làm sao chuyện này vẫn còn là một bí mật được chứ?”

Anh mỉm cười. “Anh đã bảo em rồi, tình yêu à, tụi anh buôn bán các bí mật mà.”

Cô lắc đầu, khuôn mặt lộ rõ vẻ thán phục. “Hay tuyệt. Và họ đến đây để đánh bạc à?”

“Cùng với những việc khác.”

“Những việc gì?”

“Mọi việc đàn ông làm. Họ đánh bạc, họ xem đấu quyền anh, họ chè chén say sưa, họ ăn uống vô độ...”

“Họ có gặp tình nhân ở đây không?”

Anh không thích câu hỏi này, nhưng biết mình nên trả lời. Biết đâu nó sẽ dọa cô sợ khiếp đảm mà hết dám bén mảng tới đây. “Thỉnh thoảng.”

“Hào hứng quá!”

“Đừng có nghĩ đến mấy chuyện điên rồ.”

“Về việc kiếm một nhân tình à?”

“Về bất kỳ việc nào trong số đó. Em sẽ không lợi dụng Thiên Thần Sa Ngã, Penelope. Nó không dành cho phụ nữ như em đâu.” *Và dứt khoát không phải với một nhân tình.* Ý nghĩ về một người đàn ông khác chạm vào cô khiến Michael thực sự muốn đập cái gì đó.

Cô im lặng nhìn anh chăm chú hồi lâu trước khi di chuyển, chậm chậm trở lại quanh bàn về phía anh. “Anh cứ nói những câu như thế. *Phụ nữ như em.* Vậy có nghĩa là gì?”

Có rất nhiều cách để trả lời câu hỏi ấy – những phụ nữ ngây thơ. Những phụ nữ có lối cư xử hoàn hảo, với lai lịch hoàn hảo, nền tảng giáo dục hoàn hảo, và cuộc sống hoàn hảo. Những người phụ nữ hoàn hảo. “Anh không muốn em bị ảnh hưởng bởi cuộc sống này.”

“Tại sao không? Đó cũng là cuộc sống của anh mà.”

“Chuyện đó khác. Nó không dành cho em.”

Nó không đủ tốt để dành cho em.

Cô dừng lại ngay góc bàn gần anh nhất, và anh nhận thấy nỗi đau trong mắt cô. Biết cô phiền muộn vì lời lẽ của mình. Đồng thời cũng biết rằng như thế là tốt nhất cho cả hai nếu cô tiếp tục bị tổn thương. Và tránh xa khỏi chốn này.

Cô thì thầm, “Ồ em có điểm nào không được sao?”.

Mắt anh mở to. Nếu anh có một năm để nghĩ về những điều cô có thể nói trong hoàn cảnh này, thì ý nghĩ về việc cô tưởng anh ngăn cấm cô đến Thiên Thần Sa Ngã là vì, ở cô có điểm nào không được, sẽ chẳng bao giờ lóe lên trong đầu anh.

Chúa ơi, ở cô chẳng có điểm nào không được cả. Cô hoàn hảo. Quá hoàn hảo đối với chuyện này.

Quá hoàn hảo đối với anh.

“Penelope.” Anh bước tới chỗ cô, rồi dừng lại, muốn nói điều đúng đắn. Anh biết phải nói gì với những phụ nữ khắp nước Anh, nhưng có vẻ như với cô thì không.

Cô thả quả bóng bi-a ra, để nó lăn từ bên này qua bên kia bàn, đụng vào một quả bóng khác rồi bắt chọt xoáy theo một hướng mới. Khi nó dừng lại, cô quay sang nhìn anh, đôi mắt màu lam lấp lánh dưới ánh nến. “Thế nếu như em không phải là Penelope thì sao, Michael? Nếu như các quy tắc có hiệu lực ở đây thì sao? Nếu như ở đây thật sự không cần tên?”

“Nếu ở đây thật sự không cần tên, em sẽ lâm vào tình thế nguy hiểm trầm trọng.”

“Nguy hiểm kiểu gì chứ?”

Kiểu kết thúc bằng việc thêm một thiên thần nữa sa ngã.

“Không liên quan. Tên có tồn tại. Em là vợ anh.”

Đôi môi cô nhếch lên thành một điệu cười châm biếm. “Mia mai ghê, không phải sao, khi mà phía bên kia cánh cửa đó, một trăm cô vợ của các quý ông quyền lực nhất nước Anh đang lấy thứ họ muốn với bất cứ ai họ muốn, trong khi ở đây, em còn không thể thuyết phục chồng mình cho mình biết đó là những thứ gì. Chồng em, người *sở hữu* câu lạc bộ. Người yêu nó. Tại sao không chia sẻ cho em biết?” Lời nói thật êm ái và đầy cảm dỗ, và ngay lúc ấy Michael không muốn bất kỳ điều gì hơn ngoài việc cho cô thấy toàn bộ cuộc sống suy đồi này.

Nhưng một lần trong đời, dù chỉ một lần thôi, anh sẽ làm điều đúng đắn.

Cho nên anh nói, “Bởi vì em xứng đáng có được điều tốt hơn”. Mắt cô mở to khi anh tiến dần về phía cô, đẩy cô lùi xa khỏi bàn tới bên kia căn phòng. “Em xứng đáng với nhiều thứ tốt đẹp hơn một căn phòng chơi bi-a trong sòng bài, hơn trò rulet với vài gã đàn ông nghĩ về em, may mắn lắm thì là nhân tình của ai đó, còn trong trường hợp xấu nhất thì là thứ gì đó ở vị trí còn lâu mới được đề cao. Em xứng đáng được ở nơi tốt hơn cái chốn mà bất cứ khi nào cũng có thể diễn ra những cuộc cãi lộn ẩu đả, hoặc một gia tài của cải có thể bị đem ra đặt cược hoặc một kẻ ngây thơ có thể trở nên đòi bại. Em xứng đáng được tránh xa khỏi cuộc sống tội lỗi và trụy lạc này, nơi niềm vui sướt và sự tàn phá là đỏ và đen, đặt vào hết hoặc rút ra. Em xứng đáng có được điều tốt hơn”, anh lặp lại. “Tốt hơn cả anh.”

Anh cứ tiếp tục đi tới, chăm chú quan sát đôi mắt mở to của cô, màu xanh của chúng thắm lại vì nỗi sợ hãi, lo lắng hoặc điều gì hơn thế, nhưng anh không thể ngăn bản thân mình. “Từ đó đến giờ chưa có lấy một thứ quý giá nào trong đời mình mà anh không hủy hoại khi động vào nó, Penelope. Và anh sẽ bị nguyên rủa nếu cho phép sự việc y chang như vậy xảy đến với em.”

Cô lắc đầu. “Anh sẽ không hủy hoại em. Anh đã không định làm thế mà.”

Anh đưa bàn tay lên má cô, ngón cái vuốt dọc theo làn da mịn màng đến không thể tin được ở đó, dù ngay lúc làm vậy, anh biết rằng mình đang khiến việc để cô đi trở nên khó khăn hơn. Anh lắc đầu. “Em không thấy sao, Sixpence? Anh đã hủy hoại em rồi. Anh đã mang em tới đây, đặt em vào tình thế nguy hiểm của thế giới này.”

Cô lắc đầu. “Anh không làm vậy! Em tự dẫn xác đến đây mà. Em đã chọn làm việc này.”

“Nhưng em sẽ không làm thế nếu không phải vì anh. Và phần tệ nhất là...”

Anh dừng lại, không muốn nói thêm điều gì nữa, nhưng cô đưa tay lên bao bọc lấy bàn tay anh, giữ anh áp vào má cô. “Là gì, Michael? Phần tệ nhất là gì?”

Anh nhắm mắt lại trước sự đụng chạm ấy, trước cái cách cô khiến anh bùng cháy đến đau nhói.

Đáng lẽ mọi chuyện không xảy ra như thế này.

Lẽ ra cô không gây ảnh hưởng đến anh như thế này.

Lẽ ra anh không nên muốn cô nhiều đến nhường ấy.

Đáng lẽ anh không nên bị hút vào người phụ nữ thích phiêu lưu mạo hiểm, đây lý thú này nhiều như thế, người khác xa với cô gái anh đã cưới.

Ấy thế mà anh lại bị thu hút.

Michael tựa trán mình lên trán cô, khao khát được hôn cô, được chạm vào cô, được đặt cô xuống và làm tình với cô. “Phần tệ nhất là nếu không đưa em trở về, anh sẽ muốn giữ em ở lại đây.”

Đôi mắt cô thật xanh biếc, thật quyến rũ, được viền bằng hàng lông mi dày màu vàng, sắc màu của lúa mì mùa thu, và anh có thể nhìn thấy nỗi khát khao trong cặp mắt ấy. Cô muốn anh.

Bàn tay Penelope di chuyển tới ngực anh, để yên hồi lâu trước khi trượt lên và vòng qua gáy anh, những ngón tay cô quấn quanh tóc anh bằng một động tác chạm dịu dàng đến tuyệt vời, không thể chịu nổi. Thời gian như chậm lại khi anh tận hưởng cảm giác của cô trên người mình, hơi ấm của cô trong vòng tay mình, hương thơm của cô nắm giữ những suy nghĩ của mình, cùng với nhận thức rõ ràng rằng cô thật mềm mại, hoàn mỹ và là *của anh* ngay khoảnh khắc này.

“Và em sẽ ghét anh vì việc đó.” Anh nhắm mắt lại rồi thăm thì, “Em xứng đáng với người tốt đẹp hơn.”

Tốt đẹp hơn anh rất nhiều.

“Michael”, cô thỏ thẻ, “không có ai tốt đẹp hơn cả. Không phải dành cho em.”

Lời lẽ đâm sâu vào anh, và cô nghiêng đầu, nhón chân lên, rồi ấn một nụ hôn lên môi anh.

Đó là nụ hôn hoàn hảo nhất anh từng nếm trải, đôi môi cô áp chặt lên môi anh, mềm mại, ngọt ngào và cực kỳ quyến rũ đến mê đắm. Anh đã ham muốn có cô mấy ngày qua, còn cô lại đang đòi hỏi quyền sở hữu anh bằng cử chỉ âu yếm, dùng đôi môi ngậm lấy môi dưới của anh và ve vuốt, một lần, hai lần, cho tới khi anh hé môi để cô cướp lấy hơi thở bằng cách đưa lưỡi thử thăm dò – một cú trượt qua lưỡi anh đầy mượt mà. Anh vòng hai cánh tay ôm lấy cô, kéo cô sát vào người anh thật chặt, yêu cảm giác về cô, mềm mại tại nơi đang căng cứng của anh, tựa như tơ lụa ở nơi rắn như thép của anh.

Rốt cuộc cô cũng chấm dứt nụ hôn, đôi môi căng mọng và ửng hồng khiến anh không thể rời mắt khỏi cặp môi xinh xinh đang hé mở, trước khi chúng uốn cong thành các từ ngữ. “Đêm nay em không muốn học chơi bi-a đâu, Michael.”

Cái nhìn của anh giật giật ngược lên khỏi đôi môi kia, bắt gặp ánh mắt cô. “Không ư?”

Cô lắc đầu chậm chậm, động tác ấy là lời hứa hẹn đầy tội lỗi. “Em thích học về anh hơn.”

Cô hôn anh lần nữa, và anh không thể cưỡng lại. Không một người đàn ông còn sống nào có thể hết. Hai bàn tay anh ở trên người cô, kéo cô sát vào mình.

Anh lạc lối.

Người vợ đứng trước anh lúc này như hiện thân của sự cám dỗ, đang yêu cầu anh làm tình với cô – mạo hiểm thanh danh của mình và mọi thứ anh đã liên tục cố gắng để đạt được.

Và Michael thấy mình chẳng quan tâm.

Anh vớ tay qua người cô, gạt một công tắc bị che khuất rồi vung tay đẩy bức tường ra, để lộ một cầu thang ở bên kia, các bậc thang chạy dài lên một khoảng tối sâu hoắm rất lớn. Anh chìa tay về phía cô, lòng bàn tay ngửa lên, để cô tự mình lựa chọn cô đi với anh hay không. Anh không muốn cô nghĩ rằng mình bị anh cưỡng ép vào khoảnh khắc này. Trải nghiệm chuyện này. Thật ra, cảm giác lại hoàn toàn trái ngược, như thể người nữ thám hiểm quả cảm này đang vẫy gọi anh.

Và khi Penelope đặt tay mình vào bàn tay anh không chút do dự, không chút hối tiếc, cơn ham muốn lập tức trào dâng trong anh, mau chóng và gần như không thể chịu đựng nổi.

Anh kéo cô áp sát mình, hôn cô say đắm không chút e dè trước khi dắt cô vào cầu thang tối mù, đóng cánh cửa đằng sau họ, làm cả hai chìm ngập trong bóng tối.

“Michael?”

Cô thì thào tên anh, âm thanh nhỏ nhẹ và sa đọa ấy là tiếng gọi của mỹ nhân ngư. Anh quay sang cô, tay anh siết chặt lấy bàn tay cô, kéo cô đứng lên bậc thang đầu tiên cùng mình, cảm nhận khi dịch bàn tay đến eo cô, thích cái cảm giác về cơ thể cô dưới đôi tay mình, cặp mông tròn trịa cùng chỗ phồng mềm mại ở bụng cô.

Hơi thở cô nghẹn lại lúc anh nhắc cô đứng lên bậc thang phía trên. Đôi môi cô giờ đã ngang tầm với môi anh, thế là anh trộm một nụ hôn, môn trớn sâu vào

trong, yêu biết mấy vị của cô, nó là một loại ma túy mà anh không bao giờ thấy đủ.

Anh dứt ra, chỉ một chút thôi, và cô thở dài, âm thanh khoái cảm ấy làm anh muốn cô nhiều hơn mình từng tưởng tượng. Anh lại chiếm lấy miệng cô, còn đôi tay cô di chuyển lên tóc anh, các ngón tay vẫn vít những lọn tóc quăn của anh làm chúng trở nên rối bù, rồi lôi giạt chúng thật mạnh, khiến anh ước chi họ đang khóa thân, và cô đang hướng dẫn miệng anh tới chỗ cô muốn có nó nhất.

Anh gằm gừ trước hình ảnh tưởng tượng kia và dứt ra, nắm chặt tay cô trong tay mình và nói, “Không phải ở đây. Không phải ở trong bóng tối. Anh muốn nhìn thấy em.”

Cô hôn anh, áp ngực mình vào ngực anh, cướp đoạt hơi thở của anh, khiến anh tha thiết muốn cô, muốn làn da cô, sự đụng chạm của cô, những tiếng thét nhỏ nhỏ làm anh cứng hơn cả đá. Khi cô buông anh ra khỏi cử chỉ âu yếm say sưa đầy kích thích, anh thấy mình đã mất kiên nhẫn.

Anh muốn cô lúc đó.

Ngay lập tức.

Không chút lưỡng lự.

Vì vậy anh nâng cô trong vòng tay và bế cô lên lầu. Lên tới nơi sa đọa. Lên tới nơi hoan lạc.

CHƯƠNG MƯỜI CHÍN

M thân mến,

Hôm nay, em bước qua tuổi hai mươi sáu.

Hai mươi sáu tuổi và chưa chồng – mỗi tiếng đồng hồ trôi qua lại một già hơn, héo hắt hơn và da dẻ càng nhăn nheo hơn, dù mẹ em thích nói gì đi nữa vào những lúc bà lên giọng the thé.

Tám năm, tám mùa vũ hội, thế mà không có lấy một đám tốt... một thành tích đáng hồ thẹn dành cho cô gái lớn của Dòng họ Needham và Dolby. Trong suốt bữa ăn sáng nay, em đã nhìn thấy nỗi thất vọng trong ánh mắt của cả nhà.

Nhưng, biết được những lựa chọn trước giờ của mình, em cảm thấy không thể nào đồng ý với sự chỉ trích của họ được.

Em quả thực là một đứa con gái tồi tệ.

Chưa ký tên

Trang viên Needham, tháng Tám, 1828

Thư không được gửi

Những bậc thang dẫn lên dãy phòng của các chủ sòng bài.

Michael đặt cô đứng xuống ngay trong ô cửa bí mật đang mở ở trên cùng của lối đi, đóng cánh cửa sau lưng họ lại thật chặt trước khi đi đến cánh cửa chính dẫn vào phòng, với vẻ uyển chuyển nhanh lẹ. Cô theo sát anh, háo hức mong chờ chuyện sắp xảy đến tiếp theo, không muốn bỏ lỡ một giây phút nào của việc này. Của anh.

Penelope cứ định ninh anh sẽ bồng mình lên giường, vì chắc chắn trong câu lạc bộ đồ sộ này, nơi đàn ông tới để khám phá sự sa đọa, đồi bại và lạc thú, phải có một chỗ để ngủ. Nơi cô có thể ngủ cùng anh.

Nơi họ cũng có thể làm những việc khác nữa, trước khi phải trở về thực tại và nhớ lại tất cả lý do khiến cuộc hôn nhân này rơi vào tình trạng rối ren, còn cuộc sống thì hoàn toàn sai lạc.

Khi anh khóa cửa và quay người lại nhìn cô, cô đứng bất động trong căn phòng, đang được chiếu sáng bởi ánh lửa ấm áp từ bộ ba lò sưởi và cửa sổ to lớn màu vàng nhìn xuống bao quát khu vực sòng bạc của Thiên Thần.

Cô bất chợt vỡ lẽ ra. *Anh định để họ làm...*

Ở đây.

Theo bản năng cô bước lui ra xa, rồi anh đi theo, từ từ và đều đều, một sự hứa hẹn đầy khoái lạc lóe lên trong đôi mắt. “Em đang đi đâu vậy?”, anh hỏi, và cô nín thở trước tông giọng trầm khàn như có đá sỏi phát ra từ cổ họng anh.

Cô lùi một bước. “Tội mình sẽ bị phát hiện mất.”

Anh lắc đầu. “Sẽ không có ai quấy rầy tội mình đâu.”

“Sao anh biết được?”

Anh nhướn một bên mày. “Anh biết.”

Cô tin anh. Tiếng trái tim đập thình thịch dội vào hai tai Penelope khi anh đuổi theo cô từ bên này qua bên kia căn phòng tối, rộng lớn, đến chỗ cửa sổ, ý định của anh đã trở nên rõ rệt.

Anh sẽ ân ái với cô. Và chuyện đó sẽ vô cùng tuyệt diệu.

Và bỗng nhiên, cô bước lùi ra xa khỏi anh không phải vì căng thẳng, lo sợ hay mắc cỡ. Cô làm thế là do phấn khích, không thể chịu nổi khi được anh đuổi theo thế này. Anh thật đẹp và lịch lãm, còn mục đích di chuyển của anh sẽ không thể có ở những người thấp kém hơn. Chính sự chuyên tâm vào mục đích duy nhất ấy khiến cô bị hút vào anh, khiến anh trở nên đầy cảm dỗ. Hành động theo đuổi để đạt được những thứ mình muốn kia thật bền bỉ và dai dẳng.

Và ngay lúc này đây, anh muốn cô.

Cảm giác nóng chờ nhảy nhót xuyên qua Penelope khiến cô đứng bất động. Liên sau đó, anh đã ở trên cô. Anh vươn tay ra, khum lấy má cô, ngửa mặt cô ngược lên nhìn anh, cực kỳ chăm chú bắt lấy ánh mắt cô. Sự tập trung quả là cao độ.

Toàn bộ dồn vào cô.

Cô bị tình trạng phấn khích choán hết tâm trí khi nhận thức rõ điều đó. Cùng cảm giác như nghẹt thở.

“Em đang nghĩ gì thế?” Ngón cái của anh vuốt dọc theo quai hàm cô, để lại hơi nóng đằng sau.

“Cách anh nhìn em”, cô nói, không thể rời mắt khỏi gương mặt anh. “Nó khiến em cảm thấy...” Giọng cô nhỏ dần, cô không chắc nên diễn đạt lời lẽ ra sao, vậy là anh cúi xuống, ấn một nụ hôn lên cổ họng cô, chỗ mạch đang đập thùm thụp.

Anh ngẩng đầu lên lần nữa. “Nó khiến em cảm thấy thế nào, em yêu?”

“Nó khiến em cảm thấy rất có quyền lực.”

Penelope đã không nhận thức rõ cho tới khi lời nói được thốt ra, và một bên khóe miệng anh nhếch lên khế cười, các đầu ngón tay lần theo những đường nét trên làn da cô, quét từ đầu này đến đầu kia xương đòn, lướt xuôi theo đường mép áo đầm bằng tơ lụa, truyền từng đợt sóng khoái cảm mạnh mẽ lăn tăn khắp làn da cô. “Sao lại thế?”

Cô hít vào một hơi thật sâu trước cơn khoái cảm anh mang đến, trước việc đôi mắt anh nhìn theo đi của ngón tay mình trên da cô, và nói, “Anh muốn em”.

Màu nâu lục nhạt chợt sẫm lại, còn giọng anh biến đổi thành thanh âm khàn đục khói thuốc. “Đúng vậy.”

“Nó khiến em cảm thấy như mình có thể sở hữu mọi thứ.”

Anh từ tốn giật cái nơ đang giữ vạt trên của chiếc áo đầm ôm khít lấy bộ ngực cô, động tác ấy nới lỏng dây ruy băng khiến vạt áo mở bung ra. Ngón tay anh luồn vào dưới viền mép áo, chòe ghẹo đầy hàm ý ở đó. “Anh có thể trao cho em bất cứ thứ gì em muốn. Bất kỳ điều gì em đòi hỏi.”

Yêu em.

Không phải điều ấy. Cô biết đó là thứ anh sẽ không thể trao cho cô.

Nhưng trước khi cô có thể truy nguyên suy nghĩ ấy, Michael đã nâng cả hai bàn tay cô lên và mở khuy găng tay, lõi chúng trượt ra một cách chậm rãi. Động tác của miếng da dê non mịn trơn da thịt rất gợi tình này đảm bảo rằng, cô sẽ không bao giờ có thể nghĩ đến việc mang vào hoặc cởi một chiếc găng tay ra như bất cứ gì khác, ngoài một hành động đầy nhục dục.

Anh đút một tay vào trong vạt áo đang hở ra, vào bên dưới mép áo lót của cô, khum lấy một bầu ngực và nâng nó ra khỏi lớp áo. Cô thở gấp thành tiếng khi cảm nhận được đôi tay anh, và anh cúi người xuống để uống lấy âm thanh đó bằng nụ hôn của mình. “Anh muốn đặt em nằm xuống dưới ánh sáng của Thiên Thần và làm tình với em.” Lời nói được nhấn mạnh bằng động tác vuốt ve thô bạo của ngón cái khắp một đầu nhũ hoa, và răng anh cọ xát dọc theo cổ cô. “Và anh nghĩ em cũng muốn thế.”

Cô không thể ngăn bản thân gật đầu. Hãy thú nhận. “Vâng.”

Miễn là được làm cùng anh.

Anh buông cô ra, xoay cô đôi mắt với cửa sổ to lớn bằng kính được sơn vẽ. Cô nhìn ra toàn bộ khu vực trò chơi của Thiên Thần, đang tập nập người ở dưới, trong lúc anh làm việc với các khuy áo của cô, tháo chúng ra một cách thận trọng và khéo léo. “Hãy nói cho anh biết em thấy gì”, anh thăm thì, đôi môi anh xuôi theo đường cong nơi bờ vai cô, đầy nóng bỏng và mềm mại.

“Có... đàn ông... ở mọi nơi.” Penelope thở vào gấp gấp và giữ thật chặt lấy chỗ vải ở ngực đang mau chóng lỏng ra.

Anh đưa tay tới áo nịt ngực của cô rồi nhanh chóng làm việc với các sợi dây buộc, giải thoát cô khỏi sự giam hãm trong bộ khung chống đỡ và vải lanh. Cô thở dài trước cảm giác ấy khi hai bàn tay anh ve vuốt khắp lớp áo lót bằng vải bông, xoa dịu làn da bên dưới lớp áo. Cô đưa một tay lên cửa sổ để giữ mình đứng vững trước cảm giác dễ dàng cực kỳ dễ chịu và thích thú trên làn da đang bứt rứt, khó chịu ấy.

Có vẻ như hiểu được âm thanh đó, nên Michael liếm lấy vành tai cô, hai bàn tay anh trượt vào dưới lớp váy và áo nịt ngực, vuốt ve, để lại phía sau một đợt khoái cảm theo từng cú mơn trớn. “Tội nghiệp tình yêu”, anh thì thầm, lời nói tựa hồ như chất rượu brandy hảo hạng. “Em đã bị bỏ bê.”

Và cảm giác đúng là thế thật. Cứ như làn da cô cực kỳ ham muốn sự đụng chạm chỉ của riêng anh mà thôi. Khát khao nụ hôn của anh. Muốn những động tác vuốt ve ấm áp và kéo dài mang đến cho cô cơn hoan lạc gần như hết sức đau đớn.

“Chỉ có đàn ông thôi sao?”, anh thì thào, cô liền hướng ngay sự chú ý trở lại căn phòng qua phần kính lôm đôm màu, mô tả rõ nét chiếc cổ đẹp đẽ bị buộc dây thừng của Lucifer.

Hai bàn tay anh di chuyển rồi khum lấy bầu ngực cô qua lớp áo lót, nâng lên và nắn chùng trong lòng bàn tay ấm áp, trước khi những ngón tay nắm lấy hai nhũ hoa đang nhúc nhối và véo nhẹ một chút, chỉ vừa đủ để phóng một ngọn giáo khoái cảm đâm xuyên qua cô. Cô thở gấp một tiếng. “Trả lời anh đi, Penelope.”

Cô buộc bản thân tập trung vào cảnh tượng sinh động trước mắt. “Không. Còn có phụ nữ nữa.”

“Và bọn họ đang làm gì?”

Cô tập trung vào một người đàn bà trong chiếc áo lụa màu tùng lam xinh xắn, mái tóc đen được búi cao trên đỉnh đầu, những lọn tóc quăn buông rủ xuống xung quanh. “Một người đang ngồi trong lòng một quý ông.”

Thế là anh áp sát vào người cô, đu đưa hông mình vào hông cô, còn Penelope ước gì họ không bị chia cách bởi hàng hàng lớp lớp quần áo. “Còn gì khác nữa?”

“Cô ấy đang vòng hai cánh tay qua cổ anh ta.”

Michael cầm lấy bàn tay đang chống lên cửa sổ của Penelope rồi đưa nó vòng ra sau cô, quấn quanh cổ anh, cho anh cơ hội tốt hơn để dễ dàng tiếp xúc với những đường cong yêu kiều của cô. “Và?”

“Và cô ấy đang nói vào tai anh ta.”

“Đang chỉ chiêu chơi bài cho anh ta à?” Những ngón tay anh véo nhẹ lần nữa, và cô thở gấp, nhắm mắt lại rồi quay một mặt về phía anh.

“Michael”, cô thì thầm, muốn anh hôn cô.

“Anh yêu cách em kêu tên anh. Em là người duy nhất gọi anh là Michael”, anh nói, trước khi trao cho cô thứ cô muốn, lưỡi anh mơn trớn sâu vào trong một cách uyển chuyển cho tới khi cô quằn quại trong vòng tay anh, ấn chặt bầu ngực mình vào đôi bàn tay thần kỳ của anh.

“Anh ghét nó mà”, cô phản đối.

“Em đã làm anh dần trở nên yếu mềm.” Anh dịu dàng mút nhẹ làn da mềm mịn ở cổ cô. “Nói cho anh nghe thêm về người phụ nữ kia đi.”

Penelope quay mặt lại cửa sổ, gắng sức tập trung một lần nữa. Cô quan sát người đàn bà kia ngả người về phía trước, để bạn tình của mình có thể nhìn thẳng qua mép trên của áo lót xuống phía dưới. Anh ta mỉm cười, cúi người tới ấn một nụ hôn lên xương đòn của cô ta trước khi một bàn tay trượt qua đùi cô ta, lần theo bắp chân rồi cuối cùng biến mất bên dưới gấu váy của cô ta.

Penelope oằn người ra sau, tỳ vào Michael. “Ô, anh ta đang chạm vào cô ấy...”

Các ngón tay của anh dịu dàng hơn trước câu nói của cô, chỉ hơi mơn trớn ở nơi đó, tình trạng nhẹ hẫng này khiến Penelope ước chi cả hai đang khóa thân trong căn phòng tối. “Đang chạm vào đâu?”

“Ở dưới các lớp...” Cô tạm ngừng lại khi bàn tay của Michael di chuyển xuống dưới, tới chỗ cô ham muốn có anh. Cô thở dài ra những từ kế tiếp trong lúc các ngón tay anh tìm thấy nơi thầm kín nhất của cô, vuốt ve đầy êm ái. “... váy của cô ấy.”

“Như thế này à?” Bất chấp các lớp vải của váy áo, một đầu gối của Michael vẫn tìm được lối đi giữa hai bắp đùi cô, tách cô mở rộng ra trong khi bàn tay anh lướt vào sức nóng ở đó, phần lòng bàn tay đung đưa cọ xát cô.

Đầu cô ngửa ra sau, dựa lên vai anh. “Em không biết.”

“Thế em nghĩ sao?”

“Vì lợi ích của cô ấy, em mong là như vậy”, cô thở thở trong lúc được anh vượt ve.

Anh bật ra một tràng cười khùng khục nhỏ nhỏ sau lưng cô. “Anh cũng mong y như vậy, vì anh ta.”

Cô nhắm mắt lại khi tay anh chuyển động hòa hợp với nhau, một tay ở trên khuôn ngực cô, đùa nghịch, kích thích đầy quyến rũ, còn tay kia ở giữa hai đùi cô, ve vuốt cực kỳ tài tình. Những động tác âu yếm tiếp tục mơn trớn một lúc lâu cho tới khi Penelope phải thở dài để tận hưởng cảm giác của anh trên cơ thể mình, ép sát người ra sau để khớp với anh, càng vừa vặn càng tốt. Anh đứng đưa theo chuyển động của cô, rít lên bên tai cô. “Nếu em cứ tiếp tục làm như thế, em yêu, em sẽ không thể nào nhìn ngắm họ lâu hơn được nữa đâu.”

“Em không muốn nhìn ngắm họ nữa, Michael à.”

“Không ư?” Câu hỏi kiêu tò mò này được thốt ra ngay bờ vai cô, nơi răng anh đang miết khắp làn da cô.

Cô lắc đầu, hơi nghiêng qua một bên để anh dễ dàng tiếp cận hơn. “Vâng”, cô thú nhận. “Em muốn nhìn ngắm anh cơ.” Những ngón tay anh làm điều gì đó thật kỳ diệu giữa hai đùi cô, và cô thở dài. “Làm ơn đi mà.”

“Rồi”, anh nói, và cô nghe thấy trong đó ẩn chứa nụ cười trêu chọc. “Bởi vì em đã yêu cầu cực kỳ tử tế...”

Michael xoay cô lại đối mặt với mình, đôi mắt anh giàn giạt chuyển đến trước ngực cô – chỗ cô vẫn ôm khư khư lớp áo đầm. “Buông chiếc áo ra đi, Penelope”, anh ra lệnh, giọng nói êm dịu và trầm đặc, và cô kẹp chặt hơn nữa.

“Lỡ như...”

“Không ai có thể nhìn thấy em đâu.”

“Nhưng...”

Anh lắc đầu. “Em không thể hình dung được anh lại để bất kỳ kẻ nào nhìn thấy em đâu, bé cưng lộng lẫy của anh. Em không thể tưởng tượng được anh sẽ cho phép việc đó mà không giết chết bọn chúng.”

Lời nói thật mang tính chiếm hữu, cô không thể ghìm lại cơn khoái lạc chạy xuyên qua người trước lời lẽ ấy. Chưa ai từng nói cô lộng lẫy cả. Chưa ai từng tỏ ý muốn chiếm hữu cô, dù chỉ một chút.

Nhưng trong khoảnh khắc này, Michael muốn cô.

Cô nhìn anh chăm chú trong một khoảng thời gian khá dài, yêu thích cách đôi mắt anh van nài cô hãy để cả cơ thể trần trụi trước anh, rồi cô buông tấm vải ra, thả nó rơi xuống sàn, phơi bày mọi thứ, ngoại trừ đôi bít tất dài, trước ánh sáng mờ mờ của căn phòng... và trước mặt chồng mình.

Michael như hóa đá, mắt anh chậm chậm rà khắp cơ thể cô, sau cùng dừng lại trên khuôn mặt cô trước khi nói một cách tôn sùng, “Em là cô gái xinh đẹp nhất anh từng thấy”.

Anh ở dưới chân cô, tháo đôi giày ống và quần lót dài diêm đăng ten tổ ong, khiến cô không còn gì trên người ngoài đôi bít tất dài. Anh vuốt ve chân cô từ dưới lên dọc theo đôi tất, nắn nã ở chỗ lớp lụa nối tiếp làn da. Khi cô thở mạnh trước cảm giác được kích thích, anh liếm ngay làn da ở đó. “Anh mê mẩn những đôi vớ dài, tình yêu à. Trơn mịn và mượt mà, như phần mềm mại nhất của em đó.”

Cô đỏ mặt, không muốn thừa nhận mình yêu thích cảm giác chúng chà xát trên da, không muốn nói cho anh biết kể từ đêm tân hôn của họ, cô đã thường thức sự ve vuốt của lớp satin cọ vào đôi chân mình, vờ như đó là sự đụng chạm của anh.

“Em cũng thích chúng, anh nhận thấy rồi”, anh chònh gheo, cô cảm thấy bờ môi cong cong của anh trên đùi mình.

“Em thích *anh*”, cô thì thào, đưa một bàn tay ra sau đầu anh, luồn các ngón tay vào những lọn tóc quăn mềm mượt của anh.

Liên sau đó, anh đứng lên, vẫn để đôi tất trên người cô, hôn cô mãnh liệt và đầy điệu kỳ. “Toàn bộ cơ thể em là những đường cong hoàn hảo và làn da mềm mịn”, một tay vuốt ve, nâng niu mặt dưới của khuôn ngực cô trong lòng bàn tay, “vô cùng đáng yêu và căng tròn”.

Những lời lẽ của anh đang phá hủy sự minh mẫn của cô. Chúng đang gây hư hại còn nhiều hơn cả những đụng chạm của anh. Cô cong người về phía anh, vào nụ hôn của anh, còn anh cướp mất hơi thở, lời nói và suy nghĩ của cô. Đôi môi và đầu lưỡi anh mơn trớn theo môi và lưỡi cô, hứa hẹn mang đến nhiều lạc thú hơn những gì cô có thể tưởng tượng. Khi anh ngừng hôn, cô thở dài, quên đi sự phản kháng của mình và ngắm nghía trong lúc anh bước lùi lại, cởi quần áo ra bằng vài động tác cực lẹ và tiết kiệm thời gian, rồi anh đứng đối mặt với cô, ánh sáng từ sòng bài bên kia cửa sổ biến đổi anh thành một bức tranh ghép của các mảng màu và kết cấu cho xúc giác, tất thấy là đôi chân dài và cơ bắp săn chắc, hông thon gọn và bờ vai rộng và...

Không. Cô không nên ngó ở chỗ đó.

Việc cô muốn nhìn không quan trọng. Cô đang hiếu kỳ đến khó tin cũng không quan trọng.

Chỉ một cái nhìn mau chóng thôi.

Ôi, trời đất ơi.

Tức thì Penelope hóa thẹn thùng, hai bàn tay di chuyển che đi tình trạng khóa thân của mình. “Chúng ta không thể... Em không... Đây không phải những gì em đã mong đợi.”

Thế là anh nhe răng ra cười, một nụ cười nhăn nhở đầy nhục cảm hiếm thấy. “Em sợ à?”

Cô biết mình nên giả bộ không lo lắng gì vì có vẻ anh đã làm chuyện này với hàng tá người phụ nữ khác. Nhưng, cô đang lo sợ thật. “Có một chút.”

Anh bồng cô tới chỗ chiếc ghế dài một tay đặt ở góc bên căn phòng rồi đặt cô ngồi yên vị trong lòng mình... và hôn cô một cách nồng nàn... cướp đi hơi thở cùng tình trạng rụt rè của cô. Cô liếm lấy bờ môi dưới của anh, nhẹ nhàng mút nó, anh liền dứt ra với hơi thở hổn hển khó nhọc.

Mắt cô mở to.

“Anh xin lỗi... tại cái môi. Dư âm từ những cú đấm mạnh của Temple vẫn còn chưa tan hết.”

Cô nhích người ra, đưa một tay lên vuốt tóc anh ngược ra sau và kiểm tra khắp gương mặt anh xem còn các vết thương khác không. “Anh không nên để ngài ấy đánh trúng mình chứ”, cô thủ thỉ, ấn một nụ hôn dịu dàng kế bên vết thương.

“Đó là cách duy nhất để anh xóa bỏ khỏi tâm trí việc không thể về nhà và đưa em lên giường.” Michael di chuyển một tay dọc theo cánh tay cô bằng động tác vuốt ve thật dài và gợi tình. “Em làm anh khiếp sợ.” Môi anh xoắn lại thành một kiểu cười khẩy châm biếm khi những ngón tay ve vuốt và chong ghẹo làn da chỗ cổ tay, khuỷu tay cùng bờ vai cô.

“Sao lại có thể thế được?”

“Anh không thể nhắm nháp em từng chút một được, tình yêu à. Anh chỉ có thể ngấu nghiến em thôi. Em hấp dẫn đến nỗi không thể cưỡng lại được.” Anh hôn

lên vai cô, đưa lưỡi liếm lấy phần da ở đó. “Em tựa hồ như tiếng kêu lách cách của xúc xắc. Như việc xáo bài. Em kêu to tên anh đây mời gọi cho đến khi anh nhúc nhối đau khổ vì ham muốn em.” Lời anh nói là hơi thở thì thào vào ngay cần cổ cô. “Anh có thể dễ dàng trở nên nghiện em mất.”

Câu nói làm tim cô bắt đầu đập thành thịch. “Và điều đó tệ lắm sao?”

Anh bật cười khùng khục, tiếng cười nho nhỏ ấy làm rung chuyển cả bụng và ngực cô. “Đối với anh thì phải đấy. Rất rất tệ.” Anh hôn cô, kéo dài và chậm rãi. “Đúng với em nữa. Em đã yêu cầu anh không được động đến em. Anh muốn tôn trọng ước muốn của em.”

Có điều đó đâu phải ước muốn của cô. Không hẳn là vậy.

Lúc ấy cô luôn muốn anh chạm vào cô, ngay cả khi cô bảo anh đừng làm thế.

Lúc ấy cô luôn muốn anh, ngay cả khi tự nhủ không được như thế.

Anh là nhược điểm của cô.

Anh tránh cho cô đỡ phải lên tiếng bằng cách chạm vào cô, các ngón tay chơi đùa ở đỉnh một bầu ngực tới khi cô thở dài trước cảm giác khuấy động, đôi tay luồn vào mái tóc anh. Cô dứt ra rồi nhìn vào ánh mắt sẫm màu, quyến rũ của anh và thở thê, “Michael”.

Anh không rời ánh nhìn khỏi đôi mắt Penelope khi di chuyển cô, nhắc cô lên nhẹ hẫng như không, lướt tay dọc xuống một bên đùi, thúc giục cô mở ra.

Chỉ riêng việc hình dung ra điều này đã sai trái đến gây sốc rồi.

Là một giấc mộng.

Cô lưỡng lự chỉ một phần mấy giây rồi làm theo sự chỉ dẫn câm lặng của anh mà ngồi cuỡi lên anh.

Trong giọng anh đượm vẻ kiêu hãnh và vui sướng khi nói, “Mỹ nhân mê phiêu lưu của anh...”.

Penelope biết đó là kiểu nói phóng đại sự thật. Cô chẳng phải là mỹ nhân gì cả. Nhưng đêm nay cô *cảm thấy* mình xinh đẹp và thậm chí còn không suy nghĩ đến việc phớt lờ yêu cầu của anh. Tư thế mới mẻ này cho phép cô tiếp xúc với toàn bộ cơ thể anh, với đôi vai rộng lớn, rắn chắc, với vòm ngực nâng lên hạ xuống theo từng nhịp thở, và cô không thể ngăn được mình đặt cả hai tay lên anh – người đàn ông đẹp trai, tuyệt vời này là chồng cô.

Michael rên lên vì khoái lạc trước sự đụng chạm của cô và nâng cô lên cho đến khi khuôn ngực cô ở ngang miệng anh. Anh hà hơi thổi một luồng khí dài và đều đặn quét từ đầu bên này sang bên kia. Cô dõi theo hướng nhìn của anh – anh đang ngắm cô cực kỳ chăm chú, quan sát hai nhũ hoa của cô săn lại, hết bên này tới bên kia – căng cứng và nhức nhối không thể chịu nổi.

Cô muốn miệng anh ở trên mình.

“Chạm vào em đi”, cô thăm thì.

Anh đã có mặt sẵn ở đó, thương thức cô cho đến khi cô ngỡ mình có thể chết bởi niềm lạc thú tinh quái, kỳ diệu từ việc ấy. Đôi tay cô luồn vào mái tóc anh, ôm chặt anh vào người cho tới lúc anh dứt ra và chuyển sang bầu ngực bị bỏ bê bên kia, đầu lưỡi mon trón thật lâu, thật đáng mê mẩn trước khi khép môi lại quanh cô và trao cho cô chính xác những gì cô muốn.

Cô quần quai trong vòng tay anh, phối hợp đồng điệu với lực kéo của đôi môi, nhịp đánh của lưỡi cùng tốc độ cọ xát của răng anh. Trời ơi, anh xử lý và điều khiển cơn hoan lạc như một bậc thầy, đầy tài năng và khéo léo. Còn cô không hề muốn chuyện này kết thúc.

Rốt cuộc, Michael cũng dứt ra, nâng cô lên cao hơn nữa, lại gần anh hơn, đặt một nụ hôn nồng ấm lên phần da mịn màng chỗ thân mình cô rồi hạ cô trượt xuống dọc theo cơ thể anh để chiếm lấy miệng cô lần nữa. Đầu gối anh cong lên bên dưới cô, giữ chặt cô sát vào ngực, trong lúc những ngón tay lần mò trườn vào mái tóc cô và gỡ những cái kẹp tóc ra, quăng đi đủ hướng để chúng biến mất dưới sàn căn phòng suy đồi này.

Miệng anh lướt tới cổ cô, liếm làn da mỏng manh nhạy cảm phía trên động mạch chính, và cô thở dài kêu tên anh lần nữa, có cảm giác như say trong cơn khoái lạc.

Cơn khoái lạc cô không biết nó có tồn tại trước khi anh xuất hiện.

Cơn khoái lạc cô sẽ chẳng bao giờ tìm thấy được nếu không phải vì anh.

“*Michael.*” Cô thở dài tên anh.

Anh cười, một kiểu cười tự mãn, cực kỳ nam tính, một tay di chuyển từ đằng sau lưng cô, trượt vào giữa họ.

Cô quay ánh nhìn theo bàn tay tinh ranh, táo bạo lục lợi đầy xấu xa đó, bị sửng sờ bởi hành động của nó, rồi những ngón tay anh lướt nhẹ sát cô, ngay điếm

trung tâm, vô cùng nhẹ nhàng, như thể bọn họ có khoảng thời gian vô tận để thám hiểm. Trong đời mình, cô chưa bao giờ muốn điều gì nhiều như thế.

Các ngón tay anh rung lắc áp vào cô, còn cô vịn vẹo cọ vào anh, một tay chọt lướt nhanh xuống dọc thân mình anh, ngập ngừng trong việc đặt lên nơi mà mình đang rất hiếu kỳ. Anh hít vào một hơi khi tay cô để trên thanh thép nóng của mình. “Penelope...” Từ ngữ lặng mất trong tiếng rên.

Cô muốn chạm vào anh, muốn khám phá anh, muốn trao cho anh tất cả khoái cảm anh đang mang đến cho mình. “Chỉ em cách làm đi. Hãy dạy em.”

Mắt anh tối sầm vì lạc thú, thế là anh di chuyển tay kia tới dẫn dắt cô, chỉ cho cô chính xác phải chạm vào thế nào, phải vuốt ve ra sao. Khi anh rên rỉ, kéo dài và vui sướng, cô ngả người tới trước rồi hôn lên má anh đầy dịu dàng, thỏ thẻ trên da anh, “Chuyện này thú vị hơn trò bi-a rất nhiều”.

Anh bật cười to và khàn đục trước câu nói ấy. “Anh hoàn toàn đồng ý.” Michael nhắm mắt lại trong lúc cô chạm vào anh, còn cô ngấm nhìn khuôn mặt anh, thích thú với tác động của khoái cảm trên khắp gương mặt ấy.

Ngón tay cô xoa mạnh, và anh thở gấp thành tiếng, mắt chỉ hé mở ra. “Làm lại lần nữa đi.”

Cô làm nữa, và anh kéo cô lại để hôn thật lâu trong khi cô tiếp tục việc thám hiểm của mình, hai tay anh trên đôi tay cô, chỉ cho cô biết cách di chuyển, chỗ cần nán lại, phải gây sức ép nhiều cỡ nào. Anh ngửa đầu ra sau, thở hổn hển như sắp đứt hơi. “Thế này ổn chứ anh?”

Anh rên rỉ, “Hoàn hảo lắm”. Penelope rất thích được nhìn ngấm anh tận hưởng và mãn nguyện như lúc này. Sau cùng, anh kéo cô dứt ra khỏi mình, hành động này khá thô bạo. “Không làm nữa. Không làm thêm gì trước khi anh ở bên trong em.” Lời nói khiến hai má cô ửng hồng, và anh bật cười, tiếng cười trầm đục, nho nhỏ thật đáng yêu. “Việc anh muốn ở bên trong em làm em ngượng à, người đẹp?”

Cô lắc đầu. “Việc em muốn anh ở bên trong em mới làm em ngượng. Các quý cô không nghĩ đến những chuyện như thế.”

Anh hôn cô dữ dội. “Anh không bao giờ muốn em giấu kín những ý nghĩ đầy dục vọng như vậy. Thực ra, anh muốn nghe toàn bộ, từng suy nghĩ ấy. Anh muốn biến tất cả thành sự thật.”

Những ngón tay anh đang chuyển động một cách vững vàng, làm những điều phi thường giữa hai đùi cô, còn cô thì thở dốc, “Michael. Thêm nữa.”

“Thêm cái gì, người đẹp?” Các đầu ngón tay phớt nhẹ qua nơi cô muốn anh, kiểu như trêu ghẹo hơn là động chạm. “Thêm ở đây chăng?”

Cô hít vào gấp gáp thành tiếng trước cảm giác ở đó và anh di chuyển ra chỗ khác trước khi cô nhắc lại tên anh, nghe tông giọng mình hiển hiện sự nài xin. “Hay có lẽ thêm nữa ở đây?” Một ngón tay dài trượt sâu, và cô rên lên nho nhỏ khi cảm nhận được.

“Mọi nơi.”

“Tôi đã cưới một cô vợ tham lam khủng khiếp.” Anh chọc ghẹo, hôn và ôm cô ngồi yên trong khi anh thăm dò miệng cô, suốt khoảng thời gian đó, các ngón tay anh vòng thành những hình tròn nhỏ ranh mãnh, hầu như chỉ vừa chạm nhẹ vào cô. Anh nhưong một lông mày, và ngón tay thứ hai tham gia với ngón thứ nhất cùng tạo nên cơn khoái lạc trượt thật lâu, thật chậm. “Ồ đây ư?”

“Vâng”, cô thở gấp. Anh sắp tới rồi.

“Chỗ này sao?” Anh dịch chuyển.

Gần hơn rồi. Cô cắn môi. Nhắm mắt lại. “Vâng.”

“Ồ đây?”

Rất. Gần.

Cô giữ mình ngồi yên tuyệt đối. Không muốn anh ngừng lại.

“Anh rất thích chạm vào em ở đây, Penelope”, anh thăm thì, trong lúc đó bàn tay tinh quái cứ thám hiểm. “Anh rất thích ngắm nhìn cơ thể em, cảm nhận em hưng phấn đến thế nào vì anh.” Các ngón tay ấy mơn trớn âu yếm một lần nữa, những tiếng thì thầm của anh vẫn tiếp diễn. Anh xoay tay lại, lượn tròn một cách cẩn thận, đang hăm he nơi kỳ diệu đó. “Anh rất thích tìm kiếm khám phá em.”

“Hãy tìm nó...”, cô nói trong hơi thở, không thể giữ im lặng được.

“Tìm gì, tình yêu?” Anh tỏ ra hoàn toàn ngây thơ. Một kẻ nói dối xấu xa.

Cô gặp ánh mắt anh, có cảm giác thật mạnh mẽ và có uy thế. “Anh biết cái gì mà.”

“Cùng tìm với nhau nhé.”

Thật không thể chịu nổi nữa. Cô đưa tay vào giữa họ, nắm lấy tay anh và cuối cùng, rốt cuộc, đẩy anh áp vào người. Cô cúi người lên anh, nhìn vào đôi mắt ấy và thấy được niềm lạc thú đen tối trong đó, cùng nhu cầu bị buộc chặt. Những ngón tay anh ve vuốt thật lâu và chậm rãi nơi thâm kín của cô theo một đường vòng tinh ranh, khiến cô nghi ngờ sự minh mẫn của bản thân.

Anh ngắm nhìn cô chặt vật dưới sức ảnh hưởng của hoan lạc, trêu chọc cô bằng lời nói cũng nhiều như bằng ngón tay mình. “Đây đúng không, tình yêu? Có phải đó là nơi tạo cảm giác dễ chịu tuyệt vời không?”

Cô lạc lối, chìm đắm trong lời nói cùng những ngón tay động viên tinh quái của anh, và thậm chí câu trả lời của mình, chuyển động áp sát vào anh. Và rồi anh đang chạm vào cô y như mong muốn, xoay tròn quanh cô một cách hoàn hảo, mon trón với lượng áp lực chính xác. Cứ như anh biết cơ thể cô rõ hơn cả bản thân cô. Như thể cơ thể cô thuộc về anh.

Mà có lẽ đúng thế thật.

Bàn tay đẹp đẽ của anh cọ xát vào một điểm cực khoái nhạy cảm của cô, và cô hầu như không thể chịu đựng nổi, liền kêu to tên anh, đung đưa ép vào cú đụng chạm ấy, biết rằng một điều lạ thường nào đó sắp sửa xảy ra.

“Michael”, cô thỏ thẻ gọi tên anh, muốn nhiều hơn nữa. Muốn tất cả.

Penelope cảm thấy ngập tràn dục vọng và tham lam, muốn anh đừng bao giờ ngừng chạm vào phần thâm kín nhất đó của cô. Phần mà giờ đây đã thuộc về anh.

“Đợi anh với”, anh thì thào. Anh ép chặt vào cô sát hơn, những ngón tay rời khỏi cô, được thay thế bằng phần mềm mượt của anh, và khi cọ xát người cô, hơi thở khoan khoái của anh kéo ra thật dài bên tai cô, rồi anh thậm chí, “Chúa ơi, Penelope... Em như lửa. Như mặt trời ấy. Còn anh không thể kiềm chế việc bản thân mình muốn em. Anh muốn ở bên trong em và không bao giờ ra đi. Em là niềm hoan lạc của anh, tình yêu à... nguy hiểm hơn bất kỳ thứ gì anh từng có”.

Anh trượt vào sâu hơn, nghiền chặt răng lúc ngừng lại sát lối vào của cô, nơi cô cảm thấy hết sức trống trải... nơi cô cần anh. Cô từ từ tiến gần đến anh hơn, yêu thích cảm giác có anh sát bên mình. Muốn anh chìm sâu hơn nữa.

Anh đông cứng. “Penelope.” Cô mở mắt ra, bị khóa chặt vào ánh nhìn màu đen nghiêm nghị của anh. Anh cúi xuống và uống lấy đôi môi cô bằng một nụ hôn kéo dài, chậm rãi, tràn trề hứa hẹn. “Anh vô cùng xin lỗi nếu em đã từng cảm

thấy không được trân trọng, em yêu... trong giây phút này đây, toàn bộ mọi thứ về em đều cực kỳ quý báu đối với anh. Em nên biết điều đó.”

Những giọt lệ chột rung rung chực tuôn ra nơi khoé mắt khi cô nghe anh nói những lời ấy, hoàn toàn chân thành khiến cô sững sờ.

Cô gật đầu. “Em biết.”

Anh sẽ không buông rời khỏi ánh mắt cô. “Thật không? Em có thấy anh trân quý em nhiều thế nào không? Em có cảm nhận được nó không?” Cô lại gật đầu, một giọt nước mắt trào ra, lăn dài trên má và rơi xuống phần da trơn láng chỗ bờ vai anh. Anh đưa một bàn tay vuốt nhẹ lên má cô, ngón cái quét qua lau khô vệt nước mặn đắng. “Anh tôn thờ em”, anh thì thầm. “Anh ước chi mình có thể trở thành người đàn ông xứng đáng với em.”

Cô đưa tay mình lên nắm tay anh trên má cô. “Michael... anh có thể là người đàn ông đó.”

Anh nhắm mắt lại trước câu nói ấy, kéo cô xuống để hôn thật say đắm, rung động cả tâm hồn trước khi với tay vào giữa họ, cố kiếm và tìm thấy chỗ kỳ diệu kia, nơi khoái cảm dường như đang tích tụ đọng đầy sâu bên trong cô. Anh mơn trớn và xoay tròn trong nhiều phút, lặp đi lặp lại với nhịp điệu chuẩn xác, gần như không thể chịu nổi cho tới lúc cô đẩy người ấn chặt xuống anh, có thể nhận thấy cảm giác mê mê đang vươn lên đỉnh. Anh bất động trước khi cô có thể đạt tới ngưỡng, để cô quay trở về thực tại rồi thúc đẩy cô lên lần nữa... rồi lại do dự. Cô bất mãn kêu la. “Michael...”

Anh hôn lên một bên cổ cô, thủ thủ vào tai cô. “Thêm một lần nữa thôi. Một lần nữa đi, rồi anh sẽ để em đón nhận nó. Anh sẽ để em chiếm hữu anh.”

Lần này, khi vươn tới đỉnh cao, ngay lúc cô sắp sửa ngã lộn nhào, Michael liền trượt sâu vào trong cô bằng một cú thúc dài, nhịp nhàng êm thấm, kéo giãn cô. Lấp đầy cô. Một cách huy hoàng đến tuyệt vời. Và cô lạc lối, lơ lửng trên vách đứng cực khoái, an toàn trong vòng tay anh trong lúc họ chuyển động đồng đưa cùng nhau. Và cô hét gọi tên anh, nài xin thêm nữa, còn anh dâng tặng cho cô hết lần này đến lần khác, tới lúc cô không thể thở, không thể nói cũng không thể làm gì, ngoài đổ ập vào vòng tay anh.

Anh ôm cô một lúc lâu, hai bàn tay vuốt ve dọc sống lưng cô, động tác thật dịu dàng, hào hiệp và nhẫn nại.

Cô sẽ không bao giờ ngừng yêu anh.

Không phải vì niềm lạc thú mênh mông anh đem lại cho cô, mà là vì cảm giác êm ái nhẹ nhàng gần như không thể chịu nổi anh đang hiến dâng cho cô lúc này. Vì cách anh có tất cả thời gian trên đời, trong khi anh vẫn còn ở trong cô trọn vẹn, cương cứng và chưa thỏa mãn. Anh đã chờ để nhận lấy khoái cảm cho riêng mình, muốn đảm bảo chắc chắn cô phải đạt được khoái lạc trước đã.

[©STE.NT](#)

Anh hết sức cố gắng che giấu khía cạnh này của bản thân, nhưng hiện giờ, mặt này của anh là ở đây, âu yếm và dịu dàng vô cùng.

Cô yêu điều đó.

Cô yêu *anh*.

Còn anh sẽ chẳng bao giờ chịu đón nhận nó.

Penelope đông cứng người khi nghĩ đến điều đó, ngẩng đầu lên, e sợ khi gặp ngay ánh mắt anh, lo lắng rằng anh có thể đã cảm nhận được những suy nghĩ của cô. Hai bàn tay anh ôm siết lấy cô. “Anh có làm em đau không?” Giọng anh khàn đục, như thể anh không thể chịu nổi ý nghĩ ấy.

Cô lắc đầu. “Không đâu...”

Anh nhúc nhích bên dưới cô, ráng sức lôi mình ra khỏi cô. “Penelope... hãy để anh... anh không muốn làm đau em.”

“Michael.”

Thế rồi, do quá ngại ngùng không muốn nói, quá lo sợ rằng nếu cho phép bản thân thốt nên lời, cô có thể nói với anh điều gì đó mà anh không muốn nghe, nên cô chỉ đứng đưa ép sát anh, nâng người lên chút ít rồi lại chìm vào anh, rất thích việc đầu anh ngửa ra sau, mắt hơi khép hờ, răng nghiến chặt, cổ hần lên những đường gân với sự tự chủ kiên định. Cô lặp lại cử động ấy, và thì thầm, “Chạm vào em đi”.

Nghe những từ này, anh buông trôi sự kiểm soát và cuối cùng... cũng động đây.

Cô thở dài trước chuyển động ấy, còn anh mơn trớn chìm sâu, sâu một cách phi thường, hoàn toàn dễ chịu và tuyệt mỹ. Họ cùng nhau chuyển động, hai tay anh trên hông cô, dẫn dắt cô, trong khi đôi tay cô đặt thoải mái trên vai anh, và cô

bám vào đó để tạo lợi thế tối đa phía trên anh. “NỮA ĐI...”, cô thủ thủ, bằng cách nào đó, biết rõ rằng, nhất định anh vẫn còn nhiều thứ hơn nữa để trao tặng.

Và Michael trao tặng cô những cú thúc dài hơn, sâu hơn. “Penelope xinh đẹp... cực kỳ nóng bỏng, mềm mượt và tuyệt diệu”, anh thì thầm bên tai cô. “Lúc này khi ngắm nhìn em rãi rời trong vòng tay, anh ngỡ mình có thể chết ngạt trong niềm hoan lạc. Trong cơn mê mê cực độ vì thấy em thật đẹp. Anh muốn mang em tới đó lần nữa... và lần nữa... và lần nữa.” Lời nói của anh được nhân mạnh cùng lúc với những cú thúc mạnh, bằng việc hai tay anh vuốt ve dọc theo lưng cô, khấp đôi bờ vai cô, rồi lại trở xuống ôm lấy hông cô mà dẫn dắt cô ở trên anh một cách xuất sắc.

“Michael, em...” Và rồi tay anh nằm trên người cô, ở giữa họ, còn anh thì chìm rất sâu, và cô không thể kết thúc câu nói... bởi vì ngưỡng cực khoái kỳ lạ, phi thường ấy lại ở ngay kia, đang hiện ra lò mờ trước mặt cô, và cô chưa hề muốn điều gì nhiều như muốn vươn tới chỗ đó đến thế.

“Nói anh nghe nào”, anh thì thầm trầm khàn, đâm vào mạnh hơn, nhanh hơn, trao cho cô mọi thứ cô không biết là mình muốn. Mình cần.

Em yêu anh.

Không hiểu sao, Penelope lại ngăn bản thân mình thốt ra những tiếng đó khi khoái cảm lao vùn vụt xuyên qua người cô. Anh ngã nhào xuống vực cùng cô, hét tên cô trong căn phòng tối.

CHƯƠNG HAI MƯỜI

M thân mến,

Em đang suy tư một chút – chính xác đã sáu năm trôi qua kể từ sự kiện “Leighton Sup Đổ” – như cha em thích nhắc tới, và em đã khước từ ba lời cầu hôn, cứ cái sau lại ít hấp dẫn hơn cái trước.

Tuy vậy, mẹ vẫn tiếp tục đưa em tới mấy chỗ may mũ áo thời trang và các bữa tiệc trà của quý bà quý cô, cứ như là bằng cách nào đó, bà có thể xóa sạch quá khứ bằng vài mét vải lụa hoặc mùi hương cam bergamot phảng phất không bằng. Chuyện này không thể cứ diễn ra mãi được, đúng không?

Tệ hơn nữa, em vẫn tiếp tục viết thư cho một bóng ma và mừng tượng rằng, một ngày nào đó, thư hồi âm sẽ xuất hiện trong hộp thư từ.

Chưa ký tên

Dinh thự Dolby, tháng Mười một, 1829

Thư không được gửi

“Kem quả lý gai nghiền.”

Penelope đang ngả đầu trên vai Michael, mái tóc dài vàng hoe của cô xõa khắp bờ vai. Cô không ngẩng lên. “Xin lỗi, sao cơ?”

Một bàn tay ấm áp của anh vuốt dọc sống lưng cô, khiến cô rùng mình bởi khoái cảm lan khắp người. “Lịch sự quá.” Anh nghiêng người qua mép ghé dài, không muốn tách rời cơ thể khỏi cô ngay lúc này, nhưng biết rằng cô sẽ thấy lạnh trong căn phòng lớn nếu anh không làm gì đó. Anh liền chộp lấy chiếc áo choàng dài từ chỗ mình đã vội quăng thành một đống khi nãy, rồi đắp tấm vải len xanh dương đậm đó cho cả hai.

Cô cuộn mình rúc vào anh dưới tấm áo choàng, còn anh như nín thở trước cảm giác có cô trên người, mềm mại và mịn màng áp vào anh. Anh nhắc lại, “Kem quả lý gai nghiền”.

“Gọi tên vợ mình như thế không hay ho tí nào đâu^[1]”, Penelope nói với nụ cười tủm tỉm, thậm chí còn không mở mắt ra. “Mặc dù sau những gì chúng ta vừa mới làm thì có thể em hơi giống một con ngốc nghiền quả lý gai vì anh.”

[1] “Gooseberry fool” là một loại món tráng miệng truyền thống của Anh, được chế biến bằng cách trộn trái cây đã được ninh nhừ với đường và nghiền nhuyễn với kem sữa trứng đặc sệt (custard). Hiện nay, hỗn hợp custard được thay thế bằng kem sữa tươi được đánh đặc quánh (whipped cream). Ở đây, Penelope đang đùa bằng việc chơi chữ “fool”.

Thật ngớ ngẩn đến khó tin, và Michael không thể kiềm chế nổi mà cười phá lên.

Đã bao lâu kể từ lần cuối anh phá lên cười trước điều gì đó ngớ ngẩn như thế?

Cả đời rồi.

“Cô nàng vui tính thật”, anh nói, vòng tay quanh cô siết chặt hơn. “Kem quả lý gai nghiền là món pudding anh ưa thích nhất.”

Penelope bất động khi nghe câu nói đó, các ngón tay ngừng cuộn xoắn đám lông trên ngực anh đầy dễ chịu. Anh nắm lấy tay cô và đưa nó lên môi, hôn rất

nhanh. “Anh cũng thích kem quả mâm xôi nghiền. Và cả quả đại hoàng nữa.”

Cô ngẩng mặt lên, đôi mắt xanh biếc kiếm tìm ánh mắt anh, như thể anh vừa đưa ra lời thú nhận gây chấn động đất trời vậy. “Kem quả lý gai nghiền.”

Anh bắt đầu cảm thấy ngu ngốc. Cô có thực sự quan tâm đến món pudding ưa thích nhất của anh đâu. “Phải.”

Cô nhoèn miệng cười tươi, toe toét và dễ thương vô cùng, và anh không còn cảm thấy mình ngu ngốc nữa. Anh có cảm giác như một vị vua. Cô lại ngả đầu lên ngực anh, bầu ngực nhấp nhô tựa trên ngực anh trong một nhịp điệu khiêu gợi.

Sau đó, một cách đơn giản, cô chỉ nói, “Em thích mật đường”, và anh muốn làm tình với cô lần nữa.

Làm sao cuộc trò chuyện về món ngọt lại có thể kích thích nhục dục mạnh như thế chứ?

Tay anh lại chậm chậm quét dọc sống lưng cô, uốn cong ôm lấy vòng hông tròn lẳn của cô, rồi anh kéo cô cọ xát người mình, yêu thích cảm giác chạm vào cô. Anh hôn lên thái dương của cô. “Anh có nhớ điều đó.” Anh đã không nhớ ra cho tới lúc cô đề cập đến nó, khi một hình ảnh ngày xưa bất chợt hiện ra rõ ràng – cô bé Penelope trong nhà bếp Falconwell, cả khuôn mặt bầu bĩnh lấm lem mật đường. Anh mỉm cười trước ký ức ngây ngô ấy. “Em từng thuyết phục đầu bếp của tui mình để em liếm cái tô mà.”

Cô vùi mặt vào ngực anh vì mắc cỡ. “Làm gì có.”

“Có mà.”

Cô lắc đầu, mái tóc mượt mà vương vào phần râu mọc lờm chớm trên phần má chưa cạo của anh. “Muỗng thì có thể. Chứ không bao giờ có vụ liếm tô đâu. Các quý cô không bao giờ liếm tô.”

Anh bật cười với kiểu sửa lưng đứng đắn này, tiếng cười khùng khục trầm đục kéo dài khiến cả hai đều ngạc nhiên. Cảm giác thật tuyệt khi nằm đó và cùng cười đùa với cô. Tuyệt hơn những cảm giác anh đã cảm nhận được trong một khoảng thời gian rất, rất dài. Cũng ngay lúc ấy, anh biết rằng khoảnh khắc này là tất cả những gì họ có, khoảnh khắc thanh bình cuối cùng trước khi mọi chuyện trở nên hỗn độn quá khích, và anh hủy hoại thiện chí ngăn ngừa cô dành cho anh.

Anh vòng cánh tay còn lại quanh người cô, ôm chặt cô sát vào người khi những suy nghĩ vang vọng trong đầu.

Tạm thời bây giờ, cô là của anh.

“Xem ra chuyến phiêu lưu của em đã thành công tốt đẹp.”

Penelope ngẩng mặt lên, chống hai tay vào cằm và ngược nhìn anh, đôi mắt xanh ánh lên vẻ trêu chọc. “Em đang ngóng trông chuyến phiêu lưu kế tiếp đây.”

Tay anh trượt xuống một bên đùi, đùa nghịch với phần trên cùng bít tất dài bằng lụa của cô. “Vì sao anh lại ngại ngần khi hỏi nhỉ?”

“Em muốn chơi trò hazard.”

Anh tưởng tượng ra Penelope đang hôn vào hai khối xúc xắc bằng ngà trước khi quăng chúng bay qua bên kia mặt vải nhung xanh lá, ở một trong những căn phòng chơi trò hazard tầng dưới. “Em biết xúc xắc là kiểu trò chơi em không thể thắng được.”

Cô nhoẻn miệng cười. “Người ta cũng nói như thế về trò rulet.”

Anh mỉm cười giống cô. “Đúng vậy. Đơn thuần em đã may mắn thôi.”

“Con số hai mươi ba.”

“Không may là trò hazard chỉ có tối đa mười hai nút thôi.”

Cô khẽ nhún vai, áo choàng của anh tuột khỏi bờ vai trắng ngần hoàn hảo. “Em sẽ vẫn kiên quyết chơi cho bằng được.”

Anh cúi đầu tới trước đặt một nụ hôn lên làn da trần của cô. “Chúng ta sẽ xét việc chơi xúc xắc sau. Anh vẫn còn đang hồi phục sau cuộc phiêu lưu đêm nay đây, nàng cáo ranh mãnh à.” *Và ngày mai, em sẽ nhớ lại tất cả những lý do khiến em không muốn anh ở gần em.*

Cô nhắm mắt và thở dài khi nhớ lại khoái lạc, và âm thanh ấy khiến anh phải nhúc nhích đôi tư thế bên dưới cô để giấu đi cơn thèm khát dày đặc.

Anh lại muốn cô nữa rồi.

Nhưng anh sẽ kiềm chế bản thân.

Họ nên đứng dậy.

Anh không thể động đậy được.

“Michael?” Khi đôi mắt cô mở ra lần nữa, chúng xanh biếc như bầu trời mùa hè. Một gã đàn ông có thể đắm mình trong đôi mắt ấy mãi mãi. “Anh đã đi đâu vậy?”

“Anh đã đi đâu khi nào cơ?”

“Sau khi anh... đánh mất mọi thứ.”

Cảm giác chán ghét làm anh rùng mình. Anh không muốn trả lời cô. Không muốn cho cô thêm lý do để hối hận về cuộc hôn nhân này.

“Anh chẳng đi đâu cả. Anh ở lại London.”

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Một câu hỏi hay thật. Quá nhiều chuyện đã xảy ra. Quá nhiều thứ đã thay đổi. Quá nhiều đến nỗi anh không muốn cô biết. Quá nhiều đến nỗi anh không muốn cô trở thành một phần của nó.

Quá nhiều đến nỗi anh ước chi mình đã không là một phần của nó.

Michael hít vào một hơi thật sâu, hai tay anh di chuyển đến eo cô để nhắc cô đứng lên. “Em sẽ không muốn nghe chuyện đó đâu.”

Cô đẩy mình trườn lên trên anh, lòng bàn tay đặt sát nơi ngực anh, ngăn chặn cử động của anh. “Em *rất* muốn nghe về nó.” Cô nhìn xuống anh chăm chăm, nhất quyết không để anh đứng dậy.

Không để anh rút lui.

Anh đành nằm xuống trở lại. “Em biết được bao nhiêu rồi?”

“Em biết anh đã mất tất cả trong một trò may rủi.”

Cô đang gài anh vô cùng, đôi mắt xanh nhìn anh chăm chú, và nỗi ân hận chọt lao ào ạt xuyên qua người. Anh ghét việc cô biết các lỗi lầm của mình. Nỗi nhục của anh. Anh ước gì mình có thể là con người khác dành cho cô. Một con người mới. *Người nào đó xứng đáng với cô.*

Nhưng có lẽ nếu anh kể cho cô nghe câu chuyện, nếu cô biết mọi việc, không chừng điều ấy sẽ ngăn cô không đến quá gần. Biết đâu nó sẽ ngăn không cho anh quan tâm quá nhiều.

Quá trễ rồi.

Anh không tranh cãi. “Anh đã đặt cược tất cả. Hết thảy những thứ không thuộc tài sản kế thừa. Toàn bộ những thứ không bị trói buộc qua các thế hệ. Như một thằng ngu.” Anh đợi cô lên tiếng đồng ý. Khi cô không nói gì, anh tiếp tục. “Langford đã thúc giục anh cá cược càng lúc càng nhiều, khiêu khích xúi bẩy anh, trêu tức cho tới khi mọi thứ anh có đều nằm cả trên bàn, và anh đã chắc chắn mình sẽ thắng.”

Penelope lắc đầu trước lời lẽ ấy. “Sao anh có thể biết được chứ?”

“Anh chẳng thể nào biết, phải không? Nhưng tôi hôm đó anh rất may mắn, anh thắng hết ván này tới ván khác. Khi gặp vận đỏ liên tục, thì tinh thần... phần chán lảm. Sẽ có lúc mọi thứ thay đổi, và lý trí biến mất, và em nghĩ không thể nào có chuyện thua được.” Lời nói giờ đây đang tuôn ra thoải mái, cùng với những mảnh ký ức anh đã cất giữ và khóa chặt suốt một thời gian dài. “Cờ bạc là một căn bệnh đối với vài người. Và anh đã mắc bệnh này. Thắng cược là phương thuốc. Tôi hôm ấy, anh không thể ngừng thắng. Cho đến khi anh đánh mất tất cả.” Cô đang quan sát anh rất chăm chú. “Lão đã chi phối để anh rơi vào cơn cám dỗ, thuyết phục anh đặt cược càng lúc càng nhiều...”

“Tại sao lại là anh chứ?” Giữa cặp lông mày của cô xuất hiện một nếp nhăn còn giọng nói của cô lộ rõ vẻ tức giận, Michael đưa tay lên vuốt cho nếp nhăn ấy phẳng lại. “Lúc đó anh còn rất non nớt mà!”

“Quá vội vàng bên vực anh khi không biết hết mọi thông tin.” Anh vuốt sống mũi cô. “Lão đã xây dựng và củng cố nó. Các mảnh đất, tiền bạc, mọi thứ. Cha anh là một người tài giỏi, nhưng khi ông mất, điền trang không phát đạt thuận lợi như khả năng của nó. Nhưng, vẫn còn đủ khả năng để Langford xoay chuyển tình hình, làm nó trở nên phồn vinh, và lão đã thành công. Vào thời điểm anh thừa kế, lãnh địa của hầu tước này đáng giá nhiều hơn đất đai của chính lão, nên lão không muốn từ bỏ nó hay để người khác có được nó.”

“Lòng tham là một tội lỗi.”

Báo thù cũng vậy. Anh tạm ngừng, nhớ lại trò chơi xa xưa mà anh đã hồi tưởng hàng trăm, hàng nghìn lần. “Lão bảo rằng rốt cuộc anh sẽ phải cảm ơn lão vì đã lấy đi mọi thứ từ tay anh”, anh nói, không thể ngăn giọng mình đượm vẻ nhạo báng.

Penelope yên lặng một lúc lâu, đôi mắt xanh trở nên nghiêm nghị. “Có lẽ ông ta nói đúng.”

“Không đâu.” Chẳng có ngày nào trôi qua mà Michael không phần nộ với chính bầu không khí Langford hít thở.

“Ừm, có thể biết ơn thì hơi quá. Nhưng hãy nghĩ về cách anh đã vươn lên để thành đạt, bất chấp những chướng ngại ông ta tạo ra. Nghĩ về cách anh đã đương đầu với mọi trở ngại ông ta đã gây khó dễ. Anh đã chế ngự và đánh bại chúng ra sao.”

Penelope nói một thôi một hồi đến nỗi không kịp thở, và Michael vừa cảm phục vừa căm ghét điều đó. “Đã có lần anh bảo em đừng biến anh thành anh hùng mà, Penelope. Chẳng có việc gì anh đã làm... chẳng có gì về con người anh... là anh hùng cả.”

Cô lắc đầu. “Anh nhầm rồi. Anh còn hơn những gì mình nghĩ rất nhiều.”

Anh nghĩ đến giấy tờ nằm trong túi áo choàng, đến kế hoạch mình đã bắt đầu hành động sáng nay. Đến sự trả thù mà anh đã chờ đợi suốt mấy năm qua. Cô sẽ sớm vỡ lẽ ra rằng anh chẳng anh hùng gì.

“Anh ước chi điều đó là sự thật.”

Vì em.

Ý nghĩ đó ám ảnh anh.

Cô nghiêng người tới gần hơn, ánh nhìn nghiêm túc và cương quyết. “Anh không thấy sao, Michael? Anh không thấy con người mình hiện giờ hơn con người đáng lẽ anh sẽ trở thành nhiều đến thế nào sao? Mạnh mẽ hơn nhiều sao? Có quyền lực nhiều hơn thế nào sao? Nếu không vì khoảnh khắc ấy, vì những gì sự việc đó tôi luyện anh, cách nó biến đổi cuộc đời anh... thì anh sẽ không ở đây đâu.” Giọng cô nhỏ lại thành tiếng thì thầm. “Và em cũng vậy.”

Anh siết chặt vòng tay quanh cô. “Ừ, điều đó cũng đáng mừng đấy chứ.”

Họ nằm đó thêm một khoảng thời gian khá dài, mỗi người đều mãi mê suy nghĩ, rồi Penelope chuyển chủ đề. “Còn sau ván bài? Chuyện gì đã xảy ra sau đó?”

Michael ngược nhìn lên trần nhà, nhớ lại sự việc. “Lão ta để lại cho anh một đồng ghi-nê.”

Cô ngẩng mặt lên. “Vật tượng trưng của anh.”

Người vợ thông minh của anh. “Anh không xài nó. Anh không lấy bất kỳ thứ gì từ lão. Sẽ không cho tới khi anh có thể lấy *mọi thứ* khỏi tay lão.”

Cô đang nhìn anh chăm chăm. “Sự báo thù.”

“Khi đó anh không còn gì ngoài bộ quần áo trên người và ít xu lẻ trong túi... Temple đã tìm thấy anh. Tụi anh là bạn học của nhau, lúc đó cậu ấy đấm bốc với bất cứ người nào chịu trả tiền cho cậu ấy đấu một trận. Vào những đêm cậu ấy không đánh đấm thì tụi anh tổ chức mấy trò chơi xúc xắc trên đường phố ở Bar.”

Cô nhíu mày. “Làm mấy việc đó không nguy hiểm sao?”

Anh nhận thấy vẻ lo lắng trong mắt cô, và một phần trong anh cực kỳ khao khát sự mềm mại, dịu dàng dễ thương của cô. Sự hiện diện của cô ở đây, trong vòng tay anh khi anh kể câu chuyện này, thực sự là phúc lành. Như thế, bằng nỗi lo lắng và sự quan tâm, cô có thể cứu rỗi anh.

Có điều, anh đã qua thời kỳ cứu rỗi lâu lắm rồi, còn cô không đáng chịu cuộc sống thế này, tràn ngập tội lỗi và thói xấu xa, vô đạo đức. Cô xứng đáng có được những thứ tuyệt vời hơn nữa. Tốt đẹp hơn rất nhiều. Anh nhún một bên vai. “Tụi anh đã mau chóng học được khi nào nên chiến đấu và khi nào nên bỏ chạy.”

Một tay cô di chuyển lên mặt anh, và lướt nhẹ trên bờ môi đang lạnh lại của anh. “Anh vẫn chiến đấu.”

Anh mỉm cười, giọng nói trở nên u ám. “Và đã rất lâu rồi kể từ lần cuối anh bỏ chạy.”

Penelope chớp mắt quay sang nhìn tấm kính cửa sổ, nơi đêm khuya đang kéo dài, và ánh sáng từ những cây nến trên chức đài phía bên kia đang phai nhạt dần. “Còn Thiên Thần?”

Michael đưa một tay lên nâng niu mái tóc vàng hoe của cô, luôn các ngón tay len lỏi qua từng sợi tóc, rất thích cảm giác nó cọ sát vào mình. “Bốn năm rưỡi sau, Temple và anh đã tiến triển việc làm ăn ngon lành... Những trò chơi xúc xắc của tụi anh di chuyển từ nơi này sang nơi khác tùy thuộc vào những tay chơi, và một đêm nọ, tụi anh có khoảng hai mươi hoặc ba mươi gã, tất cả đều đánh cuộc vào kết quả. Anh có một lượng lớn tiền trong tay, và tụi anh biết sớm hay muộn cũng phải chấm dứt cuộc chơi hoặc liều để bị cướp.” Anh thả tóc cô ra và xoa ngón cái khắp bầu má cô. “Lúc đó anh chưa bao giờ giỏi việc biết khi nào nên dừng. Anh đã luôn muốn chơi thêm một ván nữa, thêm một lần xúc xắc nữa.”

“Anh đã đặt cược vào mấy trò chơi đó à?”

Anh nhìn vào ánh mắt cô, muốn cô nghe những từ ngữ sắp nói. Lời hứa trong chúng. “Trong suốt chín năm qua, anh chưa một lần cá độ.”

Về đầu gối chột lóe lên trong ánh nhìn của cô. Cả niềm hãnh diện nữa. “Kể từ lúc anh thua tất cả về tay Langford.”

“Tuy thế nó không thay đổi những gì các bàn chơi mời gọi anh. Không khiến trò hazard bớt cảm dỗ hơn. Và khi bánh xe rulet quay... lúc nào anh cũng đoán nó sẽ dừng tại đâu.”

“Nhưng anh không hề cá cược.”

“Ừ. Nhưng anh rất thích xem người khác đánh cược. Đêm ấy, Temple đã nói mấy lần, rằng tụi anh nên đi. Rằng cuộc chơi đang trở nên nhạt dần, nhưng anh có thể tiếp tục thêm một tiếng, thêm hai tiếng nữa, và anh cứ lần lữa mãi. Thêm một lần lăn xúc xắc thôi. Thêm một vòng cá độ nữa thôi. Thêm một lần đặt số thôi.” Anh chìm đắm trong ký ức. “Bọn chúng từ đâu xuất hiện, và tụi anh nên cảm thấy biết ơn vì chúng có dùi cui chứ không phải súng lục. Những gã chơi ném xúc xắc bỏ chạy ngay khi đánh hơi thấy rắc rối, nhưng mấy tay đó sẽ chẳng bị gì đâu cho dù có ở lại.”

“Bọn chúng muốn các anh.” Lời nói của Penelope vang lên thì thào.

Anh gật đầu. “Chúng muốn số tiền thu được của tụi anh. Một nghìn bảng. Có thể nhiều hơn.”

Nhiều hơn số tiền bất kỳ ai nên có trên một con phố ở Temple Bar.

“Tụi anh đã đánh trả hết sức có thể, nhưng đó là hai chọi sáu... cảm giác như chọi chín.” Anh bật cười, hầu như không nghe rõ âm thanh. “Mười chín thì đúng hơn.”

Cô chẳng thấy khôi hài gì cả. “Lẽ ra anh nên đưa tiền cho bọn chúng. Nó không đáng phải bỏ mạng.”

“Cô vợ thông minh của tôi. Giá như em có mặt ở đó.” Gương mặt cô trắng bệch. Michael hôn cô thật nhanh. “Anh đang ở đây. Vẫn còn sống và mạnh khỏe, thật không may cho em.”

Cô lắc đầu, trong lòng thôi thúc muốn làm mấy hành động kỳ lạ lên bụng anh. “Đừng có mà giỡn. Chuyện gì đã xảy ra?”

“Anh tưởng tụi anh sắp gục ngã tới nơi thì ngay lúc đó có một chiếc xe ngựa lao tới từ chốn nào có Chúa mới biết, và một đám đông rất nhiều người cao to cỡ Temple và đô con hơn nữa ra khỏi xe. Họ hợp lực với phe tụi anh, đánh bại toàn bộ kẻ thù, rồi khi đám côn đồ kia cụp đuôi chuồn thẳng, chạy trốn chết, Temple và anh bị quăng vào xe để gặp vị cứu tinh của mình.”

Cô nhanh trí đoán ra trước. “Chase.”

“Chủ sở hữu Thiên Thần Sa Ngã.”

“Ngài ấy muốn gì?”

“Những đối tác kinh doanh. Một người phụ trách các trò chơi. Một người lo việc an ninh. Những gã đàn ông vừa hiểu rõ được vẻ hào nhoáng, tráng lệ vừa thấu đáo cái thô thiển, tục tằn của tầng lớp quý tộc.”

Cô thở ra một hơi dài. “Ngài ấy đã cứu mạng anh.”

Michael mãi miết chìm trong ký ức về cuộc gặp gỡ đầu tiên đó khi anh nhận ra mình có thể nắm một cơ hội giành lại mọi thứ đã đánh mất. “Quả là vậy.”

Penelope rướn người lên hôn vào bờ môi sưng phồng của anh, đưa lưỡi ra ve vuốt vết bầm ở đó. “Ngài ấy đã làm rồi.”

Sự chú ý của anh vụt quay trở lại cô. “Chase ư?”

Cô gật đầu. “Ngài ấy nghĩ mình mắc nợ em.”

“Hình như vậy.”

“Chính em mới là người mang ơn ngài ấy. Ngài ấy đã cứu anh. Dành cho em.”

Cô lại hôn anh, và anh nín thở, tự nhủ đó là hành động hưởng ứng sự mong tròn âu yếm, khi mà lời nói của cô là mối đe dọa sức mạnh của mình. Hai bàn tay anh lướt tới rúc vào trong mái tóc cô khi nếm lòng biết ơn của cô, cảm giác nhẹ nhõm trong cô, và thứ gì khác mà anh không thể nhận ra... một cảm giác lồi cuồn kỳ diệu.

Điều gì đó mà anh chắc chắn mình không xứng đáng có được.

Michael nắm chặt một bàn tay lại trong tóc cô và dứt ra khỏi nụ hôn, mong muốn đến chết đi được có thể hôn tiếp. Nhưng anh không thể để cho cô, không thể cho phép bản thân tiếp tục thêm một giây phút nào nữa mà không gọi cho cô nhớ chính xác anh là ai... anh là loại người gì. “Anh đã đánh mất tất cả,

Penelope. *Tất cả. Đất đai, tiền bạc, đồ đạc trong nhà mình... trong nhà của cha anh. Anh đã mất tất cả những thứ nhắc anh nhớ về chúng.*” Sau đó là một khoảng im lặng kéo dài. Và rồi, anh nói khe khẽ. “Anh đã mất em.”

Cô nghiêng đầu, nhìn chòng chọc vào anh. “Anh đã xây dựng lại tất cả. Gấp đôi số đó. Còn nhiều hơn thế nữa.”

Anh lắc đầu. “Không phải phần quan trọng nhất.”

Cô đông cứng người, cứ như cô đã quên mất các kế hoạch của anh. Tương lai của họ. “Việc báo thù của anh.”

“Không phải. Sự tôn trọng. Địa vị trong xã hội. Những thứ đáng lẽ anh có thể trao cho vợ mình. Những thứ lẽ ra anh có thể trao cho em.”

“Michael...” Anh nghe trong giọng cô đượm vẻ phản đối gay gắt, và không quan tâm.

“Em không nghe anh nói rồi. Anh không phải người đàn ông dành cho em. Anh chưa bao giờ là con người đó. Em xứng đáng có được một người chưa từng phạm những lỗi lầm anh đã mắc phải. Một người có thể bao bọc em bằng các tước vị, tư cách đáng trọng, phong thái đứng đắn, tao nhã và phẩm chất cực kỳ hoàn mỹ.” Anh tạm ngưng, căm ghét việc cô bất động trong vòng tay mình trước lời nói, phản kháng sự thật trong đó. Anh buộc cô nhìn vào mắt mình, ép bản thân thốt ra phần còn lại. “Anh ước gì mình là người đàn ông đó, Sixpence. Nhưng không phải vậy. Em không thấy sao? Anh chả có bất kỳ điều gì trong đó. Anh không có gì xứng đáng với em cả. Không có gì có thể khiến em hạnh phúc mãi mãi.”

Và Chúa ơi, anh muốn em hạnh phúc. Anh muốn làm em hạnh phúc.

“Tại sao anh lại nghĩ như thế?”, cô hỏi. “Anh có rất nhiều thứ... hơn cả những thứ em đã từng cần rất nhiều.”

Không đủ.

Anh đã đánh mất nhiều thứ hơn những gì anh có thể lấy lại được.

Anh có thể có một trăm căn nhà, số tiền gấp hai mươi lần hồi trước, mọi tài sản quý báu và tiền của mà mình có thể có được, và tất cả sẽ chẳng bao giờ là đủ cả. Bởi vì nó sẽ không bao giờ xóa đi quá khứ của anh, sự khinh suất của anh, sự thất bại của anh.

Nó sẽ không bao giờ biến anh thành người đàn ông xứng đáng với cô.

“Nếu anh không ép buộc em lấy anh...”, anh bắt đầu, và cô cắt ngang.

“Anh không ép buộc em làm việc gì hết. Em đã chọn anh.”

Cô không thể tin được điều đó. Anh lắc đầu.

“Anh thực sự không nhìn ra được, phải không? Anh xuất sắc biết bao nhiêu.” Michael ngoảnh mặt đi trước lời lẽ ấy. Trước vẻ giả dối trong đó. “Không. Nhìn em đây.” Lời nói của cô cương nghị, và anh không thể nào phớt lờ đôi mắt xanh biếc ấy. Thật chân thành.

“Anh nghĩ bằng cách nào đó anh đã đánh mất toàn bộ tư cách đáng trọng khi để vuột mất gia tài của mình. Nhưng gia tài đó là cái gì chứ, ngoài tiền bạc và đất đai được kết hợp lại một cách vụng về bởi mấy thế hệ những người đàn ông khác? Đó là thành quả *của họ*. Danh dự *của họ*. Đâu phải của anh. Anh...” Anh nghe thấy từ ngữ tràn đầy lòng tôn sùng. Nhận thấy vẻ chân thật trong đôi mắt cô. “... anh đã tự xây dựng cơ đồ cho riêng mình. Anh đã tự biến bản thân thành một người đàn ông.”

Một quan điểm cảm tính thật dễ thương và lãng mạn, nhưng sai lầm. “Ý em là một người đàn ông đã cuỗm vợ mình đi ngay giữa đêm khuya thanh vắng, cưỡng ép cô ấy cưới hẳn, lợi dụng cô ấy vì đất đai và sự trả thù rồi... tối nay... cưới hết váy áo của cô ấy trong sòng bạc trứ danh nhất London à?” Anh nghe giọng mình đượm vẻ khinh bỉ, và quay mặt đi chỗ khác, nhìn dăm dăm vào bóng đen bao phủ trần nhà cao cao trong căn phòng, cảm thấy mình nên ở trong chốn căn bã của xã hội mới đúng. Anh muốn cô mặc đồ vào và ở cách anh thật xa. “Chúa ơi. Anh đã thề sẽ không bao giờ hành động thô bạo với em một lần nào nữa. Anh vô cùng xin lỗi, Penelope.”

Penelope cương quyết không để bị dọa nạt. Đặt một tay lên cằm anh, cô buộc anh phải quay lại nhìn vào mắt mình một lần nữa. “Đừng khiến chuyện này nghe như kiêu dân ô trụy lạc chứ. Em muốn làm việc đó. Em *rất thích* chuyện đó. Em đâu phải là con nít mà cần được chiều chuộng này nọ. Em đã kết hôn với anh để được *tận hưởng một cuộc sống lý thú*, và chuyện này... anh... tất cả mọi thứ đều *tràn trề sức sống*.” Cô tạm ngừng và nhoẻn miệng cười, rạng rỡ và đẹp mê hồn, cảm giác vui sướng đan xen hối hận mà nụ cười ấy tác động tới như thể bị giáng một đòn vào người vậy. “Trong suốt tối nay, không một giây phút nào em cảm thấy bị làm nhục hay bị bạc đãi đâu. Thật ra, em cảm thấy rất được... tôn thờ.”

Đó là do anh đã thực sự tôn thờ cô.

“Em đáng có được điều tốt đẹp hơn.”

Đôi lông mày của cô nhíu lại. Cô lồm cồm ngồi dậy rồi đứng lên khỏi chiếc ghế dài như một con chim phượng hoàng hồi sinh từ đống tro tàn, quần áo choàng của anh quanh mình. “*Anh* mới là người không chịu lắng nghe. Em ghét việc anh đặt em lên cái kệ cao ngất nào đó, nơi anh cất giữ mấy thứ giá trị và không muốn chúng bị rơi vỡ. Nhưng em không muốn vị trí danh giá ấy. Em ghét cay ghét đắng chỗ đó. Em căm ghét cách anh bỏ em trên đó vì sợ gây tổn thương cho em. Vì sợ phá vỡ em, cứ như thể em là một con búp bê bằng sứ không có sức mạnh. Không có cá tính.”

Michael đứng dậy, tiến tới chỗ cô. Anh chưa từng nghĩ cô không có cá tính. Thực ra, nếu có thêm bất kỳ cá tính nào nữa, cô sẽ khiến anh phát điên mất. Còn về phần sức mạnh, cô là thần Atlas. Một vị thần Atlas bé nhỏ, xinh xắn, chỉ đang khoác độc cái áo choàng của anh.

Anh vươn tay về phía cô nhưng cô lùi lại một bước. “Không. Đừng. Em chưa nói xong đâu. Em có cá tính đấy, Michael.”

“Anh biết em có mà.”

“Nhiều lắm đó.”

Nhiều hơn anh từng hình dung.

“Phải.”

“Em không hoàn hảo. Em đã từ bỏ phẩm chất hoàn hảo khi nhận ra rằng thứ duy nhất em có thể kiếm được là một cuộc hôn nhân cô độc với người chồng cũng hoàn hảo tương đương.” Cô đang run rẩy vì tức giận, thế là anh với tay ra định chạm vào cô, muốn kéo cô ôm vào lòng, nhưng cô giật lùi lại, quyết không để anh đụng vào mình.

“Còn về việc anh không hoàn hảo, thì, ơn trời vì điều đó. Hồi trước em đã từng có một cuộc sống hoàn hảo trong tầm tay rồi, và nó là thứ *vô cùng chán ngắt*. Sự hoàn hảo quá thuần khiết, quá dễ chịu. Việc em chẳng *muốn* sự hoàn hảo không hơn gì việc muốn *trở nên* hoàn hảo. Em muốn không hoàn hảo cơ. Em muốn người đàn ông đã quăng em lên vai trong khu rừng và thuyết phục em cưới anh ta vì chuyến phiêu lưu ẩn chứa trong đó. Em muốn người đàn ông vừa lạnh lùng vừa nóng bỏng, lúc vui lúc buồn. Người điều hành một câu lạc bộ dành cho các quý ông và một câu lạc bộ dành cho các quý bà, một sòng bạc và bất kể thứ gì khác về nơi chốn lạ thường này. Anh nghĩ em đã kết hôn với anh mà không

đêm xia tới các phẩm chất không hoàn hảo của anh sao? Em đã lấy anh vì các phẩm chất không hoàn hảo của anh đó, ngốc à. Những đức tính không hoàn hảo thật huy hoàng, chọc người ta nổi khùng đến không thể chịu nổi của anh.”

Dĩ nhiên điều đó không đúng rồi. Cô đã lấy anh do cô không còn sự lựa chọn nào khác.

Nhưng anh sẽ không để cô đi.

Sẽ không làm thế sau khi anh vừa mới khám phá ra có cô trong vòng tay thật tuyệt diệu xiết bao.

“Penelope?”

Cô thả hai tay xuống, và áo choàng mở ra, để lộ làn da thành một đường hẹp, kéo dài từ cổ xuống đầu gối. “Cái gì?” Anh sẽ cười phá lên trước vẻ dằn dỗi trong tông giọng của cô nếu như không bị choáng ngợp bởi vẻ bề ngoài của cô trong đôi bít tất dài, áo choàng của anh và không gì khác. Cô hít vào một hơi thật sâu, tấm áo đang chực làm lộ ra hai bầu ngực lộng lẫy của cô.

“Em nói xong chưa?”

“Có lẽ”, cô nói, giữ lại quyền được nói thêm bất cứ điều gì.

“Em biết đó, em có thể rất khó tính khi em muốn.”

Một lông mày vàng hoe xinh xinh của cô nhướng lên. “Chà. Nếu câu đó không phải kiểu lơ lửng ngăn lại chệch dài, thờn bơn méo miệng chệch trai lệch mồm, thì em chẳng biết nó là gì.”

Michael vươn tay về phía cô, và lần này cô để anh bắt được mình. Để anh kéo cô ôm vào lòng, ép chặt cơ thể gợi cảm, cong cong của cô vào người mình. “Anh hoàn toàn không hoàn hảo đối với em”, anh thủ thỉ bên thái dương của cô.

“Anh không hoàn hảo một cách hoàn hảo dành cho em.”

Cô nhảm rồi, nhưng anh không muốn tiếp tục suy nghĩ về chuyện này nữa. Thay vào đó, anh nói, “Em đang khóa thân trong một sòng bài đấy, tình yêu à.”

Tiếng đáp lời của cô bị bóp nghẹt sát ngực anh, và anh cảm nhận được các từ ngữ hơn là nghe thấy chúng. “Em không thể tin nổi.”

Một bàn tay Michael vượt dọc sống lưng cô, trên khắp phần vải của tấm áo choàng, và mỉm cười trước ý nghĩ cô đang mặc quần áo của mình. “Anh thì có

thể tin đó, quý cô ngọt ngào, thích phiêu lưu của tôi.” Anh hôn lên đỉnh đầu vàng hoe của cô, lướt một tay vào trong áo khum lấy một khuôn ngực dễ thương, mê mẩn cảm giác khe rùng mình chạy xuyên qua cô do sự đụng chạm này. “Anh muốn em khóa thân dưới lớp quần áo của anh mỗi ngày.”

Cô mỉm cười. “Anh biết là em khóa thân dưới lớp váy áo của em mỗi ngày mà, phải không?”

Anh rên lên. “Đáng lẽ em không nên nói điều như thế chứ. Từ giờ trở đi làm sao anh có thể làm được việc gì ngoại trừ nghĩ về em đang khóa thân đây?”

Cô vừa đẩy anh ra vừa bật cười, và họ bắt đầu mặc đồ, Penelope đập mạnh vào tay Michael mỗi lần anh đưa tay ra định chạm vào cô.

“Anh đang giúp mà.”

“Anh đang cản trở thì có.”

Cô chỉnh đốn lại cái nơ bướm be bé màu kem ở thân trước chiếc áo đầm trong khi anh thất cả vạt mà không cần soi gương.

Anh có thể mặc đồ cùng cô trong hạnh phúc mỗi ngày, trong suốt phần còn lại của quãng đời vô tận.

Nhưng anh sẽ không làm vậy.

Không được như thế một khi cô ấy phát hiện ra những lời dối trá của mày. Lời thì thầm vang vọng trong tâm trí anh.

“Đây là nước phải không?” Cô chỉ vào một bình đựng chất lỏng nào đó đặt kế bên một cái chậu rửa.

“Ừ.”

Cô đổ nước vào trong chậu và ngâm hai bàn tay mình ngập đến cổ tay. Không muốn rửa chúng, mà đơn giản chỉ để yên trong dòng nước mát lạnh thôi. Anh nhìn cô chăm chăm một lúc lâu khi cô nhắm mắt lại và hít vào một hơi thật sâu. Hai. Ba.

Cô rút tay ra và giữ những giọt nước, quay người lại đối mặt với anh. “Có một điều em cảm thấy mình nên nói cho anh biết.”

Trong suốt chín năm đảm trách việc vận hành trò xúc xắc, bài bạc và mọi loại trò chơi khác, Michael đã học cách hiểu thấu những nét mặt. Anh học được cách

nhận biết nỗi lo sợ, niềm hồ hởi, sự gian lận, thói nói láo, cơn thịnh nộ, và tất cả những mức độ trong chuỗi xúc cảm của con người.

Mọi thứ ngoại trừ cảm xúc đang ngập tràn trong ánh mắt của Penelope – loại cảm xúc ẩn núp bên dưới nỗi lo lắng, niềm vui sướng và hứng khởi.

Kỳ cục làm sao, anh chưa hề nhận thấy xúc cảm đó trước đây, nên anh biết chính xác nó là gì.

Tình yêu.

Ý nghĩ này cướp đoạt hơi thở của anh và anh đứng thẳng người, tâm tư đột nhiên bị tác động mạnh mẽ, vừa do cơn thèm muốn vừa do nỗi khiếp sợ vừa do cảm giác gì đó mà anh không muốn nghĩ sâu hơn về nó. Không muốn công nhận nó.

Anh đã bảo cô đừng tin tưởng anh.

Anh đã cảnh báo cô trước rồi.

Và vì tình trạng minh mẫn của bản thân, anh không thể để cô nói cho anh biết rằng cô yêu anh.

Anh thấy mình muốn điều đó tha thiết.

Vì vậy anh làm việc mình làm tốt nhất. Anh cưỡng lại cơn cám dỗ, đến gần cô và kéo cô vào trong vòng tay để trao một nụ hôn chóng vánh – một nụ hôn anh khao khát được kéo dài. Muốn nhấm nháp thưởng thức. Muốn biến nó thành thứ gì đó cũng mạnh mẽ như cảm xúc thành linh chạy xuyên qua anh. “Muộn rồi, cưng à. Đêm nay không chuyện trò thêm gì nữa.”

Tình yêu trong đôi mắt Penelope được thay thế bằng vẻ lúng túng, và trong lòng anh tràn ngập cảm giác căm ghét chính mình.

Buồn thay, cảm giác đó hóa ra cũng là một xúc cảm quen thuộc.

Chợt một tiếng gõ cửa vang lên ở ngay cửa cứu nguy cho anh. Michael kiểm tra đồng hồ - gần 3 giờ sáng, đã quá giờ tiếp khách lâu rồi, chỉ có nghĩa một điều duy nhất. *Tin tức.*

Anh mau chóng băng ngang căn phòng và mở cửa ra, đọc thấu được nét mặt Cross trước khi anh ta có cơ hội thốt lên lời.

“Hắn tới đây rồi à?”

Ánh nhìn của Cross chớp chớp qua vai Michael tới Penelope, rồi quay trở lại Michael, đôi mắt xám và bí hiểm. “Ừ.”

Anh không thể nhìn cô. Cô đang đứng rất gần, đủ gần để hương thơm dịu ngọt từ cô phảng phất bao bọc quanh anh, có vẻ như đây là lần cuối cùng.

“Ai đang ở đây?”, Penelope hỏi, và anh không muốn trả lời, đồng thời ngay lúc ấy anh hiểu rằng cô cần phải biết chuyện này. Và một khi cô biết rồi, anh sẽ mất cô mãi mãi.

Michael nhìn vào mắt cô, cố hết sức để tỏ ra điềm tĩnh và lãnh đạm.

Nhớ tới mục tiêu độc nhất anh đã đề ra cho bản thân một thập kỷ trước.

“Langford.”

Cô bất động khi lời nói ấy đâm sầm xuyên suốt căn phòng. “Một tuần”, cô thốt lên khe khẽ, nhớ lại thỏa thuận của họ rồi lắc đầu. “Michael. Xin anh đấy. Đừng làm việc này.”

Anh không thể ngăn cản bản thân mình. Đó là tất cả những gì anh từng muốn.

Cho đến khi có cô trong đời.

“Ồ yên đây. Sẽ có người tới đưa em về.” Anh ra khỏi phòng, âm thanh cánh cửa đóng lại đằng sau anh vang dội như tiếng súng nổ trong hành lang trống trải, tầm tới phía bên kia, và với mỗi bước đi, anh tôi luyện bản thân để chuẩn bị đối đầu với chuyện sắp xảy ra. Kỳ lạ thay, không phải việc đối mặt với Langford – người đã tước đi cuộc sống khỏi anh, khiến anh lại cần thêm sức mạnh.

Mà là việc đánh mất Penelope.

“Michael!” Cô theo sau anh vào hành lang, tiếng gọi tên anh trên môi cô làm anh phải quay người lại, không thể phớt lờ nỗi khổ não trong âm thanh ấy. Bản năng tha thiết mong muốn được che chở cho cô tránh khỏi điều phiến muộn.

Muốn bảo vệ cô khỏi bản thân anh.

Cô ào tới anh, thẳng một mạch đầy mãnh liệt, còn anh không thể làm được gì khác ngoại trừ đỡ lấy cô, nhắc cô lên trong vòng tay mình khi đôi tay cô ôm siết lấy khuôn mặt anh, và cô nhìn đắm đắm vào mắt anh. “Anh không cần phải làm việc này”, cô thầm thì, hai ngón cái vuốt ve khắp gò má anh, để lại những vết thõng khổ. “Anh có Falconwell... có Thiên Thần... và có nhiều hơn những gì ông ta hằng mơ. Hơn cả cơn giận dữ, báo thù và thịnh nộ rất nhiều. Anh có em.”

Cô kiểm tìm ánh nhìn của anh rồi cuối cùng cũng thốt ra, lời nói dịu dàng đầy đau đớn, “Em yêu anh”.

Anh đã tự nhủ rằng mình không muốn nghe những lời này, nhưng ngay khi nó được nói ra, cảm giác vui sướng chợt ủa tới tràn ngập cơ thể trước âm thanh trên môi cô, cảm giác ấy gần như không thể chịu nổi. Anh nhắm mắt lại và hôn cô thật say đắm, tự vấn lòng mình, ước mong sẽ nhớ mãi vị của cô, cảm giác khi có cô, hương thơm của cô ngay trong khoảnh khắc này. Khi dứt môi ra và đặt cô đứng xuống đất, anh lùi lại một bước, hít thở sâu, yêu cái cách đôi mắt xanh biếc mê hồn của Penelope tỏa sáng khi anh chạm vào cô.

Anh đã không chạm đủ.

Nếu có thể quay trở lại, anh sẽ chạm vào cô nhiều hơn nữa.

Em yêu anh.

Lời thì thầm vang vọng trong tâm trí anh, cảm dỗ vô cùng.

Anh lắc đầu. “Em không nên yêu anh.”

Anh quay người bỏ đi, để lại cô đứng trong hành lang u tối, tiến đến đối mặt với quá khứ của mình, quyết không nhìn lại. Quyết không thừa nhận mình đang bỏ lại điều gì.

Mình đang đánh mất thứ gì.

CHƯƠNG HAI MƯƠI MỐT

M thân mến,

Không. Không tiếp tục chuyện này nữa.

Chưa ký tên

Trang viên Needham, tháng Giêng, 1830

Thư bị hủy

Bourne đã hình dung ra giây phút này hàng trăm, hàng nghìn lần.

Anh đã diễn lại cảnh này trong đầu, bước vào căn phòng chơi bài riêng nơi Langford ngồi một mình và đang bồn chồn lo lắng, có vẻ quá nhỏ bé so với kích

cỡ cũng như sức mạnh to lớn khủng khiếp của Thiên Thần, vương quốc mà Michael trị vì.

Trong toàn bộ khoảng thời gian đó, chưa một lần nào anh mừng tượng mình sẽ thấy bất cứ cảm giác gì khác ngoài niềm vui chiến thắng ngay khoảnh khắc này, khi cơn giận dữ và tình trạng bất mãn diễn ra suốt chín năm cuối cùng cũng kết thúc. Nhưng Michael không cảm thấy hân hoan chiến thắng khi anh mở cánh cửa dẫn vào phòng riêng tư xa hoa, nằm cách xa khu vực sòng bài chính của câu lạc bộ, và bắt gặp ánh mắt vô cảm của kẻ thù lâu năm.

Mà đó lại là cảm giác bất mãn. Và giận dữ.

Vì ngay cả bây giờ, sau chín năm trời, người đàn ông này vẫn còn đang lừa đảo Michael. Tối nay, lão đã cướp đoạt tương lai được ở bên Penelope của anh.

Và chuyện này không được phép tiếp tục xảy ra.

Langford đã luôn hiển hiện trong ký ức của anh – làn da màu đồng thối, hàm răng trắng, hai nắm tay to lớn – loại người luôn chiếm lấy thứ mình muốn không chút do dự. Loại người hủy hoại cuộc sống của người ta mà không ngoảnh lại.

Và gần một thập kỷ sau, Langford vẫn không thay đổi. Lão vẫn khỏe mạnh và trắng kiện y như ngày nào, chỉ có mái tóc điểm vài sợi bạc, vẫn là cái cổ chắc nịch và đôi vai rộng ấy. Năm tháng đã không làm lão tàn phai.

Michael liếc mắt tới chỗ lòng bàn tay trái của Langford đang chống xuống mặt vải nhung xanh lá trên bàn. Anh nhớ lại phong cách riêng của lão, cái cách bàn tay đó nắm lại thành nắm đấm và gõ mạnh vào phần gỗ để yêu cầu chia thêm mấy lá bài hoặc để ăn mừng chiến thắng. Hồi còn là một chàng trai trẻ, chỉ vừa mới biết về các bàn chơi cờ bạc, anh đã quan sát bàn tay ấy và thêm muốn quyền năng tuyệt đối của nó.

Anh ngồi vào chiếc ghế đối diện với Langford bên kia bàn và im lặng chờ đợi.

Các ngón tay của Langford giật giật trên mặt vải nhung. “Ta phản đối việc bị đám tay sai của ngươi cưỡng ép tới đây ngay giữa đêm khuya thế này.”

“Tôi không nghĩ ông sẽ đáp lại lời mời.”

“Ngươi đã đúng đấy.” Khi Michael chẳng nói chẳng rằng, Langford thở dài. “Ta cho là ngươi gọi ta đến đây để tha hồ hả hê, tự mãn về Falconwell?”

“Đó cũng là một phần.” Michael thò tay vào túi áo khoác, rút ra bằng chứng về nguồn gốc ra đời của Tommy, luôn chuyển tờ giấy qua lại các kẽ ngón tay.

“Thú thật, ta rất kinh ngạc khi người lại hạ mình cưới con gái nhà Marbury, thậm chí là vì Falconwell. Con nhỏ đó không hẳn là một chiến lợi phẩm gì cho cam.” Lão tạm ngừng, “Nhưng mảnh đất mới là mục tiêu, phải không nào? Giải lắm. Ta cho là người phải làm mọi cách để đạt được mục đích.”

Michael nghiên chặt răng trước lời lẽ kia, rất giống cách anh đã miêu tả cuộc hôn nhân của họ lúc khởi đầu chuyến hành trình này. Anh ghét tiếng vang ấy, thứ nhắc anh nhớ rằng mình cũng hung ác y chang Langford.

Đừng làm việc này. Câu nói của Penelope vang vọng trong anh, một lời thỉnh cầu nài xin, và anh bất động, cảm nhận được các mép giấy đang hóa cỗ cọ vào ngón tay cái. *Anh còn hơn những gì mình nghĩ rất nhiều.* Michael lật lại mảnh giấy hình vuông trong tay, suy ngẫm về lời lẽ này, nghĩ về đôi mắt xanh của Penelope đang cầu xin anh hãy trở nên tốt hơn. Tốt đẹp hơn. *Đáng trọng hơn.*

Em yêu anh. Vũ khí cuối cùng của cô chống lại sự trả thù của anh.

Nỗi tò mò khiến Langford sốt ruột. “Thôi nào, cậu bé. Cái gì thế?”

Và chỉ với lời nói cộc lốc, ngắn gọn như vậy, Michael lại trở về tuổi hai mươi mốt, đang đối mặt thẳng thừng với gã đàn ông này, muốn dần nát lão. Chỉ có điều lần này, anh có quyền làm thế. Bằng một động tác xoay vệt cổ tay, anh ném lá thư bay qua bên kia bàn với khả năng nhắm hoàn hảo.

Langford chộp được nó và mở ra đọc. Lão không ngược lên. “Người lấy cái này ở đâu?”

“Ông có thể có đất đai của tôi, nhưng ông không có quyền lực của tôi.”

“Nó sẽ hủy hoại ta.”

“Đó là niềm hy vọng thiết tha nhất của tôi.” Michael chờ đợi khoảnh khắc chiến thắng. Chờ nỗi kinh ngạc và ân hận vụt lóe lên trên gương mặt gã đàn ông kia trước khi lão ngẩng mặt khỏi tờ giấy và thừa nhận thất bại. Nhưng khi Langford nhìn vào ánh mắt của Michael qua tờ giấy bằng da ó vàng, đôi mắt lão không lóe lên sự thất bại.

Mà là vẻ khâm phục. “Cậu đã chờ đợi giây phút này bao lâu rồi?”

Mi mắt Michael tạm khép lại, anh buộc bản thân ngã ra sau dựa vào ghế, che đậy nỗi ngạc nhiên của chính mình. “Kể từ lúc ông tước đi mọi thứ từ tay tôi.”

“Kể từ lúc người đánh mất mọi thứ về tay ta”, Langford chữa lại.

“Khi ấy tôi còn non nớt, chỉ mới học hỏi được kỹ năng chơi vài trò mà thôi”, Michael nói, con giận dữ trào dâng. “Không còn thế nữa. Giờ đây tôi biết ông đã thao túng cuộc chơi. Ông đã đập bài, để tôi thắng cho tới khi tất cả đều nằm trong một lần đặt cược khổng lồ.”

“Người nghĩ ta đã ăn gian sao?”

Ánh nhìn của Michael không dao động nao núng. “Tôi biết ông đã gian lận.”

Một nụ cười thoáng qua, đủ để chứng tỏ Michael đã đúng, hiện trên môi Langford trước khi lão hướng sự chú ý trở lại tờ giấy buộc tội. “VẬY là giờ người biết rồi. Thành bé là con của em trai ta, do con gái của một tá điền trong vùng sinh ra. Người đàn bà ta đã cưới thật vô dụng khi có của hồi môn đủ lớn nhưng không thể nào sinh được một đứa. Ta đã trả tiền cho cô gái kia và nhận đứa bé làm con mình. Thà có người thừa kế giả còn hơn không có đứa nào.”

Tommy lúc nào cũng khác biệt so với người đàn ông này, không bao giờ hồ hững, không bao giờ tính toán hơn thiệt giống như lão. Bây giờ mọi chuyện đã trở nên hợp lý, và Michael thấy rằng tận đâu đó thẳm sâu bên trong, được chôn vùi ở nơi anh không nghĩ có thể tìm thấy được cảm xúc, anh cảm thấy thương cảm cho cậu bé đã là bạn mình một thời – cậu bé đã cố gắng hết mình để trở thành một đứa con trai xứng với cha mình.

Tử tước tiếp tục nói. “Chỉ có một số ít người đủ thân tín mới biết vợ ta chẳng bao giờ sinh nở.” Lão giơ bức thư lên, khẽ nhếch môi cười. “Giờ thì ta hiểu cũng không tin tưởng được người nào, kể cả bọn họ.”

“Không chừng họ đã quyết định ông mới là người không có danh dự.”

Một lông mày của Langford nhướng lên. “Người tiếp tục trách móc ta ư?”

“Ông đáng bị vậy.”

“Coi nào”, Langford cười nhạt. “Hãy nhìn quanh mình xem. Người đã xây dựng nên nơi này, xây dựng lại cuộc sống, của cải của mình. Người sẽ làm gì nếu bị ép phải cho đi? Phải chuyển nhượng hết cho người chưa từng nhúng một tay làm nên chúng? Sự phát đạt thành công của chúng? Người định nói mình sẽ không làm y chang việc ta đã làm sao?” Lão đặt tờ giấy xuống bàn. “Đó sẽ là một lời láo toét. Người cũng chẳng có lương tâm hơn gì ta đâu, và chúng có đó.”

Lão ngả lưng ra sau. “Đáng tiếc, ta lại mang gánh nặng là thằng Tommy chứ không phải người. Người sẽ trở thành một đứa con giỏi giang của ta cho xem, với

việc người đã học được những bài học tốt từ ta thế nào.”

Michael ráng nhìn, tìm lại cơn thôi thúc muốn chối bỏ lời lẽ ngụ ý rằng anh và Langford giống nhau, ngay cả khi anh nhận thấy được sự thật trong đó. Và ghét cay ghét đắng nó.

Anh chớp mắt nhìn bức thư trên bàn, cảm thấy nó vừa quan trọng khủng khiếp vừa chẳng có chút trọng lượng nào cả. Trong tai anh nổi lên một tiếng gầm rống khi anh nhận ra ý nghĩa quan trọng của việc mình đã làm. Của việc anh đang làm.

Không nhận biết được suy nghĩ của Michael, Langford nói, “Chúng ta hãy cùng thương lượng đi. Ta vẫn giữ phần còn lại – tất cả những thứ cha người để lại cho người. Toàn bộ quá khứ của người. Người tưởng ta không dự liệu người sẽ làm những chuyện thế này sao?”. Lão thò tay vào túi áo khoác và rút ra một xấp giấy má. “Ta với người, chúng ta cùng một giuộc với nhau mà.” Lão đặt đồng giấy tờ kia lên bàn. “Kỹ năng chơi *xì dách* của người vẫn nhạy bén chứ? Gia tài của ta đôi lấy gia tài của người.”

Và khi nhìn thấy nó đằng kia, được bày ra trên mặt vải nhung xanh lá rõ ràng rành rành một cách có tính toán, Michael bất chợt hiểu ra. Anh đã tua đi tua lại đêm định mệnh ấy trong đầu hàng trăm, hàng nghìn lần, ngồi nhìn những lá bài được lật lẹ sang mặt kia nhẹ hẫng và bay lướt qua đầu bên kia tới chỗ của chúng, đếm tổng số lên mười, mười bốn, rồi hai mươi hai đã đánh dấu chấm hết cho di sản thừa kế của anh... tuổi trẻ của anh.

Và anh đã luôn nghĩ rằng đó là giây phút đặt dấu chấm hết cho tất cả mọi thứ tốt đẹp về con người mình.

Không phải vậy.

Nhưng chuyện này sẽ như thế.

Anh nghĩ đến Penelope trong vòng tay, đôi môi cô dịu dàng mơn trớn môi anh, hơi thở cô thật ngẹn khi van xin anh đừng tới đây. Đừng làm việc này. Cách cô nhìn thẳng vào mắt anh và khẩn khoản xin anh đừng quẳng đi cơ hội cuối cùng trở về với cái thiện - vết tích còn lại của phẩm chất tốt đẹp, tử tế trong anh.

Đừng để việc báo thù làm lu mờ tình yêu.

Anh với tay lấy xấp chứng thư trên bàn, xem xét chi tiết trong đó thật kỹ, trải chúng ra khắp mặt vải nỉ. Wales, Scotland, Newcastle, Devon – những ngôi nhà được tích góp chất chồng qua mấy đời hậu tước, đã có một thời chúng vô cùng

quan trọng đối với anh... nhưng giờ đây chúng chỉ là một đồng gạch vữa mà thôi.

Chỉ toàn là dĩ vãng. Không có tương lai.

Không là gì nếu thiếu vắng Penelope.

Anh đã làm gì thế này?

Chúa ơi. Anh yêu cô.

Việc chợt vỡ lẽ ra điều đó khiến anh như bị giáng một đòn, hoàn toàn không đúng lúc, và mạnh mẽ hơn bất cứ điều gì. Và anh ghét bản thân mình vì đã không có cơ hội nói cho cô biết.

Và, như thể anh đã triệu hồi cô tới, bỗng dung cô ở đó, lớn tiếng từ bên ngoài cửa. “Anh có thể nỗ lực ngăn ta lại bằng sự im lặng và... tầm vóc... cao lớn của mình... nhưng chớ có tưởng bở, ta sẽ vào căn phòng đó!”

Michael đứng dậy nhìn cánh cửa phòng bật tung ra, lộ ra một Bruno đang bối rối và, ngay đằng sau anh ta, một Penelope đang nổi giận xung thiên. Anh chàng bảo vệ giơ hai tay lên biểu lộ vẻ bất lực, điều đó có lẽ sẽ khiến Michael mỉm cười nếu họ đang ở nơi khác và vào lúc khác. Bruno hình như không hiểu phải làm gì với người phụ nữ nhỏ bé, lạ hoắc này, người có sức mạnh của mười gã đàn ông. Của hai mươi gã.

Penelope chen ngang qua anh ta và bước vào phòng, cầm ngẩng cao, vai duỗi thẳng, vẻ giận dữ, bực bội và kiên định hiện trên khuôn mặt đáng yêu của cô.

Trong đời mình, anh chưa bao giờ muốn cô nhiều đến thế.

Nhưng anh không muốn cô ở bất kỳ nơi nào gần Langford. Anh lại gần cô, kéo cô qua một bên, và nói khẽ, “Em không nên ở đây”.

“Anh cũng vậy.”

Anh quay sang Cross, người vừa xuất hiện trong ô cửa kế bên Bruno. “Lẽ ra cậu phải đưa cô ấy về nhà chứ.”

Cross nhún một vai gầy lênh khênh. “Phu nhân đây khá... bướng bỉnh.”

Penelope mỉm cười với người đàn ông cao có mái tóc hung. “Cảm ơn ngài. Đó có vẻ là điều hay ho nhất mà một người từng nói về tôi.”

Michael có cảm giác rõ rệt rằng toàn bộ buổi tối nay sắp sửa vượt ngoài tầm kiểm soát. Trước khi anh có thể nói thêm được gì, Penelope đi lách qua anh, tiến sâu vào trong phòng. “Ngài Langford”, cô ngỏ lời chào, nhìn lão với vẻ khinh thường.

“Penelope”, lão nói, không thể ngăn nổi kinh ngạc hiện lên trong ánh mắt.

“Ngài phải gọi là Phu nhân Bourne mới đúng.” Lời nói của cô điềm nhiên và cay độc, còn Michael chắc chắn cô chưa bao giờ xinh đẹp hơn thế. “Thêm vào đó, lúc trước đối với ngài thì tước hiệu của tôi luôn là một tiểu thư. Thế mà ngài chẳng hề gọi như thế khi nhắc đến tôi.”

Ánh mắt của lão nheo lại về bực tức, và Michael bị thôi thúc mãnh liệt muốn thụi một đấm vào mặt gã tử tước vì cách nhìn đó.

Không cần thiết. Vợ anh còn hơn cả việc chỉ quan tâm đến bản thân mình. “Tôi hiểu rồi, ngài không thích điều đó. Vậy để tôi nói cho ngài biết tôi không thích gì nhé. Tôi không thích tính xác láo. Tôi không thích sự tàn ác. Và chắc chắn tôi không thích ngài. Đã tới lúc ngài và tôi giải quyết vấn đề rồi, Langford, là bởi vì dù ngài có thể cướp đoạt đất đai, tiền bạc, thanh danh của chồng tôi, và ngài có thể là một người cha thực sự kinh khủng đối với bạn tôi, nhưng tôi tuyệt đối không cho phép ngài lấy đi thêm một thứ gì nữa từ tôi, đồ lão già hèn hạ.”

Michael nhướn mày trước lời lẽ kia. Anh biết mình nên ngăn cô lại.

Có điều, anh thấy mình không muốn làm thế.

“Ta không phải ngồi nghe điều này.” Mặt Langford hóa thành một sắc thái đồ lóm đóm đầy ghê tởm rồi đứng bật dậy khỏi ghế, với thái độ như thể không tin nổi và rất cáu tiết. Lão nhìn sang Michael. “Hãy chế ngự con đàn bà của người trước khi ta buộc phải làm gì.”

Michael tiến về phía trước, cơn thịnh nộ gầm rú trong anh trước lời hăm dọa đó. Penelope quay lại đối mặt với anh trước khi anh có thể đến được chỗ tử tước, tỏ ra mạnh mẽ như thép. “Không. Đây không phải trận đấu của anh.”

Michael cứng lưỡi trước câu nói của cô mặc dù anh biết không nên kinh ngạc thế. Anh đang bị vợ mình làm cho cứng họng. *Cô đang nói về cái quái quỷ gì thế? Đây hoàn toàn là trận đấu của anh.* Cứ như thể anh không chờ đợi khoảnh khắc này suốt gần một thập kỷ vậy, Langford vừa hăm dọa người duy nhất anh hết mực yêu thương.

Anh đông cứng người khi nghĩ tới điều đó. *Người duy nhất anh hết mực yêu thương.*

Đó là sự thật. Anh có Penelope, và tất cả những thứ khác nữa. Toàn bộ đất đai, tiền bạc, Thiên Thần, sự trả thù... chẳng có thứ nào trong số đó xứng đáng với người phụ nữ này, thậm chí là một phần nhỏ.

Người phụ nữ tuyệt diệu này đã xoay lưng về phía anh một lần nữa.

Cô đối mặt với kẻ thù của anh và phất một bàn tay về phía cửa, nơi Bruno và giờ là Cross đang đứng, ánh nhìn rất nghiêm nghị và đáng sợ. “Ngài có muốn thử trốn thoát trước khi tôi giải quyết xong không?”

Michael không thể kìm nén được nữa. Anh toét miệng ra cười nhản nhỏ. Cô là một nữ hoàng chiến binh.

Nữ hoàng chiến binh *của anh.*

“Ngài đã tận hưởng một cuộc sống quá thoải mái mà không phải chịu hậu quả rồi, Langford, và, mặc dù tôi quả quyết với ngài tôi sẽ rất đặc ý với việc ngài đánh mất tất cả những gì mình quan tâm chỉ trong một cú đòn ác liệt, nhưng tôi lại lo sợ rằng nó sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến những gì tôi yêu.”

Penelope nhìn về phía mặt bàn, quan sát kỹ đồng giấy má nằm trên đó, tức thì hiểu ngay tình thế này. “Vậy ra đó sẽ là khoản đặt cược à? Kẻ thắng cuộc giành được hết đúng không?” Cô nhìn Michael, đôi mắt mở to hiển hiện một loại cảm xúc trong chớp nhoáng rồi khép lại. Dẫu sao anh vẫn nhận ra – nổi thất vọng. “Anh định cá cược phải không?”

Anh muốn nói cho cô biết sự thật, rằng trước khi cô bước vào, anh đã quyết định là chuyện này không đáng... không có thứ gì trong đó đáng để mạo hiểm hạnh phúc của cô. Tương lai của họ.

Nhưng cô đã quay về hướng cánh cửa rồi. “Cross?”

Cross đứng thẳng người. “Thưa phu nhân?”

“Đem cho chúng tôi một bộ bài.”

Cross nhìn sang Bourne. “Tôi không nghĩ...”

Bourne gật đầu cái rụp. “Phu nhân muốn một bộ bài.”

Cross không bao giờ đi đâu khi thiếu cỗ bài lộn lưng, anh ta băng ngang căn phòng, rút nó ra và chìa cho Penelope.

Cô lắc đầu. “Tôi định chơi. Chúng tôi cần một người chia bài.”

Cái nhìn của Michael vụt bay tới cô trong khi Langford nhếch mép cười khinh bỉ, “Ta sẽ không đánh bài với *đàn bà*.”

Cô ngồi vào ghế ở một bên bàn. “Thường tôi sẽ không chơi bài với người đàn ông nào cướp đoạt gia tài thừa kế của con nít, nhưng tối nay xem ra sẽ là một ngoại lệ.”

Cross nhìn sang Michael. “Cô ấy thật phi thường.”

Tính chiếm hữu chột bùng lên trong lúc anh ngồi vào ghế, đôi mắt chú tâm vào vợ mình. “Cô ấy là của tôi.”

Langford nghiêng người về phía Penelope, cơn cău tiết nổi lên trong ánh mắt. “Ta không đánh bài với đàn bà. Và dứt khoát không đánh bài với người đàn bà nào chẳng có thứ gì mà ta muốn hết.”

Penelope đưa tay vào trong mép trên của áo lót và rút ra một tờ giấy của riêng mình, đặt nó lên bàn. “Trái lại, tôi có một thứ ngài thiết tha mong muốn đây.” Michael nghiêng người tới trước để nhìn tờ giấy rõ hơn, nhưng Penelope lấy tay che lại. Khi anh ngược lên, ánh mắt xanh lạnh nhạt của cô nhắm vào tử tước. “Tommy đâu phải bí mật duy nhất của ngài, đúng không?”

Langford nheo mắt lại, nổi đóa lên. “Cô có thứ gì? Cô lấy nó ở đâu?”

Penelope nhướng một bên mày. “Rốt cuộc ngài cũng sẽ chịu chơi bài với đàn bà thôi.”

“Bất kể thứ gì cô có cũng sẽ hủy hoại Tommy.”

“Tôi nghĩ nếu tin này bị lộ ra thì anh ấy cũng sẽ ổn thôi. Nhưng tôi cam đoan ngài thì không đâu.” Cô tạm ngừng. “Và tôi nghĩ ngài biết lý do vì sao.”

Cặp lông mày của Langford bỗng nhíu lại, và Michael nhận thấy vẻ bất mãn lẫn tức giận trên khuôn mặt gã đàn ông đó khi lão quay qua Cross. “Chia bài đi.”

Cross nhìn qua Michael, ánh mắt hiện lên câu hỏi rõ ràng như thể anh ta đã nói thành lời. Michael chưa một lần cá cược trong chín năm rông. Chưa chơi một ván bài nào, cứ như suốt khoảng thời gian ấy anh đã chờ đợi đêm nay, giây phút này, khi anh sẽ cược đấu với Langford lần nữa... và lần này, anh sẽ thắng.

Nhưng lúc ngắm nhìn vợ mình, kiêu hãnh và lộng lẫy, chiến đấu với người mà anh đã dành quá nhiều thời gian trong đời căm thù, anh nhận ra con khao khát xấu xa mỗi lần nghĩ tới Langford và đất đai lão cướp đi đã gặm nhấm mình một thập kỷ qua giờ không còn nữa, nó đã biến mất cùng với lòng mong muốn báo thù.

Chúng là dĩ vãng rồi.

Penelope mới là tương lai của anh.

Nếu anh có thể trở nên xứng đáng với cô.

“Phu nhân chơi thay cho tôi.” Anh cầm bằng chứng về thân thế hợp pháp của Tommy ở trước mặt lên rồi để nó trên bàn trước mặt cô. Cô vội chuyển sự chú ý đến anh, đôi mắt trong xanh và tràn ngập nỗi kinh ngạc khi nhận ra ý nghĩa của hành động ấy. Anh sẽ không hủy hoại Tommy. Điều gì đó vụt sáng trên gương mặt cô... mối giao hòa giữa niềm hạnh phúc, tự hào và điều gì khác nữa. Ngay khoảnh khắc đó, anh cũng quyết định sẽ gọi nhớ lại cảm xúc ấy hết lần này tới lần khác. Nó biến mất ngay lập tức, được thay thế bằng... nỗi nao núng lo sợ đột ngột.

Nguồn ebook: <https://www.sachmoi.net>

“Em có thứ mình muốn rồi đây, em yêu. Nó là của em.” Anh nhướng một bên mày. “Nhưng anh sẽ không dùng lại nếu anh là em đâu. Em đang gặp vận đỏ mà.”

Cô nhìn qua phần đặt cược của Langford – quá khứ của Michael, và anh muốn hôn cô đắm đuối vì xúc cảm hiện lên trên mặt cô... lo lắng và khao khát... khao khát muốn chiến thắng.

Vì anh.

Cô gật đầu với Cross, người đương đầu với sự thay đổi một cách điềm nhiên, xáo bộ bài bằng những động tác gọn lẹ. “Một ván bài *xì dách*. Người thắng ăn hết.”

Cross chia bài, một sấp, một ngựa, và Michael chột nảy ra ý nghĩ trò này không dành cho phái nữ. Mặc dù luật chơi dễ làm tưởng là đơn giản, nhưng chắc chắn Penelope chưa từng chơi trò này, và nếu không có may mắn thành linh xuất hiện, cô sẽ thấy mình bị đè bẹp bởi một tay đánh bạc kỳ cựu như Langford.

Trong lúc suy nghĩ kỹ về khả năng, rằng rốt cuộc lần này mình đã đến rất gần việc phá hủy cuộc đời của Langford, khôi phục các mảnh đất thuộc lãnh địa hầu tước, và thất bại, Michael nhận ra suốt một thời gian quá dài mình đã coi những thứ kia như dấu hiệu biểu hiện cho việc được cứu rỗi. Tuy nhiên, giờ đây, anh biết được sự thật.

Penelope chính là sự cứu rỗi của anh.

Trước mặt cô, lá bài đang lật ngửa là quân bốn chuồn. Anh xem cô nhắc một góc lá bài kia lên, tìm kiếm bất kỳ dấu hiệu biểu lộ về cái cô có thể nắm giữ. Chẳng có gì ấn tượng, anh đoán thế. Anh quay sang Langford, trước mặt là lá mười cơ, tay trái đặt úp thẳng trên mặt bàn như trước giờ vẫn vậy.

Cross quay sang nhìn Langford khi gã đập nhẹ lòng bàn tay lên bàn một tiếng. “Dẫn.” Một xấp bài vừa ý.

Có vẻ như Langford đã đi đến kết luận như Michael, rằng Penelope là một tay mơ, và như tất cả tay mơ, cô sẽ đánh quá tay.

Cross nhìn sang Penelope. “Thưa phu nhân?”

Cô cắn nhẹ môi dưới, thu hút sự chú ý của Michael. “Tôi có thể xin thêm một lá khác được không?”

Một bên khóe miệng Michael hơi nhếch lên cười. Cực kỳ lịch sự, ngay cả khi cô đánh cuộc để lấy cho được bất động sản đáng giá hơn một triệu bảng trong sòng bạc hạng sang độc nhất London.

Cross chia thêm một lá bài nữa quân ba cơ. *Bảy* rồi. Michael muốn cô dẫn bài, biết rằng đòn tiếp theo sẽ có khả năng khiến cô vượt quá hai mươi mốt. Đó là sai lầm dễ mắc phải nhất, khi cá cược dựa vào một cặp bài thấp.

“Xin thêm một lá nữa.”

Cross chân chừ, biết rõ xác suất và không thích tí nào.

“Cô gái yêu cầu chia thêm kìa”, Langford nói, hết sức tự mãn, biết mình sắp thắng tới nơi, còn Michael thề rằng, cho dù có thể ra khỏi câu lạc bộ mà không mất mát một thứ gì khi rời đi, lão vẫn sẽ cảm nhận được toàn bộ sức mạnh từ nắm đấm của anh.

Lá sáu cơ trượt tới bên cạnh những lá bài kia. *Mười ba.*

Penelope bặm môi và kiểm tra lá bài đang úp xuống một lần nữa – chứng cứ cho thấy cô là một tay mơ trong cuộc chơi. Nếu đạt hai mươi một điểm, cô sẽ không nhìn làm gì. Cô gặp ánh mắt của Cross, rồi tới ánh mắt của Michael, vẻ lo âu hiện rõ trong đôi mắt cô, và Michael có thể cược toàn bộ tài sản của mình rằng cô đã bị đánh bại. “Hết rồi à?”

“Trừ phi em muốn bốc thêm nữa.”

Cô lắc đầu. “Không.”

“Cô ta xong đời rồi. Một đũa mù cũng có thể nhìn ra được nữa là.” Langford lật ngửa lá bài thứ hai của mình cùng một điệu cười khẩy. Một quân đầm. *Hai mươi.*

Tối nay, tử tước là người may mắn nhất London.

Và Michael chẳng quan tâm.

Anh chỉ muốn buổi tối nay kết thúc, để anh có thể đưa vợ về nhà và thổ lộ cho cô biết rằng anh yêu cô. *Rốt cuộc cũng nói ra được.*

“Quả thực là, xấp bài trong tay tôi hơn hai mươi điểm”, Penelope nói, để lộ lá bài cuối cùng của mình.

Michael ngả người tới trước, chắc hẳn mình đã nhầm.

Lá tám rô.

Cross không thể ngăn nổi kinh ngạc hiển hiện trong giọng nói. “Phu nhân đạt hai mươi một điểm.”

“Không thể nào.” Langford nghiêng người về phía trước. “Không thể nào!”

Michael không thể kiềm chế được. Anh cười phá lên, âm thanh ấy lôi cuốn sự chú ý của cô. “Người vợ tuyệt vời của tôi”, anh vừa nói bằng giọng điệu đầy hãnh diện vừa lắc đầu vì không thể tin được.

Sau lưng cô thoát có sự di chuyển, rồi mọi chuyện trở nên hỗn độn quá khích.

“*Con quỷ cái bịp bợm.*” Hai bàn tay to chắc của Langford ở trên đôi vai cô, lôi mạnh cô ra khỏi ghế với cơn giận dữ điên tiết, cô thét lên và loạng choạng suýt ngã, rồi lão nhắc cô lên khỏi sàn, lắc cô một cách hung bạo. “Mày tưởng đây là trò chơi à? *Đồ quỷ cái bịp bợm!*”

Không thể nào mất hơn một hoặc hai giây để Michael tới được chỗ cô, nhưng cảm giác thời gian trôi dài như vô tận trước khi anh kéo cô ra khỏi vòng kim kẹp của Langford và chuyển cô qua cho Cross, đã đứng sẵn ở ngay đó, đang chờ để giữ an toàn cho cô.

Và rồi bằng trực giác, Michael đuổi theo Langford. “Xét cho cùng thì tôi không cần phải hủy hoại ông làm gì”, anh gầm lên. “Thay vì thế, tôi sẽ giết ông.” Rồi tay anh túm được cả hai bên ve áo của lão, xoay lão về phía bức tường, tống lão vào đó với tất cả sức lực, muốn trừng trị lão hết lần này tới lần khác vì dám động vào Penelope.

Vì dám làm đau cô.

Anh muốn gã đàn ông này chết. Ngay bây giờ.

“Ông ngỡ tôi vẫn còn là một thằng nhóc sao?”, anh hỏi, lôi Langford ra khỏi tường và lại nện lão trở lại đó. “Ông tưởng mình có thể đến câu lạc bộ của tôi và hăm dọa vợ tôi mà không gánh chịu hậu quả à? Ông tưởng tôi sẽ để ông động vào người cô ấy ư? Ông không xứng đáng hít thở bầu không khí của cô ấy đâu.”

“Michael!”, Penelope hét lên từ bên kia phòng, nơi Cross ngăn cô không can dự vào trận ẩu đả. “Ngừng lại đi!” Anh quay người sang cô, nhìn thấy những giọt nước mắt đang lăn dài xuống hai má rồi anh bất động, bị giằng xé giữa việc làm Langford bị thương và dỗ dành cô. “Ông ta không đáng đâu, Michael!”

“Mày đã cưới nó vì đất đai”, Langford nói, hít không khí vào trong hai lá phổi. “Có thể mày đã đánh lừa được những kẻ khác ở London. Nhưng không phải tao. Tao biết Falconwell đối với mày có ý nghĩa quan trọng hơn bất cứ thứ gì trên đời. Con nhỏ đó là phương tiện cứu cánh. Mày nghĩ tao không nhận thấy điều đó hả?”

Phương tiện cứu cánh. Tiếng vang của lời nói vọng lại – được lặp lại quá thường xuyên ngay từ lúc bắt đầu cuộc hôn nhân của họ. Nó là một cú choáng thẳng vào người, một phần vì điều đó đúng, nhưng chủ yếu vì điều đó cực kỳ sai. “Đồ khốn nạn. Ông tưởng ông hiểu tôi à?” Anh nện mạnh Langford vào tường lần nữa, ảnh hưởng mạnh mẽ của cảm xúc khiến anh cáu tiết hơn. “Tôi yêu cô ấy. Cô ấy là điều duy nhất có ý nghĩa quan trọng. Còn ông lại dám động vào cô ấy.”

Langford mở miệng định nói, nhưng Michael cắt ngang lão. “Ông không đáng được khoan dung. Ông luôn là nỗi ô nhục với tư cách là một người cha, một người giám hộ, và một người đàn ông. Ông vẫn còn có thể ra khỏi đây nguyên vẹn hoàn toàn là nhờ sự rộng lượng của phu nhân đây. Nhưng nếu ông lại đến gần cô ấy trong vòng một dặm thôi hoặc nếu tôi nghe được bất kỳ lời xì xào bàn

tán về việc ông nói xấu cô ấy thì tôi sẽ rất vui được xử ông không thương tiếc. Rõ chưa?”

Langford nuốt nghẹn và gật đầu cái rụp. “Rõ.”

“Ông có hồ nghi việc tôi sẽ làm điều đó không?”

“Không.”

Anh xô mạnh tử tước về phía Bruno. “Tổng khứ hẳn đi. Và cho người mời Thomas Alles tới.” Michael đã di chuyển qua bên kia căn phòng ngay lúc đang nói, chắc chắn mệnh lệnh của mình sẽ được thực thi, và ôm chặt như nghiền nát Penelope trong vòng tay.

Cô vùi mặt vào hõm cổ anh thật chặt. “Anh vừa nói gì thế?”, cô thềm thì với làn da ở đó, giọng cô run rẩy trong khi đôi tay anh lướt dọc khắp tấm lưng cô để ôm siết cô vào lòng. Cô ngẩng đầu lên, đôi mắt xanh long lanh ngân ngấn lệ, và hỏi lại, “Anh vừa nói gì thế?”.

Đây đáng lẽ không phải cách anh định nói cho cô hay, nhưng cuộc hôn nhân của họ chẳng có điều gì diễn biến theo kiểu truyền thống cả, và anh cho là giây phút này chắc cũng không khác gì toàn bộ phần còn lại. Vì vậy ngay lúc đó, khi đang đứng chính giữa một căn phòng chơi bài bị đảo lộn rối tung trong một sòng bạc, anh nhìn vào ánh mắt vợ và nói, “Anh yêu em”.

Cô lắc đầu. “Nhưng mà, anh đã chọn ông ta. Anh đã chọn trả thù mà.”

“Không”, anh nói, dựa người vào bàn chơi bài, kéo cô đứng giữa hai đùi, nắm lấy tay cô. “Không. Anh chọn em. Anh chọn tình yêu.”

Penelope nghiêng đầu, kiểm tìm trong ánh mắt anh. “Có thật không?”

Và bỗng nhiên, sự thật quan trọng hơn những gì anh có thể mừng tưng ra. “Chúa ơi, có. Có, đó là sự thật” Anh đưa hai tay lên ôm lấy khuôn mặt cô. “Anh chọn em, Penelope. Anh chọn tình yêu thay vì trả thù, anh chọn tương lai thay vì quá khứ, anh chọn hạnh phúc của em thay vì tất cả những thứ khác.”

Cô lặng im một lúc lâu, đủ lâu để khiến anh lo lắng. “Sixpence?”, anh hỏi, bất chợt cảm thấy hoảng sợ. “Em có tin anh không?”

“Em...” Cô định nói, rồi lại thôi, và anh biết cô sắp nói gì.

Ước gì anh có thể ngăn câu nói được thốt ra.

“Em không biết nữa.”

CHƯƠNG HAI MƯƠI HAI

Tối hôm ấy, Penelope không ngủ được. Cô còn không thèm cô đỡ giấc ngủ nữa.

Vì vậy, khi Tommy ghé thăm vào sáng hôm sau, thì chuyện lúc đó còn quá sớm, khi hơn một tiếng nữa mới đến giờ tiếp khách chẳng quan trọng. Anh đang đứng bên lò sưởi, khoác áo bành tô, cầm mũ và gậy ba toong trong tay, khi cô bước vào phòng khách.

Anh quay lại, bắt gặp đôi mắt đỏ ngầu của cô nên nói hết sức tế nhị, “Trời ơi. Trông em khủng khiếp y như anh ta”.

Chỉ cần nhiều đó thôi. Cô khóc òa lên.

Anh đi tới chỗ cô, “Ôi, Pen. Đừng mà. Ah... chết tiệt thật. Đừng khóc. Anh rút lại lời nói. Trông em không khủng khiếp chút nào.”

“Nói vớ vẩn”, cô nói, quệt nước mắt.

Một bên khóe miệng anh nhếch lên. “Không hề. Trông em hoàn toàn ổn. Chẳng hề giống một phụ nữ đang cười ngớ ngẩn tí nào.”

Cô cảm thấy mình như một con ngốc. “Em không thể kìm lại được, anh biết đấy.”

“Em yêu anh ta.”

Cô hít vào một hơi dài. “Nhiều kinh khủng.”

“Và anh ta yêu em.”

Những giọt nước mắt chực trào ra lần nữa. “Anh ấy nói vậy đó.”

“Em không tin anh ta sao?”

Cô muốn lảm chửi. Cực kỳ muốn tin. “Em không thể... Em không hiểu tại sao anh ấy lại yêu em. Em không hiểu ở em có điều gì có thể thay đổi anh ấy. Có thể khiến anh ấy đổi ý. Có thể làm cho anh ấy yêu em.” Cô nhún một bên vai và nhìn xuống chân mình, hai mũi dép màu xanh lá nhú ra từ dưới gấu áo đầm.

“Ôi, Pen...” Anh thở dài, kéo cô vào lòng trong một cái ôm kiểu anh em thật ấm áp. “Anh ta là một thằng ngu. Leighton cũng thế. Và tất cả những kẻ khác. Em tốt đẹp hơn bất kỳ ai trong số tội anh. Hơn toàn bộ tội anh kết hợp lại.” Anh bước lùi lại và giữ đôi vai cô thật chặt, nhìn thẳng vào ánh mắt cô. “Và em cũng tốt đẹp hơn Michael nữa.”

Cô hít vào một hơi thật sâu, vươn tay ra vuốt phẳng ve áo của anh. “Em có phải vậy đâu, anh biết mà.”

Anh nhếch mép thành một điệu cười khẩy nhả nhỏ. “Và đó là lý do tại sao anh ta không xứng đáng với em. Bởi vì anh ta là một tên khốn chính hiệu, và dù thế nào đi nữa em vẫn yêu anh ta.”

Cô nói nhỏ nhẹ, “Đúng vậy”.

“Em biết đó, anh đã gặp anh ta tối qua, sau khi em rời đi.” Cô ngược lên. “Anh ta đã đưa bằng chứng gây tai tiếng của anh. Bảo là em đã giành lại được từ tay anh ta.”

“Anh ấy đã đưa nó cho em”, cô chữa lại. “Em không cần phải cá cược vì nó. Lúc đó anh ấy không định hủy hoại anh nữa, Tommy. Anh ấy đã dừng việc đó lại.”

Tommy lắc đầu. “*Em* mới dừng việc đó lại. Em đã yêu anh ta đủ để cho anh ta thấy rằng cuộc sống còn nhiều điều hay hơn là trả thù. Em đã thay đổi anh ta. Em đã trao cho anh ta một cơ hội khác để trở lại là Michael mà chúng ta đã quen biết, thay vì Bourne lạnh lùng, tàn nhẫn anh ta đã trở thành. Em đã xê dịch cả một quả núi đấy.” Anh đưa một tay lên vỗ nhẹ cằm cô. “Anh ta tôn sùng em. Bất kể ai có mắt đều có thể nhìn thấy điều đó.”

Anh chọn em. Anh chọn tình yêu.

Lời nói cô đã tua đi tua lại nhiều lần trong đầu, suốt đêm bỗng dung trở nên có ý nghĩa. Và, cứ như một cây nến đã được thắp sáng, cô biết, không chút nghi ngờ gì, rằng đó là sự thật. Rằng anh yêu cô.

Nhận thức rõ ràng này khiến cô choáng váng. “Anh ấy yêu em”, cô nói, lúc đầu khẽ khàng, để lời lẽ vang vọng qua người, thử xem cảm giác của nó trên đầu lưỡi. “Anh ấy yêu em”, cô lặp lại, trong tiếng cười, lần này là với Tommy. “Anh ấy thực sự yêu em.”

“Dĩ nhiên là thế rồi, cô gái ngốc nghếch à”, Tommy mỉm cười. “Những người như Bourne không giả bộ bày tỏ tình yêu đâu.” Anh hạ giọng nhỏ xuống thành

một tiếng thì thào về bí ẩn. “Việc đó hầu như không phù hợp với tính cách của anh ta cho lắm.”

Tất nhiên rồi. Bourne nguy hiểm, vĩ đại, hoàn toàn lạnh lùng và ác nghiệt, người điều hành một sòng bạc, bắt cóc phụ nữ ngay giữa đêm hôm khuya khoắt và sống vì báo thù, nhất định không phải kiểu người tự nhiên phải lòng vợ mình.

Nhưng không hiểu sao, Bourne đã yêu.

Và Penelope không dại gì mà dành ra thêm một giây phút nào tự hỏi bằng cách nào hay lý do vì sao... khi mà đơn giản cô có thể dành cả phần còn lại của cuộc đời mình đáp lại tình yêu đó.

Cô ngược lên mỉm cười với Tommy và nói, “Em phải đến chỗ anh ấy. Em phải nói cho Michael biết em tin anh ấy”.

Anh chỉ gật đầu một cái, vô cùng hài lòng, sửa cho chiếc áo bành tô phẳng phiu. “Kế hoạch xuất sắc đấy. Nhưng mà, trước khi vội vã chạy đi cứu vãn cuộc hôn nhân của mình, em có rảnh trong chốc lát để nói lời chào từ biệt một người bạn lâu năm không?”

Trong cơn háo hức muốn tới với Michael, cô không hiểu lời của anh ngay tức khắc. “Vâng, đương nhiên rồi.” Cô ngừng lại. “Khoan đã. Từ biệt ư?”

“Anh đến Ấn Độ. Tàu rời bến hôm nay.”

“Ấn Độ à? Vì sao chứ?” Cô cau mày. “Tommy, anh không cần phải đi ngay lúc này. Bí mật của anh... nó lại là của anh rồi.”

“Và anh sẽ biết ơn mãi mãi vì chuyện đó. Nhưng anh đã đặt trước chuyến đi này rồi, và thật đáng tiếc nếu để lãng phí nó.”

Cô nhìn anh chăm chú. “Anh thực sự muốn làm việc này à?”

Anh nhướn một bên lông mày vàng hoe. “Em thực sự muốn Michael à?”

Phải. Chúa ơi, muốn chứ. Cô nhướn miệng cười. “Trong trường hợp này thì đây sẽ là cuộc phiêu lưu dành cho cả hai tụi mình.”

Anh bật cười. “Anh nghĩ là cuộc phiêu lưu của em chông gai hơn của anh đó.”

“Em sẽ nhớ anh lắm”, cô nói,

Tommy cúi đầu một chút. “Anh cũng sẽ nhớ em. Nhưng anh sẽ gửi những món quà đặc biệt từ những vùng đất xa xôi cho những đứa con của em.”

Những đứa con. Cô muốn gặp Michael. Ngay lập tức.

“Ráng mà giữ lời đó”, cô nói. “Và em sẽ thết đãi chúng bằng những câu chuyện về chú Tommy.”

“Michael sẽ rất thích điều đó cho xem”, anh đáp lại cùng một tràng cười lớn. “Anh đoán chúng sẽ theo gương anh, trở thành những ngư gia phi thường và các thi sĩ hạng xoàng. Giờ thì đi tìm chồng mình đi.”

Cô cười toe toét. “Em cho là mình sẽ làm ngay.”

Michael bước hai nấc thang một lên Ngôi Nhà Hỏa Ngục, tha thiết muốn tới chỗ vợ mình, tự mắng nhiếc bản thân vì trước đó đã không nhốt cô lại trong một căn phòng tại câu lạc bộ, quyết không để cô rời đi đến khi nào cô tin là anh yêu cô thì thôi.

Tại sao cô không thể tin anh chứ? Làm sao cô lại không thể nhìn ra rằng cô đang tàn phá trí óc và cơ thể anh, rằng cô đã phá hủy sự trầm tĩnh của anh và hoàn toàn đánh gục anh bằng tình yêu của mình chứ? Sao cô lại không thể nhận ra anh mong muốn có cô đến tuyệt vọng chứ?

Cánh cửa mở ra ngay lúc anh lên tới nấc thang trên cùng, và chủ thể trong suy nghĩ của anh đang lao nhào ra khỏi nhà, suýt nữa xô anh ngã lăn xuống các bậc thang. Cô dừng lại đột ngột, tấm áo choàng màu xanh lá xoáy tròn quanh cô, quét qua chân anh, và họ nhìn nhau không chớp mắt một lúc lâu.

Anh nín thở ngắm nhìn cô. Sao anh lại từng nghĩ cô không hấp dẫn chứ? Cô là một viên ngọc quý trong cơn mưa đá nhỏ giữa tháng Hai lạnh giá, xám ngắt. Hai má đỏ hây hây, đôi mắt xanh biếc, và đôi môi hồng xinh xắn khiến anh muốn bế cô lên chiếc giường gần nhất. Giường của họ. Vì đã đến lúc họ có một chiếc giường. Anh sẽ đập nát bức tường ngăn giữa hai phòng ngủ để không phải nhìn chằm chằm vào cánh cửa chết bầm đó một lần nào nữa.

Penelope nói xen vào suy nghĩ của anh. “Michael...”

“Đợi đã.” Anh cắt ngang, không muốn mạo hiểm nghe điều cô phải nói. Không liều lĩnh trước khi thổ lộ lòng mình. “Anh xin lỗi. Vào trong nhà đi. Em nhé?”

Cô theo anh vào trong, âm thanh cánh cửa to lớn bằng gỗ sồi đóng lại đằng sau họ vang vọng xuyên qua tiền sảnh được lát đá hoa. Ánh mắt cô chớp chớp nhìn gói đồ trong tay anh. “Cái gì thế?”

Anh đã quên bég là mình có nó. Vũ khí của anh.

“Đi với anh.” Anh nắm tay cô, ước gì họ đều không mang găng, ước gì anh có thể chạm vào cô, da chạm da, và đi lên cầu thang dẫn lên tầng một của ngôi nhà, kéo cô vào trong phòng ăn và đặt cái bọc được gói bằng giấy giả da trên chiếc bàn dài bằng gỗ gụ.

“Tặng em đây.”

Cô mỉm cười, tò mò, và anh cưỡng lại thôi thúc muốn hôn cô, nhưng không muốn thúc giục cô làm nhanh. Không muốn làm cô sợ. Cô mở giấy gói ra thật cẩn thận, bóc nó ra chỉ vừa đủ để dòm vào trong. Cô ngẩng mặt lên, lông mày nhíu lại vì bối rối trước khi tháo lớp giấy ra hết. “Nó là...”

“Khoan đã.” Anh với tay lấy diêm, rồi đốt cháy món đồ.

Cô cười phá lên, còn anh đã bốt căng thẳng một chút trước âm thanh ấy – như tiếng nhạc trong căn phòng lớn trống trải. “Nó là bánh pudding quả sung.”

“Anh không muốn nó là một lời giả dối, Sixpence. Anh muốn nó là sự thật. Anh muốn chúng ta đã phải lòng nhau qua một cái bánh pudding quả sung”, anh nói, giọng nghẹn ngào. “Anh nhìn thấy trong con người em trái tim mình, mục đích của mình... chính tâm hồn mình.”

Cô hoàn toàn bất động, lặng thinh hồi lâu khi nhớ lại lần đầu tiên anh thốt ra lời lẽ này, và trong thoáng chốc anh chợt nghĩ chắc đã quá trễ. Chắc cái bánh ngớ ngẩn này quá ít ỏi.

Nhưng rồi Penelope lao vào vòng tay anh, hôn anh, thế là anh đặt hết tình yêu, cảm xúc của mình vào khoảnh khắc âu yếm ấy, yêu cái cách đôi tay cô đưa lên đùa nghịch phần tóc ở cổ mình, yêu hơi thở gấp gáp thành tiếng nho nhỏ khi anh dùng răng nhay lấy bờ môi dưới của cô. Cô dứt ra và mở to đôi mắt xanh biếc đẹp mê hồn nhìn anh, nhưng chưa sẵn sàng buông cô ra, nên anh hôn trộm thêm một lần nữa trước khi thề nguyện, “Anh là của em, tình yêu của anh... là của em để em muốn làm gì tùy ý. Khi anh cuốn em đi ngay giữa đêm hôm khuya khoắt và khẳng định quyền sở hữu em cho riêng mình, làm sao anh có thể biết được giờ đây... đêm nay, mãi mãi về sau, chính anh mới là người thuộc về em? Chính trái tim anh mới là thứ bị cuốn đi? Anh nhận ra mình không xứng đáng có được em. Anh nhận ra mình phải bù đắp lại cho một đời đã bị hủy hoại tan nát. Nhưng anh thề với em, anh sẽ làm mọi việc có thể để khiến em hạnh phúc, tình yêu của anh. Anh sẽ dốc hết sức lực mỗi ngày, toàn tâm toàn ý để trở thành một người đàn ông

xứng đáng với em. Với tình yêu của em. Xin em... Xin hãy cho anh cơ hội đó đi”.

Xin hãy tin anh.

Mắt cô long lanh ngấn lệ, và khi cô lắc đầu, anh không thở được, không thể nào đương đầu nổi với khả năng cô sẽ cự tuyệt. Có thể cô sẽ không tin anh. Bầu yên lặng lan dài giữa họ, và anh tha thiết muốn cô cất tiếng nói.

“Em đã khát khao quá lâu rồi”, Penelope thì thầm, lướt những ngón tay trên gương mặt anh, như thể để thuyết phục chính mình là anh đang ở đây. Anh là của cô. “Em đã khát khao có được điều gì đó tốt đẹp hơn, đã mơ tưởng về tình yêu. Em đã khát khao đến giây phút này. Em đã khao khát muốn có *anh*.” Một giọt lệ lăn dài, để lại vệt nước trên bầu má đáng yêu của cô, anh đưa tay lên lau khô nó. “Em nghĩ mình đã yêu anh từ khi tụi mình còn bé kia, Michael. Em nghĩ lúc nào cũng chỉ là anh mà thôi.”

Anh tựa trán mình vào trán cô, kéo cô tới gần anh, muốn cô ở bên mình. “Anh đang ở đây. Anh là của em. Và lạy Chúa, Penelope, anh cũng đã khát khao muốn có em. Nhiều, nhiều lắm.”

Cô cười, thật mỹ miều. “Sao lại có thể như thế được?”

“Sao lại không thể chứ?”, anh hỏi, giọng khàn đi và trầm đục vì xúc động. “Chín năm qua, anh cứ ngỡ sự báo thù sẽ cứu rỗi anh, nhưng phải cần có em – người vợ xinh đẹp, mạnh mẽ của anh mới chứng minh anh đã sai, và tình yêu ấy là lối thoát cứu anh khỏi vũng bùn tội lỗi. Em là sự cứu rỗi cho linh hồn anh”, anh thì thầm. “Em là phúc lành được ban xuống cho anh.”

Cô đang khóc như mưa, anh hít lấy những giọt nước mắt rồi chiếm lấy miệng cô trong một nụ hôn dài, gọi tình, tuôn trào toàn bộ tình yêu của mình vào hành động đơn giản này, ve vuốt tận sâu vào trong cho đến lúc hai người đều thở hổn hển. Anh ngẩng đầu lên. “Nói cho anh biết em tin anh đi.”

“Em tin anh.”

Anh nhắm mắt lại trước đợt sóng khuấy khỏa xuyên qua cơ thể khi nghe những từ ngữ đó. “Nói lại lần nữa đi.”

“Em tin anh, Michael.”

“Anh yêu em.”

Cô mỉm cười. “Em biết.”

Anh hôn cô, say đắm và mau lẹ. “Thông thường phái nữ nên đáp lại tình cảm chứ.”

Cô bật cười. “VẬY sao?”

Anh quắc mắt. “Bảo rằng em yêu anh đi nào, Quý cô Penelope.”

“Đôi với anh là Phu nhân Bourne cơ.” Cô vòng cánh tay ôm quanh vai anh và để những ngón tay vắn vít quỳện vào mái tóc anh. “Em yêu anh, Michael. Em yêu anh đến cuồng si. Và em rất hạnh phúc vì anh đã đáp lại tình yêu của em.”

“Sao lại không chứ?”, anh hỏi. “Em là chiến binh của anh. Can đảm đương đầu với Bruno và anh dũng đánh bại cả Langford.”

Cô cười e thẹn. “Lúc đó em không thể bỏ đi. Em sẽ không làm thiên thần sa ngã của anh đâu. Em sẽ theo anh xuống địa ngục... nhưng chỉ để mang anh trở lại mà thôi.”

Lời nói làm anh cảm thấy hèn mọn. Anh nói, “Anh không xứng đáng với em, nhưng anh e rằng mình không thể để em đi được”.

Ánh mắt xanh biếc nghiêm nghị của cô không dao động khi hỏi, “Anh hứa chứ?”.

Bằng tất cả con người anh. “Anh hứa.” Michael vòng tay ôm lấy cô, tựa cằm lên đầu cô, rồi anh chợt nhớ ra món đồ khác mình mang về cho cô. “Anh đem về tiền thắng cược của em đây, em yêu.” Anh rút ra xấp giấy tờ từ trò đánh bài tối hôm trước và đặt chúng cạnh chiếc bánh pudding.

“Cơ ngơi của anh.”

Anh ấn một nụ hôn lên cổ Penelope, và mỉm cười trên làn da cô khi cô thở dài trước động tác mon trớn này. “Không phải của anh. Của em đó. Đã thắng rất dễ dàng.”

Cô lắc đầu. “Em chỉ muốn có một điều duy nhất trong phần thắng cược tối qua thôi.”

“Là gì thế?”

Cô rướn người lên hôn anh đắm đuối, cướp đoạt hơi thở của anh. “Anh.”

“Anh nghĩ có thể em sẽ hối tiếc về phần thắng ấy đó, Sixpence.”

Cô lắc đầu, hoàn toàn nghiêm túc. “Không bao giờ.”

Họ lại hôn nhau, chìm đắm vào nhau vài phút trước khi con tò mò chọt trồi dậy và anh ngẩng đầu lên. “Em có bí mật gì về Langford vậy?”

Cô phá lên cười trong phút chốc và cuộn người quanh anh để với tay lấy phần đặt cược, xem xét chi tiết trong đồng giấy tờ và lấy ra một tờ giấy nhỏ hình vuông. “Anh đã quên dạy em quy tắc quan trọng nhất của những tên vô lại.”

“Quy tắc nào nhỉ?”

Cô cẩn thận mở tờ giấy ra và đưa nó cho anh. “Nếu chưa chắc chắn thì cứ bịp đi.”

Đó là thiệp mời đến Thiên Thần của cô.

Nỗi kinh ngạc được thay bằng tiếng cười, rồi tới niềm hãnh diện. “Cô vợ thích cá cược xấu xa của tôi. Anh tin ở em có điều gì đó thực sự đáng nguyên rủa lắm đây.”

Cô cười trơ trẽn và tươi rói, anh thấy mình đã nói chuyện đủ rồi.

Thay vào đó, anh kéo vợ nằm xuống sàn phòng ăn và cởi hết xiêm y của cô, tôn thờ toàn bộ làn da lộ liễu mà cô đang để lộ ra từng tí một. Và khi tiếng cười của cô được thế bằng những tiếng thở dài, anh liền nhắc cô nhớ lại hết lần này tới lần khác rằng anh yêu cô nhiều đến mức nào.

Trong nhiều năm, khi con cháu hỏi về dấu tròn màu đen trên cái bàn trong phòng ăn của Ngôi Nhà Hỏa Ngục, Nữ hầu tước Bourne sẽ kể câu chuyện về một chiếc bánh pudding quả sung có kết cuộc thảm khốc... trước khi hầu tước xen vào nói rằng, theo ý kiến của ngài thì nó có kết cục khá hoàn hảo.

PHẦN KẾT

Sixpence thân yêu,

Em biết đấy, anh đã lưu giữ toàn bộ. Mọi bức thư em gửi đến, ngay cả những bức anh chưa bao giờ hồi âm. Anh xin lỗi vì rất nhiều thứ, tình yêu của anh. Vì anh đã bỏ rơi em, vì anh đã không hề về nhà, vì phải tốn một khoảng thời gian rất dài anh mới nhận ra em đã là tổ ấm của anh từ lâu và nếu có em cùng kẻ vai sát cánh, những thứ khác chẳng còn quan trọng nữa.

Nhưng trong những giờ phút tối nhất, vào những đêm dài lạnh lẽo nhất, khi mình đã đánh mất tất cả, anh vẫn còn những lá thư của em. Và nhờ có chúng, theo một mặt nhỏ bé nào đó, anh cảm thấy vẫn còn có em.

Lúc ấy anh đã yêu em rồi, Penelope yêu dấu, nhiều hơn anh có thể hình dung – y như anh yêu em hiện giờ, nhiều hơn em có thể biết được.

- Michael

Ngôi nhà Hỏa Ngục, tháng Hai, 1831

Một tuần sau

Cross thức giấc như thường lệ, trên một ổ nệm rom tạm bợ bên trong văn phòng tại Thiên Thần Sa Ngã, bị lèn chặt giữa hai tủ tràn ngập sách và những quả cầu đồ sộ, vây quanh là một đồng giấy tờ.

Tuy nhiên, khác với thường lệ, có một phụ nữ đang ngồi tại bàn làm việc của anh.

Xóa bỏ điều vừa nhận định. Không phải một phụ nữ. Mà là một quý cô. Một quý cô trẻ, tóc vàng hoe, đeo kính.

Cô ta đang đọc cuốn sổ cái.

Anh ngồi dậy, mặc kệ việc trên người không mặc áo sơ mi mà, theo tục lệ, các quý ông không chào hỏi các quý cô khi đang ở trần. Quý tha ma bắt mấy cái tục lệ đi. Nếu người phụ nữ kia không muốn nhìn thấy anh đang bán khỏa thân, thì lẽ ra cô ta không nên xâm nhập vào văn phòng của anh vào ban đêm chứ.

Việc đa số đàn ông không có thói quen ngủ trong văn phòng của họ chẳng quan trọng mấy.

“Tôi có thể giúp gì cho cô không?”

Cô ta không ngẩng mặt lên. “Ngài đã tính sai cột F rồi.”

Chuyện quái quỷ gì đây?

“Tôi đâu có tính sai.”

Cô ta đẩy cặp kính lên trên sống mũi và vén một sợi tóc vàng rũ xuống ra sau tai, hoàn toàn tập trung vào cuốn sổ cái. “Ngài đã tính sai. Phép tính đúng đáng lẽ

sẽ ra một trăm mười hai nghìn, ba trăm bốn mươi sáu bảng và mười bảy đồng penny.”

Không thể nào.

Anh đứng dậy, đi tới ngó qua vai cô ta. “Trong đó ghi vậy mà.”

Cô ta lắc đầu, để một ngón tay dài lên dòng số trong bảng tính. Anh chú ý thấy đầu ngón tay hơi queo qua một chút về bên phải. “Ngài đã viết một trăm mười hai nghìn, ba trăm bốn mươi lăm bảng và mười bảy đồng penny. Ngài...” Cô ta ngược lên nhìn anh, đôi mắt to tròn như cú đằng sau cặp kính khi quan sát kỹ vóc người và bộ ngực trần của anh. “Ngài... Ngài đã làm mất một bảng rồi.”

Anh cúi người xuống chòm qua cô ta, cố tình áp đảo cô ta và thích thú cái cách hơi thở của cô ta nghẹn lại trước sự gần gũi của mình. “Đó là số *sáu* mà.”

Cô ta háng giọng và nhìn lại lần nữa. “Ồ.” Cô ta nghiêng người tới gần và kiểm tra con số lần nữa. “Tôi cho rằng ngài đã mất khả năng viết đẹp thì đúng hơn”, cô ta nói mát tỉnh khô, còn anh bật cười khùng khục khi cô ta với tay lấy một cây bút chì và sửa lại con số.

Anh quan sát, dán mắt vào cục chai ở đầu ngón tay thứ hai của cô ta, sau đó thì thâm nho nhỏ vào tai cô ta, “Có phải cô là một nàng tiên kế toán được phái đến ngay giữa đêm khuya để kiểm tra các con số của tôi không?”

Cô ta nghiêng người né khỏi lời thâm thì kia và quay mặt lại nhìn anh. “Lúc này là 1 giờ trưa rồi”, cô ta nói một cách thản nhiên, và trong anh bỗng dâng lên niềm khao khát mãnh liệt muốn tháo cặp kính ra khỏi khuôn mặt của cô ta và hôn cô ta một cách điên rồ, chỉ để xem cô gái lạ lùng này sẽ nói gì.

Anh dập tắt cơn ham muốn ấy.

Thay vào đó, anh mỉm cười. “Thế thì được phái đến ngay giữa ban ngày ban mặt vậy?”

Cô ta chớp chớp mắt. “Tôi là Philippa Marbury.”

Mắt anh mở to, rồi anh giật lùi về phía sau một bước thật dài, đụng phải một cái giá treo mũ nên vội quay người lại, đỡ nó khỏi ngã trước khi nhận thức rõ ràng, mình tuyệt đối không thể đứng trong văn phòng của mình, trong một sòng bạc, ở trần, cùng với em vợ của Bourne. Em vợ đã *đính hôn* của Bourne.

Anh vươn tay quơ lấy một cái áo sơ mi. Nó đã nhàu và sờn, nhưng cũng có thể chấp nhận được. Anh vừa kiểm tìm cái lỗ của chiếc áo bằng vải lanh một cách vô

ích vừa bước lùi lại lần nữa. Ra xa hơn nữa.

Cô đứng dậy và đi vòng qua bàn làm việc tới chỗ anh. “Tôi làm ngài lo ngại à?”

Tại sao cái áo không có lấy một cái lỗ vậy? Như là một phương sách cuối cùng, anh ôm cái áo trước người mình, một tấm chắn bảo vệ khỏi đôi mắt to tròn, nhìn thấy hết mọi thứ của cô. “Không hề, nhưng tôi không có thói quen bí mật gặp gỡ chị em gái của các đối tác trong tình trạng bán khóa thân.”

Cô suy xét kỹ về lời nói đó rồi nghiêng đầu qua một bên và nói. “Thì, lúc đó ngài đang ngủ, cho nên thực sự ngài cũng không thể nào ngăn chặn được chuyện này”.

“Không hiểu sao tôi lại nghi ngờ rằng Bourne có thể nhìn nhận chuyện này theo cách đó.”

“Ít ra cũng cho tôi được tiếp kiến một lần chứ. Tôi đã đi cả chặng đường đến tận đây mà.”

Cross biết mình nên khước từ. Với khả năng phán đoán nhạy bén của một con bạc suốt cuộc đời, anh biết mình không nên tiếp tục trò chơi này. Biết mình không thể thắng được. Nhưng ở người phụ nữ trẻ này có điều gì đó khiến việc ngăn bản thân lại là bất khả thi. “Rồi, vì cô đã đi cả chặng đường đến *tận đây*... tôi có thể giúp ích được gì nào, tiểu thư Philippa?”

Cô hít vào một hơi thật sâu. Thở ra. “Tôi cần sự tổn hại. Và tôi nghe nói ngài là một chuyên gia trong lĩnh vực này.”

Ebook phi lợi nhuận được làm bởi SACHMOI.NET. Để download thêm các ebook truyện ngôn tình khác, hãy truy cập: <http://www.sachmoi.net>

THƯ VIỆN EBOOK **SÁCH MỚI.NET**

HÀNG NGHÌN ĐẦU SÁCH HAY
HOÀN TOÀN MIỄN PHÍ